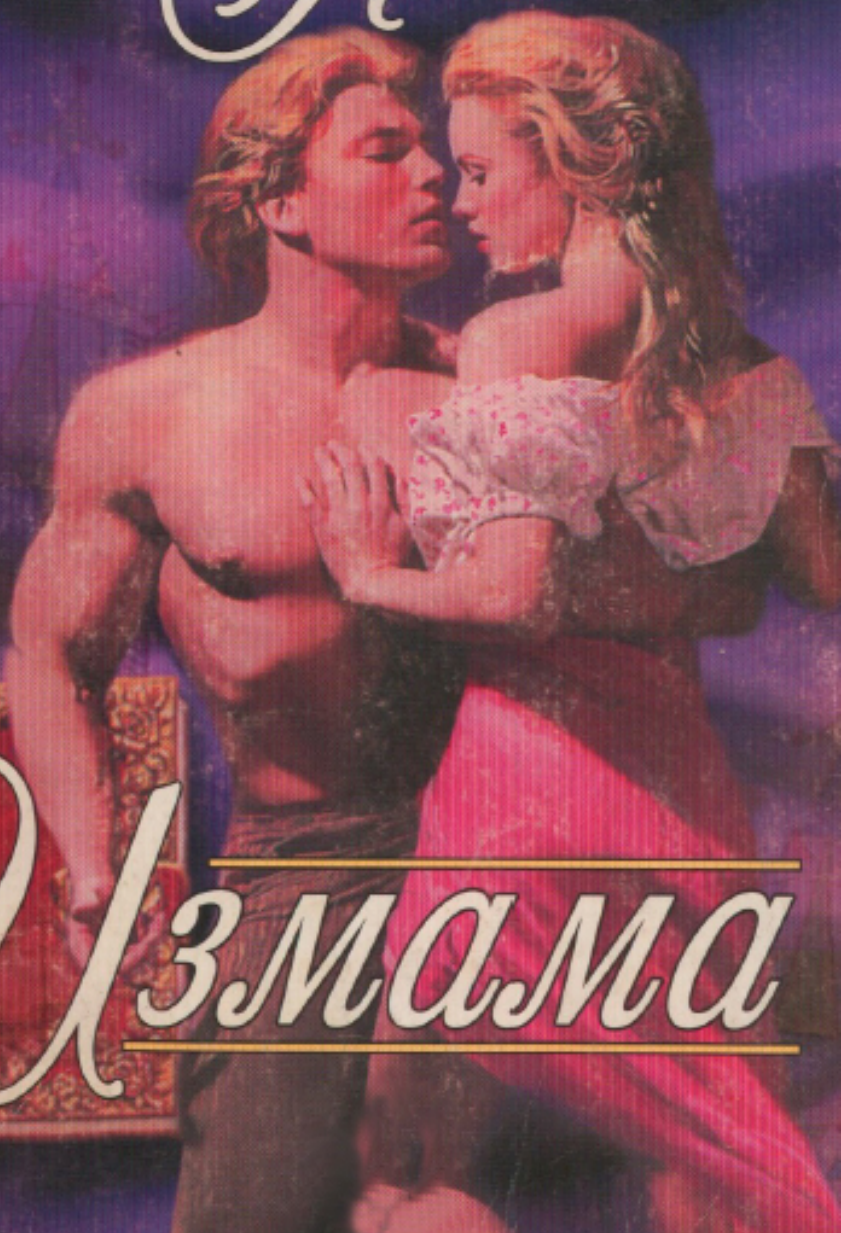

А МАНДА
ЖУИК

Измама

Джейн Ан Кренц

Измама

Пролог

– Кажи й да се пази от Пазителя.

Артеми́с Уингфийлд сложи лакти на масата и се наведе напред. Двамата бяха в една от кръчмите на френското пристанище, където бе закотвен корабът „Сийн Флейм“. Светлосините му очи гледаха напрегнато изпод гъстите сиви вежди.

– Разбра ли, Чилхърст? Тя трябва да се пази от Пазителя.

Джеърд Райдър, виконт Чилхърст, също постави лакти на масата, опря пръстите на двете си ръце едни в други и погледна към събеседника си с единственото си око. Уингфийлд беше свикнал с него през последните два дни. Толкова много беше свикнал с присъствието му, че вече не обръщаше внимание на черната превръзка, която покриваше незрящото му око.

Очевидно беше, че Уингфийлд приема Джеърд като човек, който обича приключенията като него самия и който, също като него, иска да пътува сега, когато войната с Наполеон беше приключила.

Двамата мъже прекараха заедно две нощи в този мрачен малък хан, където чакаха да пристигнат корабите, които щяха да ги отведат до целите на пътуването им.

От челото на Уингфийлд капеше пот и попиваше в мустаците му. Беше късна пролет и нощта беше топла. Задимената зала на кръчмата беше пълна с народ. На Джеърд се струваше, че Уингфийлд страда прекалено много от горещината. Високата и колосана яка на стария джентълмен, елегантно завързаното му шалче, прилепналата жилетка, която носеше под жакета, както и добре ушитият жакет бяха крайно неудобни.

Модерните му дрехи не бяха подходящи за благоуханната пролетна нощ, нито за квартала, в който се намираше кръчмата. Изглежда, Уингфийлд беше от онези англичани, които ценят външния вид по-високо от удобството. Джеърд подозираше, че новият му познат всяка вечер се преоблича за вечеря дори ако пътува и дори когато вечерята се сервира в палатка.

– Чух думите ви, сър – Джеърд раздал ечи, а после отново събра върховете на пръстите си, – но не разбрах техния смисъл. Кой, или какво, е този Пазител?

Уингфийлд засука мустаци.

– Куп глупости, ако трябва да бъдем напълно откровени. Част от

легенда, описана в един дневник, който изпращам на племенницата си в Англия. Старият граф, който ми продаде дневника, ми каза за предупреждението.

– Разбирам – каза Джейрд любезно.

– Но снощи се случи нещо доста странно. Нещо, което би накарало всекиго да застане нащрек.

– Нещо странно? – Уингфийлд присви очи.

– Убеден съм, че стаята ми тук, в хана, е била претърсена, докато съм бил на вечеря.

Джейрд се намръщи.

– Не ми каза нищо за това тази сутрин на закуска.

– Не бях сигурен. Виждаш ли, нищо не са взели. Но през целия ден имах странното усещане, че ме следят.

– Неприятно.

– Наистина. И, без съмнение, не е свързано с дневника. Но все пак съм малко загрижен. Не искам да я поставям в опасност.

Джейрд раздели дланите си и отпи от слабата бира в чашата си.

– Какъв е този дневник, който каза, че ще изпратиш на племенницата си?

– Дневникът на една дама – обясни Уингфийлд. – Принадлежал е на жена на име Клер Лайтборн. Това е всичко, което знам. Написаното в дневника е неразбираемо.

– И защо е така?

– Изглежда, е написан на смесица от гръцки и латински, а на места текстът е дори на староанглийски. Прилича на някакъв таен код. Племенницата ми вярва, че дневникът е ключ към някакво баснословно съкровище.

Уингфийлд недоверчиво изсумтя.

– Но ти не вярваш, нали?

– Щом ме питаш, ще ти кажа, че никак не вярвам. Но Олимпия ще се забавлява много, докато се опитва да разгадае написаното в дневника. Обича тези неща.

– Тя като че ли е доста необикновена жена. – Уингфийлд тихичко се засмя.

– Наистина е необикновена. Предполагам, че грешката не е нейна. Беше отгледана от доста ексцентрична леля и растеше, заобиколена от ексцентрични хора. Никога не съм бил в приятелски връзки с тази част от семейството, но до мен стигна мълвата, че лелята и нейните приятели са се заели сами да образуват Олимпия. И напълнили главата ѝ със

странни идеи.

– Какви идеи?

– Благодарение на възпитанието си, Олимпия пет пари не дава за мнението на обществото. Не ме разбирай погрешно, тя е прекрасна млада дама. Репутацията ѝ е безупречна. Но не се интересува от нещата, от които се предполага, че трябва да се интересуват младите дами, ако разбираш какво искам да кажа.

– И те са?

– Мода, на първо място. Въобще не се интересува от дрехи, Леля ѝ не я е научила на всички онези полезни неща, които младите жени трябва да знаят – да танцуват, да флиртуват, да се харесват на ухажорите. – Уингфийлд поклати глава. – Много странно възпитание, ако питаш мен. Главната причина, поради която още не си е намерила съпруг, бих казал.

– И от какво се интересува твоята племенница? – Въпреки нежеланието си, Джебърд беше силно заинтригуван.

– От всичко, което е свързано с обичаите и легендите на чужди земи. Тя е от най-активните членове на Дружеството за приключения и изследвания, въпреки че никога не е излизала от границите на графство Дорсет.

Джебърд го погледна.

– Как е възможно, щом тя самата не пътува?

– Издирва стари книги, дневници и писма, които са свързани по някакъв начин с пътувания и изследвания. Изучава онова, което открие, и пише заключенията си. През последните три години е публикувала няколко статии в седмичното списание, което дружеството издава.

– Нима? – С всеки изминал момент Джебърд проявяваше все по-голямо любопитство.

– Да, наистина. – Лицето на Уингфийлд изразяваше гордост – Статиите ѝ са много известни, защото в тях се съдържа информация за обичаите и легендите на чуждите народи.

– И как откри дневника на мадам Лайтборн? – внимателно го подпита Джебърд.

Уингфийлд сви рамене.

– Чрез серия от писма, които за нея се превърнаха в обект на истинско разследване. Отне ѝ близо година, но най-сетне успя да установи, че той се намира в малко градче, близо до крайбрежието на Франция, в библиотека, която била унищожена по време на войната.

– И ти си дошъл тук специално за да купиш дневника за твоята

племенница?

– По път ми е – каза Уингфийлд. – Аз отивам в Италия. Изглежда, дневникът е преминал през множество ръце само през последните няколко години. Човекът, който ми го продаде, беше изпаднал в много тежко състояние. Отчаяно се нуждаеше от пари и беше щастлив, че може да продаде някои от старите си книги.

– Къде е дневникът в момента?

– О, на безопасно място. – Уингфийлд доби самодоволен вид. – Опакован сред другите ми неща в трюма на „Сий Флейм“.

– И ти не се тревожиш за багажа само защото вече е на борда на кораба?

– Мили Боже, не. „Сий Флейм“ принадлежи на фирмата „Флеймк-рест“, която има безупречна репутация. Екипажът е сигурен, а капитанът е много опитен и може да му се има доверие. Убеден съм, че пратката ще е в безопасност.

– Но не си така сигурен в безопасността на английските пътища, нали?

Уингфийлд направи неопределена гримаса.

– Сега, след като знам, че ти ще придружиш багажа до Апър Тадуей в Дорсет, съм много по-спокоен.

– Оценявам доверието, което ми гласуваш.

– Да, сър, когато види дневника, моята племенница ще подскочи от радост.

Джеърд си помисли, че Олимпия Уингфийлд наистина е доста странна жена. Той знаеше колко особени могат да бъдат странните хора, защото беше отгледан в семейство на ексцентрици.

Уингфийлд се облегна назад и огледа кръчмата. Погледът му се спря на един мъж със здраво телосложение и цялото в белези лице, който седеше на съседната маса. Мъжът имаше нож, а на лицето му беше изписан зверски израз. Никой не искаше да седне на неговата маса. Това беше типично за много от редовните посетители на кръчми от подобен род.

– Тези французи са груби на вид, нали? – попита Уингфийлд, който изведнъж се почувства неудобно.

– Половината от мъжете, които виждаш тук, не са по-добри от пиратите, които са кръстосвали моретата векове наред – каза Джеърд. – Войници, които нямат къде да отидат, след като Наполеон загуби войната. Моряци, които чакат да бъдат наети на някой кораб. Мъже, които търсят курви за през нощта и подходящ случай да се сбият. Обичайната

сган, която се събира в пристанищните кръчми.

– А другата половина?

Джеърд се усмихна накриво.

– Те вероятно са пирати.

– Не съм изненадан. Ти каза, че много си пътувал, нали, сър? Сигурно си бил в много места като това. Очаквам, че си свикнал да се справяш с подобни хора.

– Както виждаш, досега съм оцелял.

Уингфийлд многозначително се втренчи в черната му превръзка.

– Но не си останал невредим, както виждам.

– Да, не винаги съм се измъквал. – Устните на Джеърд се извиха в многострадална усмивка.

Той съзнаваше, че хората обикновено не намират външността му за очарователна, че не вдъхва доверие. Не само черната превръзка ги тревожеше. Дори при най-благоприятни за него обстоятелства, когато косата му беше грижливо вчесана и той носеше възможно най-модерни дрехи, членовете на семейството му казваха, че прилича на пират.

Главното разочарование за тях беше обстоятелството, че той не се държи като пират.

Въпреки всичко казано и свършено досега, Джеърд си оставаше човек на бизнеса. Не беше темпераментният син, на когото баща му се наядваше да предаде семейните традиции.

Отначало и Уингфийлд беше предпазлив с него. Джеърд знаеше, че спокойните му маниери и образована реч, а не външният му вид, бяха убедили стария човек да го приеме като равностоен нему джентълмен.

– Как загуби окото си, ако не възразяваш срещу моето любопитство?

– Това е дълга история – каза Джеърд. – И малко болезнена за мен. Бих предпочел да не се впускам в подробности точно сега.

– Разбира се, разбира се. – Уингфийлд силно почервения. – Съжалявам, че проявих нетърпение.

– Не се чувствай неудобно. Свикнал съм хората да се втренчват в мен.

– Е, сега, като знам, че „Сий Флейм“ ще отплава на сутринта, се тревожа много по-малко. А това, че ти ще бъдеш на борда му и ще придружиш стоките ми до Апър Тадуей, е голяма утеха за мен. Още веднъж ти благодаря, че прие.

– Тъй като аз самият трябва да се върна в Дорсет, ще бъда повече от щастлив да ти помогна.

– Не трябва да ти казвам, че ще ми спестиш много пари, нали? – призна Уингфийлд. – Няма да се налага да прибягвам до услугите на фирмата в Уеймаут, които наистина са много скъпи.

– Никога не е било евтино да се внасят стоки.

– Вярно е. За нещастие, от последните две пратки Олимпия не спечели толкова пари, колкото очаквах. Макар че сега и двамата отидохме малко по-далеч, отколкото бяхме смятали първоначално.

– Не може да се предвиди какъв ще бъде пазарът за внесените стоки – каза Джебърд – Твоята племенница запозната ли е с бизнеса?

– Господи, не! – Уингфийлд се засмя, но смехът му издаваше привързаността му към неговата племенница. – Олимпия е много умна, но не се интересува от финансови въпроси. Тя се грижи за роднините ми. Мечтае да пътува като мен, но, разбира се, това не е възможно.

– Сама жена би срещнала много затруднения – съгласи се Джебърд.

– Това не би спряло моята племенница. Казах ти, че не е като повечето английски госпожици. Тя е на двайсет и пет години и си има свое собствено мнение по всички въпроси. Да не казвам какво би направила, ако имаше приличен доход и ако не се налагаше да се грижи за тримата си палави племенника.

– Тя отглежда племенниците си? – Уингфийлд отново засука мустак.

– Тя ги нарича „племенници“, а те я наричат „лельо Олимпия“, но истината е, че роднинската връзка е малко по-далечна. Момчетата са синове на един наш братовчед, който загина заедно със съпругата си при катастрофа преди две години.

– И как децата попаднаха при твоята племенница?

– Ти знаеш как стават тези работи. След смъртта на родителите им децата преминаваха от роднина на роднина, докато преди шест месеца почукаха на вратата на Олимпия. Тя ги прие в дома си.

– Доста великодушно от страна на жена, която трябва сама да се грижи за себе си.

Особено за жена, която се интересува само от легенди и чужди земи. – Уингфийлд замислено смръщи вежди. – Тези момчета са доста дивни. Никой от учителите им не можа да се справи с тях. Всъщност те са умни, прекрасни, но са много буйни. Постоянно вдигат цялото домакинство на крак.

– Разбирам.

Джебърд беше отгледан в дом, който винаги беше на крак. Той обаче предпочиташе спокойното и подредено съществуване.

– Разбира се, опитам се да помогна на Олимпия да се измъкне. Когато съм в Англия, правя каквото мога.

„Но не оставаш в Англия достатъчно дълго, за да се заемеш здраво с момчетата, нали?“ – помисли си Джемърд.

– Какво друго, освен дневника, изпращаш на племенницата си?

Уингфийлд допи бирата си.

– Платове, подправки и дрънкулки. И книги, разбира се.

– И тя ще се погрижи да продаде стоката в Лондон?

– Ще продаде всичко, с изключение на книгите. Те са за библиотеката ѝ. Тя ще използва част от парите за домакинството си, а с което успее да спести, ще финансира моите пътувания. Това удовлетворява и двамата ни.

– Трудно е да се постигне нещо в бизнеса, ако работите не се следят отблизо – сухо отбеляза Джемърд.

Мислеше за проблемите в бизнеса, които той самият беше срещнал през последните шест месеца. Трябваше да настоява да получи отговорите на въпросите си, трябваше да проучи работите си. Вече нямаше съмнение, че няколко хиляди лири са откраднати по някакъв начин от огромното състояние на финансовата империя „Флеймкрест“. Джемърд разбираше, че бяха успели да го измамят. Бяха го направили на глупак.

Но нещата трябваше да се вършат едно по едно, напомни си той. А в този момент го занимаваше въпросът с дневника.

– Много си прав, човек трябва да следи отблизо делата си. Но, всъщност, нито Олимпия, нито аз, обичаме да се безпокоим с подробностите. Справяме се някак си. – Уингфийлд внимателно се вгледа в Джемърд – Наистина ли нямаш нищо против да ми направиш тази услуга?

– Не, ще се радвам да ти помогна.

Джемърд погледна през прозореца към пристанището, скрито в прегърдките на нощта. Виждаше се огромният силует на „Сий Флейм“, който чакаше настъпването на сутрешния прилив.

– Оценявам това, сър. Мисля, че имах голям късмет, като те срещнах.

Джемърд незабележимо се усмихна.

Той се чудеше какво ли щеше да каже Уингфийлд, ако разбере, че Джемърд контролира не само „Сий Флейм“, но и цялата империя „Флеймкрест“.

– Чувствам се много по-добре, като знам, че ти ще се погрижиш племенницата ми да получи стоките и дневника. Сега мога спокойно да

продължава пътуването си.

– Ти отиваш в Италия, така каза, нали?

– А после ще отплавам за Индия. – В очите на Уингфийлд заблестя пламъчето на нетърпението, което издаваше страстния пътешественик.

– Винаги съм искал да видя Индия.

– Желая ти приятно пътуване – каза Джейрд.

– Желая същото и на теб, сър. И още веднъж, моите благодарности.

– За мен е удоволствие. – Джейрд извади от джоба си златен часовник и го погледна. – А сега трябва да ме извиниш.

Той пхна часовника обратно в джоба си и се изправи.

– Прибираш се вече да спиш, а?

– Не още. Ще се поразходя малко по кея, за да се освежа, а после ще се кача горе и ще си легна.

– Пази си гърба – тихичко го посъветва Уингфийлд. – Всичко може да се очаква от тази сбирщина тук.

– Не се тревожи за мен.

Джейрд наклони глава, а после учтиво кимна за сбогом. Обърна се и тръгна към вратата.

Един-двама от мъжете, които седяха прегърбени над каните си с бира, изгледаха замислено скъпите му ботуши. После погледите им се плъзнаха нагоре към ножа, прилепнал до бедрото му, и още по-нагоре – към черната превръзка, покриваща окоето му.

Нито един от тях не го последва навън.

Нощният бриз разроши дългата му коса. За разлика от Уингфийлд, той беше в подходящи за топлата нощ дрехи. Не носеше шалче. Мразеше високите яки и шалчетата. Памучната му риза беше разтворена, а ръкавите му бяха навити до лактите.

Джейрд тръгна по каменния кей. Умът му беше зает с бизнеса, а севивата му попиваха звуците на нощта. Човек, който е загубил едното си око, си има причини да внимава много да не загуби и другото.

На другия край на кея просветна фенер. Когато Джейрд се приближи, от сянката излязоха двама мъже. И двамата бяха грамадни, високи почти колкото Джейрд, и почти толкова широкоплещести. В мустаците и косите им се виждаха сребърни нишки. Вървяха наперено, макар да бяха прехвърлили шестдесетте.

„*Двама поостарели авантюристи*“ – помисли си Джейрд не без чувство.

Единият от тях се усмихна на Джейрд и зъбите му проблеснаха в мрака. Очите на другия не се виждаха в тъмното, но Джейрд знаеше, че

те са необичайно светлосиви. Виджаше същия цвят в огледалото, когато се бръснеше сутрин.

– Добър вечер, сър.

Джеърд поздравя учтиво баща си, а после кимна на другия джентълмен.

– Чичо Тадеус. Прекрасна нощ, нали?

– Време беше да се появиш – повдигна вежди Магнус, граф Флейм-крест. – Мислех, че ще говориш с новия си познат цяла нощ.

– Уингфийлд много обича да говори.

Тадеус вдигна фенера по-високо.

– Е, момче. Какво научи?

Джеърд беше на трийсет и четири години. Отдавна не се смяташе за момче. Всъщност често се чувстваше по-възрастен от всички останали в семейството. Но нямаше смисъл да поправя Тадеус.

– Уингфийлд вярва, че е намерил дневника на Клер Лайтборн – каза спокойно Джеърд.

– Господи!

Лесно беше да се разчете задоволството по лицето на Магнус.

– Значи е вярно? Най-после, след всички тези години, дневникът се е намерил?

– По дяволите, как Уингфийлд се е добрал до него? – възкликна Тадеус.

– Мисля, че неговата племенница първа е разбрала къде се намира той – каза Джеърд. – Обърнете внимание, че е намерен тук, във Франция. Очевидно, усилията на моите братовчеди са отишли на вятъра. Преди два месеца те бродеха по хълмовете на Испания, като напразно се надяваха да го открият там.

– Сега, Джеърд – успокои го Магнус, – младият Чарлз и Уилям ще имат основания да решат, че е бил донесен тук през войната. Ти си ядосан на братовчедите, защото те са се оставили да бъдат заловени от онези бандити.

– Цялата онази работа беше малко досадна – призна недоволно Джеърд. – Освен това ми струва цели две хиляди лири в брой, без да споменаваме колко много време ми отне и колко усилия положих. А и бизнесът ми пострада.

– По дяволите, сине! – изрева Магнус. – Винаги ли само за това мислиш? Твоят бизнес?! Във вените ти тече кръвта на пирати, за бога, а притежаваш сърцето и душата на търговец.

– Много добре знам, че съм разочарование за теб и останалата част

от семейството, сър. – Джеърд се облегна на каменната стена и впери поглед в морето. – Но тъй като досега няколко пъти сме разисквали въпроса, мисля, че не е необходимо отново да се впускаме в спор тази вечер.

– Той е прав, Магнус – бързо рече Тадеус. – В този момент имаме много по-важни дела. Практически, дневникът е на наше разположение. Можем да му хвърлим един поглед.

Джеърд повдигна едната си вежда.

– Кой от вас двамата се е опитал да го открадне снощи? Уингфийлд каза, че стаята му е била претърсена.

– Заслужаваше си да опитаме – каза Тадеус, без ни най-малко да се засрами.

Магнус кимна.

– Само поогледахме малко, това е всичко.

Джеърд преглътна лютата ругатня.

– Дневникът се намира на борда на „Сий Флейм“ от вчера следобед. Ще трябва да разтоварим целия багаж от трюма, за да се доберем до него.

– Жалко – промърмори Тадеус, като по този призна за победен.

– Във всеки случай – продължи Джеърд – дневникът принадлежи на мис Олимпия Уингфийлд, която живее в Медоу Стрийм Котидж в Дорсет. Тя е платила за него.

– Глупости, дневникът е наш – каза Магнус твърде Той е наше фамилно наследство. Тя няма никакви права над него.

– Изглежда, забравяш, че дори да си го присвоим, едва ли ще разберем какво е написано в него. Както и да е...

Паузата, която Джеърд направи на това място, беше достатъчно дълга, за да привлече вниманието на баща му и чичо му.

– Да? – нетърпеливо попита Магнус.

– Артемис Уингфийлд е сигурен, че неговата племенница ще успее да разгадае кода на дневника – каза Джеърд. – Очевидно, мис Уингфийлд няма равна на себе си в тази работа.

Тадеус засия.

– Бих казал, момче, че курсът, който ще предприемеш, е повече от ясен, нали? Ще последваш дневника до неговото предназначение, а после ще влезеш под кожата на мис Уингфийлд, така че тя да ти каже всичко, което научи.

– Прекрасна идея. – Мустаците на Магнус развълнувано потрепнаха. – Очаровай я, сине. Съблазни я. Когато тя се разтопи в ръцете ти,

накарай я да ти каже всичко, което е научила от дневника.

Джеърд въздъхна. Трудно беше да бъдеш единственият разумен, трезвомислещ член на семейството, в което изобилстваха доста оригинални личности.

Търсенето на дневника на мадам Лайтборн беше главната грижа на всички мъже от фамилията Флеймкрест, освен за Джеърд. Три поколения вече бяха заети с издирването му: бащата, чичото и братовчедите на Джеърд; дядо му и чичовците на баща му. Сиянието на изгубеното съкровище беше особено примамливо за тях, тъй като бяха потомци на известен пират.

Но това, изглежда, не беше достатъчно. Преди три седмици братовчедите му едва не бяха убити заради същия този дневник. Джеърд беше решил, че е време да сложи край на тези глупости веднъж и завинаги. За нещастие, единственият начин да стори това, беше да намери дневника и да види дали в него наистина се съдържа информация за изгубено съкровище.

Никой не оспори решението му, когато той заяви, че е негов ред да се впусне по дирите на загадъчното съкровище, което изчезнало преди около стотина години. Всъщност всички, и особено баща му, бяха много доволни от интереса на Джеърд към дневника.

Джеърд знаеше, че е полезен на семейството със способността си да ръководи бизнеса. Но това не означаваше много за фамилия, известна със смелостта и темперамента си.

Роднините му го смятаха за отчайващо глупав и скупчен. Казваха, че е лишен от горещата кръв на семейство Флеймкрест. Той, от своя страна, мислеше, че на тях им липсват самоконтрол и здрав разум: те бързо тичаха при него, когато имаха някакъв проблем или нужда от пари.

Джеърд оправяше кашите, в които те се забъркваха, и се грижеше дори за най-малките подробности от живота на всички, още откакто беше навършил деветнайсет години. В това отношение той нямаше равен на себе си.

На Джеърд му се струваше, че е обречен да спасява ту един, ту друг от роднините си.

Понякога, когато късно през нощта седеше и вписваше в бележника си срещите, които бяха определени за другия ден, той се питаше дали някога ще се появи някой, който да спаси самия него.

– Да, на вас двамата ви е лесно да говорите за чар и съблазняване – каза Джеърд, – но всички знаем, че не съм наследил от Флеймкрестови неотразимия им чар, нито пък способността им лесно да съблазняват

жените.

– Глупости! – Магнус махна пренебрежително с ръка. – Проблемът е в това, че никога не си се опитвал да направиш нито едното, нито другото.

Лицето на Тадеус изрази искрената му загриженост.

– Е, Магнус, аз не бих твърдял, че никога не е опитвал. Нали преди три години момчето направи онзи нещастен опит да се ожени.

Джеърд погледна чичо си.

– Мисля, че можем да си спестим обсъждането на онова, което се случи тогава. Нямам намерение да съблазнявам мис Уингфийлд, нито пък някоя друга жена, с единствената цел да ми каже какво се крие в дневника.

Тадеус се намръщи.

– И как, тогава, ще измъкнеш тайната от нея, момче?

– Ще ѝ предложа да купя информацията – каза Джеърд.

– Да я купиш! – Магнус очевидно беше шокиран. – Мислиш, че можеш да купиш тази информация с монети?

– Убедил съм се, че човек може да купи почти всичко – каза Джеърд. – Един умел търговски подход може да направи чудеса в почти всяка ситуация, която можете да измислите.

– Момче, момче, какво ще правим с теб? – простена Тадеус.

– Ще ме оставите сам да се справя с положението – каза Джеърд. – Да се разберем най-после. Аз ще се заема с дневника. Междувременно, искам да потвърдите, че си спомняте нашата уговорка.

– Каква уговорка? – попита Магнус безучастно.

Джеърд стисна здраво устни.

– Докато аз съм зает с уреждането на този въпрос, вие по никакъв начин да не се намесвате в бизнеса на „Флеймкрест“.

– По дяволите, сине, Тадеус и аз ръководихме бизнеса, преди ти да се родиш.

– Да, сър, знам. Двамата го бяхте почти изравнили със земята.

Мустаците на Магнус подскочиха нагоре от възмущение.

– Не беше наша вината, че имавме лош късмет. Бизнесът не вървеше в онези години.

Джеърд мъдро реши да изостави въпроса. Всички знаеха, че на графа му липсваше усетът, който беше необходим за ръководенето на бизнеса, и че способностите на брат му също не бяха по-добри. Те двамата, с обединени усилия, бяха успели да загубят почти цялото състояние на фамилията „Флеймкрест“.

Бизнесът беше поет от Джеърд, когато той беше едва деветнайсет-годишен. Той успя да спаси единствения кораб, който беше останал на компанията. Беше заложил огърлицата на майка си, за да осигури парите, от които се нуждаеше, за да поднови бизнеса. Нито един член на семейството не му беше простил за изненадващата липса на чувства – включително и майка му. Всъщност тя беше споменала този случай едва на смъртния си одър преди две години. Джеърд беше огорчен и не беше в състояние да ѝ напомни, че тя се беше възползвала от разцъфтяването на семейния бизнес така, както и другите членове на фамилията.

От този единствен кораб Джеърд беше успял да изгради наново империята „Флеймкрест“. Искрено се надяваше, че няма да му се наложи да повтори този подвиг, когато се върне от безразсъдното приключение, в което се беше впуснал.

– Трудно ми е да повярвам, че най-сетне загубеното богатство на фамилията се намира в ръцете ни. – Тадеус здраво стискаше юмруци, толкова силно беше вълнението му.

– Ние вече притежаваме едно съкровище – отбеляза Джеърд. – Не се нуждаем от откраднатото съкровище на капитан Джек и неговия партньор Едуард Йорк, което те заровили на онзи проклет остров преди сто години.

– Съкровището не е било откраднато – прогърмя гласът на Магнус.

– Ако пожелаете, ще си спомните, сър, че прапрадядо ми е бил пират, който живял предимно в Западните Индии. – Веждите на Джеърд отскочиха нагоре. – Никак не е вероятно той и Едуард Йорк да са се сдобили с богатството по честен път.

– Капитан Джек не е бил пират – каза Тадеус доста свирепо. – Той е бил верен поданик на короната, чиито плавания са били нареждани от високо място. Съкровището било честен откуп, придобит от испански кораб, за бога.

– Интересно щеше да бъде, ако можехме да чуем версията на испанците – отбеляза Джеърд.

– Ба! – изсумтя Магнус презрително и очите му гневно засвяткаха. – Те са виновни за положението на нещата. Ако не бяха се впуснали да ги преследват, капитан Джек и Едуард Йорк нямаше да бъдат принудени да закопаят съкровището на онзи проклет остров и ние нямаше да се скитаме тук тази вечер и да се чудим как да стигнем дотам.

– Да, сър. – Гласът на Джеърд изразяваше умора и досада. Беше чувал тези думи вече стотици пъти. И те винаги го бяха отегчавали.

– Единственият истински пират между тях е бил Йорк – продължи

да настоява Магнус. – Този предател, този измамник, този убиец, този безчестен рицар, който предал твоя прапрадядо на испанците! Само Божията милост и намеса позволили на капитан Джек да избегне капана.

– Всичко това се е случило преди стотина години. Не знаем със сигурност дали Йорк е предал капитан Джек – тихо възрази Джекърд. – Във всеки случай, сега това няма особено значение.

– Разбира се, че има – изстреля в отговор Магнус – Ти си наследник на горди хора, моето момче. Твой дълг е да намериш изгубеното съкровище. То ни принадлежи и ние имаме право да предявим исканията си.

– Нали ти си новият Пазител, моето момче – каза Тадеус сериозно.

– Проклятие! – Джекърд сдържа дъха си. – Това са само куп глупости и вие го знаете.

– Не са глупости – настоя Тадеус. – Ти спечели правата над титлата преди година, в нощта, в която използва камата на капитан Джек, за да спасиш братовчедите си от онези контрабандисти. Нима си забравил?

– Едва ли някога ще забравя онзи инцидент, тъй като той ми струва окото, сър – прошепна Джекърд.

Той обаче нямаше никакво желание да оспорва вярата на семейството в старите легенди. Стигаше и разправията по повод на легендата за заревеното съкровище.

– Не забравяй, че ти си новият Пазител – каза Магнус, а на лицето му беше изписано изражение на дребен мъдрец. – Ти изцапа с кръв камата. Ти си възплъщение на стария капитан Джек. Той беше досущ като тебе на младини.

– Достатъчно.

Джекърд отново извади от джоба си часовника и го приближи до фенера, за да види ясно циферблата му.

– Вече е късно, а трябва да ставам рано сутринта.

– Ти и този твой проклет часовник – измърмори недоволно Тадеус – Обзалагам се, че и бележникът, в който си отбелязваш деловите срещи, е у теб.

– Разбира се – студено го увери Джекърд. – Знаеш, че аз до голяма степен завися от него.

Часовникът и бележникът бяха двете неща, които Джекърд ценеше най-високо и които бяха много необходими в ежедневието му. Години наред те му бяха осигурявали възможност да поддържа реда в свят, който до голяма степен беше податлив на хаоса. Редът го защитаваше и от непредвидимите постъпки на членовете на неговото семейство.

– Не мога да повярвам! – Магнус тъжно поклати глава. – Представя

ти се възможност да търсиш несметното тайно съкровище, а ти гледаш часовника си и надничаш в бележника си като някой скучен бизнесмен.

– Аз съм скучен бизнесмен, сър – каза Джебърд.

– Това е достатъчно, за да накара всеки баща да заплаче – простена Магнус.

– Опитай се да покажеш малко от огъня на Флеймкрестови, момче – подкани го Тадеус. – Ние сме на път да възстановим загубеното си наследство, синко.

Магнус впи нокти в каменната стена, ограждаща кея, и се вгледа в тъмното нощно море. Беше мъж, чиито зорки очи могат да видят дори зад хоризонта.

– Чувствам радост и топлина дори в костите си. След всички тези години съкровището най-сетне е в ръцете ни. И на теб ще се падне великата чест да го върнеш на семейството.

– Уверявам ви, сър – каза Джебърд любезно, – въодушевлението ми не знае граници.

Глава 1

– Имам още една книга, която може да бъде от огромен интерес за вас, мистър Дрейкът.

С обутия си в пантоф крак Олимпия Уингфийлд пазеше равновесие на малката стълбичка, която използваша да достигат горните рафтове на библиотеката. Другия си крак постави на ръба на лавицата и се протегна, за да хване един том, който се намираще на най-горния рафт.

– В този том също се съдържа част от легендата за Острова на златото. А мисля, че има и още един, трети, който трябва да прегледате.

– Внимавайте, моля ви, мис Уингфийлд. Реджинълд Дрейкът хвана от страни стълбата, за да я закрепил по-здраво. Той се загледа в Олимпия, която се опитваше да достигне друг том, малко по-встрани. – Ако не внимаваш, със сигурност ще паднеш.

– Глупости. Вярвайте ми, свикнала съм с този род упражнения. Правих ги и когато писах онази моя последна статия за списанието на Обществото за пътувания и изследвания. Този том е необикновено полезен, тъй като съдържа бележки за някои от най-странните обичаи на племената, населяващи някои от островите в Южните морета.

– Много мило, че ще ми го заемете, мис Уингфийлд, но аз наистина се тревожа за вашето положение в момента. Тази стълба не е много стабилна.

– Не се тревожете прекалено, сър.

Олимпия погледна надолу към Дрейкът с усмивка, която трябваше да го увери в нейната безопасност, и видя на лицето му доста странно изражение. Светлите му очи гледаха замислено, а устата беше широко отворена.

– Добре ли сте, мистър Дрейкът?

– Да, да, съвсем добре съм, детето ми.

Дрейкът облиза устни и продължи да гледа втренчено.

– Сигурен ли сте? Изглеждате така, като че ли ви прилошава. Ще бъда радостна да ви донеса книгите някой друг път, когато пожелаете.

– Не искам и да чувам за повече чакане. Казвам ви, че се чувствам прекрасно. Във всеки случай, вие разпалихте въображението ми. Сега не бих желал нищо по-силно от това да чета легендите за Острова на златото. Не бих могъл да си тръгна, без да взема още материали, които да проуча.

– Е, добре, щом сте сигурен. Ето, в този том са преразказани някои от легендите, в които се говори за Острова на златото. Аз винаги съм била очарована от изучаването на обичаите и навиците на хората, които населяват далечните земи.

– Наистина ли?

– О, да. Като жена с богат житейски опит, смятам, че в тези занимания определено се крие предизвикателство. Нощните брачни ритуали на хората, населяващи Острова на златото, са особено интересни.

Олимпия прелисти няколко страници от старата книга, а после отново погледна надолу към лицето на Дрейкът. В него наистина имаше нещо нередно, странно, помисли си тя. Изражението му започваше да я притеснява, да я кара да се чувства неудобно. Очите му избягваха нейните. Те като че ли бяха втрещени в някаква точка, която се намираще по-долу.

– Нощни брачни ритуали, така ли казахте, мис Уингфийлд?

– Да. Много странни обичаи. – Олимпия се намръщи поради усилието да се съсредоточи. – Очевидно младоженецът подарява на булката множество златни предмети, които са излети във формата на огромен фалос.

– Фалос ли казахте, мис Уингфийлд?

Гласът на Дрейкът звучеше така, като че ли някой го беше стиснал за гърлото. Най-после Олимпия се сети, че сегашното положение на Дрейкът в подножието на стълбата му дава прекрасната възможност да наднича под полата ѝ.

– Мили Боже!

Олимпия загуби равновесие и се вкопчи в най-горното стъпало на стълбата. Една от книгите, които държеше, се изплъзна и падна на килима.

– Нещо не е наред ли, мила моя? – побърза да попита Дрейкът.

Огорчена от факта, че е предоставила голяма част от обувките си в дълги чорапи крака на погледа на господина, Олимпия изведнъж стана много по-приветлива.

– Не, не, всичко е наред, мистър Дрейкът. Намерих томовете, които търсех. Вече слизам. Можете да отстъпите страни.

– Позволете ми да ви помогна.

Меките и пълни ръце на мистър Дрейкът докоснаха глезените на Олимпия, които се криеха под муселинените ѝ поли.

– Не, моля ви. Мога и сама.

Олимпия започваше да се задъхва. Никога преди мъжки ръце не

бяха докосвали краката ѝ. Допирът на Дрейкът я разтревожи. Опита се да се покатери по-нагоре, за да го избегне, но пръстите му стиснаха здраво глезена ѝ. Олимпия се опита да се освободи, но не успя. Объркването прерасна в раздражение.

– Ако просто се махнете от пътя ми, мистър Дрейкът, Ще успее да слеза долу, без да се излагам на никакви опасности.

– Не мога да ви изложа на риска от падане.

Пръстите на Дрейкът се плъзнаха още по-нагоре и я стиснаха здраво.

– Наистина, нямам нужда от помощ.

Още една от книгите, които Олимпия държеше, се изплъзна от ръцете ѝ и тупна на килима.

– Най-любезно ви моля да пуснете глезена ми, сър.

– Просто се опитвам да ви помогна, мила моя.

Сега вече Олимпия беше силно разгневена. Познаваше Реджинълд Дрейкът от години. Не можеше да повярва, че няма да се съобрази с молбата ѝ. Диво ритна с крак и го удари по рамото.

– Уф!

Дрейкът залитна назад. Погледна Олимпия обидено. Тя не обърна внимание на обвинението, което се таеше в очите му. Бързо слезе по стълбата, като гневно размяташе полите на роклята си. Почувства, че косата ѝ се освободи от фибите, с които я беше закрепил на кок. Бялата ѝ муселинена шапчица се беше килнала настрани. Когато пантофът ѝ докосна килима, ръцете на Дрейкът я прегърнаха през кръста.

– Моя мила Олимпия, не мога повече да сдържа чувствата си.

– Достатъчно, мистър Дрейкът.

Като изостави всякакви по-нататъшни опити да се справи с положението по начин, който би бил подходящ за една млада дама, Олимпия заби лакът в стомаха му. Дрейкът простена, но не я пусна. Дишаше тежко в ухото ѝ. Дъхът му миришеше на лук. Стомахът ѝ започна да се бунтува.

– Олимпия, мила моя, ти си зряла жена, а не някое момиченце, което току-що излиза от училищната стая. Цял живот стоиш погребана тук, в Алър Тадуей. Никога не си имала възможност да изпиташ радостите на страстта. Време е да започнеш да живееш.

– Мисля, че ще повърна върху ботушите ви, мистър Дрейкът.

– Не ставай смешна. Без съмнение, си малко нервна, защото не познаваш удоволствието, което плътското желание дарява. Не се страхувай, ще те науча на всичко, което трябва да знаеш.

– Пуснете ме, мистър Дрейкът.

Олимпия пусна и последната книга и впи нокти в ръцете му.

– Ти си прекрасна жена, а все още не си вкусила от любовта. Със сигурност не би искала да се лишиш от чувствените преживявания, нали?

– Мистър Дрейкът, ако не ме пуснете веднага, ще започна да крещя.

– Няма никой къщи, мила моя. – Дрейкът се опита да я събори върху дивана. – Племенниците ти ги няма.

– Сигурна съм, че мисис Бърд е някъде наоколо.

– Икономката ти е навън, в градината. – Дрейкът започна да притиска устните си във врата ѝ. – Не се страхувай, сладка моя, сами сме.

– Мистър Дрейкът Трябва да се контролирате, сър. Не знаете какво правите.

– Наричай ме Режи, мила моя.

Олимпия направи отчаян опит да достигне бронзовата статуетка на троянския кон, която стоеше на бюрото ѝ, но не успя. За нейно голямо учудване Дрейкът я пусна.

– Проклятие! – извика разтревожено той.

Свободна най-сетне, но загубила равновесие, Олимпия се препъна и почти падна на пода. Хвана се за ръба на бюрото и успя да се задържи на крака. Зад гърба си чу Дрейкът отново да вика, силно възмутен.

– Кой, по дяволите, сте вие?

Изведнъж се чу обезпокоителен шум – като че ли плът се удряше в плът. Шапката на Олимпия се беше килнала над едното ѝ ухо. Тя отметна няколко кичура коса от очите си и силно изненадана, се втренчи в Дрейкът. Той лежеше сгърчен на пода.

Обзе я странно чувство за неизбежност. Тя се втренчи в черните ботуши, които бяха стъпили на килима до тялото на Дрейкът, и бавно плъзна поглед нагоре.

Пред нея стоеше мъж, който можеше да е излязъл направо от някоя древна легенда, разказваща за отдавна загубени съкровища и загадъчни острови, неотбелязани на картата. От корените на дългата му черна коса и лилавата превръзка, закриваша едното му око, до камата, която беше прилепнала до бедрото му, той беше мъж, който вдъхваше страхопочитание.

Беше един от най-страшните и красиви мъже, които Олимпия беше виждала. Висок, широкоплещест, мускулист, той излъчваше сила и мъжка грация. Чертите му като че ли бяха изваяни от ръката на скулптор, презиращ изискаността и финеса.

– Вие ли сте, по някаква случайност, мис Олимпия Уингфийлд? – спокойно попита мъжът Това, че в краката му лежеше проснат в безсъзнание мъж, сякаш беше най-обичайното нещо на света.

– Да.

Олимпия осъзна, че гласът ѝ едва се чува. Тя прочисти гърлото си и отново опита.

– Да, аз съм. А вашето име, сър?

– Чилхърст.

– О!

Тя безизразно се втренчи в него. Никога не беше чувала това име.

– Радвам се да ви видя, мистър Чилхърст.

Жакетът и панталоните му, които най-вероятно бяха предназначени за езда и пътуване, му стояха отлично, но дори тя, която беше прекарала целия си живот в провинцията, разбра, че те далеч не са елегантни и модерни. Мъж със скромни средства, помисли си тя. Очевидно не можеше дори да си позволи да си купи шалче, защото не носеше такова. Ризата му беше разкопчана при врата. У него се усещаше нещо диво, дори примитивно. Олимпия се наслаждаваше на голия му врат. Изведнъж осъзна, че се вижда дори част от гърдите му. По тях, изглежда, имаше тъмни къдрави косъмчета.

Мъжът изглеждаше много опасен, дори както си беше застанал там, в нейната библиотека. Опасен и очарователен.

По гърба ѝ пробяга лека тръпка – тръпка, която нямаше нищо общо с неприятното усещане, което беше изпитала, когато Дрейкът я беше грабчил за глезена. Това беше тръпка на възбуда, на очакване.

– Не мисля, че познавам някого на име Чилхърст. – Олимпия произнесе думите съвсем спокойно.

– Вашият чичо, Артемис Уингфийлд, ме изпраща.

– Чичо Артемис? – изведнъж почувства облекчение. – Срещнали сте го някъде по време на неговите пътувания? Добре ли е той?

– Много добре, мис Уингфийлд. Срегнах го на френското крайбрежие.

– Това е прекрасно. – Олимпия го дари с усмивка, която изразяваше задоволството ѝ. – Нямам търпение да чуж всички новини. Чичо Артемис винаги се впуска в такива интересни приключения. Как му завиждам! Трябва да вечеряте с нас тази вечер, мистър Чилхърст, и да ни разкажете всичко.

– Добре ли сте, мис Уингфийлд?

– Моля? – Олимпия го погледна, а в погледа ѝ се четеше объркване.

– Разбира се, че съм добре. Защо да не бъда добре? Здравето ми е отлично. Винаги е било такова. Благодаря за интереса ви към мен, мистър Чилхърст.

Черната вежда над здравето око на Чилхърст помръдна нагоре.

– Попитах ви дали се чувствате добре, след опита на този мъж да ви нападне.

– О, разбирам.

Изведнъж Олимпия си спомни за Дрейкът.

– Мили Боже, почти бях забравила за него.

Видя, че очите на Дрейкът просветват, и се зачуди какво да предприеме. Нямахше богат опит със ситуации като тази. Всъщност не знаеше как да се справя със заплетените положения, които понякога възникваха в светските среди. Леля Софи и леля Ида не се бяха потрудили да я научат на деликатност и приятни обноски.

– Това е мистър Дрейкът – каза Олимпия. – Той е наш съсед. Познавам го от години.

– Нима той има навик да напада дамите в домовете им? – сухо попита Чилхърст.

– Какво? О, не! – Олимпия се изчерви. – Поне не вярвам да е така. Той като че ли е припаднал. Мислители, че трябва да повикам икономката да донесе амоняк?

– Не се тревожете. Той много скоро ще се свести.

– Наистина ли? Нямам много опит със сбиванията и не знам какъв е ефектът от удара с юмрук. Моите племенници обаче са много запалени по юмручния бой. – Олимпия му хвърли изпитателен поглед. – И вие изглеждате доста опитен в него. Да не би да сте учили в някоя от лондонските академии?

– Не.

– Помислих си, че може и да сте. Е, няма значение. – Тя отново погледна надолу към Дрейкът. – Той наистина започваше да става досаден. Надявам се, че си е извлякъл поука от днешния случай. Ако и в бъдеще продължава да се държи така, няма да му позволявам да се възползва от моята библиотека.

Чилхърст я изглежда така, като че ли умът ѝ не беше съвсем наред.

– Мис Уингфийлд, позволете ми да отбележа, че не бива да му позволявате повече да прекрочва прага на дома ви. Или поне трябва да му поставите някакви условия. Жена на вашите години би трябвало да знае повече за мъжете и не би трябвало да ги приема съвсем сама в библиотеката си.

– Да не ставаме смешни. Аз съм на двайсет и пет години, сър. Едва ли има защо да се страхувам от посетителите мъже. Имам богат житейски опит и не е лесно да ме победят.

– Така ли стоят нещата, мис Уингфийлд?

– Разбира се. Предполагам, че бедният мистър Дрейкът просто е бил завладян от вълнение, което често придружава искрения интерес към древните легенди. Всичките тези изгубени съкровища имат много странен и възбуждащ ефект върху сетивата на някои хора.

Чилхърст се втренчи в нея.

– Имат ли те възбуждащ ефект и върху вашите сетива, мис Уингфийлд?

– Да, наистина – Олимпия спря за миг, защото осъзна, че Дрейкът се е размърдал. – Погледнете, той отвори очи Предполагате ли, че ще има главоболие заради вашия удар?

– Ако имаме късмет, да, ще има главоболие – прошепна Чилхърст.

– По дяволите – заекна Дрейкът. – Какво се случи? – Той погледна с празен поглед нагоре към Чилхърст. После очите му се разшириха от изненада.

– Кой, по дяволите, сте вие, сър?

Чилхърст погледна надолу към него.

– Приятел на семейството.

– И защо ме нападнахте? – попита Дрейкът. Той неуверено разтърка брадичката си. – Ще уведомя властите за това, за Бога.

– Нищо такова няма да направите, мистър Дрейкът – каза Олимпия. – Вашето поведение беше повече от скандално, което, без съмнение, и вие самият съзнавате. Сигурна съм, че ще пожелаете незабавно да напуснете дома ми.

– Ще трябва първо да ви се извини, мис Уингфийлд – меко възрази Чилхърст.

Олимпия изненадано го погледна.

– Трябва ли?

– Да.

– Проклятие! Нищо лошо не съм направил – каза Дрейкът, а в гласа му се криеше мъка. – Просто се опитвах да помогна на мис Уингфийлд да слезе по стълбата. И ето благодарностите, които получих.

Чилхърст сграбчи Дрейкът за шалчето и грубо го изправи на крака.

– Ще се извините – каза той хладнокръвно – и след това ще си тръгнете.

Дрейкът премигна няколко пъти. Очите му срещнаха неумолимия

поглед на Чилхърст и неловко се плъзнаха встрани.

– Да, разбира се. Всичко стана по погрешка. Ужасно съжалявам.

Чилхърст го пусна без никакво предупреждение. Дрейкът залитна, а после побърза да отстъпи назад, където ръцете на Чилхърст нямаше да могат да го достигнат. Обърна се към Олимпия, а изражението на лицето му изразяваше силно неудобство.

– Съжалявам за недоразумението, което възникна между нас, мис Уингфийлд – каза Дрейкът сковано. – Не исках да ви обидя.

– Разбира се, че не сте искали.

Олимпия не можеше да не забележи, че застанал до Чилхърст, Дрейкът изглежда съвсем дребен и безобиден. Трудно ѝ беше да повярва, че за няколко минути е била истински разтревожена от неговото поведение.

– Мисля, че и за двама ни ще е по-добре да забравим за случилото се. Да се престорим, че нищо не е станало.

Дрейкът хвърли кос поглед на Чилхърст.

– Както искате. – Той изпъна сакото си и оправи вратовръзката си. – Сега, ако ме извините, трябва да тръгвам. Няма нужда да викате икономката си. И сам ще намеря вратата.

Когато Дрейкът излезе бързо през вратата, в библиотеката настана тишина. Олимпия погледна Чилхърст. Той, на свой ред, също я изучаваеше с непроницаемо изражение на лицето. Никой от двамата не проговори, докато не чуха външната врата да се хлопва след Дрейкът. Олимпия се усмихна.

– Благодаря ви, че ме спасихте, мистър Чилхърст. Много галантна постъпка, наистина. Никога преди не са ме спасявали. Наистина, доста необикновено преживяване.

Чилхърст наклони глава с присмехулна учтивост.

– Това беше нищо, мис Уингфийлд. Радвам се, че ви бях полезен.

– Наистина ми бяхте полезен, макар да се съмнявам, че мистър Дрейкът щеше да се осмели да отиде по-далеч от това да си открадне целувка.

– Така ли мислите?

Олимпия се намръщи, като видя скептицизма в очите на Чилхърст.

– Той не е лош човек. Познавам го още откакто дойдох да живея тук в Апър Тадуей. Но трябва да призная, че започна да се държи доста странно, след като съпругата му почина, а това беше преди шест месеца. – Тя направи кратка пауза. – Напоследък у него се зароди силен интерес към древните легенди, с който аз отдавна се занимавам.

– Това не ме изненадва.

– Какво? Че се интересувам от древни легенди?

– Не, че Дрейкът изведнъж е започнал да се интересува от същото.

– Лицето на Чилхърст беше мрачно – Той очевидно се е преструвал, че това го интересува, за да може да ви съблазни, мис Уингфийлд.

Олимпия беше ужасена.

– Мили Боже, сигурно не искате да кажете, че това, което се случи тук днес следобед, е било предварително планирано.

– Да, така мисля, мис Уингфийлд.

– Разбирам.

Олимпия помисли малко и каза:

– Не бях се сещала за тази възможност.

– Очевидно. Ще постъпите умно, ако повече не се срещате с него насаме.

Олимпия смени темата.

– Е, всичко това всъщност не е толкова съществено. То приключи. А и аз напълно забравих добрите маниери. Предполагам, че няма да откажете чаша чай, нали? Сигурно сте пътували дълго. Ще извикам икономката си.

Шумът, долетял от входната врата, която се отвори с трясък, прекъсна думите на Олимпия. Тя дори не успя да позвъни за мисис Бърд. Силен лай изпълни коридора. Оттам долетя и по-особен шум – като че ли кучешки нокти стържела по дървения под. Тропаха ботуши. Младежки гласове говореха в хор и се извисяваха до кресчендо.

– Лельо Олимпия? Лельо Олимпия, къде си?

– Ние се върнахме. У дома сме, лельо Олимпия.

Олимпия отново погледна Чилхърст.

– Моите племенници се завърнаха от риболов. Няма да имат търпение да се срещнат с вас. Те много обичат чичо Артемис и съм сигурна, че ще искат да чуят всичко за срещата ви с него. Също така можете да им разкажете за уменията си в юмручния бой. Моите племенници ще ви зададат много въпроси, засягащи този спорт.

В този миг едно огромно рошаво куче от неопределена порода се втурна в библиотеката. То изляя веднъж, много силно, по посока на Чилхърст, а после се втурна към Олимпия. Беше съвсем мокро Огромните му лапи оставяха кални следи по килима.

– О, Господи, Минотавър отново е скъсал каишката си – каза Олимпия. – Долу, Минотавър. Долу, казах. Ти си добро куче.

Без да спира, Минотавър направи скок напред с повесен език

Олимпия отстъпи встрани, за да избегне допира с него.

– Итън? Хю? Моля ви, приберете кучето си.

– Тук, Минотавър – извика Итън от коридора. – Тук, момче.

– Върни се, ела тук, Минотавър – извика и Хю.

Минотавър не обърна никакво внимание на виковете им. Искаше да поздрави Олимпия и нищо не можеше да го спре. Кучето беше огромно, но много любвеобилно. Олимпия също се беше привързала силно към него. Племенниците ѝ го бяха намерили и го бяха довели у дома ѝ. За нещастие, маниерите на звяра бяха отвратителни. Кучето се спря пред нея и седна на задните си крака. Олимпия протегна ръка, за да го прогони, но предварително знаеше, че няма да успее.

– Кротко, момче. Кротко – каза Олимпия, но дори гласът ѝ издаваше безнадеждност. – Моля те, седни. Моля те.

Минотавър изджавка, предвкушвайки победата. Огромните му лапи застрашително се насочиха към чистата рокля на Олимпия.

– Достатъчно – каза Чилхърст. – Никога не съм харесвал необучените кучета. Мисля, че мястото им не е в дома.

С крайчеца на окоето си Олимпия го видя да прави само една крачка, с която се плъзна към Минотавър, и хвана кожената му каишка. Само с едно дръпване го застави да спусне и четирите си лапи на пода.

– Спокойно – каза Чилхърст на кучето. – Седни.

Минотавър го погледна с неприкрита и силна изненада.

За миг очите на кучето и на мъжа останаха приковани едни в други. Тогава, за огромно изумление на Олимпия, Минотавър охотно се подчини и седна на задните си крака.

– Справихте се направо блестящо – каза Олимпия. – Как, за Бога, успяхте мистър Чилхърст? Минотавър никога не се подчинява на командите.

– Той просто има нужда от здрава ръка.

– Лельо Олимпия? В библиотеката ли си?

Осемгодишният Итън профуча през коридора, а после на вратата се появи лицето му, изразяващо силна възбуда. Пепеляворусата му коса беше залепнала за челото му. Дрехите му бяха също толкова мокри и кални, колкото и козината на Минотавър.

– В алеята е паркирана странна карета. Толкова е грамадна и изглежда като огромен куфар! Да не би чичо Артемис отново да ни е посетил?

– Не.

Олимпия се намръщи, като видя, че от дрехите му капе вода.

Готвеше се да го попита дали не е плувал с дрехите си. Преди да успее да отвори уста, близнакът на Итън, Хю, се втурна в стаята. И той, като брат си, беше покрит с кал. Дори нещо повече – ризата му беше разкъсана.

– А дали нямаме други гости, лельо Олимпия? – попита Хю нетърпеливо. Сините му очи ентузиазирано светеха.

Когато видяха Чилхърст, и двете момчета застинаха на място. Те стояха и го гледаха, а от дрехите им върху килима капеха вода и кал.

– Кой сте вие? – попита безцеремонно Хю.

– От Лондон ли сте? – също толкова нетърпеливо попита и Итън – Какво е онова в каретата ви?

– Какво се е случило с окото ви? – попита Хю.

– Хю, Итън, нима и двамата сте забравили добрите си маниери някъде по пътя? – Олимпия погледна двете момчета с нежен укор. – Госът трябва да бъде поздравен и посрещнат както подобава. Моля ви, изтичайте горе и се преоблечете. Изглеждате така, като че ли сте паднали в потока.

– Итън ме бутна, затова и аз го бутнах после – обясни накратко Хю.

– А после и Минотавър скочи във водата.

Итън моментално се ядоса.

– Не съм те бутнал във водата.

– Бутна ме – каза Хю.

– Не, не съм.

– Да, бутна ме.

– Сега това няма значение – побърза да ги прекъсне Олимпия. – Отидете горе и се приведете в приличен вид. Когато отново слезете долу, ще ви представя на мистър Чилхърст.

– О, лельо Олимпия – каза Итън с онзи отвратителен хленчещ тон, който напоследък беше възприел, – не убивай радостта ни. Първо ни кажи кой е този приятел.

Олимпия се зачуди къде ли Итън се е научил да говори така.

– Ще ви обясня всичко по-късно. Наистина е много вълнуващо. Но сте кални и наистина трябва да отидете горе да се преоблечете. Знаете как се ядосва мисис Бърд, когато види кал по килима.

– Мисис Бърд да върви по дяволите – каза Хю.

– Хю! – Олимпия започваше да се задъхва от яд.

– Е, мисис Бърд винаги намира от какво да се оплаче, лельо Олимпия. И ти го знаеш не по-зле от нас. – Той хвърли поглед на Чилхърст. – Вие пират ли сте?

Чилхърст не отговори. Може би причината беше в това, че от коридора долетя още един трясък. Два спаниела влетяха в стаята. Те радостно заджавкаха, за да оповестят пристигането си, и бясно затанцуваха из стаята. После започнаха да душат Минотавър, който стоеше мирно в краката на Чилхърст.

– Лельо Олимпия? Какво става? Отвън има една странна карета. Кой е тук?

На прага се появи Робърт, две години по-голям от близнаците. Косата му беше по-тъмна, но очите му бяха също толкова сини като техните. От него не капеше вода, но ботушите му бяха покрити с кал, а по ръцете и лицето му имаше порядъчно количество мръсотия. Под мишницата си носеше огромно хвърчило. Дългата му мръсна опашка се влачеше по килима. От връвта, която държеше в другата си ръка, висяха малки рибки. Когато видя Чилхърст, той също замръзна на място и отвори широко очи.

– Здравейте – каза Робърт, – Кой сте вие, сър? Тази карета отвън ваша ли е?

Чилхърст не обърна никакво внимание на подскачащите спаниели и се вгледа замислено в трите изгарящи от любопитство момчета.

– Аз съм Чилхърст – каза той най-после – Вашият чичо ме изпраща тук.

– Наистина ли? – попита Хю – Откъде познавате чичо Артемис?

– Срегнахме се наскоро. Той знаеше, че ще се върна в Англия, и ме помоли да се отбия в Апър Тадуей.

Робърт лъчезарно се усмихна.

– Това означава, че ни е изпратил подаръци. Те в каретата ли са?

– Чичо Артемис винаги ни изпраща подаръци – обясни Хю.

– Точно така – присъедини се към тях и Игън. – Къде са подаръците?

– Игън – каза Олимпия, – извънредно невъзпитано е да искаш подаръци от гостенина си, който дори не е успял да се освежи след пътуването.

– Всичко е наред, мис Уингфийлд – увери я Чилхърст и се обърна към Игън: – Заедно с другите неща, вашият чичо ви изпраща и мен.

– Вас? – Игън беше като ударен от гръм. – Защо би изпратил вас?

– Аз ще бъда вашият нов учител – обясни Чилхърст.

В библиотеката се възцари тишина, която беше израз на всеобщата изненада. Олимпия видя как лицата на нейните племенници изразиха първо изненада, а после ужас. Те гледаха втренчено Чилхърст.

– Мили Боже! – възкликна Хю.

– Ние не искаме нов учител. – Итън сбърчи носле. – Последният беше ужасно скучен и много досаден. Непрекъснато се мъчеше да ни удави в гръцки и латински.

– Нямаме нужда от учител – започна да го уверява и Хю. – Не е ли така, Робърт?

– Точно така – побърза да се съгласи Робърт. – Леля Олимпия може да ни научи на всичко, което искаме да знаем. Кажи му, че не искаме учител, лельо Олимпия.

– Не разбирам, мистър Чилхърст. – Олимпия на свой ред се втрени в мъжа, който стоеше наред с библиотеката ѝ. – Сигурна съм, че чичо ми не би наел учител за моите племенници, без първо да се посъветва с мен.

Чилхърст се обърна към нея. В единственото му око проблясваха странни пламъчета.

– Но той точно това направи, мис Уингфийлд. Надявам се, че няма да възникне никакъв проблем. Изминах целия този път, защото ми беше обещана работа. Вярвам, че ще ви бъде полезен.

– Въобще не съм сигурна, че мога да си позволя още един учител – бавно каза Олимпия.

– Не бива да се тревожите за моята заплата – увери я Чилхърст. – Тя ми е платена предварително.

– Разбирам – каза Олимпия.

Не знаеше какво да каже. Чилхърст се обърна към трите момчета, които го гледаха с нетърпеливо очакване.

– Робърт, занеси тези прекрасни рибки в кухнята и ги изчисти.

– Винаги мисис Бърд чисти рибата – бързо възрази Робърт.

– Ти си ги хванал и ти ще ги изчистиш – отговори спокойно Чилхърст. – Итън и Хю, вие веднага ще изведете кучетата навън.

– Но кучетата винаги са си стоели у дома – каза Итън. – Особено Минотавър. Спаниелите са на един наш съсед.

– Значи никакви кучета, освен Минотавър, вече няма да се допускат в къщата, а и той ще влиза едва след като бъде измит и подсушен. Погрижете се спаниелите да бъдат изпратени у дома им, а после се погрижете и за вашето собствено куче.

– Но, мистър Чилхърст... – поде Итън с онзи наскоро придобит висок и хленчещ тон.

– Никакви хленчения повече – каза Чилхърст. – Хленченето ме ядосва. – Той извади от джоба си златния часовник и го погледна. – И

така, имате половин час да се изкъпете и да облечете чисти дрехи.

– Аз нямам нужда от баня – измърмори Робърт.

– Ще се изкъпеш, и то бързо. – Чилхърст пусна обратно часовника в джоба си. – Когато и тримата сте готови, всички ще се срещнем и ще ви запозная с учебния план, който ще следвате, докато сте под мое ръководство. Разбрахте ли?

– По дяволите – прошепна Робърт. – Той като че ли е луд, нали?

Итън и Хю продължаваха да гледат Чилхърст. По лицата им все още беше изписана изненада.

– Попитах ви дали разбрахте? – застрашително спокойно повтори Чилхърст.

Погледите на Итън и Хю се преместиха върху ножа, който висеше до бедрото на Чилхърст.

– Да, сър – бързо се съгласи Итън.

Хю преглътна.

– Да, сър.

Робърт удостои Чилхърст с недоволен поглед, но не оспори нареждането му.

– Да, сър.

– Свободни сте – каза Чилхърст.

Трите момчета се обърнаха и тръгнаха да излизат. Кучетата се втурнаха след тях. На вратата всички се сблъскаха, но скоро отново беше тихо.

Олимпия гледаше към прага. Беше възхитена.

– Направо невероятно, мистър Чилхърст. Смятайте, че сте получили работата.

– Благодаря, мис Уингфийлд. Ще се постарая да оправдая доверието ви.

Глава 2

– Трябва да бъда напълно откровена с вас, мистър Чилхърст. – Олимпия кръстоса длани върху бюрото си и се вгледа в лицето на Джейърд. – През последните шест месеца съм наемала учители, но нито един от тях не остана повече от две седмици.

– Уверявам ви, че ще остана дотогава, докато е необходимо, мис Уингфийлд.

Джейърд седеше удобно в креслото и дори не трепваше. Господи, помисли си той. Не можеше да откъсне очите си от нея. Беше го очаровала от мига, в който беше прекрачил прага на библиотеката.

Не, беше очарован доста по-отдавна – още от онази нощ в мрачната гръчма на френското пристанище, когато Артемис Уингфийлд разказваше за своята необикновена племенница. По време, на пътуването през Ламанша Джейърд беше мислил единствено за жената, която беше успяла да открие дневника на мадам Лайтборн. Почти всички членове на неговото многобройно семейство го бяха търсили, и то в продължение на много години, но опитите им бяха неуспешни. Каква ли беше жената, която беше успяла да ги победи всичките, чудеше се той.

Въпреки че любопитството му беше предварително възбудено, Джейърд не можеше да разбере защо реагира така, като видя как Дрейкът е сграбчил Олимпия. Чувството, което изпита тогава, беше дълбоко и тревожно, и толкова силно, че граничеше с безумие.

Все едно че беше влязъл в собствената си къща и беше видял собствената си жена, изнасилвана от чужд мъж. Прииска му се да удуши Дрейкът, В същото време беше силно ядосан от очевидната липса на здрав разум у Олимпия. Копнееше да я разтърси здравата, а после да я повали върху килима и да я люби.

Джейърд беше направо замаян. Чувствата му бяха по-силни от тези, които беше изпитал в деня, когато беше намерил племенницата си, Деметриа Сийтън, в ръцете на нейния любовник.

Във всичко това нямаше никакъв смисъл.

Но въпреки че го разбираше, на Джейърд му бяха необходими само няколко секунди, за да вземе безумното си решение. Времето, достатъчно за един сърдечен удар, се оказа достатъчно за него да захвърли всичките си разумни и добре обмислени планове. Решението му да купи дневника и тайните, скрити в него, се изпари на момента.

Той си пое дълбоко дъх и с нехарактерно за него незачитане на логиката и здравия разум прати дневника на мадам Лайтборн по дяволите. Предварително обмислена сделка беше последното, което искаше от Олимпия. Всъщност, самата мисъл за това му се виждаше противна.

Той искаше нея.

След като с голямо учудване разбра това, единственото, за което трябваше да се погрижи, беше да остане покрай любимата си колкото се може по-дълго. Трябваше да разгадае това силно, властно и страстно привличане, което сега му се струваше най-важното нещо на земята.

Нищо друго не беше от такова значение. Нито неговият разумен план, как да се сдобие с дневника и по този начин да сложи край на семейното дирене, нито неговите бизнес сделки, нито дори необходимостта да проследи човека, който непрекъснато и незаконно си присвояваше част от неговата печалба.

Семейството му, бизнесът му и онзи проклет човек можеха да почакат. За първи път в живота си щеше да направи това, което искаше, а не онова, което беше длъжен.

Със способността си да мисли бързо, той беше взел единственото правилно решение за момента. Представи се като новия учител. Оказа се изненадващо лесно. Като че ли се беше намесила съдбата.

Но когато вълнението премина, Джеърд се запита дали подтикът му да действа импулсивно не показваше, че си е загубил ума.

И все пак, не съжаляваше за прибързаните си действия. Много добре знаеше, че силното желание, което се зараждаше в слабините му и усещането за топлина във вените му бяха опасна заплаха за неговия така трудно постигнат самоконтрол. По някаква неизвестна причина той не даваше и пет пари за поетия риск.

От всичко, което се беше случило досега, най-изненадваща беше липсата му на загриженост и отсъствието на тревога. Досега единственото, което Джеърд ценеше високо, беше спокойният и хладен разум, който можеше да разреши всички проблеми, поднасяни му от живота.

В семейство, където всички заобикалящи го се ръководеха единствено от чувствата и страстта, самоконтролът и трезвият разсъдък предлагаша на Джеърд вътрешна хармония. Осигуряваха му чувство за ред. Той беше станал пълен господар на чувствата си. Властта му над тях беше така безгранична, че напоследък подлагаше на съмнение дори тяхното съществуване.

Сега Олимпия Уингфийлд му беше доказала, че той все още притежава чувства. За него тя беше сирена, която още не осъзнава своята

привлекателност.

Не красотата ѝ беше оръжието, с което беше проникнала под бронята му. Деметриа беше далеч по-красива.

Но Олимпия, с нейната буйна, яркочервена коса, изразителни черти и очи с цвят на спокойна лагуна, беше нещо много по-различно от обикновена красавица, мислеше си Джемърд. Тя беше вълнуваща, жива, възбуждаща. Тя беше невинна и не осъзнаваше чара си, което я правеше да изглежда още по-примамлива.

Струваше му се, че цялото ѝ крехко тяло, с неговите нежни извивки, скрити под муселинената рокля, мълчаливо пее чувствена песен. Всички Реджинълдовци можеха да вървят по дяволите. Той искаше Олимпия и нямаше да позволи на нито един мъж да се доближи до нея. Той самият беше като омагьосан и щеше да остане до нея каквото и да се случи.

Дори попаднал под двойното действие на възбуденото любопитство и очарованието, Джемърд не можеше да не забележи, че Олимпия е доста неорганизирана жена. Около нея цареше безредие. Шапката ѝ беше килната на една страна, огнената ѝ коса беше разпиляна, чорапът ѝ се беше изплъзнал от жартиера и се беше смъкнал до глезена. По този начин дрехите ѝ придаваха особено забавен външен вид. Като на жена, попаднала в някакво изкривено пространство между реалния всекидневен живот и някакъв странен свят, който само тя може да види.

Очевидно беше, че тя е интелигентна. Че е жена, обречена да остане неомъжена. И също така беше очевидно, че се е примирила със съдбата си. Джемърд беше готов да се закълне, че тя самата е решила да остане стара мома. Защото беше разбрала, че много малко мъже биха могли да разберат, нейния духовен живот, а още по-малко да вземат участие в него.

Олимпия прехапа долната си устна.

– Много мило, че обещавате да останете. Сигурна съм, че намеренията ви са похвални. Работата е там, че е малко трудно човек да се справи с моите племенници. Оставането им тук също е под въпрос, разбирате ли.

– Не се тревожете, мис Уингфийлд. Аз ще се справя с тях.

След годините, през които беше водил битки с безскрупулните хора на бизнеса, с дръзките капитани на кораби, с появили се незнайно откъде пирати, и с непредсказуемите членове на своето собствено семейство, перспективата да се изправи срещу три непослушни деца никак не тревожеше Джемърд. За миг във великолепните синьозелени очи на

Олимпия проблесна надежда. После, изведнъж, тя се намръщи.

– Надявам се, че не мислите да биете моите племенници, мистър Чилхърст. Не позволявам на никого да ги бие. Те са страдали достатъчно през последните две години, откакто са загубили родителите си.

– Не вярвам, че могат да се контролират хора и коне чрез камшик, мис Уингфийлд. – Джебърд с изненада установи, че повтаря дума по дума фразата, излязла преди време от устата на баща му. – Подобни методи могат само да пречупят духа и да предизвикат злоба в душата на жертвата.

Олимпия засия.

– Моите разбирания са абсолютно същите. Знам, че много хора вярват на тези отдавна приети методи за вдворяване на дисциплина, но аз самата никога не съм ги прилагала. Моите племенници са добри момчета.

– Разбирам.

– Аз се грижа за тях едва от шест месеца – продължи Олимпия. – Те бяха предавани от ръка на ръка, след като родителите им загинаха. По времето, когато почукаха на моята врата, вече бяха доста объркани и отчаяни. Понякога Хю все още сънува кошмари.

– Разбирам.

– Разбирам, че те са доста недисциплинирани. Но аз се радвам, че през последните няколко месеца те станаха по-весели. Преди бяха доста мълчаливи и затворени. Сегашната им палавост показва, че вече са пощастливи.

– Убеден съм, че се чувстват щастливи тук – съгласи се Джебърд.

Олимпия кръстоса пръсти.

– Знам много добре как се чувстваха в онзи ден, когато леля им и чичо им от Йоркшир ги доведоха тук. Аз бях също така самотна и също така се страхувах, когато ме оставиха на прага на леля Софи.

– На колко години бяхте по онова време?

– На десет. След като загубих родителите си, мен също ме отглеждаха роднини, но всъщност никой не искаше да се натоварва изцяло с грижата за мен.

– Чувството за дълг едва ли може да замести липсата на привързаност.

– Много вярно, сър. Децата веднага усещат разликата. Моите рани зараснаха едва в къщата на леля Софи. Тя и леля Ида бяха прехвърлили шестдесет, но те ми дадоха истински дом. Твърдо съм решила да направя същото за моите племенници.

– Заслужавате похвала, мис Уингфийлд.

– За нещастие, нямам понятието от възпитанието и отглеждането на момчета – призна си Олимпия. – Страхувах се да им налагам строга дисциплина, за да не си помислят, че не са желани.

– Една разумна вискателност не би накарала момчетата да се чувстват нежелани – тихо възрази Джемърд. – Наистина, уверявам ви, че ефектът би бил изцяло положителен.

– Така ли мислите?

Джемърд забарабани с пръсти по дръжките на креслото.

– Такова е моето мнение на учител. Изискването да се спазва графикът на уроците и другите им задължения, би помогнало много на вашите племенници.

Олимпия си позволи да въздъхне облекчено.

– Ще ви бъда безкрайно благодарна, ако успеете да възстановите реда в това домакинство. Признавам, че ми е много трудно да работя с целия този шум и суетня наоколо. Напоследък не съм успяла да напиша нито една статия. Минаха вече няколко месеца от публикуването на последната. Изглежда, във всяка работа понякога настъпват кризи.

– Кризи?

– Миналата неделя Итън занесе една жаба в църквата. Не можете да си представите каква бъркотия настана. Само преди няколко дни Робърт се опита да язди коня на съседа без седло и беше хвърлен на земята. Съседът беше бесен, защото не бил разрешил на Робърт дори да докосва коня му. Аз бях силно разтревожена, защото мислех, че Робърт е сериозно ранен. Вчера Хю се сби с малкия Чарлс Бристоу, а майката на хлапето вдигна ужасна врява.

– И за какво се сбиха? – любопитно попита Джемърд.

– Нямам представа. Хю не пожела да ми каже. Но се върна с разкъравен нос, а аз ужасно се тревожех да не би да е счупен.

– Да приема ли, че Хю е загубил битката?

– Да, но това нищо не е. Важното е, че се е спуснал да се бие. Бях много разтревожена. Мисис Бърд каза, че трябва да го накажа, но аз не исках. Във всеки случай това са само няколко примера от нашия всекидневен живот. Той е такъв вече от няколко месеца насам.

– Хм.

– В къщата винаги се вдига неопишуем шум – продължи Олимпия, огорчена и нещастна. Тя разтри леко челото си. – Признавам, че понякога нервите ми се опъват и се чувствам доста напрегната.

– Не се тревожете повече, мис Уингфийлд. Вие сте в добри ръце.

Аз ще се погрижа за режима на момчетата и ще го съобразя с вашата заетост. Отново ще можете да се заемете с работата си. И, като заговорихме за това, трябва да кажа, че съм силно впечатлен от вашата библиотека.

– Благодаря ви.

Похвалата моментално прогони лошите мисли на Олимпия и тя огледа стаята с гордост и любов.

– По-голямата част от книгите съм наследила от леля Софи и леля Ида. Когато били млади, те много пътували и това им помогнало да обогатят колекцията си от книги и ръкописи. Събирали от всички страни, през които минавали. В тази стая има много и ценни творения.

Джеърд успя да отдели погледа си от Олимпия за няколко кратки мига, които се оказаха достатъчни да огледа внимателно библиотеката. Стаята беше така необичайна и заинтригуваща, както и самата домакиня.

Тя представляваше убежището на учен. Беше натъпкана до тавана с книги, карти и глобуси. Нямахме помен от хербарий или пък от кошничка за ръкоделие. Бюрото на Олимпия беше огромно и масивно, направено от махагон. Нямахме никаква прилика с изящните малки масички, които другите дами използваша, за да пишат писмата си на тях. Напомняше му бюрото в неговата собствена библиотека.

– И за вашето положение тук, мистър Чилхърст – Олимпия неуверено смръщи вежди. – Мисля, че е редно да ви питам за препоръките ви. Мисис Милтън, моя съседка, ми каза, че човек никога не бива да наема учител, който няма отлични препоръки поне от няколко места.

Джеърд отместил поглед от книгите и я погледнал.

– Изпраща ме вашият чичо. Предполагам, че неговата препоръка е достатъчна.

– О, да. – Лицето на Олимпия просветна. – Да, разбира се. Каква по-добра препоръка бихте могли да имате?

– Радвам се, че така усещате нещата.

– Тогава, всичко е уредено.

Олимпия очевидно чувстваше облекчение, че няма да ѝ се налага да се занимава с такива досадни подробности като учителските препоръки. Очите ѝ придобиха замечтано изражение.

– Казахте, че сте срещнали чичо Артемис във Франция?

– Да. Пътувах към Англия, но минах и през Испания.

– Били сте в Испания? – Олимпия направо изпадна в транс. – Винаги съм искала да отида там. А също така в Италия и Гърция.

– Бил съм на всички тези места – Джеърд направи пауза, за да проучи изражението на лицето ѝ. – А също така съм бил в Америка и в Западните Индии.

– Колко вълнуващо, сър. Как ви завиждам, че сте обиколили света. Сигурно имате богат житейски опит.

– Някои биха казали така – съгласи се Джеърд.

А той беше просто мъж. Сам се изненада от това прозрение. Не можеше да не бъде стоплен от възхищението на една жена, която в неговите очи беше така примамлива.

– Вие, без съмнение, сте добре запознат с обичаите на хората от другите страни. – Олимпия го погледна с очакване.

– Правил съм наблюдения – каза Джеърд.

– Аз мисля, че съм жена с богат житейски опит заради образованието, което получих от лелите си – призна Олимпия, – Но никога не съм имала възможността да посетя други страни. Моите лели не бяха особено богати. Аз наследих малкото им състояние, но то не е достатъчно да финансира интересни пътувания с изследователска цел.

– Разбирам – При мисълта, че Олимпия смята себе си за „жена с богат житейски опит“ – Джеърд леко се усмихна. – Остават може би едновременно дребни неща, които се отнасят до моето положение във вашето домакинство и които трябва да обсъдим, мис Уингфийлд.

– Има ли още подробности?

– Страхувам се, че да.

– Мислех, че всичко сме уредили – Олимпия потъна по-дълбоко в креслото. Тя изпусна въздишка, която звучеше толкова чувствено, че у всяка друга жена би могла да бъде сбъркана с въздишка на страстта. – Никога досега не съм срещала човек, който да е пътувал до толкова много места по света, сър. Аз бих искала да ви задам толкова много въпроси и да проверя достоверността на толкова много факти, които съм научила от книгите си.

Джеърд осъзна, че тя го гледа втренчено, сякаш той беше най-красивият, най-очарователният, най-желаният мъж на земята. Нито една жена досега не го беше гледала с такъв неприкрит копнеж. Тя като че ли не забелязваше нищо друго, дори окоето с черната превръзка.

Той никога не се беше смятал за изкусен съблазнител. Още повече че от деветнайсетгодишна възраст непрекъснато беше прекалено зает. Цялото му време беше посветено на делата на бизнеса. И, както беше отбелязал и баща му, на него като че ли му липсваше огненият темперамент на семейство Флеймкрест.

Не че нямаше естествени мъжки желания, помисли си Джейрд. Прекрасно знаеше как се чувства мъжът, късно през нощта който лежи сам и копнее за топла и любвеобилна жена.

Но не беше в природата му да се впуска в поредица от леки връзки. Краткотрайните отношения, които беше създал няколко пъти в живота си, го бяха оставили неспокоен и незадоволен. Подозираше, че и партньорките му са останали със същите чувства. Както Деметриа си беше направила труда да отбележи, като се изключат титлата му и предполагаемото му наследство, у него нямаше нищо интересно.

Но днес първичният мъжки инстинкт казваше на Джейрд, че е много вероятно да успее да съблазни Олимпия Уингфийлд.

Всичко, което трябваше да направи, бе да я засипе с разказите си на пътешественик.

Обмисляше как точно да подходи, откъде да започне и как да я съблазни. Без съмнение, тя щеше да се усмихне, ако ѝ разкажеше за онова приключение в Неапол или историята, свързана с Рим. Щеше направо да се разтопи при разказа му за пътуването до Америка. А не се знаеше какво щеше да направи, ако я запознаеше с пътуването си до Западните Индии. Докато обмисляше евентуалната ѝ реакция, тялото му се напрегна.

Джейрд си пое дълбоко дъх, за да успокои горещата болезнена нужда, която стягаше вътрешностите му. Направи онова, което правеше винаги, когато видеше, че самоконтролът му се изплъзва. Бръкна във вътрешния си Джоб и извади бележника, в който записваше срещите си. Съзнаваше, че Олимпия го гледа с интерес, докато той го разгръща. Ето, стигна до страницата, която съдържа бележките му за днешния ден.

– Първо, трябва да обсъдим товара от стоки, които чичо ви ми повери...

– Да, разбира се – оживи се тя. – Много мило, че сте се наели. Чичо Артемис и аз си помагаме. Както може би ви е обяснил, ползата и за двама ни е огромна. Той подбира интересни предмети по време на пътуванията си и ми ги изпраща по различни кораби от всички краища на света. Аз, на свой ред, ги продавам в Лондон.

Джейрд се опита, но не успя да си представи Олимпия като търговец.

– Имате ли нещо против да ми кажете как намирате купувачите за вашите стоки, мис Уингфийлд?

Тя го дари с лъчезарна усмивка.

– Наистина е много просто. Един от моите съседи, скауйър

Петигрю, ми помага. Той казва, че това е най-малкото, което може да направи за мен в памет на моите мили лели, които са били негови съседки толкова дълго време.

– И как точно Петигрю продава стоката?

Олимпия махна неопределено с ръка.

– Мисля, че неговият човек в Лондон се занимава с подробностите.

– И вие сте доволна от сделките, които човекът на скуайър Петигрю сключва? Мислите, че те са достатъчно добри? – продължи да пита Джеърд.

Олимпия се засмя. Тя сложи лакти на коленете си, отпусна тялото си върху тях и го погледна. В очите ѝ се четеше доверие. Тя явно се чувстваше прекрасно в неговата компания.

– От последната пратка реализирахме двеста лири печалба.

– Нима?

– Разбира се, пратката беше необикновена. Чичо Артемис беше изпратил топ коприна и огромно количество подправки. Съмнявам се, че и този път ще успеем да спечелим толкова.

Джеърд си помисли за стоките, които беше придружил от Франция и които струваха приблизително три хиляди лири. Той беше наел двама огромни мъжаги, които го охраняваха още от тръгването от Уеймаут. Джеърд откъсна един лист от бележника си и го подаде на Олимпия:

– Ето списък на стоките, които чичо ви изпраща този път. Как го намирате, сравнен със стоките, които сте получили миналия път?

Олимпия пое листчето и го загледа, смръщила замислено вежди.

– Не мога да си спомня всички стоки от последната пратка, но този път няма толкова много коприна. А и не виждам тук от онези италиански ветрила, които чичо Артемис изпрати последния път.

– Но има няколко топа коприна и няколко топа кадифе – отбеляза Джеърд.

Олимпия сви леко едното си рамо.

– Скуайър Петигрю ми каза, че, за съжаление, в момента пазарът за коприна и кадифе не е голям. Общо взето, очаквам, че печалбата ще бъде по-малка от предишния път. Все пак, парите ще бъдат добре дошли, както казват моите племенници.

Джеърд се запита откога ли скуайър Петигрю системно краде Олимпия.

– Аз имам известен опит в търговията с внесени стоки, мис Уингфийлд.

– Наистина ли? – Тя го погледна с изненада.

– Да.

Джеърд си помисли за стоките на стойност няколко хиляди лири, които пълнеха трюмовете на корабите на компанията всяка година.

– Ако искате, мога да се погрижа за стоката ви.

– Много сте великодушен. – Олимпия беше победена. Вече мислеше, че не би могла без него. – Но напълно ли сте сигурен, че бихте искали да се заемете с тази задача? Скуайър Петигрю непрекъснато ми повтаря, че това отнема много от времето му. Казва, че човек трябва непрекъснато да бъде нащрек за мошеници, които са готови да пробутат долнокачествена стока.

– Предполагам, че той знае какво приказва. – Личното мнение на Джеърд беше, че Петигрю сигурно може да разпознае мошениците, защото самият той е един от тях. – Но вярвам, че ще се справя поне толкова добре, колкото и вашият скуайър. А може би и по-добре.

– Вие, разбира се, ще получите добра комисионна.

– Това няма да е необходимо.

Пресметливият ум на Джеърд вече претегляше и оценяваше стоката. Щеше да я повери на своя човек, Феликс Хартуел Когато изпраща инструкциите си на Хартуел, ще изпрати и запитване докъде са стигнали нещата с разследването за изтичането на пари.

– Ще приема задачата като част от обичайните си задължения на учител.

– Нима? – Олимпия го погледна с безкрайна изненада – Колко странно! Нито един от досегашните учители не предложи да свърши каквото и да било извън класната стая.

– Вярвам, че ще ви бъде много полезен – нежно каза Джеърд.

Вратата на библиотеката рязко се отвори и пропусна една здрава и набита жена, с престилка и боне, която носеше поднос с чай.

– Е, това ли е новият учител? – Тя се втренчи в Олимпия. – Нима ще подведете още една бедна душа, която се надява, че ще може да научи на нещо тези чудовища?

– Моите племенници не са чудовища – Олимпия неодобрително смръщи вежди. – Мисис Бърд, това е мистър Чилхърст. Изпраща го чичо Артемис. Мисля, че той ще ни бъде много полезен. Мистър Чилхърст, това е мисис Бърд, моята икономка.

У мисис Бърд нямаше нищо деликатно или нежно, помисли си Джеърд. Тя беше здрава и широкоплещеста жена. Чертите на лицето ѝ бяха едри, носът – огромен. Целият ѝ вид подсказваше, че е стъпила здраво на земята. Нейните уморени очи го гледаха особено

подозрително.

– Добре, добре, добре. – Мисис Бърд шумно постави подноса върху бюрото. Докато наливаше чая, не отделяше очи от Джеърд. – Значи онези тримата горе са били прави. Вие приличате по-скоро на кръвожаден пират, отколкото на учител, мистър Чилхърст.

– Нима?

Когато чу как свойски му говори икономката, Джеърд недоумяващо повдигна вежди, но нищо не каза, тъй като видя, че според Олимпия всичко е в реда на нещата. Пое чашката и чинийката с ледена учтивост.

– Няма значение – Мисис Бърд му хвърли преценяващ поглед. – Съгласна съм, че за да държи онези зверове пол контрол, човек трябва да е въоръжен с нож и пистолет. Те успяха да откажат тримата учители, които мис Олимпия нае. Наистина го направиха.

Олимпия хвърли бърз поглед на Джеърд, чието изражение излъчваше нетърпение и тревога.

– Наистина, мисис Бърд, не бива да плашите предварително мистър Чилхърст.

– И защо не? – изсумтя мисис Бърд – Той скоро ще узнае истината. Но все пак е интересно да видим колко дълго ще остане. Къде ще го настаните? В малката вилчка, в която бяхте настанили и останалите учители ли?

– Мисис Бърд има предвид вилата в началото на алеята. Може би сте я забелязали при пристигането си?

– Да, забелязах я. Там ще ми е много удобно.

– Отлично – Олимпия явно почувства облекчение. – Е, да видим сега. Какво още имаме да обсъждаме? О, да. Вие сте добре дошли на нашата трапеза. Ще се храните с нас. На втория етаж има една стая, която е особено подходяща за провеждането на уроци. И, разбира се, вие сте свободен да се ползвате от книгите в моята библиотека. – Тя направи пауза. – Можете да поемете задълженията си утре сутринта.

Мисис Бърд извъртя очи.

– Ами заплатата му? – Тя хвърли кос поглед към Джеърд, за да го предупреди: – Мис Олимпия не е много добра във воденето на сметките. Вероятно ще трябва да ѝ напомняте за заплатата си. Не се срамувайте да го направите, когато това се наложи.

Олимпия се втренчи в нея.

– Достатъчно, мисис Бърд. Ако съдят по думите ви, хората ще ме помислят за слабоумна идиотка. Заплатата на мистър Чилхърст е платена предварително от чичо Артемис. Нали така, мистър Чилхърст?

– Не бива да се тревожите за моята заплата, мис Уингфийлд – каза Джеърд нежно.

Олимпия хвърли изпълнен с триумф поглед към своята икономка.

– Ето, виждате ли, мисис Бърд?

Мисис Бърд високо изсумтя. Тя като че ли не беше съвсем убедена, но, поне засега, изостави въпроса.

– Щом ще вечеряте със семейството, може би ви интересува, че в мазето има малко бордо и шери...

– Благодаря – каза Джеърд.

– Мис Софи и мис Ида винаги си пийваха глътка-две от едното или от другото преди вечеря. А преди да си легнат, си позволяваха по глътка бренди. Било добро за храносмилането, казваха те. Мис Олимпия продължи тяхната традиция.

– Особено откакто моите племенници пристигнаха – промърмори Олимпия.

– Благодаря ви, мисис Бърд. – Джеърд се усмихна широко на Олимпия. – Тази вечер може да изпия чаша вино преди вечеря. Пътуването беше дълго и уморително.

– Сигурно. – Мисис Бърд се отпрати с тежка стъпка към вратата.

– Между другото, мисис Бърд, в колко часа сервираат вечерята във вашата къща?

– Откъде да знам? Зависи от това в колко часа мис Олимпия ще успее да заведе онези момчета до масата. Те никога не са у дома навреме за яденето. И винаги си намират извинение.

– Разбирам – каза Джеърд. – В такъв случай, мисис Бърд, днес вечерята ще бъде сервирана в шест часа. И така ще бъде отсега нататък. Всички, които не са на масата по това време, няма да ядат. Ясно ли е?

Мисис Бърд се спря, обърна се и го погледна изненадано.

– Аха, повече от ясно.

– Отлично, мисис Бърд. Засега сте свободна.

Тя го погледна внимателно.

– И кой дава нарежданията тук, бих искала да знам?

– Както вече сте забелязали, аз – хладно отговори Джеърд и видя как очите на Олимпия започнаха да се разширяват. – От името на моята работодателка, разбира се.

– Ба! Съмнявам се, че дълго време ще давате нареждания – заяви мисис Бърд и излезе от стаята.

Олимпия прехапа долната си устна.

– Не й обръщайте внимание, мистър Чилхърст. Тя е малко груба и

безцеремонна, но не мисли лошото на никого. Наистина, не бих могла дори да си представя какво бих правила без нея. Тя и последният ѝ съпруг били наети от леля Софи и леля Ида преди доста години. Тя реши да остане с мен. Аз съм много благодарна. Не всеки би искал да работи за мен, виждате ли. Тук, в Апър Тадуей, ме набират за доста странна.

Джеърд видя в очите ѝ самотата, от която тя напоследък страдеше.

– Очевидно, хората от Апър Тадуей не са свикнали измежду тях да има интелигентни жени с богат житейски опит – каза той.

Олимпия безрадостно се усмихна.

– Много точно. Леля Софи и леля Ида също непрекъснато ми го повтаряха.

– Моля ви, не се тревожете за нищо. Сигурен съм, че мисис Бърд и аз ще се разбираме чудесно. – Джеърд отпи от чая си. – Има още нещо, за което искам да говоря с вас, мис Уингфийлд.

Очите на Олимпия се присвиха разтревожено.

– Да не би да съм забравила нещо? Страхувам се, че мисис Бърд е права. Винаги забравям някоя малка, отвратителна подробност, която на мен ми изглежда съвсем незначителна, но всички други вярват, че по една или друга причина, тя е жизненоважна.

– Не сте забравили нищо важно – увери я Джеърд.

– Слава Богу!

Олимпия с облекчение се отпусна в креслото.

– Вашият чичо ме помоли да ви кажа, че заедно със стоките, които трябва да продадете, ви изпраща и няколко тома книги. Един от тях е някакъв стар дневник.

Обичайният за Олимпия разсеян вид изчезна моментално. Вниманието ѝ се заостри.

– Какво казахте?

– Книгата е известна като Дневникът на мадам Лайтборн и е опакована заедно с другите неща, мис Уингфийлд.

На Джеърд не се наложи да чака дълго, за да види ответната ѝ реакция.

– Той го е намерил! – Олимпия скочи на крака. Лицето ѝ поруменя от възбуда, Очите ѝ хвърляха тюркоазени пламъци. – Чичо Артемис е намерил дневника на мадам Лайтборн!?

– Така ми каза той.

– Къде е книгата? – Олимпия едва сдържаше нетърпението си.

– Опакована е в някой от куфарите и е в каретата, с която дойдох дотук. Но не съм сигурен в кой куфар е.

Не че не се изкушаваше да провери. Но истината беше, че не бе имал време да спре и да търси дневника, след като корабът беше влязъл в пристанището. Джеърд беше осигурил каретата и двамата мъже за охрана, беше разговарил куфарите и чантите от кораба и цяла нощ беше пътувал от Уеймаут до Апър Тадуей. Не беше спирал, докато не пристигна в къщата на Олимпия. Рискът да преумори хората и конете беше за предпочитане пред риска да се изложи на грабеж в някой от крайпътните ханове.

– Трябва веднага да разопаковаме багажа. Не мога да чакам. Искам веднага да видя дневника.

Олимпия преливаше от нетърпение, вълнение и ентузиазъм. Тя бързо заобиколи бюрото, повдигна полите на роклята си и се втурна към вратата.

Джеърд я гледа замислен и очарован, докато тя излезе от библиотеката. Щом му се налагаше да живее в това домакинство, където царяха хаос и безпорядък, той щеше да наложи свои собствени правила. И трябваше да го направи по-бързо.

Сам в библиотеката, Джеърд спокойно допи чая си. После остави чашата си на масата, извади часовника си от джоба и провери колко е часът. Оставаха още десет минути до времето, в което неговите малки възпитаници трябваше да слязат долу.

Той се изправи и тръгна към вратата на библиотеката.

Глава 3

Няколко дни по-късно мисис Бърд влезе в библиотеката с поднос чай.

– Изненадва ме, че напоследък тук е толкова тихо. – Тя леко положи подноса върху бюрото на Олимпия – Много странно, много странно.

Олимпия неохотно вдигна поглед. Не искаше да прекъсва извънредно интересното си занимание – опитите си да разгадае сложния и заплетен език на дневника на мадам Лайтборн. Тя отговори на мисис Бърд доста рязко:

– Какво искате да кажете? Аз намирам, че тишината е много приятна.

Олимпия не можеше да повярва, че Джеърд Чилхърст беше успял така да промени всичко в домакинството, и то за толкова кратко време. В коридора вече нямаше кални ботуши. В чекмеджето ѝ не се криеха жаби. И никакви хленчове и крясъци не се чуваха дори отдалеч. И трите момчета идваха навреме за храна и, което беше още по-впечатляващо, и трите бяха чисти и спретнати.

– Това не е естествено. Какво ли прави онзи пират с трите момчета там, в онази стая, питам аз?

– Мистър Чилхърст не е пират – каза Олимпия с тон, който криеше предупреждение. – Ще ви бъда много благодарна, ако престанете да го наричате така. Той е учител. И то отличен учител, ако съдя по това, което е показал досега.

– Ха. Той измъчва бедните момчета, ето какво прави той. Обзалагам се, че ги заплашва, че ще ги обеси, ако не правят това, което им нареди.

Олимпия се усмихна.

– Тук нямаме бесилка.

Мисис Бърд я погледна накриво.

– Е, тогава сигурно ги заплашва, че ще ги бие с камшик, ако не се държат както трябва.

– Сигурна съм, че Робърт щеше веднага да дойде при мен, ако мистър Чилхърст ги заплашваше по какъвто и да е начин.

– Не и ако този пират е заплашил Робърт, че ще му пререже гърлото, ако проговори.

– О, моля ви, мисис Бърд. Вие самата много пъти повтаряхте, че

племенниците ми имат нужда от твърда ръка.

Мисис Бърд остави чайника върху подноса и се облакът на бюрото.

– Но не съм казала, че искам да ги видя ужасени. Не искам никой да ги измъчва, дори ако това е единственият начин да станат кротки и покорни. Въпреки белите, които правят, те са добри момчета.

Олимпия остави перото си.

– Наистина ли мислите, че мистър Чилхърст ги е заплашил с насилие?

– Нищо друго не би дало такъв резултат за такова кратко време, ако питате мен.

Мисис Бърд хвърли многозначителен поглед към тавана. Отгоре не долиташе нито удари, нито тропане с крака, нито приглушени викове. Неестествената тишина беше малко обезпокоителна, помисли си Олимпия.

– Мисля, че ще е по-добре да проверя какво става. – Тя неохотно затвори дневника и се изправи.

– Трябва много да внимавате – предупреди я мисис Бърд. – Мистър Чилхърст по някакъв начин успява да направи добро впечатление на хората, и особено на вас. Сигурно не може да си позволи да изгуби тази работа. Ако разбере, че го наблюдавате, ще ви покаже най-добрите си маниери.

– Ще бъда много предпазлива.

Олимпия бързо отпи от горещия чай, за да се подкрепи, остави чашата на подноса и решително тръгна към вратата.

– Само още нещо, преди да съм забравила – извика мисис Бърд след нея. – Скуайър Петигрю изпратил съобщение, което получихме преди малко. Пише, че се е върнал от Лондон и че ще се отбие този следобед. Без съмнение, ще иска да ви помогне да разпродадете стоката.

Олимпия се спря на прага.

– О, Боже. Забравих да му пиша, че помощта му повече няма да ми е нужна.

Мисис Бърд се намръщи.

– И защо?

– Мистър Чилхърст каза, че ще се заеме с тази работа до най-малките подробности.

Изражението на мисис Бърд се промени. От неодобряващо то се превърна в тревожно.

– Ето ти сега! И какво трябва да означава това?

– Точно това, което казвам, мисис Бърд. Мистър Чилхърст любезно предложи да се заеме с продажбата на стоките, които чичо Артемис изпрати с последния кораб.

– Не съм сигурна, че предложението ми харесва. Какво ще стане, ако мистър Чилхърст избяга със стоката?

– Глупости. Ако имаше намерение да направи това, той не би ни я донесъл въобще. Още при пристигането си в Уеймаут щеше да избяга с тях.

– Е, тогава сигурно има намерение да ви измами – предупреди я мисис Бърд. – И как ще разберете? Ще имаме само неговата дума, че е взел възможно най-високата цена. Казвам ви, този човек прилича на пират. По-добре щеше да бъде, ако скуайър Петигрю се погрижеше за стоката, както правеше и досега.

Олимпия загуби търпение.

– Повече от сигурна съм, че можем да се доверим на мистър Чилхърст. Чичо Артемис го изпраща.

И тя мина през вратата, развяла поли, преди мисис Бърд да отговори. Олимпия се заизкачва към втория етаж. Спря се на площадката и се ослуша. Дори тук горе цареше абсолютна тишина.

Тя тръгна на пръсти по коридора към стаята, в която се провеждаха уроците. Дълбокият като морето глас на Чилхърст проникваше дори през дебелите стени, облицовани с дърво.

– Планът имал слаби места още от самото начало – казваше Джейърд. – Но капитан Джек бил готов да се впуска във всякакви необмислени приключения. Това се оказало слаба черта на цялото семейство впоследствие.

– Това означава ли, че в семейството на капитан Джек имало и други пирати? – нетърпеливо попита Итън.

– Капитан Джек предпочитал да казват, че е морски разбойник – възрази остро Джейърд. – А и не вярвам във фамилията да е имало други като него, но се страхувам, че един-двама от наследниците му биха могли да бъдат обвинени в свободна търговия.

– Какво е това свободна търговия? – попита Хю.

– Контрабанда – обясни сухо Джейърд. – Резиденцията на семейството на капитан Джек била на Огнения остров. Това е едно невероятно красиво място, но е много отдалечено. Робърт, покажи ни къде се намира островът.

– Тук – с ентузиазъм каза Робърт. – По това крайбрежие. Виджате ли тук тази малка черна точица?

– Много добре, Робърт – каза Джемърд. – Както виждате, островът е разположен на място, което много улеснява контрабандата. Достатъчно удобно е да се внасят стоки от Франция и Испания, но е достатъчно далеч от властите. Хората, натоварени да следят за внасянето на забранени стоки, рядко навлизали във водите, заобикалящи острова, а на местните хора можело да се разчита, че няма да кажат на никого.

– Разкажете ни за контрабандистите – каза Итън.

– Не, аз искам да чуя за плана на капитан Джек да прекоси Панамския проток – настоя Робърт.

– Да, разкажете ни за плана на морските разбойници да пленят испанския галеон, мистър Чилхърст – нетърпеливо се намеси Хю. – Можете да ни разкажете за контрабандистите утре.

– Добре – съгласи се Джемърд. – Но трябва да знаете не само това, че планът бил необмислен, а и че е бил много опасен. Теченията в Панамския проток са доста измамни. Горите по бреговете са много гъсти. В тях живеят странни и опасни същества. Много хора са намерили смъртта си, докато са се опитвали да стигнат морето от другата страна...

– И защо капитан Джек и неговият екипаж са искали да прекосят този опасен проток? – попита Итън. – Защо не са останали в Западните Индии?

– Злато – обясни Джемърд с една единствена дума. – По онова време капитан Джек имал съюзник. Те слушали много разкази за легендарните съкровища, които испанците редовно пренасяли от колониите си в Америка. Двамата морски разбойници решили да се промъкнат през Панамския проток, да пленят един-два испански галеона и да забогатеят лесно и бързо.

– Проклятие! – прошепна Робърт благоговейно. – Каква смелост! Колко вълнуващо! Бих искал да върна времето назад и да придружа капитан Джек в това начинание.

Олимпия не можеше да се сдържа повече. Думите „легендарни съкровища и пирати“ ѝ бяха замаяли главата. Тя беше омагьосана, също като племенниците си, от разказа на Джемърд. Много, много тихо, тя отвори вратата и влезе в стаята.

Итън, Хю и Робърт се бяха скупчили около големия глобус, който беше в близост до прозореца. Те дори не вдигнаха погледи, когато Олимпия влезе. Цялото им внимание беше погълнато от онова, което Джемърд им показваше. Едната му ръка беше на глобуса. В другата си ръка стискаше камата. Острието сочеше точката, в която се намираща Западните Индии.

Като видя камата, Олимпия се намръщи. Не беше я забелязвала през последните два дни. Джебърд не я носеше прилепнала до бедрото си, както при пристигането си, и тя беше предположила, че я е прибрал в някой от многобройните си куфари. Но тази сутрин, очевидно, я беше донесъл в класната стая. Нямахме съмнение, че си служеше с нея с лекота и грация.

„Днес видът му е много опасен. Всъщност, както винаги“ – помисли си Олимпия, докато изучаваше чертите на лицето му на утринната светлина. Ако човек не го познаваше по-добре, можеше и да се разтревожи. Но тя започваше да го опознава, защото всяка вечер след вечеря той оставаше при нея в библиотеката.

Джебърд бързо беше придобил приятния навик да споделя с нея чаша бренди, преди да се оттегли във вилчката си. Снощи беше чел известно време, а после ѝ беше разказвал за пътуванията си. Олимпия беше повярвала на всяка негова дума.

– Всички учители ли са пътували толкова много като вас, сър? – беше го попитала тя.

Джебърд я беше погледнал с непроницаемо изражение.

– А, не. Аз съм по-късметлия от тях в това отношение. Работех в семейство, което пътуваше в чужбина.

Олимпия беше кимнала одобрително.

– Естествено, че биха искали учителят на децата им да ги придружава при по-дългите пътувания. Каква прекрасна професия сте си избрали.

– Едва напоследък започвам да я оценявам. – Джебърд беше станал от стола си, беше взел шишето с бренди и бе налял малко повече от кехлибарената течност в чашата ѝ.

– Виждам, че на стената имате карта, на която са очертани Южните морета.

– Изследвах и проучвах много легенди, които водят началото си от тази част на света.

Дали поради двойния ефект от огъня и брендито, но Олимпия се чувстваше приятно стоплена и отпусната. Една жена с богат опит разговаря с един мъж с богат опит – си беше помислила тя със задоволство.

Джебърд беше налял малко бренди и в своята собствена чаша и поставил шишето на масата.

– Едно от тези пътувания беше до някои от островите в този регион – беше казал той замислено и отново беше потънал в креслото си.

– Наистина ли? – Олимпия го беше погледнала учудено –

Преживяването сигурно е било вълнуващо.

– О, да, беше. От тази част на света водят началото си много легенди, както знаете. Една от тях ме заинтригува особено много.

– Много бих искала да чуя – беше прошепнала Олимпия.

Атмосферата в стаята беше непозната досега. Като че ли бяха пренесени на някакво друго място и в друго време.

– В нея се говори за двама млади влюбени, които не можели да се оженят, защото бащата на девойката не давал съгласието си.

Олимпия беше отпила още една глътка от брендите си.

– Колко тъжно! И какво станало?

– Тяхната страст била толкова силна, че те решили да останат заедно. Срещали се тайно на брега на едно скрито заливче.

– Предполагам, че са говорили до сутринта – беше казала Олимпия замечтано. – Без съмнение, нашепвали са си поетични слова. Споделяли са най-съкровени си мечти, И са мечтали за бъдещето.

Джеърд я беше погледнал.

– Всъщност те използвали времето, за да се любят.

Олимпия беше премигнала.

– На брега?

– Да.

Олимпия беше прочистила гърлото си.

– Но не са ли се чувствали малко неудобно? Искам да кажа, направо на пясъка и...

Джеърд си беше позволил лека усмивка.

– Те са били двама влюбени, които отчаяно са се желали.

– Да, разбира се – беше побързала да се съгласи Олимпия. И се беше надявала, че думите ѝ не издават колко наивна е всъщност.

– Брегът бил много специален. Той бил свещен. Там живеело някакво странно божество, което съжалило влюбените.

Олимпия все още не беше напълно убедена, че правенето на любов на пясъка е много разумно, но очевидно нямаше намерение да спори.

– Моля ви, продължавайте, сър. Разкажете ми и останалата част от легендата.

– Една нощ влюбените били открити от бащата на девойката. В гнева си той убил младежа.

– Ах, какъв ужас! И какво се случило?

– Отчаяна девойката се хвърлила в морето и изчезнала. Божеството, което живеело на брега, наказало жестокия баща, като превърнало всички пясъчинки в перли.

– И това било наказание? – беше попитала Олимпия, силно изненадана.

– Да. – Джеърд се беше усмихнал студено. – Мъжът бил толкова развълнуван и възбуден, когато открил перлите на брега, че си отишъл направо у дома, за да събуди и другите членове на семейството. Но божеството направило нова магия и заливчето станало невидимо за онези, които го търсят.

– И така, никой вече не видял заливчето, брега и перлите?

Джеърд беше поклатил глава.

– И до ден днешен островитяните говорят за него. Много от тях го търсят. Но никой не го е виждал. Казват, че могат да го открият само влюбени, чиято любов и страст са толкова силни, колкото били любовта и страстта на влюбените, които се любили на лунната светлина.

Олимпия беше въздъхнала.

– Само си представете, те са рискували всичко в името на любовта си, мистър Чилхърст.

– Започвам да мисля, че голямата страст си заслужава всякакъв риск.

По тялото на Олимпия беше преминала тръпка. Първо бе почувствала студ, а после – непоносима горещина.

– Без съмнение, вие сте прав, сър. Благодаря ви за разказа. Никога не съм чувала по-вълнуваща легенда.

Джеърд беше надникнал дълбоко в очите ѝ. В неговите очи имаше нещо тъмно и обезпокоително.

– Да – беше казал Джеърд нежно. – Наистина много вълнуваща.

В този момент Олимпия можеше да се закълне, че той говори за нея, а не за легендата. Нещо дълбоко в нея затрептя. Беше нещо подобно на тръпките и на предчувствието, което я завладяваше, когато се спускаше по следата на нова легенда, но беше много по-властно. То я беше разтърсило. Беше ѝ замаяло главата.

– Мистър Чилхърст...?

Джеърд беше извадил часовника от джоба си.

– Виждам, че вече е много късно – беше казал той, а в гласа му се долавяше съжаление. – Време е да се връщам във виличката си. Може би утре вечер ще мога да ви опиша един доста странен обичай, който имат обитателите на друг остров в Южните морета, който съм имал щастието да посетя.

– Ще бъда много щастлива. – Олимпия едва си поемаше дъх от възлнение.

– Лека нощ, мис Уингфийлд. Ще се видим на закуска.

– Лека нощ, мистър Чилхърст.

Олимпия беше решила да изпрати Джемърд до входната врата. Докато вървеше с него, у нея се беше зародил някакъв плах и неясен копнеж. Тя беше застанала на прага и беше гледала след него, докато той се сля с мрака и се изгуби от поглед.

А после си беше легнала и беше сънувала, че Джемърд я целува на бряг, обсипан с диаманти.

Сега, на ярката дневна светлина, тя го слушаше какви истории разказва на племенниците ѝ и разбра, че много бързо Джемърд се беше превърнал в неизменна част от нейното семейство. Тя научаваше все повече и повече неща за този мъж с лице на пират и започваше все повече и повече да го харесва. „*Може би го харесвам дори прекалено много*“ – помисли си тя.

Не биваше да забравя, че някой ден Джемърд ще ги напусне и тя отново ще бъде сама в библиотеката и около нея няма да има никой, с когото да сподели удоволствието от общуването, с което я даряваше този мъж.

В този момент Джемърд вдигна поглед и я видя застанала в средата на класната стая. Крайчеца на устните му леко се изви нагоре.

– Добро утро, мис Уингфийлд. Има ли нещо, с което мога да ви бъда полезен?

– Не, не – побърза да отрече Олимпия. – Моля ви, продължавайте. Аз просто исках да наблюдавам урока.

– Разбира се. – Джемърд отново се обърна към глобуса. – Тази сутрин имаме урок по география.

– Да, вече разбрах това.

Олимпия направи крачка напред. Игън широко се усмихна.

– Учим всичко за Западните Индии, лелю Олимпия.

– И за пирата, когото наричали капитан Джек – добави Робърт.

Джемърд леко прочисти гърлото си.

– Трябва да запомните, че капитан Джек е бил морски разбойник, а не пират.

– И каква е разликата? – попита Хю.

– Всъщност, много малка – сухо обясни Джемърд. – Но някои хора много настояват, че разлика все пак съществува. Морските разбойници са плавали с разрешението на властите, което означава, че могли да нападат вражеските кораби. Но понякога възниквали усложнения. И защо възниквали те, как мислиш, Робърт?

Робърт изправи рамене.

– Защото толкова много държави имат колонии в Западните Индии, предполагам, сър.

– Точно така – Джеърд се усмихна одобрително. – По времето на капитан Джек в тази част на света плавали кораби на англичаните, французите, холандците и испанците.

– А на морските разбойници не е било разрешено да нападнат корабите и градовете на съотечествениците си, нали? – каза Итън и се намръщи. – Това означава, че англичаните са нападали корабите на французите, испанците и холандците. А французите са нападали англичаните, испанците и холандците.

– Всичко това като че ли е много объркано – каза Олимпия.

Тя изостави всякакви преструвки. Не можеше да крие, че се интересува не от методите на мистър Чилхърст, а от самите разкази. И тя побърза да се присъедини към племенниците си.

– Какви бяха ония приказки за смело начинание, за плаване през Панамския проток и за легендарни съкровища?

Усмивката на Джеърд беше доста загадъчна.

– Имате ли нещо против да останете с нас, докато разкажа историята, мис Уингфийлд?

– О, не. Наистина ще остана – каза Олимпия. Тя се усмихна с благодарност на Джеърд. – Аз много се интересувам от тези истории.

– Вече разбрах – каза Джеърд нежно. – Приближете се още малко, мис Уингфийлд. Не бих искал да пропуснете нито една дума.

Скуайър Петигрю пристигна в три часа следобед. Олимпия се беше върнала в библиотеката и чу шума от колелетата на каретата му по чакълената алея. Тя стана от мястото си до бюрото и отиде до прозореца. Петигрю тъкмо слизаше от каретата.

Беше мъж с масивно телосложение, който приближаваше петдесетте. На младини минаваше за красавец и дори сега продължаваше да се държи така, като че ли никоя жена от околността не може да му устои. Олимпия не можеше да разбере какво толкова са намирали у него.

Истината беше, че Петигрю беше ужасно скучен, макар че Олимпия беше добре възпитана и не би изрекла гласно тази оценка. Знаеше, че самата тя не е авторитет по този въпрос. Но намиреше повечето от мъжете в Апър Тадуей за необикновено глупави и досадни. Техните интереси рядко съвпадаха с нейните. И което беше още по-лошо, те

настояваха, че една жена не би трябвало да се занимава с друго, освен с домакинството. Петигрю не правеше изключение. Доколкото Олимпия знаеше, той се занимаваше само с ловджийски кучета, лов и фермерство.

Но тя му бе задължена за помощта, която ѝ оказваше при продажбата на пратките на чичо Артемис, и изпитваше искрена благодарност за всичко, което беше направил за нея.

Вратата на библиотеката се отвори точно когато Олимпия отново беше заела мястото си до бюрото. Миризмата на одеколона, който Петигрю използваше, изпревари влизането му в стаята. Той пристъпи с несигурна крачка.

Петигрю пътуваше до Лондон много често и се възползваше от възможността да следи модата. Този следобед той носеше панталони, украсени с плисета. Рединготът му беше извънредно прилепнал към тялото. Отпред стигаше до тапията, а отзад приличаше на лястовича опашка и стигаше до коленете му. Под него той носеше извънредно сложно украсена риза с яка на плисета. Шалчето му беше завързано толкова високо и здраво, че лицето му беше порумяляло. Олимпия дори подозираше, че шалчето е колосано.

– Добър ден, мис Уингфийлд.

Петигрю я дари с усмивка, която трябваше да мине за очарователна, и се приближи към бюрото ѝ.

– Днес изглеждате превъзходно.

– Благодаря ви, сър. Моля ви, седнете. Имам някои интересни новини за вас.

– Наистина ли?

Петигрю хвана краищата на редингота и ги отмести встрани, а после внимателно седна. Движенията му бяха добре отработени.

– Предполагам, че искате да ми разкажете за последната пратка от чичо ви Артемис? Не се страхувайте, мила моя, вече научих за нея и, както винаги, съм готов да ви помогна.

– Много любезно от ваша страна, сър, но аз вече нямам нужда от вашите услуги.

Петигрю премигна бързо няколко пъти, като че ли в окото му беше влязла прашинка, а после застина на място.

– Моля?

Олимпия му се усмихна топло.

– Вие наистина ми бяхте много полезен, сър, и аз съм ви много благодарна, но не мога повече да ви досаждам с работите си.

Петигрю се намръщи.

– Вижте, мис Уингфийлд, за мен продажбата на стоките не е досадно бреме. Наистина се радвам, когато мога да ви бъда полезен. Всъщност чувствам, че е мой дълг да ви помагам. Няма да изпълня дълга си на приятел и съсед, ако ви позволя да попаднете в ръцете на безскрупулни прекупвачи, които не биха се поколебали да се възползват от вашата невинност и неопитност.

– Няма нужда да се страхувате за мис Уингфийлд – каза Джейрд много тихо. Той се беше приближил безшумно и беше застанал на прага. – Тя е в добри ръце.

– Какво, по дяволите...

Петигрю бързо се обърна в посоката, от която идваше гласът, и се втренчи в Джейрд.

– Кой сте вие, сър? Какво говорите?

– Аз съм Чилхърст.

Олимпия усети, че въздухът между двамата се изпълни с напрежение. Тя се опита да го разпръсне, като официално ги запознае.

– Мистър Чилхърст е учителят на моите племенници. Той е с нас само от няколко дни, но вече постигна чудеса. Момчетата учиха география цяла сутрин и се обзалагам, че сега знаят повече за Западните Индии от всички момчета в Апър Тадуей. Мистър Чилхърст, позволете ми да ви представя скуайър Петигрю.

Джейрд затвори вратата и се приближи до бюрото.

– Мисис Бърд ми каза за неговото пристигане.

Погледът на Петигрю не се отделяше от черната превръзка, която покриваше едното око на Джейрд. А после, когато видя разтворената яка на ризата му и голия му врат очите му широко се разтвориха от изумление.

– По дяволите, човече, вие не приличате на нито един учител, когато съм виждал. Какво става тук?

Олимпия беше обзета от раздразнение.

– Повече от сигурно е, че мистър Чилхърст е учител. И то отличен учител. Изпрати ми го чичо Артемис.

– Изпратил го е Уингфийлд? – Петигрю й хвърли поглед, в който се четеше раздразнение. – Сигурна ли сте?

– Да, разбира се, че съм сигурна – Олимпия се опитваше да запази спокойствие. – Мистър Чилхърст е много опитен във финансовите дела. Той ще движи моите търговски работи. Ето защо вашите услуги няма да ми бъдат необходими за в бъдеще, сър.

– Той ще движи вашите търговски работи! – Петигрю беше изумен. – Но вие нямате нужда от нов човек. Вие вече имате мен и аз бих се грижил за финансите ви както винаги.

Джеърд седна, сложи лактите си на облегалките на креслото и скръсти пръсти.

– Вие чухте мис Уингфийлд, Петигрю. Тя вече няма нужда от вашите услуги.

Петигрю му хвърли бърз поглед и отново се обърна към Олимпия.

– Мис Уингфийлд, често съм ви предупреждавал да не се занимавате с хора, чийто произход не познавате.

– На мистър Чилхърст аз имам пълно доверие, Той е уважаван човек – каза твърдо Олимпия. – Моят чичо не би го наел да работи в неговото домакинство, ако той нямаше нужните качества.

Петигрю хвърли на Джеърд неодобрителен поглед.

– Прегледахте ли добре препоръките му, мис Уингфийлд?

– Моят чичо се е погрижил за тези неща – каза Олимпия.

Джеърд се усмихна студено на Петигрю.

– Уверявам ви, сър, че няма причина за безпокойство. Ще се погрижа мис Уингфийлд да извлече максимална печалба от стоките, изпратени й от чичо й.

– И кой сте вие, че да кажете каква е максималната печалба? – отговори му Петигрю. – Мис Уингфийлд няма да разбере, ако и вие се облагодетелствате от продажбата, нали? Тя ще трябва да разчита само на честната ви дума.

– Точно така: досега тя е била принудена да разчита единствено на вашата честна дума – меко възрази Джеърд.

Петигрю се изправи.

– Нима намекувате нещо, сър? Защото, ако е така, позволете да ви кажа, че не бих ви оставил да говорите каквото си искате.

– Не, нищо не намекувам. – Джеърд тихо и бързо забарабани с пръсти по облегалките на креслото. – Мис Уингфийлд ми каза, че от последната пратка е реализирала двеста лири печалба.

– Точно така – каза Петигрю – И извади късмет с печалбата. Ако не бяха моите връзки в Лондон, нямаше да получи повече от сто-сто и петдесет лири.

Джеърд наклони глава.

– Ще бъде интересно да видим дали ще мога да се справя така добре като вас, нали? Може би аз ще успея да се справя дори по-добре.

– Вашето мнение не ме интересува, сър – каза Петигрю възмутено.

– Вашето мнение за мен също не е ласкаво, нали? – тихо отговори Джеърд. – Но аз ви уверявам, че ще се грижа отблизо за финансовите интереси на мис Уингфийлд. Тя има нужда от парите, нали? Сама жена, натоварена с отговорността за три момчета, се нуждае от всеки доход.

Лицето на Петигрю стана пурпурночервено.

– Вижте сега, сър, не мога да ви позволя да вземете стоката на мис Уингфийлд просто така. Та вие можете да избягате с нея. Стоката може да изчезне и никога повече да не я видим.

– Стоката вече изчезна, така да се каже – каза Олимпия – Мистър Чилхърст я изпрати в Лондон тази сутрин.

Очите на Петигрю широко се отвориха от ужас и изненада.

– Мис Уингфийлд, сигурен съм, че не сте направили нещо така прибързано като това да позволите на този човек да отмъкне стоката извън Апър Тадуей.

Джеърд продължаваше да барабани по облегалките на креслото.

– Стоката е в безопасност, сър. Придružена е от охрана. Един мой познат, у когото имам пълно доверие, ще я получи в Лондон и ще се погрижи за нейното разпределение.

– Мили Боже, човече! – Петигрю се завъртя към него. – Какво сте направили? Това си е очевидна кражба. Веднага ще уведомя правосъдието.

Олимпия скочи на крака.

– Достатъчно. Мистър Петигрю, доволна съм, че мистър Чилхърст взе присърце моите интереси. Не искам да бъда груба, сър, но настоявам да прекратите този безполезен разговор и да не изричате думи, с които преднамерено целите да обидите мистър Чилхърст.

Джеърд доби замислен вид, като че ли обмисляше тази вероятност.

– Може и да се обидя.

Устните на Петигрю се размърдаха, но от гърлото му не излезе нито звук. След това пъргаво стана от стола и се загледа в Олимпия.

– Така да бъде, мис Уингфийлд. Щом предпочитате да се доверявате на непознати, а не на съседите си, които познавате от години, това си е ваша работа. Но предполагам, че ще съжалявате за безразсъдството си. Вашият нов учител ми прилича по-скоро на кръвожаден пират и това си е самата истина.

Олимпия беше силно ядосана. Джеърд, все пак, работеше за нея и беше член на домакинството си. Трябваше Да го защити.

– Наистина, мистър Петигрю, отидохте твърде далеч, Не мога да позволя да говорите по този начин на нито един от хората, които живеят

в тази къща. Приятен ден, сър.

– Приятен ден, мис Уингфийлд. – Петигрю се отправи към вратата с наперена походка. – Мога само да се надявам, че няма да загубите нито един пакет стока, след като сте се доверили на този... на този човек.

Олимпия гледа след него, докато вратата на библиотеката се затвори. А после рискува да хвърли бърз, кос поглед на Джемърд. С облекчение видя, че беше престанал да барабани с пръсти. Подозираше, че този негов привичен жест не предвещава нищо добро.

– Извинявам се за тази малко неприятна сцена – каза Олимпия. – Петигрю ми желае доброто. Мисля, че беше малко обиден от факта, че съм поверила стоката на другото.

– Той ме нарече пират.

Олимпия деликатно прочисти гърлото си.

– Да Много ви моля, не се обиждайте. Вината не е изцяло негова. Наистина, и мисис Бърд направи същата забележка, щом ви видя. У вас има нещо, сър, което напомня за пиратите.

Устните на Джемърд се извиха в усмивка.

– Радвам се, че виждате и под повърхността, мис Уингфийлд.

– Леля Софи и леля Ида ме научиха да не съдя за хората по външния им вид.

Погледът на Джемърд беше неразгадаем.

– Надявам се, че няма да бъдете разочарована от мъжа, които се крие зад това лице на пират.

– О, не – прошепна Олимпия. – Сигурна съм, че няма да се разочаровам, сър.

На следващата вечер Олимпия седеше зад бюрото си и съзерцаваше косата на Джемърд. Тежката му, с цвят на черна нощ, коса беше вчесана назад, откриваше ушите и стигаше до яката на ризата му. Тази прическа вече не бе на мода, но много му отиваше. Олимпия пет пари не даваше за модата. Това, което искаше в този момент, беше да прокара пръсти през косите му.

Никога в досегашния си живот не беше изпитвала желание да прокара пръсти през косата на мъж.

Джемърд седеше в креслото, което беше придърпал пред огъня, и четеше книга, която беше избрала за него от близката лавица. Обутите му в ботуши крака бяха протегнати към благословената топлина.

Светлината на огъня изостряше още повече и без това острите му

черти. Лицето му беше като издялано от камък. След вечерята той беше съблякъл жакета си. Олимпия вече беше свикнала с отсъствието на шалче. Но сега, когато той беше останал само по риза, тя беше като омагьосана.

Тревожното чувство за интимност я караше да губи разсъдък. Тя започваше да става лекомислена. Тръпки на абсолютно ново и непознато усещане я пронизваха. Чудеше се дали в този момент изпитва нещо друго, освен умора.

Беше почти полунощ, но той не показваше с нищо, че смята да се оттегли във вилчката си. След вечерята мисис Бърд се беше оттеглила в стаята си. Итън, Хю и Робърт си бяха легнали преди няколко часа. Минотавър беше изгонен в кухнята.

Олимпия беше сама с Джеърд и беше обладана от странно, непознато безпокойство. Това чувство ставаше все по-силно с всяка изминала нощ. То беше нараснало значително, сравнено с първата нощ от пристигането на Джеърд. Доколкото тя можеше да съди, той ни най-малко не беше разтревожен от интимността на вечерите, които прекарваха заедно в библиотеката.

Изведнъж Олимпия беше завладяна от желание да заговори. Тя се поколеба, но после затвори дневника на мадам Лайтборн доста шумно. Джеърд вдигна поглед от книгата си и загадъчно се усмихна.

– Напредвате ли, мис Уингфийлд?

– Така мисля. Повечето от нещата, записани тук, са ужасно прозаични. Прилича на обикновен дневник, в който са записани само всекидневни случки. Отнася се за времето от годежа на мис Лайтборн до първите няколко месеца на брака ѝ с мъжа, когото наричали мистър Райдър.

Нищо не можеше да се прочете в погледа на Джеърд.

– Мистър Райдър?

– Изглежда, тя е била много щастлива с него. – Олимпия се усмихна замечтано – Тя го нарича „моя любим мистър Райдър“.

– Разбирам.

– Всъщност това е единственият начин, по който се обръща към него, макар той да ѝ е съпруг. Доста странно, но така стоят нещата. Тя сигурно много е държала на етикета.

– Така изглежда – В гласа на Джеърд се долавяха особени нотки.

– Както казах, в по-голямата си част дневникът изглежда съвсем обикновен, като се изключи фактът, че е написан на комбинация от английски, латински и гръцки. Но на всеки няколко страници попадам на серия от номера, свързани с няколко фрази, които изглеждат лишени от

смисъл. Вярвам, че тези номера и тези фрази са ключът, който търся.

– Всичко това ми се струва доста объркано, но предполагам, че е така с всички кодове.

– Да.

Олимпия отбеляза липсата на интерес в гласа му. Явно трябваше да смени темата. Започваше да разбира, че поради някаква причина, загадката, която се съдържа в дневника на мадам Лайтборн, не предизвиква дори любопитството му. Всъщност разговорите за дневника като че ли го отегчаваха. Тя беше доста разочарована, защото копнееше да сподели откритията си с него, но едва ли имаше право да се оплаква. Той явно избягваше тази тема, но беше готов да разговаря за толкова други неща.

– Вие владеете свободно латински и гръцки, нали? – въпросът му изглеждаше случаен.

– О, да – увери го Олимпия. – Леля Софи и леля Ида ме научиха.

– Вашите лели ви липсват, нали?

– Да, много. Леля Ида почина преди три години, а леля Софи – шест месеца по-късно. Те бяха единственото истинско семейство, което съм имала. Поне до пристигането на племенниците ми.

– Били сте самотна понякога, нали?

– Да – Олимпия като че ли се колебаеше. – Едно от нещата, които ми липсваше най-много, бяха нашите разговори след вечеря. Знаете ли какво е да нямате около себе си човек, с когото да поговорите, мистър Чилхърст?

– Да, мис Уингфийлд – каза той тихо. – Много добре ви разбирам. През по-голямата част от живота си съм усещал липсата на близък човек, с когото да поговоря.

Олимпия срещна спокойния му поглед и разбра, че той ѝ е позволил да надникне в душата му. Бе постъпил честно, помисли си тя. Нали току-що тя му беше предоставила възможност да надникне в нейната. Ръката ѝ трепереше, докато поднасяше чашата с бренди към устните ѝ.

– Нито един човек тук, в Апър Тадуей, не се интересува от легендите и обичаите на чуждите страни – сподели Олимпия. – Нито дори мистър Дрейкът, който, изглежда... Макар че известно време се надявах... – Гласът ѝ заглъхна.

Ръката на Джейрд затегна хватката си около чашата.

– Дрейкът не се интересува от подобни неща, мис Уингфийлд, но аз се интересувам.

– Усетих вашия интерес, сър. Вие наистина сте човек, който се интересува от света. – Олимпия погледна надолу, към чашата си с бренди,

а после вдигна глава. – Снощи споменахте, че сте чули за някои наистина странни обичаи, които хората от Южните морета тачели...

– А, да. – Джеърд затвори книгата си и се загледа в огъня. – Много интересни обичаи, които засягат ухажването!

– Вие обещахте да ми ги предадете в най-големи подробности тази вечер, ако си спомняте – подкани го Олимпия.

– Разбира се.

Джеърд отпи глътка бренди и придоби доста замислен вид.

– Очевидно, сред островитяните съществува обичай ухажорът да заведе изгората си на място в джунглата, което се смята за омагьосано. Казаха ми, че такава е една лагуна. Там водата падала като огромен водопад и се разбивала в крайбрежните скали.

– Разбирам. – Олимпия пак отпи от брендито си. – И какво се е случвало там?

– Ако жената желала да бъде ухажвана, тя позволявала на мъжа да я целуне под водопада. – Джеърд завъртя чашата в ръката си. – А той й давал доказателство за своята любов. Легендата твърди, че всеки съюз, който бил заченат там, бил хармоничен и плодосен.

– Колко интересно.

Олимпия се чудеше какво ли би изпитала, ако Джеърд я целунеше. Той изглеждаше така силен и властен. Можеше да я вдигне само с една-та си ръка. Тя се запита какво ли би изпитала, ако я обвиеше около кръста ѝ.

И какво ли ще почувства, ако той я притисне до гърдите си.

И какво ли ще почувства, ако той притисне устните си до нейните.

Ужасена от посоката на мислите си, Олимпия се стресна и бутна чашата си. Брендито се разля по бюрото.

– Добре ли сте, мис Уингфийлд?

– Да, да, разбира се.

Олимпия бързо вдигна чашата и я постави на мястото ѝ. Огорчена от собствената си несръчност, тя избърса разлятото бренди с носната си кърпичка и отчаяно затърси думи, които да звучат безстрастно.

– И докато говорим за това, как хората от Южните морета изразяват привързаността си... – Олимпия съсредоточи цялото си внимание в избърсването на остатъка бренди по бюрото си. – Наскоро аз самата прочетох за някакъв особено странен обичай, който островитяните спазвали.

– Наистина ли, мис Уингфийлд?

– Изглежда, сред обитателите на един от островите съществува

обичай младоженецът да дарява булката с огромен златен фалос.

От другата страна на стаята не долетя нищо, освен дълбока тишина. Олимпия вдигна поглед, питайки се дали Джеърд въобще е чул думите ѝ. Когато видя странното изражение на лицето му, тя беше обзета от обезпокоително чувство.

– Златен фалос? – попита Джеърд.

– Ами... да. – Олимпия пусна мократа си носна кърпичка на бюрото. – Много странен обичай, не мислите ли, сър? Какво би могъл да направи човек с огромен златен фалос?

– Не мога веднага да кажа, но предполагам, че на този въпрос могат да се дадат някои много интересни отговори.

– Без съмнение. – Олимпия въздъхна. – Но аз вероятно никога няма да узная отговора, защото никога няма да пътувам до Южните морета.

Джеърд остави чашата си и се изправи.

– Както вие самата изтъкнахте пред мен, мис Уингфийлд, не е необходимо човек много да пътува, за да обогати жизнения си опит.

– Да, и това е вярно.

Тя го гледаше как се приближава към нея. Усещаше, че движенията му са добре обмислени.

– Има ли нещо важно, което искате да ми кажете, мистър Чилхърст?

– Да.

Той заобиколи бюрото, протегна ръце и вдигна Олимпия от стола.

– Има нещо, което искам да науча тази вечер, мис Уингфийлд, и само вие знаете отговора.

– *Мистър Чилхърст?*

Олимпия едва си поемаше дъх. Цялото ѝ тяло тръпнеше от възбуда. Чувстваше се така, като че ли всеки момент ще се разтопи.

– Какъв е вашият въпрос, сър?

– Ще ме целунете ли, мис Уингфийлд?

Олимпия беше така разтърсена, че не беше способна да намери думи, с които да отговори. Направи единственото, което можеше. Обви с ръце врата на Джеърд и му поднесе устните си. Поканата беше мълчалива, но красноречива.

Тя знаеше, нещо повече, беше сигурна, че цял живот е чакала този миг.

– *Сирена...*

Ръцете на Джеърд здраво я обгърнаха, а устните му се впиха в нейните.

Глава 4

Огън – непрестанен див и изгарящ пламък – потече по вените на Олимпия. Тя застина – шокирана, възбудена и оживена...

Устата на Джейрд беше гореща, завладяваща и настоятелна. Той я приласкаваше и покоряваше, едновременно открадваше и изискваше нейната целувка. Олимпия трепереше в ръцете му.

Тя чувстваше топлината на тялото му и силата на ръцете му. Той завладяваше сетивата ѝ, но тя не изпитваше страх, а само безкрайна и вълнуваща наслада. Притисна по-здраво главата му към своята, като че ли животът ѝ зависеше от това.

Джейрд простена, когато тя отвори устата си под натиска на неговата. Тя охотно отговаряше на нежното му настояване.

– Не мога да дочакам твоята песен, моя сладка сирена – прошепна той приглушено до устните ѝ, а после пъхна езика си в устата ѝ. Допирът му я изненада и тя се опита да се отдръпне.

– Не още – прошепна ѝ Джейрд. – Искам да опитам вкуса ти.

Олимпия беше омагьосана от думите му.

– Да опиташ вкуса ми?

– Да, ето така.

Джейрд отново завладя устата ѝ и започна да опипва вътрешността ѝ с езика си.

– И така Мили Боже, ти си по-опияняваща и от най-силното бренди...

Главата на Олимпия се отпусна безпомощно назад. Тя затвори очи. С възторжена радост се наслаждаваше на новото усещане, което ѝ даваша целувките на Джейрд.

Той премести ръцете си. Едната се плъзна под коленете ѝ, а другата я обгърна през раменете. Тя кратко и изненадано въздъхна, когато той я вдигна и я понесе през стаята.

Олимпия отвори очи и го погледна, когато той я положи на пурпурните възглавнички, украсяващи дивана. Видя глада в очите му. Беше като омагьосана. Почувства как нещо дълбоко вътре в нея му отговаря. Никога досега не се беше чувствала по-жива и по-щастлива.

– Всичко това е много странно. – Тя докосна бузата му с върховно удивление. – Чувствам се така, като че ли съм се впуснала в опасно пътуване към загадъчни, неизвестни земи.

– И аз се чувствам по същия начин. – Усмивката на Джеърд беше чувствена Той коленичи на едно коляно до дивана – Ще се впуснем заедно в това приключение, моя любима сирено...

Лишена от дар слово, Олимпия взе ръката му и я поднесе към устните си. Целуна дланта му с неопишуема радост.

– Боже мой, ти не знаеш какво правиш с мен.

Джеърд сложи другата си ръка на шията ѝ и бавно, преднамерено бавно, плъзна пръстите си надолу, докато дланта му се отпусна на гърдите ѝ.

Олимпия го погледна изпод спуснатите си клепачи.

– Това е страстта, нали, Джеърд?

– Да, Олимпия. Това е страст.

– Не знаех, че страстта е толкова завладяваща – прошепна тя. – Сега разбирам защо тя е сърцето на толкова много легенди.

И тя протегна ръце, за да накара устните му да се слоят с нейните. Докато я целуваше, Джеърд нежно галеше гърдите ѝ и изучаваше формата им. Цялото тяло на Олимпия пулсираше от непознато очакване Тя беше странно нетърпелива. Тялото ѝ се извиваше върху дивана, като търсеше дори по-голяма интимност. Джеърд дишаше шумно. Той си пое дълбоко дъх и започна да разкопчава роклята на Олимпия. Силните му пръсти трепереха леко.

– Джеърд? И на теб ли ти е така топло, както на мен?

– На мен не само ми е топло, сладка моя сирено. Аз горя...

– О, Джеърд! И аз чувствам, че горя.

– Страхувам се, че колкото по-далеч отива човек в това пътуване, толкова по-трудно му е да се върне обратно.

Джеърд смъкна горнището на роклята до талията ѝ. Олимпия потрепера, когато той пое зърното ѝ в уста.

– Аз въобще не искам да се връщам обратно.

– Нито пък аз.

Джеърд повдигна глава и много настоятелно я загледа в очите.

– Но въпреки че те желая не бих те отвел по-далеч, отколкото ти би допуснала. Ако искаш да спра, кажи ми го сега, когато все още мога да го направя.

– Аз съм на двацет и пет, Джеърд – Олимпия го погали по бузата, – а не някое неопитно момиченце, което току-що е завършило училище. Сама вземам решенията си и не се ръководя от нормите на обществото.

Той се усмихна.

– Казаха ми, че си най-необикновената жена на света. – Той сведе

поглед към голите ѝ гърди. – Но ти си също така и много красива.

Олимпия трепереше в очакване. Разкъсваха я едновременно две желаниа: свенливостта я караше да скрие голите си гърди от погледа му, но насладата от това, че той я харесва, бе по-силна. Никога не беше мислила за себе си като за красива жена, но сега, когато Джеърд я гледаше по този начин, тя ликуваше.

– Знаеш ли колко много те желая? – Джеърд помилва зърното ѝ с пръсти.

– Радвам се, толкова много се радвам, че ме искаш, Джеърд.

Олимпия се изви в дъга и притисна тялото си към ръката му. Чувстваше как гърдите ѝ се издуват... И втвърдяват... Върховете им бяха вероятно чувствителни.

– Ти ще ме накараш да загубя разсъдък, а искам съвсем съзнателно да се наслаждавам на пътуването.

Джеърд плъзна ръка надолу и обхвана глезена ѝ, а после я плъзна нагоре, под полите на роклята ѝ. Олимпия почувства, че я гали по вътрешната част на бедрата ѝ и нещо дълбоко вътре в нея започна да пулсира. Испита непреодолимо желание да го докосне и да изучи тялото му точно така, както той изучаваше нейното. Ръцете ѝ трепереха и се забавиха малко с разкопчаването на ризата му, но най-после успяха да открият гърдите му. Тъмните къдрави косъмчета я очароваха. Тя положи дланта си върху кожата му и почувства стегнатите му твърди мускули.

– Знаех си, че тялото ти е точно такава – въздъхна тя доволно, с почуда и възхищение. – Толкова си топъл... Толкова си силен... Толкова си властен...

– Олимпия... Сирено моя...

Ръката на Джеърд стисна здраво горната част на бедрото ѝ – частта, която се намиреше точно над жантиера ѝ. И той целуна вдлъбнатинката между гърдите ѝ.

Кратък, пронизителен писък, издаващ страх и страдание, проряза тишината и достигна до замъгленото от страстта съзнание на Олимпия. Тя застина и се вледени – все едно че я пуснаха в леден поток. Джеърд бързо повдигна глава.

– Какво, по дяволите, беше това?

– Това беше Хю.

Олимпия се пребори с натиска на ръцете му и се изправи до седнало положение. Пръстите ѝ трепереха, докато се опитваше отново да закопчее роклята си.

– Казах ви, че понякога той има кошмари. Трябва веднага да отида

при него.

Джеърд бавно се изправи. Гледаше я втренчено, докато тя се опитваше да облече роклята си.

– Оставете на мен.

Благодарна за помощта, Олимпия се завъртя и зачака нетърпеливо той да се справи с горнището на муселинената ѝ рокля.

– Моля ви, побързайте. Той толкова много се страхува.

– Готово.

Джеърд отстъпи назад. Олимпия се втурна към вратата, блъсна я силно и бързо прекоси коридора в посока към стълбището. Съзнаваше, че Джеърд я следва по петите. Когато хвърли поглед през рамо, видя, че той закопчава ризата си и се опитва да я напъха обратно в панталоните си.

Вече на горната площадка, тя се затича към спалнята на Хю. Вратата вляво се отвори, когато тя премина покрай нея. Появи се Робърт, който беше по пижама.

– Лельо Олимпия? – Робърт разтри очи, за да прогони съня. – Струва ми се, че чух Хю да вика.

– Да. – Олимпия се спря за малко, за да го потупа по рамото. – Още един кошмар, без съмнение. Връщай се в леглото, Робърт. Аз ще се погрижа за него.

Робърт кимна и започна да затваря вратата, но се спря, когато видя Джеърд.

– Мистър Чилхърст. Какво правите тук, сър?

– Бях с леля ви, когато чухме вика на Хю.

– О! Хю сънува кошмари, знаете ли?

– Защо? – попита Джеърд.

Робърт сви рамене.

– Страхува се, че някой ден ще го изпратят при следващия роднина, който няма да ни иска. Игън също се страхува. Казах им, че трябва да бъдат смели, но те са още твърде малки, нали така. Трудно им е да разберат.

– Никой няма да ви разнася като колет, Робърт – каза твърдо Олимпия. – Вече ви казах това.

Да, лельо Олимпия – каза Робърт с рядко срещана, ужасяваща учтивост.

Олимпия въздъхна. Знаеше, че Робърт все още не ѝ вярва, макар тя да го уверяваше непрекъснато през последните шест месеца. Но сега нямаше време да разисква въпроса отново. Трябваше първо да се погрижи

за Хю.

Спусна се по коридора към спалнята на Хю. Тихите хълцания на детето се чуваха през вратата.

Олимпия отвори вратата тихо и влезе в тъмната стая. На слабата лунна светлина, която струеше през прозореца, тя вида слабото, свито на кълбо тяло, което се криеше под одеялото.

– Хю? Хю, аз съм, леля Олимпия.

Тя се доближи до леглото и седна до треперещото момиче. Махна завивките и сложи ръка на слабото рамо на детето.

– Всичко е наред, мили мой. Всичко е наред. Тук съм.

– Лельо Олимпия...

Той бавно се изправи до седнало положение и се вгледа в нея с широко отворените си, ужасени очи. А после се сгуши в прегръдките ѝ и продължи да подсмърча.

– Отново сънувах лош сън.

– Знам, мили. Но точно това е било, просто сън. – Олимпия го притисна към себе си и го залюля. – Тук, с мен, си в безопасност. Никой няма да те изпрати в друга къща. Сега това е твоят дом.

В мрака се чу особен стържещ звук. Заструи светлина. Джебърд беше запалил свещ. Хю бързо вдигна глава от рамото на Олимпия.

– Мистър Чилхърст!

Хю премигна няколко пъти и поклати глава, очевидно объркан от факта, че го бяха видели, докато по бузите му се стичат сълзи.

– Не знаех, че сте още тук...

– Бях долу в библиотеката, докато ти си сънувал този страшен сън – каза Джебърд спокойно. – По-добре ли се чувстваш сега?

– Да, сър.

Хю избърса очи с ръкава си.

– Итън казва, че не съм нищо повече от едно циврещо гърне...

– Така ли? – Джебърд повдигна вежди. – Струва ми се, че си спомням колко много сълзи проля Итън преди няколко дни, когато падна от онова дърво.

Хю засия.

– Да, той плака, нали?

Олимпия погледна Джебърд.

– Никой не ми е казал, че Итън е паднал от дърво.

– Той не се удари много лошо – без да се смути, каза Джебърд. – Само си ожули коляното.

– Мистър Чилхърст каза, че няма нужда да те тревожим – обясни

Хю. – Той каза, че като видят кръв, жените загубват самообладание.

– Така ли каза? – Олимпия хвърли на Джебърд неодобрителен поглед. – Е, това само показва, че мистър Чилхърст познава жените добре.

Усмивката на Джебърд издаваше, че той се забавлява.

– Нима намековате, че познавам особено добре жените в една специална област? А, мис Уингфийлд?

– Точно това намеквам, мистър Чилхърст.

– Тогава трябва да положа усилия и да изуча обекта по-отблизо. Все пак, аз имам достъп до най-високия идеал както в образованието, така и във възпитанието. Ще имам нужда от този екземпляр за моите проучвания. Е, ще го направите ли доброволно?

Олимпия беше ужасно объркана. Тя чувстваше, че той се заяжда с нея, но не разбираше какво трябва да означава това. Дали сега, когато я беше видял полугола в ръцете си, той не мислеше по-малко за нея?

Леля Софи и леля Ида я бяха предупредили, че много мъже тайно не одобряват свободомислещите жени, въпреки че тези същите мъже са повече от доволни, ако могат да станат интимни с тях.

За секунда. Олимпия се зачуди дали не е преценила Джебърд погрешно. Може би той не беше човекът, за когото тя го мислеше. Може би той не беше по-различен от Реджинълд Дрейкът и от другите мъже в Апър Тадуей. Почувства как я пронизаха горещи, а после и студени тръпки. Испита благодарност, че стаята се осветява само от една свещ.

– Добре ли си, лельо Олимпия? – попита я Хю, като смръщи загрижено вежди.

Засрамена, Олимпия отново му посвети цялото си внимание.

– Разбира се А ти?

– Да. – Той отново изтри нос с ръкава си. – Съжалявам, че те разтревожих.

– Всеки понякога сънува кошмари, Хю – каза Джебърд.

Хю премигна.

– Даже вие?

– Даже аз.

– И какви кошмари сънувате вие? – попита Хю с очевиден интерес.

Джебърд гледаше обърнатия към него профил на Олимпия.

– Сънувам един определен сън, който ме навещава редовно и който сънувам вече цял живот. Намирам се на некартографиран остров. Виждам далечните платна на кораба в пристанището.

– И какво ви се случва по-нататък? – попита Хю, широко отворил очи.

– Знам, че корабът ще отплава всеки момент и трябва да се кача на борда му, иначе ще остана сам на острова. Но не мога да стигна до него. Продължавам да гледам часовника си, но знам, че каквото и да направя, няма да успея да стигна сам до кораба. Ако някой не ме спаси, ще остана на острова.

Олимпия бързо вдигна глава.

– И аз сънувам такива неща – прошепна тя. – Човек знае, че цял живот ще бъде сам, но му е трудно да понесе това.

– Да. Много неприятно.

Джеърд продължаваше да гледа към нея. За миг той прояви невнимание и в погледа му пролича самотност, а също така и дълбок, опустошителен глад за приятелство.

И в този момент Олимпия разбра, че не се е излъгала в него. Между нея и Джеърд съществуваше връзка, която все още нито един от двамата не можеше да изрази с думи. И тя се запита дали и той го съзнава така ясно като нея.

– Но това е само сън, лельо Олимпия – увери я Хю.

Олимпия разтърси глава в опит да разпръсне магията, която я беше обгърнала отвсякъде, и се усмихна на Хю.

– Точно така. Просто сънища. Сега, мисля, вече достатъчно говорихме по този въпрос. – Тя стана от леглото – Ако си сигурен, че ще успееш отново да заспиш, Хю, ние ще излезем от стаята.

– Ще заспя, лельо Олимпия.

И Хю се сви удобно под завивките.

– Много добре тогава.

Олимпия се наведе и го целуна по челото. Хю, както обикновено, направи недоволна гримаса, но не извърна глава.

– Ще се видим на закуска.

Хю почака, докато Олимпия вземе свещта от масичката и тръгне към вратата.

– Лельо Олимпия?

– Да, мили?

Тя се обърна и го погледна.

– Робърт казва, че аз и Итън трябва да бъдем смели, защото ти вероятно най-накрая ще се умориш от нас и ще решиш да ни изпратиш при нашите роднини в Йоркшир. А аз се чудя колко още време ще мине, преди да се умориш от нас.

Гърлото на Олимпия се сви.

– Никога няма да се уморя от вашето присъствие в дома си.

Всъщност чудех се как съм могла досега да живея без вас.

– Вярно ли е това? – нетърпеливо поиска потвърждение Хю.

– О, да, Хю – каза Олимпия тържествено и сериозно. – Вярно е. Животът тук беше много скучен, преди да се появите ти и твоите братя. Не бих могла да се сетя за нищо друго, което така да повдига настроението ми, както вашето присъствие в къщата.

– Сигурна ли си? – с тревога в гласа запита Хю.

– Заклевам се, че ако ви изпратя при вашите роднини в Йоркшир, аз ще се превърна в скучна интелектуалка, която ще намира удовлетворение единствено в книгите.

– Това не е вярно – каза Хю с изненадваща жар в гласа. – Ти не си чудата. И не си скучна. Чарлз Бристоу каза, че си куку, и аз го набих, защото това не е вярно. Ти не си такава. Ти си прекрасна, лельо Олимпия.

Олимпия беше шокирана.

– Затова ли си се сбил с Чарлз Бристоу? Защото е казал, че съм куку?

Внезапно засраменият Хю плъзна поглед към Джемърд.

– Аз не исках да ти казвам. Мистър Чилхърст ме подкрепи, че правото е на моя страна. Той също така ми каза да не ти казвам това нито тогава, нито после.

– Точно така – каза Джемърд. – Джентълмен, който се съгласява на дуел, за да защити честта на дамата, не обсъжда борбата за нея нито преди това, нито след това.

– Мили Боже! – Олимпия беше силно разгневена. – Аз не съм съгласна никой да се бие заради мен. Ясно ли е?

Хю въздъхна.

– Това няма значение. Аз загубих битката. Но мистър Чилхърст каза, че ще ме научи на някои номера, които ще ми помогнат да се справя по-добре следващия път.

Олимпия се втренчи в Джемърд.

– Наистина ли обеща това?

– Не се тревожете прекалено, мис Уингфийлд? – каза Джемърд.

– Вие непрекъснато повтаряте това, но аз започвам да се питам дали няма да е по-добре, ако започна да следя отблизо уроците, които давате на племенниците ми.

Джемърд повдигна вежди.

– Може би ще бъде по-добре да обсъдим въпроса насаме, мис Уингфийлд. Лека нощ, Хю.

– Лека нощ, сър.

Олимпия излезе в коридора със скована походка. Джебърд я последва и тихо затвори вратата на стаята.

– Наистина, мистър Чилхърст – каза Олимпия тихо, – не мога да ви позволя да окуражавате моите племенници да се бият с другите деца.

– Аз въобще нямам такива намерения. Трябва да ми имате доверие, мис Уингфийлд. Аз съм дълбоко убеден, че интеллигентните мъже се стараят да разрешават конфликтите по мирен път, винаги когато е възможно.

Тя го погледна изпитателно.

– Сигурен ли сте в това?

– Повече от сигурен. Но светът понякога далеч не е спокойно място, а човек трябва да бъде способен да се защити, когато се наложи.

– Хм.

– А също така трябва да защити и честта на жената – продължи нежно да я увещава Джебърд.

– Това е старата представа за света, която аз не одобрявам – каза Олимпия мрачно. – Леля Ида и леля Софи ме научиха, че жената трябва сама да защити честта си, когато това се налага.

– Няма значение, надявам се, че вие ще продължавате да имате доверие в моите възпитателни методи.

Джебърд я хвана за ръката и я придърпа в прегръдките си, след което добави:

– И в мен.

Тя го погледна в очите. Искаше да надникне дълбоко в тях. Гневът ѝ се беше стопил.

– Аз ви вярвам, мистър Чилхърст.

Устните на Джебърд леко се извиха нагоре.

– Отлично. Тогава ще ви пожелаая лека нощ, мис Уингфийлд.

Той наведе глава и я целуна страстно.

Преди още Олимпия да се осъзнае и да отговори на целувката му, тя приключи. Джебърд я пусна. Той слезе по стълбите, без да каже нито дума повече, и тихо затвори входната врата след себе си.

Олимпия бавно заслиза по стълбите. Опита се да анализира чувствата, които бушуваха в душата ѝ, но напразно. Имаше прекалено много нови, непознати, но прекрасни чувства. Те бяха зашеметяващи и обезпокоителни, а може би и малко опасни.

Чувстваше се така, все едно се намираще в сърцето на древна легенда, която е написана специално за нея.

Със замечтана усмивка, тя дръпна резето на входната врата. След

това отиде в библиотеката и взе дневника на мадам Лайтборн. Застана в средата на стаята и няколко мига се наслаждава на спомена за прегръдката на Джебърд. Много правилно беше, че той я целуна за първи път тук, на това специално място.

Олимпия си спомни деня, в който за първи път беше надникнала в библиотеката. Беше мрачен и дъждовен ден. Бяха я оставили на прага на къщата на леля Софи и леля Ида. Беше й студено и изпитваше ужас, но в отчаянието си беше взела твърдо решение да не показва страховете си. Не за първи път беше оставяна на прага на непознати роднини.

Двете години, които беше прекарала в скитания от къща на къща, бяха оставили своите следи. На десет години Олимпия беше прекалено слаба, прекалено тиха, болезнено чувствителна и често сънуваше кошмари.

Някои от кошмарите придобиваха човешки облик. Често сънуваше чичо си Дънстън, например, който винаги я гледаше със странен, блестящ поглед. Един ден той я беше последвал в стаята и беше затворил вратата след себе си. Беше започнал да й говори, да й повтаря колко е хубава. А после беше протегнал към нея огромната си потна длан.

Олимпия беше изпищяла. Чичо Дънстън я беше пуснал веднага и я беше помолил да престане да пищи, но тя не можеше. Беше пищяла, докато най-после леля Лилиън беше отворила вратата. Леля Лилиън беше разбрала какво е положението само от един поглед. Тя нищо не беше казала, но на следващата сутрин Олимпия беше тръгнала на път към следващия роднина в дългия списък.

А после беше попаднала при братовчедата Елмър, злобно дете, три години по-голямо от Олимпия. На него му доставяше огромно удоволствие да ужасява Олимпия винаги когато може. Той непрекъснато скачаше, пишеше, изникваше от разни тъмни кътчета в коридора всеки път когато тя минаваше по него. Той беше запалил единствената кукла, която тя имаше. Беше я заплашил, че ще я заключи в мазето. След няколко седмици Олимпия се плашеше и от най-малкото движение на околните. Стръскаше се само като видеше сянка. Докторът беше казал, че страда от болест на нервите, и веднага я изпратиха при други роднини.

Следващата в списъка беше леля Софи. Тя и леля Ида бяха завели Олимпия в библиотеката още в първия ден на пристигането й. Бяха й дали да пие горещ шоколад и й казаха, че вече има постоянен дом. Отначало Олимпия не беше повярвала на техните думи, но се опитваше да проявява учтивост и да не показва недоверието си.

Леля Софи и леля Ида се бяха спогледали многозначително, а после

бяха хванали Олимпия за двете ръце и я бяха завели до огромния глобус.

– Можеш да идваш в библиотеката винаги когато пожелаеш, Олимпия – беше й казала леля Софи нежно. – В тази стая си напълно свободна. Свободна си да изучаваш непознатите земи. Свободна си да мечтаеш. В тази стая се крие целият свят, Олимпия, и той е твой.

Трябваше да мине известно време, всъщност цели месеци, преди Олимпия да започне да разцъфва под нежните грижи на леля Софи и леля Ида. Наистина беше разцъфнала. В новия си дом тя беше станала по-весела и по-уверена и прекарваше часове наред в библиотеката.

Много скоро библиотеката се беше превърнала в нейното любимо местенце. Тя беше нейният собствен свят, място, където всичко можеше да се случи. Място, в което дори една древна легенда можеше да оживее. Тя беше място, в което нямаше особено значение дали си сам или не.

И това място беше напълно подходящо за онова, което се случи. Тук я беше целунал един пират.

С дневника, пхнат под мишница, Олимпия бавно се движеше из смълчаната къща. Провери резетата на прозорците, изгаси свещите, а после се изкачи в спалнята си.

Нощта беше прекрасна – топла и нежна. Джебърд не можа да си спомни друга, също толкова красива, нощ. Имаше пълнолуние и благоуханията на късната пролет изпълваха въздуха. Струваше му се, че ако се заслуша внимателно, ще може да чуе дори музиката на феите, които танцуват на поляната.

Беше нощ, която караше мъжа болезнено да чувства своята мъжественост. Нощ, създадена единствено за шепота на влюбените и за тихите въздишки на страстта. Беше нощ, в която всичко можеше да се случи.

Нощ, в която един обикновен мъж може да съблазни своята сирена.

Наистина, ако малкият Хю не беше развалил магията преди малко, помисли си Джебърд недоволно, Олимпия вече щеше да бъде негова.

Гледката, която изплува в съзнанието му – Олимпия, отдадена изцяло на страстта – накара тялото му отново да се стегне. Тя беше така прекрасна, излегната на дивана и осветена от огъня в камината. При този спомен изпита болка.

Косата й беше като огнен пламък, изгарящ възглавниците, върху които беше разпиляна. Гърдите й бяха твърди и стегнати, с красиви

извивки, а зърната им бяха големи и с цвета на розов корал. Топлата ѝ кожа беше нежна като коприна. Устата ѝ беше сладка като мед и благоуханна като тревата. Мирисът на нейното тяло още го опияняваше.

И тя го беше пожелала, беше му отвърнала със страст, беше се оставила в ръцете му.

По вените му плъзна топлина. Той почувства силно задоволство. За първи път в живота си той беше сигурен, че жена го е пожелала заради самия него. Доколкото Олимпия знаеше, тя беше съблазнена от учителя на нейните племенници.

Джеърд се усмихна. Тя го намираше вълнуващ. Разтопяваше се под допира на ръцете му. В очите ѝ светеше нежната ѝ и искрена страст.

У нея нямаше студенина, каквато имаше у Деметриа.

Също така, Джеърд беше сигурен, че Олимпия не обича никого друго. Поне не и в този момент.

Не можеше да бъде сигурен за миналото, защото Олимпия твърдеше, че е жена с богат житейски опит. От думите ѝ той си правеше заключението, че тя не е девствена. Но Джеърд не мислеше, че тя е познала дълбоката страст, която беше изпитала тази нощ, дори да е легнала с друг мъж.

Беше видял изненадата в учудените ѝ очи, беше почувствал почудата, която я беше обзела, когато той я докосна. И разбра, че е първият мъж, който я е възбудил до такава степен. Дори и преди него да е имало друг, той можеше да я накара да го забрави. Джеърд беше повече от сигурен в това.

Тя не приличаше ни най-малко на Деметриа.

Пази се от целувката на Пазителя, когато надникнеш в сърцето му, където ще намериш ключа.

Олимпия смръщи вежди над фразата, която най-последно, парче по парче, беше сглобила. Не виждаше смисъл в нея, но беше уверена, че е попаднала на първата следа в дневника.

Тя изписа думите на отделен лист и се прозина. Беше много късно, почти два сутринта. Свещта до леглото ѝ беше почти изгоряла. Не можеше да заспи и след като Джеърд си беше заминал, тя се беше нахвърлила на дневника.

Пази се от целувката на Пазителя, когато надникнеш в сърцето му, където ще намериш ключа.

Олимпия нямаше никаква представа какво означават тези думи, но усещаше, че те са много важни. Започна да обръща страниците една след друга. Но приглушен лай, долетял от кухнята, преустанови заниманието ѝ.

Нещо беше разбудило Минотавър.

Разтревожена, Олимпия остави дневника на нощната масичка и отметна завивките. Стана от високото легло, прекоси стаята и отиде до камината, откъдето взе железния ръжен. А после облече халата си.

Отиде до вратата и предпазливо я отвори.

На долния етаж беше тихо. Минотавър беше престанал да лае. Каквото и да го беше обезпокоило, него вече го нямаше. Може би той беше разбуден от някоя котка или друго някое малко животинче, което се беше приближило до вратата на кухнята, за да потърси остатъци от храна.

И все пак тя не можеше да се отърве от чувството, че нещо не е наред.

Стиснала здраво ръжена, Олимпия повдигна полите на халата си и бавно заслиза по стълбите. В тяхното подножие я посрещна хладният благоуханен нощен въздух. Като че ли ставаше течение. Като че ли идваше от библиотеката.

Олимпия се приближи към вратата на библиотеката, която беше леко откърхната – точно в същото положение, в което тя я беше оставила. Бутна с ръжена и я отвори широко.

Силната миризма на бренди я накара да сбърчи нос. Смръщила вежди, тя тихо влезе в стаята.

Светлината беше достатъчна, за да види как нощният бриз издува пердетата. Олимпия потрепера. Беше повече от сигурна, че не е оставила прозореца отворен. Винаги внимателно заключваше вратите и прозорците на първия етаж за през нощта.

Разбира се, напомни си тя, тази нощ не беше като другите. Умът ѝ беше ангажиран с мислите за Джеърд. Тя продължаваше да мисли за него и докато се изкачваше към спалнята си. Може би беше забравила да провери прозорците на библиотеката.

Миризмата на бренди ставаше все по-силна с нейното приближаване към прозореца. Но чак когато стъпалото ѝ попадна върху мокрото петно на пода, Олимпия разбра каква е истината.

Завладя я страх. Тя се пребори с него и бързо се върна до бюрото.

Намери газената лампа и я запали. Най-последно – светлина. И светлината я увери, че стаята е празна.

А също така показа, че мокротото петно на килима е от брeндитo, което се беше изляло от шишето.

Олимпия си пое дълбоко дъх. Само преди няколко минути някой, се беше разхождал из нейната библиотека.

Глава 5

– Какво ще изучаваме тази сутрин, мистър Чилхърст? – попита Итън, докато мажеше сладкото върху филията си.

Джеърд отвори бележника си, който лежеше до чинията му. Наме-ри записките, които следваха под заглавието „Сутрешни уроци“ Там пи-шеше „геометрия“.

– Геометрия! – простена Итън.

Джеърд не обърна внимание на реакцията му и затвори бележника. Отново хвърли поглед към лицето на Олимпия, на което беше изписано напрегнато, разсеяно изражение. Нещо не беше наред, но досега той не беше успял да разбере в какво се състои проблемът. Пронизаха го студени тръпки, когато си помисли, че може би тя съжалява за случилото се снощи.

Дали не бе постъпил неблагоприятно, като се опита толкова рано да ѝ покаже чувствата си? Тя сигурно още не беше готова за това. Трябваше да ѝ даде повече време да свикне със страстта, която беше избухнала като огнени пламъци между тях. Не биваше да разваля всичко с прибързаните си действия.

– Не обичам математиката – каза високо Хю.

– И особено геометрията – добави Робърт. – Ще бъдем затворени в къщата цяла сутрин.

– Не, днес няма да учим в стаята. – Джеърд хвърли поглед на мисис Бърд. – Още малко кафе, ако обичате, мисис Бърд.

– Да, сър.

Мисис Бърд се доближи до масата с джезвето в ръка. Намръщи се на Итън и напълни чашата на Джеърд.

– Какво мислиш, че правиш с това парче месо?

– Нищо – отговори Итън с ангелско изражение на лицето.

– Храниш с него кучето, което е под масата, нали?

– Не.

– Да, точно това правиш – каза Хю весело. – Видях те.

– Не можеш да го докажеш – отговори Итън.

– Няма нужда да го доказвам – каза Хю – Всички знаем, че е истина.

Олимпия бързо вдигна поглед. Спорът я откъсна от мислите ѝ.

– Вие двамата пак ли се карате?

– Не, спорът приключи – каза Джебърд спокойно. Той погледна навъсено близнаците и те веднага утихнаха. – Мисис Бърд, може би ще бъде по-добре да изведете Минотавър от стаята.

– Да, прав сте, сър. Никога не съм одобрявала присъствието на кучета в къщата.

Мисис Бърд отиде до вратата на кухнята и щракна с пръсти на Минотавър – жест, с който го приканваше да отиде при нея.

Огромното куче неохотно изпълзя изпод масата и като хвърли един последен, изпълнен с надежда, поглед към Итън, изчезна в кухнята.

– И как ще учим геометрия навън, мистър Чилхърст? – полита Робърт.

– Ще започнем с това, как можем да измерим ширината на потока, без да го прекосяваме – каза Джебърд.

И забеляза, че Олимпия отново посвети цялото си внимание на яйцата. Погледът ѝ отново стана замислен и загадъчен.

– И как може да стане това? – попита нетърпеливо Итън, чието любопитство явно беше възбудено.

– Ще ви покажа – каза Джебърд, без да сменя поглед от лицето на Олимпия. – А когато разберете този урок, ще ви разкажа как капитан Джек използвал същата тази техника, за да си проправи път из джунглата.

– Джунглата, която обгръща Панамския проток? – попита Хю.

– Не, джунглата на един от островите, които са в близост до Западните Индии – обясни Джебърд.

И се усмихна, когато видя как Олимпия вдигна глава. Най-сетне беше успял да привлече вниманието ѝ. „Добрият стар капитан Джек“ – помисли си той, но кой знае защо с горчивина.

– И какво правел капитан Джек наред с джунглата в средата на острова? – попита Итън.

– Скрил ковчеже със съкровище, естествено – прошепна Джебърд.

Очите на Олимпия се разшириха от изненада. Тя не криеше интереса си.

– И върнал ли се е той на острова, за да вземе обратно съкровището си?

– Мисля, че се е върнал за това съкровище – каза Джебърд.

– Наистина ли капитан Джек е използвал геометрията, за да намери пътя си сред джунглата? – отново попита Робърт.

– Да, наистина.

Джебърд отпи глътка кафе и започна внимателно да изучава лицето

на Олимпия, като ѝ хвърляше погледи над ръба на чашата. Погледът ѝ отново беше станал разсеян. Тя явно не успяваше да го фокусира върху заобикалящите я предмети. Отново беше потънала в собствените си мисли. Тази сутрин дори историята за капитан Джек не успя да привлече вниманието ѝ за по-дълго време. Определено, нещо не беше наред.

– Дали капитан Джек е прерязал нечие гърло, за да остави костите на човека на мястото, където е заровил съкровището? Нали пиратите правели така, за да служат костите за предупреждение към всички, които биха искали да си присвоят съкровището? – запита Хю.

Джеърд се задави с кафето си.

– Къде, по дяволите, си чул това?

– Чувал съм, че пиратите винаги правели така.

– Вече няколко пъти ти казах, че капитан Джек е бил морски разбойник, а не пират – Джеърд извади часовника си от джоба и провери колко е часът. – Ако сте свършили със закуската си, можете да станете от масата. Искам да говоря насаме с вашата леля. Изтичайте горе и си вземете моливите и хартията. Ще дойда при вас след няколко минути.

– Да, сър – каза Робърт с неприкрито нетърпение в гласа. Столовете силно скърцаха и шумно трополяха по пода, докато трите момчета ставаха от масата и се отправяха към вратата.

– Една минутка, ако обичате – каза Джеърд тихо.

И трите момчета послушно се обърнаха.

– Забравихте ли нещо, мистър Чилхърст? – попита Робърт.

– Не, вие забравихте нещо. И тримата забравихте да се извините на вашата леля.

– Съжаляваме, сър. – Робърт бързо направи нещо като поклон. – Моля те, извини ме, лельо Олимпия.

– Извинявай, лельо Олимпия – каза Хю. – Сега трябва да тръгваме.

– Извини и мен, лельо Олимпия – припя и Итън. – Трябва да се готвим за уроците си, нали знаеш.

Олимпия премигна и им се усмихна разсеяно.

– Да, разбира се. Приятно прекарване на времето, което ще посветите на геометрията.

И трите момчета се втурнаха към вратата. Джеърд изчака търпеливо, докато никой не остана в стаята. А после устреми поглед в Олимпия. Беше толкова красива, докато седеше там, до прозореца, окъпана в слънчевите лъчи. В това, че споделяше с нея закуската, имаше нещо силно интимно. Пронизаха го познатите му тръпки на плътско желание.

Днес живото и интелигентно лице на Олимпия беше обрамчено от

плисираната яка на скромната ѝ бяла шемизета. Бледожълтият цвят на роклята ѝ подсилваше ефекта на огнената ѝ коса, която беше небрежно прибрана нагоре и полускрита под бяла дантелена шапчица.

Джеърд се запита какво ли би станало, ако се приближи до нея и я целуне. Тази мисъл, колкото и краткотрайна да беше, извика в съзнанието му друг образ – Олимпия, излегната в средата на масата, всред тези чинии и чаши. Представяше си дългите ѝ крака, висящи от края на масата, полите ѝ – вдигнати високо над кръста, и косата ѝ – разбъркана и покриваша лицето ѝ.

Той виждаше и себе си в тази картина. Намираше се между нежните бели бедра на Олимпия, беше дяволски възбуден, а устните му вкусаха от сладката ѝ като мед плът.

Джеърд заглуши стенанието, което се надигаше в гърлото му, и отчаяно се опита да си възвърне самоконтрола.

– Нещо като че ли ви тревожи тази сутрин, мис Уингфийлд? Може ли да запитам какво е то?

Олимпия хвърли бърз поглед към вратата на кухнята, а после още един – не по-малко тревожен – към вратата, през която бяха излезли нейните племенници. Облегна лакти на масата, наведе се към него и снижи гласа си.

– И аз нямах търпение да говоря с вас тази сутрин, мистър Чилхърст.

Джеърд се запита дали тя ще продължава да го нарича „мистър Чилхърст“ и след като получи оргазъм в неговите ръце.

– Вярвам, че сега сме сами и никой няма да ни обезпокои. Моля ви, кажете ми какво се върти в главата ви.

Олимпия смръщи вежди от усилието да събере мислите си.

– Нещо много странно се случи в библиотеката снощи.

Стомахът на Джеърд се сви. Събра всичките си сили, за да прозвучи гласът му спокойно и уверено.

– Може би се е случило нещо, което досега не сте познавали, но то едва ли би могло да се нарече странно. Все пак мъжете и жените се отдават на тези малки, но силни удоволствия още от времето на Адам и Ева.

Олимпия недоумяващо се втренчи в него.

– За какво говорите вие, за Бога?

Пак този негов късмет, мрачно си помисли Джеърд. Най-после беше успял да намери своята собствена сирена, а сега трябваше да открие и факта, че тя притежава ум, който може да се концентрира само върху

едно единствено нещо. Все пак той изпита облекчение, когато разбра, че тя няма задни мисли по отношение на страстта, която беше пламнала помежду им.

– Не се тревожете, мис Уингфийлд. – Джебърд също постави лакти на масата и събра пръстите на двете си ръце. – Говорех за нещо, което няма никаква връзка с въпроса.

– Да, виждам. – Олимпия отново хвърли предпазливи погледи към двете врати. – И за снощи...

– Да?

– Минотавър изляз някъде около два часа сутринта. Слязох долу да видя какво го е разтревожило – и тя заговори дори още по-тихо. – Мистър Чилхърст, намерих шишето с бренди обърнато на пода.

Джебърд се втренчи в нея.

– Онова шише, което оставихме в библиотеката?

– Да, разбира се. Това е единственото шише с бренди, което имам в къщата. Останало ми е още от времето на леля Софи и леля Ида, които редовно си пийваха преди лягане.

– Мис Уингфийлд, може би ще бъде по-добре, ако продължите разказа си – каза Джебърд.

Тя го погледна нетърпеливо.

– Точно това се опитвам да направя, сър, но вие непрестанно ме прекъсвате.

– Моите извинения. – Джебърд започна да раздалечава, а после отново да събира пръстите на ръцете си.

– Открих още, че един от прозорците на библиотеката е отворен.

Джебърд смръщи вежди.

– Сигурни ли сте? Не си спомням преди това да е имало отворен прозорец.

– Точно така. Преди това прозорците бяха затворени.

– Може би вятърът, който е долетял през прозореца, е преобърнал шишето – бавно каза Джебърд.

– Не, не е възможно. Шишето е тежко. Мистър Чилхърст, мисля, че някой се е вмъкнал в библиотеката ми през нощта.

– Мис Уингфийлд, трябва да ви кажа, че това не ми харесва.

Олимпия отвори широко очи.

– Нито пък на мен, сър. Никога преди тук не се е случвало такова нещо. Наистина съм много разтревожена.

Джебърд я погледна над събраните върхове на пръстите си.

– Нима искате да ми кажете, че сте слезли долу съвсем сама, за да

разберете какво се е случило в библиотеката? Не сте събудили нито мисис Бърд, нито кучето?

Олимпия не отговори.

– Няма причина за тревога, сър. Бях се въоръжила с ръжена. Във всеки случай, библиотеката беше съвсем празна. Мисля, че лаят на Минотавър е уплашил натрапника.

– Ръжен? Мили Боже!

Джеърд беше ядосан от липсата на здрав разум у нея. Той рязко се изправи и тръгна към вратата.

– Ще огледам библиотеката.

Олимпия скочи на крака.

– И аз ще дойда с вас.

Той отвори вратата на трапезарията и застана на прага. Когато Олимпия мина покрай него, я погледна непоколебимо и неодобрително. Олимпия се престори, че не забелязва изражението на лицето му. Забърза надолу по коридора и се втурна в библиотеката преди него. Джеърд полагаше усилия, за да не върви прекалено бързо. Когато миг по-късно и той влезе в стаята, завари Олимпия да проверява един от прозорците.

– Виждате ли тук? – Тя посочи резето. – Било е счупено. Снощи някой е отворил прозореца със сила, мистър Чилхърст.

Джеърд разгледа отблизо резето. Наистина, то беше счупено, а по метала личаха драскотини.

– И не е било в такова състояние по-рано?

– Не, в противен случай щях да забележа. От години проверявам резетата на прозорците всяка вечер.

Джеърд обходи стаята с поглед.

– Липсва ли нещо?

– Не.

Олимпия отиде до бюрото си и провери чекмеджетата.

– Но има едно нещо, което не ми излиза от ума. Този, който се е справил с резето на прозореца, би могъл да се справи много лесно и с ключалките на бюрото ми.

Джеърд й хвърли остър поглед.

– Мислите, че някой ще потърси нещо в бюрото ви?

– Разбира се. Има само едно нещо, което биха могли да искат да откраднат от мен, мистър Чилхърст. И то е дневникът на мадам Лайтборн.

Джеърд остана вторачен в нея, онемял от изненада, след заключението, което тя направи.

– Никой не знае, че той е във вас. – „Освен мен“ – помисли си той.

– Не можем да бъдем сигурни в това. Дадох на чичо Артемис възможно най-точните указания, а също така му наредих да не казва на никого за дневника, но не се знае колко хора са разбрали, че той ми го е изпратил.

– Никак не е голяма вероятността чичо ви да е споменал на някого за това. – Джебърд говореше особено внимателно.

– Но той е казал на вас, нали?

Джебърд почувства огромно напрежение.

– Да.

– Разбира се, той го е направил, защото е знаел, че може да ви има доверие. Но мисля, че е имало и други, които са разбрали, че чичо е купил дневника за мен.

– Кого имате предвид, мис Уингфийлд?

– Е, на първо място, старият французин, от когото чичо е купил дневника. – Олимпия тропаше с крак по пода. – Той може и да е научил, че чичо се кани да изпрати дневника на мен. Може да е казал на неограничен брой хора.

Тя беше права. А ако знаеше цялата истина, помисли си Джебърд, най-вероятно щеше да заподозре новия учител на племенниците си. Но той беше прекарал нощта в леглото си и в размишления за удоволствието, което може да изпита човек от съблазняването на една сирена. Той не се беше ровил из библиотеката.

Джебърд се опита да потисне нарастващото си неудобство. През всички тези години много хора се бяха впусkali да търсят дневника на мадам Лайтборн, но според Джебърд единствените хора, които знаеха къде е той в момента, бяха членовете на неговото собствено семейство. Всички други, които са били замесени по някакъв начин в тази стогодишна легенда, бяха мъртви.

Той беше наредил на членовете на фамилията да стоят на разстояние и да не се бъркат в нещата, докато той е този, който търси съкровището. И сега Джебърд се питаше дали някой от непредсказуемите и темпераментни членове на фамилията Райдър не е нарушил заповедта му.

Ако някой от неговите роднини се беше вмъкнал в къщата на Олимпия, щеше да си плати. Джебърд щеше да се погрижи за това, дявол да го вземе.

Но имаше и други, много по-разумни обяснения на нахлуването в библиотеката, напомни си той.

– Мис Уингфийлд, мисля, че е по-вероятно човекът, който снощи е влязъл в библиотеката, да е търсел нещо по-ценно от някакъв си стар

дневник. Някаква скъпоценност, може би. Например това уникално по рода си шише за бренди със старинна изработка. То би донесло прилична сума на човека, който успее да го продаде.

Олимпия се намръщи.

– Съмнявам се, че човекът, който е нахлул тук, е търсел шишето за бренди или старите свещници. Тук, в този район, никога не сме имали подобни проблеми. Тук няма крадци. Не, мислих много за това и заключих, че предупреждението, което намерих в дневника, е повече от ясно.

– Проклятие! – Ужасно предчувствие завладя Джебърд. – Какво предупреждение?

Очите на Олимпия възбудено блестяха.

– Снощи разшифровах първата от няколко следи в дневника. И тя гласеше: „*Пази се от целувката на Пазителя, когато надникнеш в сърцето му, където ще намериш ключа.*“

– Сигурна ли сте?

– Абсолютно сигурна. Пазителят, който и да е той, може да бъде извънредно опасен.

„*Мили Боже!*“ – помисли си Джебърд. Веднага трябваше да отклони мислите ѝ в друга посока.

– Вижте, мис Уингфийлд, мисля, че не трябва прекалено много да вярваме на древните легенди. Ако този Пазител въобще е съществувал, досега трябваше да е мъртъв.

– Отдавна съм разбрала, че зад всяка древна легенда се крие истина. Очевидно е, че трябва да продължа с изучаването на дневника. Може би ще успее да открия и други бележки за този Пазител и ще намеря обяснение за това, кой е той.

– Съмнявам се – прошепна Джебърд.

– А междувременно, ще трябва да пазя дневника. Просто имах късмет, че го бях взела със себе си в спалнята снощи.

И Олимпия обходи книгите в библиотеката със замислен поглед. Силен шум от стъпки и тупкане на лапи по коридора попречи на Джебърд да вземе думата. Той погледна към отворената врата, през която в стаята влязоха Итън, Хю, Робърт и Минотавър.

– Готови сме за урока по геометрия, мистър Чилхърст – обяви Робърт.

Джебърд се поколеба, а после кимна.

– Много добре.

И се обърна към Олимпия:

– Ще довършим този разговор по-късно, мис Уингфийлд.

– Да, разбира се.

Но беше очевидно, че вниманието на Олимпия вече не е заето с темата на разговора, а с оглеждането на библиотеката. Тя търсеше места, където беше възможно да се скрие човек.

Джеърд последва момчета във от къщата. Нещата се усложняваха, помисли си той. Олимпия се готвеше да защити и дневника, и себе си от древната легенда.

Междувременно, Пазителят на въпросната легенда искаше диво и страстно да прави любов с Олимпия.

Джеърд отхвърли тези мисли за да се заеме с по-належащите задачи. В тези неща нямаше равен на себе си.

Трябваше да отбележи в бележника си всичко, което трябваше неотложно да бъде свършено. Като начало, трябваше да провери резетата и ключалките в къщата и да се погрижи повреденото резе да бъде поправено.

Странното нещо беше, че този, който беше влязъл в библиотеката снощи, всъщност имаше достъп до някои доста ценни предмети, които можеха лесно да бъдат продадени. Но престъпникът, без съмнение, се беше уплашил от лая на Минотавър. Вероятността да рискува отново беше съвсем нищожна.

Но Джеърд не искаше да оставя нищо на случайността.

Малко след три часа същия следобед по алеята затрополя карета и прекъсна работата на Олимпия по дневника. Тя се заслуша за миг с надеждата, че този, който е дошъл, ще си отиде, когато мисис Бърд му каже, че тя е заета.

– Мис Уингфийлд няма да приема посетители този следобед – каза високо мисис Бърд на онзи, който беше застанал на прага.

– Глупости. Тя ще ни приеме.

Олимпия простена, когато чу познатите женски гласове. Тя затвори дневника, тъй като мисис Бърд отвори вратата на библиотеката.

– Какво има, мисис Бърд? – попита Олимпия с тон, който, както тя се надяваше, беше достатъчно властен. – Дадох нареждане никой да не ме безпокои днес следобед. Много съм заета.

– Мисис Петигрю и мисис Норбъри искат да ви видят мис Уингфийлд – каза мисис Бърд кисело. – И наистина настояват.

Олимпия знаеше, че е безполезно да се опитва да избегне посещението. Тя и мисис Бърд биха могли и да се справят с мисис Норбъри, жената на викария. Беше лесно да се спласи бедната женица, която често отстъпваше пред заплахите на мъжа си. Но нямаше начин да се спре

мисис Петигрю, която беше също толкова убедена в правото си, колкото и самият скуайър.

– Добър ден.

Олимпия успя да наподобя усмивка, с която да посрещне гостенките си.

– Каква приятна изненада! Ще изпие ли по чаша чай?

– Разбира се.

Мисис Петигрю, едра и набита жена, която носеше огромни и претрупани шапки, зае един от столовете. Олимпия си имаше свое собствено мнение за Аделаид Петигрю, което не споделяше с никого. И то беше, че тя е напълно достойна за съпруга си. Като съпруга на един от най-важните земевладелци в окръга, тя много добре съзнаваше положението си в обществото. Тя беше също така, според мнението на Олимпия, много загрижена хората от околността да заемат полагаемото им се място. Итън, Хю и Робърт я наричаха шумна стара клюкарка.

Още преди години леля Софи и леля Ида си бяха съставили същото мнение.

Мисис Норбъри несигурно кимна на Олимпия и седна на по-малкия свободен стол. Сложи малката си чанта в скут и започна нервно да върти дръжката ѝ с двете си ръце. Тя приличаше на сива малка мишка, чийто поглед винаги се плъзгаше встрани и се съсредоточаваше в ъгъла – все едно че търсеше дупка, в която да се шумугне.

Олимпия никак не беше доволна от факта, че мисис Петигрю е принудила жената на викария да я придружи. Това не беше добро предзнаменование.

– Ще донесе подноса с чая – измърмори недоволно мисис Бърд.

– Благодаря ви, мисис Бърд.

Олимпия се обърна към гостенките си, пое си дълбоко дъх и се подготви за битката.

– Прекрасен ден, нали?

Мисис Петигрю не обърна внимание на забележката ѝ.

– Тук сме по един доста сериозен повод. – Тя надменно погледна събеседницата си. – Нали така, мисис Норбъри?

Мисис Норбъри трепна.

– Точно така, мисис Петигрю.

– И какъв е този сериозен повод? – попита Олимпия.

– Възникна спор за благоприличието – обяви мисис Петигрю и наблегна на последната дума. – Да говорим откровено. Признавам, че вашето домакинство беше въввлечено в спора, мис Уингфийлд. Защото досега

вашето поведение, макар и смятано от всички за доста странно, не е било смятано за неприлично.

Олимпия я погледна. Беше объркана. Всъщност не знаеше за какво става въпрос.

– И нима напоследък нещо в моето поведение се е променило?

– Да, със сигурност, мис Уингфийлд – мисис Петигрю направи пауза, за да подсили ефекта от думите си. – Научихме, сте наели крайно неподходящ учител за вашите племенници.

Олимпия замръзна на място.

– Неподходящ? Крайно неподходящ!? Какво, за Бога, говорите, мисис Петигрю? Учителят, когото наех, е отличен възпитател. Той постигна чудеса с моите племенници. Мистър Чилхърст наистина свърши добра работа.

– Но ние научихме, че вашият мистър Чилхърст има доста заплашителен външен вид и че, по всяка вероятност, на него не може да се има доверие. – Мисис Петигрю погледна към мисис Норбъри за подкрепа. – Нали така, мисис Норбъри?

Мисис Норбъри стисна дръжката на чантичката си още по-здраво.

– Да, мисис Петигрю. Извънредно страшен външен вид. Казаха ни, че приличал на пират.

Мисис Петигрю отново се обърна към Олимпия.

– Дадоха ни да разберем, че той не само изглежда извънредно груб и опасен, но че е склонен към насилие.

– Към насилие? – Очите на Олимпия хвърляха мълни по посока на мисис Петигрю. – Това е смешно.

– Той е ударил мистър Дрейкът и при това ударът е бил зверски силен – обади се и мисис Норбъри. – Всъщност хората говорят, че и двете очи на мистър Дрейкът все още са насинени.

– О, нима говорите за онзи незначителен инцидент, който се случи тук, в библиотеката, един следобед? – Олимпия бързо се усмихна, с което искаше да ги убеди, че нищо не се е случило. – Онова беше само едно недоразумение.

– Едва ли е било недоразумение – каза мрачно мисис Норбъри. – Вашият мистър Чилхърст е опасен за всичките ви съседи.

– Глупости! – Усмивката на Олимпия изчезна толкова бързо, колкото се беше появила. – Вие преувеличавате, мисис Петигрю.

– Той не само е заплаха за всички нас – отговори мисис Петигрю, – но моят съпруг има причини да вярва, че той може да се възползва от вашата невинност, мис Уингфийлд.

Олимпия се втрени в нея.

– Уверявам ви, че мистър Чилхърст не се опитва да се възползва от мен по какъвто и да било начин.

– Той очевидно е задигнал товара стоки, които чичо ви е изпратил – каза мисис Петигрю.

– Това не е вярно. – Олимпия се изправи на крака. – Мисис Петигрю, съжалявам, но ще трябва да ви помоля да си вървите. Имам много работа, която трябва да свърша днес следобед. Не мога да си позволя да си губя времето с празни приказки.

– Нима сте видели някаква печалба от последния товар стоки? – попита студено мисис Петигрю.

– Още не. Но едва ли изминалото време е било достатъчно. Стоките сигурно още не са продадени в Лондон. Сигурна съм, че ще получа добри пари за тях.

– Моят съпруг ми каза, че, най-вероятно, няма да видите никакви пари от тази пратка – каза мисис Петигрю. – Но трябва да ви уверя, че вашето финансово състояние не е главната ми грижа.

Олимпия сложи и двете си ръце върху бюрото и здраво стисна зъби.

– И каква е главната ви грижа, мисис Петигрю?

– Вашата репутация, мис Уингфийлд.

Олимпия я погледна недоумяващо.

– Моята репутация? И какво заплашва моята репутация?

Мисис Норбъри очевидно почувства, че е неин ред да се намеси. Тя се изкашля леко, за да прочисти гърлото си.

– Не е прилично сама жена като вас да бъде във, нека кажем, тясно съжителство с човек като мистър Чилхърст.

– Точно така – потвърди мисис Петигрю.

Тя погледна одобрително съпругата на викария и още веднъж хвърли изпълнен с ненавист поглед към Олимпия.

– Вашият мистър трябва веднага да бъде уволнен.

Олимпия присви очи и изгледа и двете жени.

– Вижте, мистър Чилхърст е учител и е на работа в къщата ми. Оказа се, че той е превъзходен учител, и аз нямам абсолютно никакво намерение да го уволнявам. Още повече че нито една от вас няма право да разпространява лъжи и да го клевети.

– А какво ще кажете за вашата репутация? – попита разтревожено мисис Норбъри.

С крайцеца на окото си Олимпия долови едно движение, което

привлече вниманието ѝ. Обърна глава и видя Джебърд. Той беше застанал на прага и се беше облегал леко на вратата. Усмихна ѝ се.

– Моята репутация си е моя собствена грижа, мисис Норбъри – каза Олимпия остро. – Не се тревожете за нея. Никои не се е тревожил за нея през последните няколко години, а съм се справяла чудесно и сама.

Мисис Петигрю вирна брадичка.

– Вие не искате да се вслушате в гласа на разума и ние. Ще трябва да предприемем нещо. Ще вземем мерки вместо вас.

Тонът на мисис Петигрю ставаше все по-остър, но не се разбира какви щяха да бъдат следващите ѝ думи, защото те бяха изпреварени от писъка на мисис Норбъри, която беше станала от стола си и се беше обърнала към вратата.

– Боже милостиви, това трябва да е той! – Ръката ѝ нервно се придвижи към гърлото ѝ. Жестът изразяваше безпомощност и ужас. – Точно както казахте, мисис Петигрю. Той прилича на убиец, на кръвожаден пират.

Мисис Петигрю се завъртя и изгледа Джебърд сериозно и неодобрително.

– Пират, наистина. Позволете ми да ви кажа, сър, че вие нямате работа в домакинства, известни с доброто си име.

– Добър ден, дами. – Джебърд грациозно наклони глава в присмехулен поклон. – Не мисля, че са ни представяли един на друг. Аз съм Чилхърст.

Мисис Петигрю тръгна към вратата с походка, която наподобяваше маршируване.

– Аз не разговарям с хора като вас. Вие може би се смятате цивилизован човек, но аз не мисля така. Може би ще проявите любезност и веднага ще напуснете това домакинство. Вие много вредите на репутацията на мис Уингфийлд. А не се знае до каква степен сте навредили на младите умове на нейните племенници. Да не говорим за вредата, която нанесохте на нейните финанси.

– Нима си тръгвате толкова скоро?

Джебърд се изпъна и направи път на мисис Петигрю.

– Моят съпруг ще се заеме с вас – мисис Петигрю вече беше излязла в коридора. – Хайде, ела, Сесили. Тръгваме си.

Мисис Норбъри нервно изгледа пурпурната превръзка, която покриваше окото на Джебърд.

– Извинете, сър – мърмореше тя, – надявам се, че не сме ви обидили.

– А, но аз съм обиден, мадам – каза Джебърд много тихо. – Дълбоко съм обиден.

Мисис Норбъри имаше такъв вид, като че ли самият дявол ѝ беше проговорил.

– О, Боже!

Джебърд я дари със смразяваща усмивка. А после отиде до входната врата и широко я отвори.

– Побързай, Сесили – остро рече мисис Петигрю.

– Да, да, идвам.

Мисис Норбъри събра нещата си и се стрелна към вратата.

– Е, и какво има сега? – Мисис Бърд се появи от кухнята, като носеше в ръцете си подноса с чая. – Току-що приготвих проклетия чай.

Олимпия излезе в коридора и застана до Джебърд.

– Нашите гости не искат чай днес следобед, мисис Бърд.

– Винаги става така – оплака се мисис Бърд кисело. – Старая се да приготвя чая, а никой не иска да го пие. Някои хора никак не са загрижени за обикновените хорица от народа.

Олимпия стоеше до Джебърд и гледаше как кочияшът на мисис Петигрю слезе от капрата и помогна на двете жени да влязат в елегантната двуколка. Допълнителният гюрук беше вдигнат въпреки хубавото време.

Мисис Петигрю пристъпи последвана от мисис Норбъри. Кочияшът затвори вратата.

От градината долетя вик.

– Господ да ни е на помощ – прошепна мисис Норбъри. – Нещо става тук. Отвори вратата. *Отвори вратата.*

– Изкарай ни оттук, глупако – извика мисис Петигрю на кочияша.

Кочияшът побърза да отвори вратата. Мисис Петигрю скочи долу. Мисис Норбъри не закъсна много.

Олимпия дочу характерния звук при подскачането на жаби. През отворената врата тя видя поне половин дузина от тези същества да подскачат в купето на колата.

– Веднага махни оттук тези отвратителни същества – нареди мисис Петигрю. – Махни ги незабавно, защото ако не го направиш, ще бъдеш уволнен веднага, Джордж.

– Да, мадам.

Джордж свали шапката си и старателно започна да маха жабите, които се бяха настанили върху възглавничките.

Олимпия наблюдаваше суетнята, която беше възникнала на алеята

с нарастващо безпокойство. Квакащите жаби, проклятията на кочияша, учудените викове на мисис Норбъри и злобните погледи на мисис Петигрю говореха за надвиснала опасност.

Джеърд наблюдаваше суетнята с лека, тиха усмивка.

Когато и последната жаба беше изгонена от купето и на тяхно място се настаниха мисис Петигрю и жената на викария, Олимпия най-после извърна глава и погледна Джеърд.

– Какво стана с урока по геометрия?

– Той беше отложен за малко. Заменихме го с урок по естествена история – каза Джеърд.

– И кога взехте това решение?

– Когато Робърт, Хю и Итън видяха каретата на Петигрю да влиза в алеята.

– Точно от това се страхувах – каза Олимпия.

– Нищо чак толкова лошо не е станало – каза Джеърд. Вярвам, че всички жаби са оцелели. Те ще намерят обратния път до езерото.

– Мистър Чилхърст, нямате представа колко лошо постъпихте и колко голяма вреда причинихте, но не на жабите. Нещата не биха могли да бъдат по-лоши.

Олимпия се завъртя на пети и изпълнена с отчаяние, се върна в библиотеката.

Глава 6

Изненадан от мрачното изражение на Олимпия, Джеърд я последва в библиотеката и затвори вратата.

– Какво има, мис Уингфийлд? Сигурен съм, че не сте така силно загрижена само заради жабите, които намериха в каретата на мисис Петигрю.

Олимпия го погледна с недоумение.

– Тази работа с жабите не можеше да стане в по-неподходящ момент.

– Защо? – Джеърд я гледаше замислено. – Нима вече съжалявате, че ме защитихте?

– Разбира се, че не. Вие сте един от хората, които работят в моето домакинство, и следователно сте под моята закрила. – Олимпия отиде до прозореца и остана там, загледана в градината. – Мисис Петигрю е извънредно неприятна жена, която има навик да се бърка в работите на хората. Не съжалявам нито за миг, че ви защитих.

– Благодаря ви. – Джеърд гледаше гордата и грациозна извивка на гърба ѝ. – Досега никой не го е правил?

– Не е правил какво?

– Не ме е защитавал.

– О! Това е нищо. – И Олимпия сви рамене.

Джеърд се усмихна.

– Аз не мисля така, мис Уингфийлд.

– Мисис Петигрю нямаше право да ви напада по този въпрос. Нито пък мисис Норбъри, макар че за нея би могло да се намери някакво извинение. Тя не е силна жена.

– Да, тя не е силна като вас – каза Джеърд. – Но дори най-силната жена на света трябва да бъде загрижена за репутацията си. От онова, което чух преди малко, заключих, че мисис Петигрю е дълбоко загрижена за вашата.

– Очевидно – Олимпия не се обърна.

– А вие, мис Уингфийлд?

Джеърд направи крачка към нея, а после се спря. Не знаеше нито какво да направи, нито какво да каже. Досега неговите действия не бяха заплашвали репутацията на нито една жена. Скучният и безинтересен бизнесмен като него рядко биваше въввлечен в подобни ситуации.

– Пет пари не давам за репутацията си. – Олимпия здраво стисна ръце. – Леля Софи непрекъснато повтаряше, че репутацията не е нищо друго, освен мнението на хората, а хората често грешат. Това, което има значение, е честта на човека. И тя винаги подчертаваше, че този въпрос трябва да се уреди между самия човек и неговата съвест. Ни най-малко не ме интересува какво мисис Петигрю мисли за мен.

– Разбирам.

Джеърд очакваше, че ще изпита облекчение от факта, че Олимпия няма намерение да го обвини в това, че е навредил на репутацията ѝ. И се чудеше защо не се чувства така, все едно от гърба му е паднал тежък товар.

– Ако не сте ядосана заради мнението на мисис Петигрю, тогава какъв е проблемът, мис Уингфийлд?

– Не я ли чухте какво каза, сър? Тя заплаши, че ще ми отнеме племениците – прошепна Олимпия. – Тя каза, че те не трябва да бъдат излагани на неприличното влияние на хората от моето домакинство и че нейният съпруг с готовност ще плати на някой далечен роднина, който да ги отведе оттук.

– Копеле – процеди Джеърд през зъби.

– Моля?

– А, нищо, мис Уингфийлд. Хрумна ми, че Петигрю е много по-отчаян, отколкото мислех.

– Да. Не знаех, че мистър Петигрю и неговата съпруга са толкова загрижени за моята репутация, – Олимпия най-после се обърна с лице към него. В очите ѝ светеше решителност. – Ще бъде най-добре да отведем за малко момчетата от Апър Тадуей. Мислите ли, че ще спечелим достатъчно пари от продажбата на стоките, за да направим едно пътуване до морския бряг?

Джеърд повдигна вежда.

– Да, сигурен съм.

– Отлично. – Лицето на Олимпия светна. – Кога мислите, че ще получим съобщение от вашия приятел в Лондон?

– Много скоро, мис Уингфийлд. Може би утре или в другиден.

На Феликс Хартуел нямаше да е необходимо много време, за да продаде стоките на Олимпия, помисли си Джеърд. Той само се надяваше, че Хартуел напредва в разследването на случаите на изтичане на пари. Може би новините щяха да дойдат заедно със съобщението за продажбата на стоките.

– Много се радвам да чуя това – каза Олимпия. – Ако напуснем

Апър Тадуей за две седмици, мисис Петигрю може и да се поуспокои малко. Също така се надявам, че скуайър Петигрю няма да се въдушеви от идеята да похарчи пари, за да открие племенниците ми. Той много внимава с парите си.

Един кратък миг Джеърд мисли върху създалото се положение.

– Мис Уингфийлд, вашият план да заведете момчетата на морския бряг не е лош, но мисля, че това няма да е необходимо.

Олимпия отвори широко очи от изненада.

– Какво говорите?

– Имам намерение да посетя семейство Петигрю в близко бъдеще. Сега, след като мисис Петигрю започна да отправя заплахи, мисля, че не бива да отлагаме повече разговора. Ще се отбия у тях утре.

Олимпия го гледаше със странен, неразгадаем поглед.

– Не ви разбирам, мистър Чилхърст. Защо искате да говорите със скуайър Петигрю? Какво можете да му кажете?

– Ще се опитам да му обясня, че нито той, нито съпругата му ще имат възможност да отправят закани и да застават на пътя ви. Накратко, ще му кажа да не се бърка във вашите работи.

– Джеърд... Искам да кажа, мистър Чилхърст, не бива да правите нищо, което ще ви навлече неприятности. – Олимпия бързо прекоси стаята и сложи дланта си в тази на Джеърд. – Трябва да се грижите и за вашата собствена репутация.

Джеърд се усмихна, но усмивката му беше краткотрайна.

– Моята репутация?

– Но, разбира се. Учителите трябва много да внимават. Ще бъда повече от щастлива, ако мога да ви дам отлични препоръки, когато ни напуснете. Но ако скуайър Петигрю реши, че влиянието ви над младежта е лошо, е, няма нужда да ви казвам колко трудно ще ви бъде да си намерите работа.

Джеърд здраво стисна дланта ѝ в своята.

– Не бива да се тревожите за моята репутация, мис Уингфийлд. Уверявам ви, аз нямам проблеми със средствата си за препитание.

Тя го погледна разтревожено.

– Сигурен ли сте в това?

– Абсолютно сигурен, мис Уингфийлд.

– Все пак аз продължавам да мисля, че ще е най-добре, ако напуснем за малко Апър Тадуей.

– Както искате, мис Уингфийлд. – Джеърд се колебаеше. – Предполагам, че и аз ще трябва да дойда с вас?

Олимпия беше силно изненадана.

– Разбира се. Вие сте част от моето семейство. Не знам какво бих правила без вас.

– Благодаря ви, мис Уингфийлд – Джеърд наклони глава в съдържан поклон. – Старая се да задоволя вашите изисквания.

– Бъдете спокоен, мистър Чилхърст, оценявам вашите усилия.

Съобщението на Феликс пристигна със сутрешната поща. Мисис Бърд им го донесе на закуска и го подаде на Джеърд.

– Благодаря ви – каза Джеърд.

– Тук, в Медоу Стрийм Котидж, не получаваме много често писма – информира го мисис Бърд.

И тя застана до него в очакване с кафето в ръце. Джеърд разбра, че тя се надява да узнае какво е съдържанието на писмото. Той се огледа и видя много нетърпеливи лица, наобиколили масата за закуска. Олимпия и нейните племенници също го гледаха в очакване. Дори Минотавър като че ли проявяваше интерес. Съобщения от света извън Апър Тадуей очевидно бяха нещо много интересно.

– От вашия приятел в Лондон ли е писмото? – попита Олимпия.

– Всъщност да.

Джеърд счупи печата и отвори плика. В него имаше само един лист, който беше сгънат на две.

– Продад ли е мистър Хартуел всичко мистър Чилхърст? – попита Итън.

– Обзалагам се, че вашият приятел е успял да спечели също толкова пари, колкото и скуайър Петигрю – каза Робърт.

– А аз се обзалагам, че е спечелил дори повече – каза Хю.

Джеърд ги изгледа един подир друг.

– Ти си прав, Хю.

– Наистина ли? – Олимпия засия в очакване. – Достатъчно ли са за нашето пътуване до морето?

– Повече от достатъчно.

Джеърд зачете на глас:

Чилхърст,

Постъпих според вашите инструкции и продадох всичко, което ми изпратихте. Пратката не беше като досегашните. Стоките бяха от най-различен вид. Депозирах три хиляди лири на сметката на мис Олимпия Уингфийлд. Моля ви, кажете ми дали мога да ви бъда полезен с още нещо...

Робърт щеше да експлодира. Той бързо скочи от стола си и извика:

– Три хиляди лири!

– Три хиляди лири! – подскочи и Хю.

От учудване Олимпия беше забравила да затвори устата си.

Джеърд се отказа от опитите си да продължи четенето на глас, тъй като в трапезарията цареше суматоха. Той бързо и мълчаливо прегледа писмото до края, докато останалите възбудено крещяха.

Що се отнася до другото, което ми поръчахте, със съжаление трябва да ви кажа, че не съм постигнал особен напредък. Вярвам, че за изтичането на парите е виновен един от вашите капитани, но мисля, че никога няма да успеем да го докажем. Съветвам ви да уволните въпросния капитан. Уведомете ме какво е вашето желание относно случая и аз ще постъпя според него.

Искрено ваш, Феликс.

Джеърд замислено смръщи вежди и сгъна писмото. Отбеляза си наум, че трябва да пише на Феликс все още да не предприема нищо срещу капитана.

Сложи писмото зад чинията си и се огледа. Видя, че всички около масата са все още шокирани от новините за печалбата Хю и Итън подкачаха. Робърт неспокойно се местеше върху стола си и засипваше Олимпия с предложения какво да правят с парите. А Минотавър беше успял да докопа една наденичка.

– Толкова много пари – каза мисис Бърд, замаяна от новината. Тя повтаряше тази фраза непрекъснато. – Толкова много пари, нали?

Олимпия беше разкъсвана от радост и тревога.

– Мистър Чилхърст, напълно ли сте сигурен, че няма никаква грешка?

– Няма грешка. – Джеърд взе вилницата и започна отново да се храни. – Уверявам ви, Хартуел не прави грешки, когато нещата опират до пари.

Което означаваше, че Феликс, без съмнение, е прав в заключението си и че един от капитаните на компанията „Флеймкрест“ е виновен за изчезването на огромни суми през последната година. Но Джеърд не беше доволен от този отговор. Той искаше повече доказателства.

– Сигурно има някаква грешка – настояваше Олимпия. – Може би той е имал предвид триста лири, макар че дори тази сума е огромна, сравнена със сумата, която получихме последния път.

– Очевидно пазарът за внесени стоки се е разширил неимоверно през последните няколко месеца – каза Джеърд сухо. – Сега, ако ме извините, искам да отложам започването на уроците с един час.

– Защо? – попита Хю. – Тази сутрин щяхме да учим свойствата на облаците и на вятъра.

– Да – добави бързо Итън. – Казахте, че ще ни разкажете как веднъж капитан Джек успял да избегне нападението на испански кораб, защото знаел повече за метеорологията от капитана на испанците.

– Ще стигнем и дотам. – Джеърд се изправи и извади от джоба си часовника. – Първо трябва да се погрижа за другите си работи.

И той отново пушна часовника си в джоба. Олимпия също се изправи. Последва го в коридора. Когато момчетата вече не можеха да ги чуят, тя нетърпеливо хвана Джеърд за ръката.

– Мистър Чилхърст, сигурен ли сте, че не поемате някакъв непредвиден риск, като посещавате скуайър Петигрю?

– Повече от сигурен.

Джеърд откачи палтото си от куката, която висеше в коридора. Почувства тежестта на камата, която се криеше в диплите му. Острието ѝ се притиснало ребрата му. Той плътно загърна дрехата около себе си. Олимпия се намръщи.

– Може би и аз трябва да дойда с вас.

– Това няма да е необходимо.

Джеърд беше развълнуван от предложението ѝ. Наистина беше странно, но никак не беше неприятно на света да има човек, който истински да е загрижен за благополучието ти.

– Уверявам ви, досега аз сам съм се грижил за себе си.

– Да, знам, но вие сте нает на работа в моята къща и аз нося известна отговорност за вас. Не искам да си навлечете неприятности.

– Благодаря ви, мис Уингфийлд. – Джеърд повдигна брадичката ѝ и леко я целуна. – Но аз пак ви повтарям, че никаква опасност не ме заплашва в къщата на семейство Петигрю. В този момент се сещам само за една, но необикновено силна опасност.

Олимпия беше силно разтревожена и отвори широко очи.

– И каква е тя?

– Вероятността всеки момент да изгоря в пламъците на незадоволеното си желание.

– Мистър Чилхърст!

Лицето на Олимпия стана пурпурночервено, но в очите ѝ светеше по женски привлекателна възбуда.

– Ще се видим по-късно, моя сладка сирено.

Подсвирквайки си тихо, Джемърд остави Олимпия да стои в коридора и излезе навън в топлата пролетна утрин.

– Мистър Чилхърст, почакайте.

Олимпия бързо слизаше по стъпалата пред входната врата. Джемърд се обърна и се усмихна.

– Да, мис Уингфийлд?

– Ще внимавате, нали?

– Да, мис Уингфийлд. Много ще внимавам.

Миноватър изскочи иззад ъгъла на къщата, провесил език и размахал весело опашка. Той с надежда погледна Джемърд.

– Страхувам се, че ти не можеш да дойдеш с мен тази сутрин – каза Джемърд. – Остани тук и се грижи за нещата вместо мен. Ще се върна скоро.

Миноватър седна на стъпалата и тежко се отпусна върху краката на Олимпия. Разочарованието на кучето беше очевидно.

До къщата на семейство Петигрю не беше далеч, ако се минеше през поляната и през ивицата дървета, които растяха от двете страни на потока. По време на разходката Джемърд размишляваше за странния обрат, който беше взел неговият живот.

Сцената, на която беше станал свидетел вчера следобед в библиотеката на Олимпия, му беше дала повод да размисли. Забележките на мисис Петигрю за репутацията на мис Олимпия го бяха ядосали, но също така го бяха принудили да заключи, че те бяха лишени от благоприятни за него черти. Джемърд знаеше, макар и Олимпия да не го съзнаваше, че те безскрупулно използваша нейната репутация като претекст.

Страстта беше силно и опияняващо чувство, помисли си той. Сега, когато той самият беше почувствал това, още повече уважаваше властната ѝ сила. Но той беше джентълмен и нямаше намерение да съсипва репутацията на Олимпия. Въпреки че тя самата можеше да иска честта ѝ да бъде опетнена.

Той беше посрещнат от лая на ловджийски кучета, когато стигна до имота на скуайър Петигрю. Огледа собствеността му с огромен интерес. Фермата очевидно процъфтяваше. Джемърд се запита колко ли от подобренията бяха извършени с парите, откраднати от Олимпия и нейния чичо.

Джемърд изкачи стъпалата, които водеха към входната врата, и силно почука. Тя се отвори само миг по-късно от икономка на средна възраст в сива рокля, бяло боне и престилка. Жената се втренчи в

превръзката, която покриваше окото му.

– Вие сте новият учител на мис Уингфийлд, онзи, за когото всички говорят, нали? – попита тя.

– Аз съм Чилхърст. Моля ви, най-любезно уведомете Петигрю, че искам да говоря с него.

– Той не е тук – побърза да каже икономката. – Искам да кажа, той не е в къщата в този момент.

– И къде е той?

– Някъде из конюшните. – Икономката продължи да го гледа очарована, но и със страх. – Аз ще ви го доведа, ако искате.

– Благодаря ви. Сам ще го намеря.

Джеърд се обърна и слезе по стъпалата. Заобиколи зад къщата и видя прясно боядисаните конюшни.

Когато мина покрай вратата на кухнята, до слуха му достигнаха високи, развълнувани гласове.

– Той е, казвам ти – казваше икономката на някого, вероятно на готвачката. – Новият учител. Казват, че е пират и че блудства с мис Уингфийлд всяка нощ, откакто е пристигнал.

– Аз пък чух, че той живеел в малката виличка до портата също като другите учители, които тя наемаше – беше язвителният отговор.

– Да, но кой знае къде прекарва нощта. Ти знаеш ли, питам те? – продължи да говори икономката. – Чудя се какво ли става там, като няма никой, който да ги види. Горката мис Уингфийлд...

– Аз не съм толкова сигурна, че тя е достойна за съжаление.

– Как можеш да говориш така? Тя е скромна млада дама – настояваше икономката. – Въпреки че е малко странна. Грешката не е нейна. Тя беше отгледана от онези свои ексцентрични лели.

– Никога не съм твърдяла, че не е скромна млада дама. Но тя е на двайсет и пет, а досега не е имала кандидат за женитба. А след като е взела под крилото си онези трима малчугани, никога няма да има такъв. Обзалагам се, че си прекарва страхотно всяка нощ с онзи пират в леглото си. Знаем жени, които са имали и по-лоша участ.

– Не и за мис Уингфийлд. – В гласа на икономката се усещаше неподправена изненада. – Около нейното име никога не е имало скандали, аз добре я познавам. Не, този кръвожаден пират се възползва от нея, казвам ти. Само Господ знае какво прави той всяка вечер.

– Нещо интересно, надявам се, заради самата мис Уингфийлд.

Джеърд стисна здраво зъби и продължи към конюшните.

Усети миризмата на сено и овес, когато няколко минути по-късно

влезе в тъмната и прохладна сграда. Строен и мускулест жребец цвилеше високо и мятеше глава. Джебърд изгледа критично скъпия кон.

До него достигна гласът на Петигрю, който идваше от далечния край на слабо осветената конюшня.

– Уредил съм чифтосването между кобилата и новия жребец на Ханигън. Той е от чиста порода. Ще ми струва цяло състояние, но си заслужава.

– Да, сър.

– Сложихте ли нова подкова на лявото копито на жребца?

Петигрю се появи от яслата. В ръката си държеше камшик за езда. Последва го нисък и набит коняр.

– Заведохме ги при ковача вчера следобед – отговори конярят. – Всичко е наред, мистър Петигрю.

– Отлично. Мисля да го яздя на лова следващата седмица. – Петигрю разсеяно удари с камшика по ботуша си. – Да отидем да хвърлим поглед на ловджийските кучета.

И той се обърна към вратата, през която струеше силна слънчева светлина.

– Какво е това? Кой е там?

– Чилхърст.

– Чилхърст? – Петигрю го погледна с досада. – Какво, по дяволите, правите в моите конюшни?

– Дойдох да разменя няколко думи с вас, Петигрю.

– Аз нямам какво да ви кажа.

– Ще си тръгна веднага, но първо трябва да ви кажа някои неща, които на всяка цена трябва да знаете. – Джебърд погледна към коняря, чиято физиономия беше доста кисела. – Предлагам да говорим без свидетели.

– Проклет нахален и самонадеян учител.

Петигрю мръщеше свирепо вежди, но изпрати коняря вън от конюшните, като го шляпна леко с камшика. Джебърд изчака, докато мъжът изчезна през вратата.

– Няма да ви отнемам много време, Петигрю. Искам да ви кажа само две неща. Първото е, че няма да отправяте повече заплахи към мис Уингфийлд.

– Заплахи? Как се осмелявате, сър? Никога не съм заплашвал мис Уингфийлд.

– Не сте, защото сте изпратили съпругата си да свърши работата вместо вас – каза Джебърд. – Това няма значение. Единственото нещо,

което трябва да помните, е, че това не бива да се повтаря, а камо ли заплахите да бъдат изпълнени.

– Проклятие. Вие май малко се изхвърляте! За какво, по дяволите, говорите?

– Много добре знаете за какво говоря, Петигрю. На мис Уингфийлд ѝ казаха, че ако не ме уволни, ще ѝ отнемат племенниците.

– Мис Уингфийлд трябва незабавно да се отърве от вас – гневно рече Петигрю. – Нима твърдите, че умеете да възпитавате малки момчета?! Та вашето влияние върху тях никак не е благотворно. Нито пък влиянието ви над младите жени. Е, какво ще кажете?

– Но, както се развиват нещата, аз ще остана на работа в къщата на мис Уингфийлд. И ако вие се опитате да отделите племенниците от тяхната леля, много ще съжалявате.

Петигрю присви очи.

– Аз познавам мис Уингфийлд от години, сър, Наистина бях приятел дори на нейните лели. Чувствам се отговорен за нея и за нейното благополучие. Още повече, нямам никакво намерение да ви позволя да ме заплашвате, Чилхърст.

– Но аз ви заплашвам. – Джебърд се усмихна. – Ако направите дори един-единствен опит да отнемете племенниците на мис Уингфийлд, ще се погрижа да направя достойноие факта, че вие системно сте задигали от нея пари.

Петигрю беше слисан и остана с широко отворена уста. Силна руменина покри едрото му лице.

– Как смеете да ме обвинявате в кражба!

– Много лесно, уверявам ви.

– Това е проклета лъжа!

– Не – каза Джебърд. – Това е истина. Аз знам много добре какво е било съдържанието на предишните пратки, които вие сте продали за мис Уингфийлд. Тяхното съдържание е било подобно на онова, за което аз се погрижих сега. Те са донесли приблизително същата печалба, някъде около три хиляди лири. Обзалагам се.

– Това не е вярно – съскаше Петигрю.

– Вие сте откраднали тези пари, Петигрю.

– Не можете да го докажете, копеле.

– Мога. Имам връзки в Лондон, които лесно биха могли да разкрият вашите машинации. И аз ще им дам нареждания да започнат проучвания и да разберат колко пари сте откраднали от мис Уингфийлд.

Лицето на Петигрю беше изкривено от гняв.

– Ще те науча аз как да ме заплашваш, копеле такова.

Той вдигна ръката, в която държеше камшика, и бързо и силно замахна към здравето око на Джемърд, но той предотврати удара. Изтръгна камшика от ръката на Петигрю и с отвращение го захвърли настрана. После бръкна във вътрешния джоб на палтото си и измъкна камата от калъфа ѝ. Притисна изненадания Петигрю към вратата на конюшната и пхна острието под брадичката му.

– Вие ме обидихте, Петигрю.

Петигрю не можеше да откъсне поглед от камата. Той облиза нервно устни.

– Не можеш да го направиш. Ще те дам на правосъдието. Ще те обесят, Чилхърст.

– Съмнявам се. Но ти си свободен да говориш с представителите на правосъдието, щом искаш. Но преди това ще върнеш парите, които дължиш на мис Уингфийлд от последните две пратки.

Петигрю беше разтърсен. В очите му просветна отчаяние.

– Но те не са у мен. Вече ги похарчих.

– За какво?

– Погледнете всичко това тук – прошепна Петигрю. – Вие не разбирате. Аз имах нужда от парите, за да платя дълговете си.

– Загубили сте парите на мис Уингфийлд в игра на карти?

– Не, не, загубих фермата си при игра на карти. – По челото на Петигрю беше избила пот. – Мислех, че с мен е свършено. Че съм съсипан. И тогава Олимпия дойде с молба да я посъветвам какво да прави със стоките, които чичо ѝ изпратил. Това беше като отговор на молитвите ми.

– На вашите молитви, не на тези на Олимпия – каза Джемърд.

– Имах намерение да ѝ върна парите веднага щом имам възможност – Петигрю погледна умолително Джемърд. – След това дойде още една пратка и аз разбрах, че ще мога да направя много подобрения във фермата.

– И така, не можахте да устоите и започнахте редовно да крадете. – Усмивката на Джемърд беше заплашителна. – А имахте наглостта да наречете мен пират.

– С новите подобрения фермата ще бъде много по-продуктивна и доходна. – Петигрю говореше разпалено. – И аз ще имам възможност скоро да върна парите на мис Уингфийлд.

Джемърд кимна по посока на скъпия жребец.

– И този кон ли е част от необходимите подобрения?

Петигрю като че ли се обиди.

– Мъжът трябва да има подходящ кон за езда.

– А какво ще кажете за новата двуколка, с която жена ви направи посещение на мис Уингфийлд вчера?

– Тя си има своето положение в местното общество и трябва да го запази. Вижте сега, Чилхърст, ще успее да се издължа на мис Уингфийлд след година или две. Заклевам се.

– Ще започнете незабавно да връщате дълга си.

– Проклятие, човече, аз нямам пари.

– Ще започнете да правите необходимото, като първо продадете този жребец, а после и двуколката. Конят ще ви донесе поне петстотин гвиней.

– Да продам жребца? Вие луд ли сте? Аз току-що го купих.

– За него ще намерите купувач – каза Джемърд. – А после ще направите много добре, ако започнете да търсите купувач и за двуколката. Според моите изчисления дължите на мис Уингфийлд около шест хиляди лири.

– Шест хиляди лири?! – Петигрю изглеждаше така, като че го бяха ударили силно по главата.

– Имате две месеца да върнете парите.

Джемърд пусна Петигрю. Постава камата отново в джоба си, обърна се и излезе заднишком от конюшнията. Отвън забеляза коняря, който беше застанал до кучешката колиба и го гледаше глупаво.

Джемърд се поколеба за миг. Той измина разстоянието, което го делеше от коняря, и застана точно пред него.

– Оставили сте кални следи по килима на мис Уингфийлд по-предната нощ – каза Джемърд. Думите му нямаха определена цел, те само опипваха почвата. – И сте съборили шишето с бренди. Имам намерение да ви накарам да платите поправката на резето, също както имам намерение да накарам вашия работодател да върне откраднатите пари.

Шокът, в който конярят изпадна, пролича в погледа му. Той зяпна широко срещу Джемърд, а после започна неуверено да заеква.

– Вижте, не знам за какво говорите. Не съм бил в библиотеката на мис Уингфийлд нито по-предната нощ, нито някоя друга нощ. Кълна се, че не съм бил там. Не ме интересува какво казва скуайърът.

– Нима съм казал, че е счупено резето на прозорец от библиотека-та? Нима съм споменал, че шишето с бренди и калните следи са оставени в библиотеката? – запита го Джемърд извънредно любезно.

Конярят ужасено облещи очи, когато разбра, че е попаднал в

заложения му капан.

– Грешката не беше моя. Аз просто правех онова, което ми беше наредил скуайърът. Никого не съм наранил. Никога не бих ударил човек. Просто търсех нещо, което скуайърът искаше, това е всичко. Той ми каза, че ще ме уволни, ако не го потърся.

– И какво търсихте? Писмо, може би?

– Разни хартии – каза конярят. – Каза ми да му донеса всички бележки и писма, които се отнасят до финансови дела и които се намират в чекмеджето на бюрото й. Но аз въобще не успях да се доближа до проклетото бюро. Онова зло куче излая, а после чух стъпки горе в коридора и трябваше бързо да изчезвам оттам.

– Стой по-далеч от къщата на мис Уингфийлд – посъветва го Джеърд. – Следващия път, когато се опиташ да направиш нещо подобно, най-вероятно ще се блъснеш в мен, а не в шишето с бренди.

– Да, сър. Няма да се приближавам повече до къщата.

Да си с лице на пират, си имаше своите предимства, мислеше си Джеърд докато вървеше по обратния път към Медоу Стрийм Котидж. Хората вземаха на сериозно неговите заплахи и предупреждения.

Джеърд изкачи стъпалата, които водеха към входната врата на къщата. Отвори вратата и беше посрещнат от неописуем хаос и объркване. Беше отсъствал само час, а в къщата вече се беше вдигнала неописуема врява. Джеърд щастливо се усмихна. Работата на учителя никога не свършва.

Миноватър възбудено залая, когато Джеърд пристъпи в коридора. Итън и Хю високо си крещяха един на друг, докато влачеха огромен прашен куфар надолу по стълбите. Робърт им даваше нареждания от площадката, като също крещеше колкото му глас държи. Той се усмихна щастливо и широко, когато зърна Джеърд.

– Мистър Чилхърст, вие сте се върнали. Леля Олимпия каза, че днес няма да имаме уроци. Ще опаковаме багажа за пътуването.

– Виждам, че леля ви е решила незабавно да замине за морския бряг.

Джеърд беше изумен от решителността на Олимпия. Тя очевидно беше твърдо решена да запази броя на хората в домакинството си.

– Не, не, мистър Чилхърст – Итън се бореше с неговата половина от огромния куфар. – Не отиваме на морския бряг. Отиваме в Лондон.

– Лондон?

Джеърд беше силно изненадан.

– Да. Не е ли вълнуващо, сър? – Хю се усмихна. – Леля Олимпия казва, че сега, когато имаме толкова много пари, ще ходим често до Лондон. Ние никога не сме ходили там, сър, нали разбирате.

– Леля Олимпия каза, че пътуването ще бъде много полезно, защото ще научим много неща – обясни Робърт. – Каза, че ще посетим всички музеи и градини.

– Леля Олимпия каза, че ще посетим някакъв огромен парк, ще видим фойерверки, ще ядем сладолед и ще видим много летящи балони – добави Итън.

– Тя каза, че ще посетим някакъв театър, в който има акробати и магьосници и дресирани понита – продължи Хю.

– Разбирам.

Джеърд повдигна високо вежди, защото на сцената се появи мисис Бърд с множество сгънати ризи в ръце.

– Къде е мис Уингфийлд?

– В библиотеката. – Мисис Бърд беше доста мрачна. – Глупости, големи глупости, ето какво е това. Ние просто не можем да живеем като обикновените хора. Няма никаква нужда да се ходи до Лондон.

Джеърд не обърна никакво внимание нито на нея, нито на забележките ѝ. Отиде в библиотеката и внимателно затвори вратата след себе си. Олимпия седеше зад бюрото си, наведена над един от лондонските вестници. Когато го чу да влиза в стаята, тя бързо вдигна глава.

– Джеърд. Искам да кажа, мистър Чилхърст, вие сте се върнали! – Тя тревожно изучаваше лицето му. – Добре ли мина всичко?

– Скуайър Петигрю вече няма да ви безпокои. Ще ви обясня всичко по-късно. Какви са тези слухове, че отиваме до Лондон?

– Хубава идея, нали? – Олимпия се усмихна лъчезарно. Хрумна ми, че с три хиляди лири можем да си го позволим. Преживяването ще зарадва много децата, а аз ще използвам времето, за да правя проучванията си по дневника.

– Проучвания?

– Да. Бих искала да видя някои карти на Западните Индии, които се намират в Дружеството за пътувания и изследвания. В дневника се споменава остров, който не е отбелязан на нито една от картите, които аз притежавам.

Джеърд се колебаеше. Той изчисляваше наум колко трудности и проблеми би създадо едно пътуване до Лондон.

– И къде мислите да отседнете?

– Ще наемем къща за един месец. Мисля, че няма да е толкова трудно.

– Напротив.

Олимпия премигна, силно изненадана.

– Моля?

Джеърд разбра, че за момент беше забравил какво е положението му в къщата. Предполагаше се, че той ще получава нареждания от Олимпия, а не че той ще раздава такива. За нещастие, имаше изграден навик да дава нареждания.

– Пътуване до Лондон при тези обстоятелства не е разумно – каза той внимателно.

– И защо мислите така?

– Само заради едно нещо. Аз също ще трябва да си наема квартира. Тя вероятно ще се намира на доста голямо разстояние от къщата, която вие ще наемете. И аз съм загрижен, защото не искам вие и момчетата да прекарвате нощите в Лондон сами. – Той деликатно направи кратка пауза. – Особено след онова, което се случи тук преди две нощи.

– Имате предвид това, че някой се е вмъкнал в моята библиотека? – Олимпия замислено смръщи вежди.

– Точно така – каза Джеърд спокойно – Не бива да поемаме рискове, мис Уингфийлд. Тук, в провинцията, аз съм съвсем наблизко, само на няколко метра надолу по алеята. Мога да ви чуя, ако извикате за помощ.

Това беше само още една малка, нищожна измама, увери той сам себе си. Съвсем скоро щеше да й каже, че нощният посетител е бил конярят на скуайър Петигрю. Но междувременно имаше нужда от извинение, за да предотврати пътуването до Лондон. Според него решението беше доста прибързано. Олимпия се колебаеше. После очите ѝ светнаха доволно.

– Решението на проблема е очевидно. Ще останете с нас в града.

– С вас? Имате предвид в същата къща?

При тази мисъл Джеърд почувства, че му се завива свят.

– Разбира се. Няма нужда да се впускаме в допълнителни разходи и да ви плащаме отделна квартира. Това си е чисто пилеене на пари. Освен това може да се наложи да ни охранявате срещу хората на Пазителя, който и да е той, а тогава ще трябва да бъдете наблизко.

– Наблизко – повтори Джеърд без да мисли.

– Под същия покрив – подсказа му Олимпия думите.

– Разбирам.

Същия покрив. Мисълта да прекарва нощите под един и същи

покрив с прекрасната си сирена беше достатъчна, за да му секне дъхът. Без съмнение, щеше да заема спалнята до тази на Олимпия. Щеше да чува как тя се облича сутрин и как се съблича вечер.

В главата на Джеърд се въртяха хиляди сладки мисли, а пред очите му – хиляди прекрасни гледки. Щеше да среща Олимпия в коридора, когато тя отива към банята. Щеше да се присъединява към нея на стълбището, когато тя слиза за закуска или пък за късната си чаша чай. Щеше да бъде близо до нея сутрин, обед и вечер...

Щеше да полудее, помисли си той. Страстта му щеше да го изпепели. Щеше да има силна възможност да отстъпи пред сладката песен на сирената.

Да живее близо до Олимпия, щеше да бъде неговият рай.

Или неговият ад.

– Има ли още някакъв проблем, който ще възникне вследствие на моя план, мистър Чилхърст?

– Струва ми се, да. – За първи път в живота си Джеърд не можеше да мисли бързо и трезво. Трудно му беше да взема решения. – Да. Има още един проблем.

Олимпия въпросително наклони глава.

– И какъв е той?

Джеърд си пое дълбоко дъх, за да събере достатъчно смелост.

– Мис Уингфийлд, трябва ли да ви напомням, че вашата репутация вече е заплашена? Ако аз замина с вас за Лондон и живея под един покрив с вас, репутацията ви ще бъде направо съсипана.

– Моята репутация не е главната ми грижа, сър, но съм наясно, че трябва да вземем мерки, за да защитим вашата. Както отбелязах и по-рано, вие не можете да си позволите клюките да ви достигнат и на следващото ви работно място.

Джеърд не започна да оспорва твърдението ѝ. Тя като че ли наистина беше загрижена само за него.

– Точно така, мис Уингфийлд. Клюките могат да причинят голямо зло на който и да е учител.

– Не се страхувайте, сър. Аз не бих искала да накърня вашата репутация. – Олимпия му се усмихна окуражително. – Но точно тук не виждам никаква трудност. Мисля, че никой в Апър Тадуей няма да узнае, че в Лондон сме живели под един покрив.

– Ами... добре... да, точно така, но все пак...

– А и никой в Лондон не ви познава, освен вашият приятел – онзи, който ви помогна да продадете стоките на чичо Артемис. А той със

сигурност няма да започне да разпространява клюки по ваш адрес, нали?

– Ами... да...

– Ние няма да излизаме в обществото. Всъщност ще останем напълно анонимни, тъй като в Лондон живеят много хора – Олимпия тихо се засмя. – Кой ли въобще ще ни забележи там? Кой ли ще се сети да говори за нас?

Джеърд се опита да я върне на земята и да ѝ вдъхне малко здрав разум.

– Собственикът на къщата, която се готвите да наемете, например. Членовете на Дружеството за пътувания и изследвания. Всеки, който пожелае, може да говори за нас, мис Олимпия.

– Хм...

Олимпия тихо забарабани с пръсти по бюрото. Джеърд не обърна внимание на изражението на лицето ѝ.

– Мис Уингфийлд, позволете да ви кажа, че всяка млада дама във вашето положение просто не може...

– Имам го.

– Какво имате?

– Идеалният отговор. Ако ни открият и вашата репутация бъде застрашена по някакъв начин, ще се престорим, че сме женени.

Джеърд се втренчи в нея. Беше толкова силно изненадан, че загуби дар слово.

– Е, сър? Какво мислите?

Олимпия го погледна с очакване. Когато Джеърд не отговори, тя нежно го подпита:

– Не мислите ли, че планът ми е добър?

– Ами... е...

– Хайде, мистър Чилхърст. Това е единственото разумно нещо, което бихме могли да направим, не само заради икономията на пари, а и заради нашата безопасност. Няма друго разумно решение на проблема.

Джеърд искаше да ѝ каже, че в цялото начинание той никъде не съзира разум и разумни решения, но просто не можеше да намери подходящите думи. Мисълта, че не само ще живее в една къща с Олимпия, но ще се преструва, че е женен за нея, силно му завъртя главата. Песента на сирената започваше да отнема разсъдъка му.

– А какво ще кажете на племенниците си? – успя най-после да попита той.

Олимпия смръщи вежди и се замисли. А после лъчезарната усмивка

отново се върна на лицето ѝ.

– Няма нужда те да знаят каквото и да било, разбира се каза тя. – Вероятността да контактуват с възрастните, които биха искали да им зададат някакви въпроси за нашите отношения, е малка. Никой няма да ни шпионира. Не е ли така?

– Предполагам – неохотно се съгласи Джеърд.

– А и ние няма да приемаме посетители, така че няма а имаме никакви проблеми. – Олимпия продължаваше да говори с нестихващ ентузиазъм.

– Това пътуване ще бъде катастрофално за нас – мърмореше си тихо Джеърд.

– Какво казахте, мистър Чилхърст?

– Нищо, мис Уингфийлд. Нищо.

И така, само с едно махване на ръка човек бе готов да прати по дяволите годините възпитание и здравия разум. Той вече не беше същият мъж, който влезе в къщата преди известно време. Той вече не беше уравновесеният, трезво мислещ бизнесмен, който невинно се беше впуснал по дирите на отдавна загубен дневник с практичното намерение да го купи. Беше се превърнал в мъж, попаднал в плен на плътското желание, мъж, воден от своята страст. Сега той беше поет, мечтател и романтик. Сега той беше кръгъл идиот.

Нещата щяха да бъдат толкова прости, ако не се беше отказал от преследването на дневника, ако не се беше поддал на зова на сирената.

Джеърд погледна прекрасното, сияещо лице на Олимпия, видя надеждата, която светеше в погледа ѝ, и чу шума на вълните, разбиващи се в скалата.

– Не виждам причина вашият план да не бъде приведен в действие, мис Уингфийлд.

– Знаех, че ще проумеете колко е добър планът ми.

– Точно така. И няма нужда да се тревожите за наемането на къща. Като мъж, който движи вашите работи, аз ще уредя всичко и ще намеря удобна квартира.

– Благодаря ви, мистър Чилхърст. Не зная какво бих правила без вас.

Глава 7

Помещението, което беше отредено за разказа на мистър Бланчърд относно пътуването му до Западните Индии, беше почти празно. Всъщност институтът „Масгрейв“, беше избрал една доста просторна зала.

– Няма толкова много хора, както на лекцията на мистър Елкин за Южните морета – сподели пълната жена, която седеше до Олимпия. – Вероятно защото мистър Бланчърд не умее да говори така завладяващо като мистър Елкин.

Олимпия не можеше да оспорва думите ѝ. Мистър Бланчърд очевидно беше човек, който е пътувал много и който беше надарен с наблюдателност, но пък му липсваше дарбата да говори пред толкова много зрители. Не му се удаваше да забавлява публиката си.

Олимпия беше решила да посети лекцията с надеждата, че ще научи нещо ново за Западните Индии. От дневника на мадам Лайтборн беше ѝ станало повече от ясно, че загадката не може да бъде разрешена, ако не се намери онзи остров, за който мадам Лайтборн споменаваше и който според нея се намираще някъде на север от Ямайка.

Снощи се беше опитала да обясни това на Джеърд, докато двамата отпихаха от среднощното си бренди, но той беше сменил темата на разговора.

Олимпия, Джеърд и останалите членове на домакинството, включително и Минотавър, бяха в Лондон вече от три дни. Това беше първото събиране на Дружеството за пътувания и изследвания и тя го очакваше със силно нетърпение.

За нещастие, мистър Бланчърд не успяваше да задържи нейното внимание. Тя непрекъснато поглеждаше часовника, прикрепен към горната част на роклята ѝ. Оставаше половин час до пристигането на Джеърд и момчетата, които щяха да я отведат отгук.

Джеърд. В мислите си тя се обръщаше към него с малкото му име. Засилващата се интимност между двамата ѝ пречеше да мисли за него като за „мистър Чилхърст“. Тя обаче много внимаваше да се обръща към него както подобава винаги когато му говореше на глас.

Беше необходима доста силна воля, за да запази благоприличието, когато е близо до него. Всеки път, когато го срещаше на стълбите или в коридора, тя беше обземана от силно желание да се хвърли в прегръдките му. Вечерите, които прекарваха заедно в малкия кабинет, започваха

да стават непоносими. Олимпия не знаеше колко дълго ще успява да се въздържа.

И в добавка към вълнуващото напрежение идваше мисълта, че на Джеърд също е необходима много силна воля, за да запази самообладание, когато е близо до нея.

Сутринта на същия този ден те отново се бяха срещнали пред вратата на неговата спалня. Срещата, както винаги, беше отнела дъха и на двамата. Олимпия бързаше да слезе за закуска. Не виждаше много добре, защото пред себе си държеше връзка списания и глобус. А Джеърд тъкмо излизаше в коридора.

Сблъсъкът, който последва, беше предопределен от съдбата, поне що се отнасяше до Олимпия. Тя дори се запита дали една малка част от нея не го искаше и не го беше замислила предварително. Все пак тя знаеше със сигурност времето, когато Джеърд щеше да излезе от спалнята си. Той беше човек, който държеше на рутината и реда. След като три сутрини тя внимателно се беше вслушвала в неговите движения от другата страна на стената, Олимпия знаеше, че той слиза на закуска, когато часовникът удари седем.

– Мили Боже! Извинете ме.

Олимпия беше залитнала и беше изтървала глобуса, тъй като Джеърд беше излязъл заднишком от спалнята си и беше връхлетял отгоре ѝ. Макар че сблъсъкът идваше от страната, която той не виждаше добре поради превръзката, реакцията му беше бърза. Той въобще не се поколеба. Сръчно беше хванал глобуса, който се беше изплъзнал от ръцете ѝ.

– Извинете ме, мис Уингфийлд. Добре ли спяхте?

Олимпия беше така замаяна от факта, че той е толкова близо до нея още в този ранен час, че не можеше да отговори дори на този обикновен въпрос. Няколко секунди единственото, което можеше да направи, беше да се взира в него и да се пита отчаяно дали той ще се възползва от възможността да я целуне.

– Да, спях много добре, мистър Чилхърст – каза тя, разочарована от това, че той не се опита да я целуне. – А вие?

Как щеше да успее да понеса всичко това всяка сутрин в продължение на цял месец, питаше се тя като обезумяла.

– Напоследък не ми остава много време за сън – каза Джеърд. Погледът му не се отделяше от устните ѝ. – Ти изпълваш мислите ми през цялата нощ, сирено моя.

– О, Джеърд. – Олимпия едва дишаше – Искам да кажа, мистър Чилхърст. – Болезнен копнеж дълбоко в нея отнемаше силите ѝ. – Аз

също мисля за вас през по-голямата част от нощта.

Джеърд се усмихна с характерната за него лека и приятна усмивка.

– В една от близките нощи ще трябва да направим нещо, за да решим общия си проблем или и двамата няма никога да възвърнем съня си.

Олимпия ясно разбра какво иска да каже той и отвори широко очи от изненада.

– Да, разбира се, аз съм съгласна с вашето предложение. Съжалявам, че наруших дневния ви режим, сър. Знаем колко е важен той за вас, за доброто ви здраве и за здравия нощен сън.

– Вярвам, че ще го преживея, мис Уингфийлд.

А после той я беше целунал. Беше бърза, открадната целувка, но Джеърд първо се беше огледал, за да се увери, че нито едно от момчетата не наднича от спалнята си.

А после спокойно беше взел глобуса от ръцете ѝ и го беше занесъл долу вместо нея.

На Олимпия се струваше, че целувката още пари на устните ѝ. Тя седеше сковано на стола си и се опитваше да се съсредоточи върху лекцията.

Приведен над записките си, мистър Бланчърд говореше монотонно и вече беше приспал няколко души в залата.

– Освен захар, островите от Западните Индии изнасят множество стоки. Например тютюн, кафе, миди и дървен материал. Разбира се, те трябва да внасят по-голямата част от нещата, които са необходими на цивилизования човек.

Мислите на Олимпия отново започнаха да блуждаят. Тя беше тук, за да научи нещо за един изгубен остров и за една древна легенда, а не да слуша за внос и износ. За да разсее скуката, тя започна да изучава малката група хора, които седяха около нея. Повечето бяха членове на Дружеството за пътувания и изследвания, което спонсорираше изявата на мистър Бланчърд. Без съмнение, тя си бе кореспондирала с някои от тях. И тя започна да се чуди как да им се представи, след като лекцията свърши.

– Посетихте ли и другите подобни лекции? – попита я дебелата жена, като сложи облечената си в ръкавица ръка на устата, за да бъде шепотът ѝ по тих.

– Не.

Олимпия също говореше много тихо.

– Аз съм член на дружеството, но пристигнах в Лондон съвсем

скоро. Досега не съм имала възможност да присъствам на нито една лекция.

– Жалко, че трябва да започнете точно с тази. Лекцията на мистър Дънкън за Отоманската империя беше наистина интересна.

– Аз очаквах тази лекция, защото проявявам особен интерес към географията на Западната Индия.

Жената се наведе по-близо до нея.

– Наистина ли? Интересът ви споделят и мистър Торбърт и лорд Албридж. Трябва да се срещнете с тях.

Олимпия беше извънредно доволна.

– С удоволствие ще се срещна с тях. Чела съм техните статии за Западните Индии в месечното списание.

– Те и двамата са тук днес. И, разбира се, са седнали в двата противоположни края на залата – Жената тихо се засмя. – Очаквам, че и вие знаете за тяхното съперничество. Те от години са врагове.

– Нима?

– Ще бъда щастлива да ви запозная с тях. Но, първо, позволете ми да ви се представя. Аз съм мисис Долтън.

– А аз съм мис Олимпия Уингфийлд от Апър Тадуей в Дорсет – бързо рече Олимпия. – Радвам се да се запозная с вас, мисис Долтън.

Очите на мисис Долтън се разшириха от изненада. Запознанството беше особено приятно и за нея.

– Предполагам, че не сте онази същата мис Уингфийлд, която написа прекрасните статии за легендарните съкровища и странните обичаи на чуждите земи?

Олимпия се изчерви. Всъщност за първи път някой хвалеше статиите ѝ пред самата нея. Никой в Апър Тадуей не четеше списанието на дружеството.

– Написах една-две статии по тези въпроси, да. – Олимпия се надяваше, че гласът ѝ изразява достатъчно скромност.

– Мила моя, всичко това е много вълнуващо не само за мен, но и за още няколко от членовете ни. Веднага щом мистър Бланчърд свърши със скучното си бърборене, ще ви представя на останалите.

– Много мило от ваша страна.

– Не, вие самата сте легенда, скъпа мис Уингфийлд. И двамата – и Торбърт, и Албридж – онзи ден говореха, че не биха напуснали Англия, без да вземат със себе си някои от вашите статии.

– Подвизаваш се като учител? Скандално. Каква дяволска игра играеш, Чилхърст?

Феликс Хартуел хвърли на Джеърд поглед, който беше едновременно изпълнен с уважение и изразяваше силна изненада.

– Не съм сигурен, че знам отговора на този въпрос, Феликс.

Устните на Джеърд бяха извити в изпълнена с горчивина усмивка. Погледът му не се отделяше от Итън, Хю и Робърт, които бяха на известно разстояние от тях и се опитваха да вдигнат във въздуха едно огромно хвърчило.

Купиха хвърчилото малко преди да придружат Олимпия до института „Масгрейв“. Едва след като я видя настанена в залата, Джеърд беше завел децата в близкия парк и бе изпратил съобщение на Феликс.

Феликс се беше появил само след няколко минути. Едно от нещата, които Джеърд най-много харесваше у него, беше уважението му към точността. Същата черта притежаваше и Джеърд. Те двамата работеха заедно от години и Джеърд започваше да смята Феликс за приятел, всъщност за единствения приятел, който имаше на този свят и на когото можеше да се довери.

Наистина, двамата мъже си приличаха в много отношения. Те и двамата бяха спокойни и не се поддаваха на чувствата Минаваха за малко скучни, притежаваха прагматичен подход към нещата и в личния си живот, и в бизнес делата си.

Но напоследък нещата се бяха променили. Джеърд се чудеше каква ли ще е реакцията на Феликс, когато разбере, че неговият работодател се е превърнал в безпомощна жертва на страстта.

Феликс се засмя.

– Познавам те прекалено добре, за да повярвам, че не знаеш какво правиш или защо го правиш, Чилхърст. Никога не предприемаш нещо, преди да си го обмислил и да си го планирал внимателно. Не е в характера ти да се ръководиш от импулсите и въображението си.

– Бях такъв, преди да се променя – отговори Джеърд погледна Феликс и му се усмихна.

Феликс се втренчи в него. Беше силно изненадан. Джеърд не се учуди на реакцията му. Самият той понякога не можеше да познае себе си, откакто беше придобил тези нови черти на характера. Нямахме нищо чудно в това, че Феликс беше шокиран и объркан от неговото превращение.

Въпреки че двамата често си пишеха, бяха минали няколко месеца, откакто Джеърд се беше видял с доверения си човек. Този последен път

Феликс беше пътувал до дома на Джебърд, където беше получил нареждания да отиде до Дейвън и да прекара там две седмици, през които да наблюдава как товарят корабите на компанията „Флеймкрест“.

Джебърд рядко пътуваше до Лондон. Той предпочиташе красивите пейзажи на провинцията пред блясъка на града.

Въпреки че се виждаха доста нередовно, на Джебърд му се струваше, че Феликс почти не се променя през годините. Феликс беше градски жител, нещо повече, той беше човек, който е влюбен в града и градския начин на живот. Това издаваха и меките му, нежни длани, и дължината на косата му, и модерното му палто. Лицето му, което имаше приятелски и открит вид, прикриваше острия му ум, който Джебърд високо ценеше.

– Променен? Ти? – Феликс глухо се засмя. – Това е невъзможно. През целия си живот не съм срещал друг такъв стратег като теб. Да работя за теб, е все едно да работя за шахматен шампион. Аз самият не мога да видя до какво ще ни доведе следващият ход, но от опит знам, че ти си пълновластен господар на игралното поле.

– Този път не играя шах.

Джебърд наблюдаваше, доволен, как пъстроцветното хвърчило се издига във въздуха. Итън и Хю весело крещяха и тичаха след Робърт, който бягаше и здраво държеше връвта.

– Наистина, съдбата ме превърна в своя безпомощна играчка. Аз съм като това хвърчило в момента. Същество, което е носено от въздушните течения.

– Моля, сър?

– Трябва също така да знаеш, Феликс, че аз съм в плен на страстта.

– На страстта ли? Ти? Чилхърст, ти говориш с мен, Феликс Хартуел. Аз съм твой агент тук, в Лондон, вече близо десет години. Знам повече за твоите работи и за твой бизнес и за начина, по който ти ги ръководиш, от всеки друг на тази земя. Подозирам, че знам повече и за самия теб, защото сме сходни по характер.

– Това е вярно.

– Повече от сигурно е, че е вярно. И ако има нещо, в което съм абсолютно сигурен, то е, че ти не си човек, който се ръководи от сляпата страст, независимо от какъв вид е тя. Ти си олицетворението на човека, който е постигнал абсолютен самоконтрол.

– Вече не.

Джебърд си спомни за целувката, с която беше дарил Олимпия тази сутрин в коридора пред спалнята си. Горещи тръпки на задоволство

пронизаха тялото му. Да живее под един и същи покрив с обекта на своите желания, беше сладко и мъчително. Единствената му утеха беше да знае, че Олимпия също страда.

– Чух зова на сирената и съм загубен.

– Сирена?

– Иначе известна като мис Олимпия Уингфийлд.

– Сър, да не би да се забавляваш за моя сметка? – попита го остро Феликс. – Защото, ако е така, мисля, че е време да приключваме с шегите.

– Уви, аз не се шегувам.

Джеърд беше разказал накратко на Феликс всички събития, но не му беше обяснил обстоятелствата около дневника на мадам Лайтборн, а това беше нишката, която водеше към Олимпия. Дневникът вече нямаше никакво значение за него.

– Знаеш ли какво, Феликс? За първи път в живота си започвам да разбирам чудатите хора, с които изобилства моето семейство.

– Позволи ми да ти кажа, Чилхърст, че никой не е в състояние да разбере странните хрумвания и действия на членовете на твоето семейство. Не се обиждай, но ти си единственият разумен член на фамилията и много добре го знаеш. Ти самият си ми го казвал много пъти.

– Господ ми е свидетел, че това е истина. – Джеърд отново се усмихна. – Кой може да бъде разумен, кой може да обмисля нещата, когато изгаря в пламъците на страстта?

Феликс застина на място и наклони глава – жест, който изразяваше недоверие.

– Боже мой, не разбирам нищо от това, което става с теб. Самата мисъл, че се представяш за учител само за да можеш да преследваш странната мис Уингфийлд, ми се струва неприемлива. Ти не си човек, който се поддава на неконтролируемите страсти.

Търпението на Джеърд се изчерпа.

– Трябва да си изясним нещо, Феликс. Не искам да чувам нито дума повече. И не искам това да се разчува. Заплашена е репутацията на мис Уингфийлд.

Феликс хвърли бърз изпитателен поглед към лицето на Джеърд, а после извърна очи.

– След всички тези години – каза той много тихо, – мисля, че можеш да имаш доверие в мен. Няма да кажа нито дума по въпроса.

– Разбира се, че ти имам доверие – каза Джеърд. – Ако няхах, не бихме водили този разговор. Сега, освен че не бива да разкриваш факта,

че твоят работодател е нает на работа от мис Уингфийлд като учител на нейните племенници, не трябва да казваш на никого, че съм в Лондон.

Чертите на Феликс изведнъж се изостриха. Той като че ли започваше да разбира. Очите му отразяваха чувство, което вероятно можеше да се нарече облекчение.

– А, значи все пак сте въввлечен в някакъв ваш извънредно умно замислен план. Знаех си.

Джеърд не виждаше особена причина да дава повече обяснения. Романтичната страст, която изпитваше, си беше негова собствена работа.

– Ще ти бъда много задължен, ако запазиш в тайна присъствието ми тук, в града.

– Разбира се, че ще запазя тайната ти. – Очите на Феликс придобиха замислено изражение. – Тъй като ти почти никога не идваш в Лондон и не се движиш в тукашното общество дори когато посещаваш града, никак не е вероятно някой да пита за теб.

– И аз мисля така. А също така разчитам на факта, че много малко хора ме познават и знаят как изглеждам.

– Рискът да бъдете разпознат от малкото хора, на които си известен, е минимален. – Изражението на Феликс беше неразгадаемо – Ти очевидно нямаш намерение да правиш посещения, а едва ли някой ще си помисли да те търси в оная малка къща на улица „Айбъртън“.

– Тази малка къща е точно онова, което исках, Феликс. Тя напълно отговаря на нуждите на семейство, което има скромни доходи и е от провинцията. Докато избягвам клубовете и модните салони, ще мога да се движа из Лондон свободно и да запазя анонимността си.

Феликс отново се засмя глухо.

– Ти дори можеш да яздиш из Хайд Парк, без никой да те забележи. Никой няма да те познае всред тези малчугани, за които се грижиш. Хората виждат единствено онова, което очакват да видят. Уверявам те, че никой не очаква да види виконт Чилхърст да се подвизава като учител.

– Точно така.

Джеърд беше доволен, че разумният и практичен Феликс всъщност виждаше някаква логика в този безумен план. На неговата собствена преценка, Джеърд знаеше това, вече не можеше да се разчита.

– Ние всички ще бъдем в безопасност.

Феликс го погледна въпросително.

– В безопасност от какво?

– От приближаващата катастрофа – каза Джеърд.

– Каква катастрофа.

– Ами, от това да бъдем разкрити, разбира се – каза Джейърд. – Ви-наги съществува вероятността някой да разкрие положението, в което се намираме. Тогава ще трябва да понесем последиците. А това може да стане много скоро.

Феликс отново доби загрижен вид.

– Много скоро?

– Да. Да ухажваш една сирена, е несигурна и изпълнена с опаснос-ти работа, Феликс, а аз нямам абсолютно никакъв опит. Не искам всич-ко да се срути пред очите ми още преди да съм изпилал главното.

Феликс въздъхна.

– Ако не те познавах толкова добре, бих казал, че си станал също толкова странен, колкото са и останалите членове на семейството ти.

Джейърд се засмя и го тупна по рамото.

– Тази мисъл е доста страшна, дори смразяваща.

– Наистина. Не се обиждай.

– Не се тревожи, Феликс. Едва ли бих се обидил от правдивите ти думи. Никой не може да отрече, че семейството ми си има определена репутация и че в него има много оригинални, да не кажем, уникални, хора.

– Да. – Феликс се колебаеше. – Може би има само едно нещо, което много бих искал да помниш.

– И какво е то?

– Деметриа Ситън е в града. Сега тя е лейди Бюмон, нали знаеш.

– Да, знам.

Джейърд се старееше да говори спокойно.

– Чух, че лорд Бюмон е в Лондон и търси още някакво лекарство за малкия си, но очевидно постоянен проблем.

– Все още не може да се сдобие с наследник, предполагам?

– Никога не преставам да се учудвам колко добре си информиран, Чилхърст, като се има предвид, че почти никога не идваш в града. Ти си съвсем прав. Истина е, че Бюмон дори не е в състояние да консумира последния си брак.

– Наистина ли?

Този факт едва ли тревожеше Деметриа, помисли си Джейърд.

– Очевидно, дори присъствието на очарователната лейди Бюмон в неговото легло не е достатъчно и не може да му помогне да преодолее импотентността си – прошепна Феликс.

– Жалко. Но подозирам, че лейди Бюмон не е нещастна от това по-ложение на нещата – каза Джейърд.

– Отново си прав, поне така говорят хората. – Феликс също гледаше хвърчилото, което се рееше над главите им.

– Ако Бюмон не успее да се сдобие с наследник, лейди Бюмон ще наследи цялото му имущество.

– Да.

Тя, без съмнение, щеше да прехвърли голяма част от парите на проклетия си брат, Гифорд, помисли си Джейрд. А неограниченият достъп до много пари ще го направи още по-отвратителен.

Гифорд беше единственият кръвен роднина на Деметриа и нейната обич към него граничеше с глупостта. Доколкото Джейрд можеше да съди, нейната закрила беше превърнала по-малкия ѝ брат в разглезен и безволев негодник.

Джейрд направи неопределена гримаса, тъй като си спомни онази вечер преди три години, когато Гифорд го беше предизвикал. Искаше да се дуелират с пистолети при пукването на зората. Предизвикателството беше дошло едва един час след като Джейрд беше развалил годежа си с Деметриа.

Гифорд беше изпълнен с ярост. Кълнеше се, че Джейрд е унижил сестра му и че той ще потърси удовлетворение.

Джейрд беше отказал, разбира се. Тогава той още беше разумен и практичен човек. Не виждаше никакъв смисъл да рискува живота си, а също и този на младия Гифорд.

Неговият отказ да се срещне с Гифорд на полето на честта само беше ядосал още повече младия мъж. Гифорд го беше нарекъл страхливец.

– Тъй като Бюмон е почти на седемдесет и здравето му никак не е добро – каза Феликс, – има голяма вероятност неговата съпруга всеки момент да се превърне в богата вдовица.

– Особено ако Бюмон прекарва по-голямата част от времето си в отчаяно търсене на лекарство, което да излекува неговата импотентност.

Феликс се усмихна студено.

– Ще бъде интересно да се види дали Бюмон ще успее да открие такова лекарство.

– Желая му късмет – каза Джейрд.

– Нима? – Феликс го погледна със зле прикрита изненада – А аз мислех, че ще се зарадваш на новината, че лейди Бюмон може съвсем скоро да бъде свободна жена.

Джейрд сви рамене.

– Нейната свобода, или пък отсъствието на свобода, вече не ме

интересува.

– Нима? Тя е по-красива от всякога, поне така ми казаха. А мълвата, че е имала любовник, умря още преди Бюмон да се ожени за нея.

– Така ли?

Джеърд задаваше въпросите вяло. Явно беше, че разговорът не го интересува. Въпросът за любовника на Деметриа беше единственото, което не беше обсъждал с Феликс досега. Всъщност Джеърд не го беше обсъждал с никого.

Знаеше, че тръгнаха клюки, след като той внезапно развали годежа си с Деметриа, но беше отказал да потвърди или отхвърли мълвата.

– Ако лейди Бюмон има любовник и сега – продължи Феликс, – тя доста успешно успява да го скрие от света.

– Сега тя няма нужда да прави това – каза Джеърд хладно. – Бюмон едва ли би могъл да възрази, ако съпругата му има любовник, след като самият той още не е успял да се сдобие с наследник.

– Стига сме говорили за това. – Феликс направи пауза. – Трябва да обсъдим и съвместната ни работа.

– Нищо ново не е възникнало по оня въпрос, предполагам?

Феликс поклати глава.

– Страхувам се, че не. Трябва да е бил капитанът на кораба. Той е уредил канала за изтичането на парите и ги е откраднал. Той е единственият който би могъл да го направи.

– Бих искал да имам доказателство, преди да го уволня.

Феликс повдигна рамене.

– Разбирам, но в подобни случаи е почти невъзможно да се намери доказателство. Много е трудно да се проследи изтичането на пари.

– Поне така изглежда.

Джеърд гледеше как хвърчилото се рееше и слушаше веселите викове на Итън и Хю, които окуражаваха Робърт.

– Да почакаме още малко, Феликс. Не съм готов да предприема каквито и да било действия срещу капитана без доказателства.

– Както искаш.

– По дяволите – каза Джеърд, но не особено разпалено. – Никак не ми харесва да ме мамят. Не искам да играя ролята на глупака.

– Това ми е добре известно.

Настъпи миг тишина. И двамата мъже наблюдаваха играта на момчетата с хвърчилото. Джеърд извади часовника от джоба си и каза:

– Трябва да ме извиниш, Феликс. Имам среща и времето за нея приближава, а се страхувам, че ще ми трябва доста време, за да убедя

момчетата да приберат хвърчилото. Трябва да тръгвам.

– Както искаш, Чилхърст. Аз съм на твоё разположение, както винаги, в случай че ти потрябвам.

– Не зная какво бих правил без теб, Феликс.

Джеърд кимна за „сбогом“ и прекоси парка, за да прибере Итън, Хю, Робърт и хвърчилото. Беше почти четири часа, време беше да вземат Олимпия от института „Масгрейв“.

На Джеърд бяха необходими почти двацет минути да прибере момчетата и хвърчилото. Погледна часовника си два пъти, докато се носеха в наетата карета през оживените улици.

Робърт откъсна поглед от интересните гледки, които градът предлагаше и които се виждаха през прозорчето на каретата.

– Ще закъснеем ли, сър?

– Надявам се, че не. Ако имаме късмет, лекцията ще продължи повече от очакваното.

Итън клатеше краката си и петите му се удряха в седалката.

– Може ли да изядем по още един сладолед, след като приберем леля Олимпия?

– Вече изядохте по един сладолед този следобед – каза Джеърд.

– Да, знам, но това беше преди час.

– Обзалагам се, че леля Олимпия също ще иска сладолед, сър – каза Хю с изражение, което показваше загриженост за леля му и което не можеше да заблуди Джеърд нито за миг.

– Така ли мислиш? – Джеърд се престори, че обмисля думите му.

– О, да, сър! – В невинните очи на Хю блесна надежда. – Сигурен съм.

– Ще почакаме да чуем какво ще каже самата тя. – Джеърд погледна през прозорчето. – Пристигнахме. Виждате ли леля си?

Итън се показва до кръста през прозореца.

– Ето я там. Заобиколена е от няколко души. Ще ѝ махна с ръка.

– Не, няма да ѝ махнеш с ръка – каза Джеърд. – Мъжът не бива да се отнася така с дамата. Робърт ще я намери и ще я придружи до каретата.

– Прав сте, сър. Отивам. – Робърт отвори вратичката на каретата и скочи на паважа. – Ще се върна след минутка.

– Не забравяй да я хванеш под ръка – каза Джеърд.

– Да, сър.

Робърт бързо прекоси улицата. Джеърд затвори вратата и се облегна назад на възглавниците. Гледаше как Робърт напредва през тълпата,

която се беше събрала пред института „Масгрейв“.

Феликс беше прав, помисли си Джейрд. Хората виждаха онова, което очакваха да видят, и не беше вероятно някой от Дружеството за пътувания и изследвания да познае виконт Чилхърст. Доколкото Джейрд знаеше, той не се познаваше лично с нито един член на Дружеството. Все пак предпазливостта не бе излишна.

– Не знаех, че леля Олимпия има толкова много приятели в Лондон – каза Итън.

– Нито пък аз – прошепна Джейрд.

Той изучаваше с поглед двамата мъже, които бяха застанали най-близо до Олимпия. Единият беше толкова дебел, че дрехата му като че ли щеше да се пръсне. Другият беше пълната му противоположност. Той беше толкова слаб, като че ли беше гладувал през последните няколко месеца. Двамата поглъщаха всяка дума, която излизаше от устата на Олимпия, отбеляза Джейрд.

– Нещо не е наред ли, сър? – попита Хю тревожно.

– Не, Хю, всичко е наред.

Джейрд внимаваше гласът му да прозвучи спокойно и уверено. Той усещаше, че както винаги Хю отново се страхува да не би нещо да сложи край на пребиваването им при леля Олимпия. Той се страхуваше от всякакви сътресения, които биха могли да разтърсят спокойния им сега живот.

Но не можеше да се отрече, че Олимпия беше радостна се наслаждаваше на разговора с новите си познати. Олимпия забеляза Робърт и се обърна към каретата. Джейрд видя силния ентузиазъм, изписан на изразителното ѝ лице, и почувства раздражение. Това изражение беше вдъхновено от разговора с двамата мъже, които стояха от двете ѝ страни.

Това трябва да е ревността, помисли си той и се изненада от насоката на мислите си. Беше най-неприятното усещане на света. Джейрд се опита да приеме нещата философски. Все пак един мъж, който се носи на крилетата на страстта, трябва да опознае и нейната тъмна и неприятна страна. Едва беше възможно нещата да имат само една страна.

– Ето я, идва! – Итън подскочаше нагоре-надолу на седалката. – Мислите ли, че ще иска сладолед?

– Нямам представа. Попитай я и ще разбереш. – Джейрд се протегна и отвори вратата на каретата. Гледаше одобрително Робърт, който упражняваше кавалерските си маниери и помагаше на Олимпия да се настани вътре.

– Благодаря ти, Робърт.

Олимпия седна до Джеърд. Под периферията на евтината ѝ сламена шапка очите ѝ блесяха възбудено.

– Надявам се, че сте прекарали приятно следобед.

– Ние пуснахме хвърчилото си в парка – каза Итън. – беше наистина много забавно.

– Искаш ли един хубав, студен сладолед, лельо Олимпия? – попита я Хю. – Предполагам, че вкусът му ще бъде е по-прекрасен в такъв топъл ден.

– Сладолед? – Олимпия се усмихна на Хю въодушевено. – Да, наистина ще бъде прекрасно. Беше доста топло в залата на института.

Всички впериха погледи в Джеърд.

– Виждам, че постигнахте съгласие по въпроса – каза Джеърд.

Той повдигна капачето, което беше изрязано в покрива каретата, и нареди на кочияша да ги откара до най-близкия магазин, в който продават сладолед.

– Толкова съм развълнувана от онова, което научих днес следобед – каза Олимпия. – Нямам търпение да продължа работата си по дневника.

– Наистина ли?

Джеърд зададе въпроса тихо и внимателно. Стараеше се да не показва прекален интерес. Този проклет дневник можеше да изгние, поне що се отнасяше до него. Това, което той наистина искаше да знае, беше дали Олимпия истински харесва новите си приятели.

Олимпия разказа на Джеърд всичко, което се беше случило в института, едва по-късно вечерта. Главната причина да не го направи по-рано беше, че Итън, Хю и Робърт не спираха да бърбят за приключенията, които непрекъснато преживяваха в големия град.

Това не обезпокои Джеърд. Щеше да има достатъчно време да чуе всички подробности, след като мисис Бърд се оттегли в стаята си, а момчетата заспят в леглата си.

Силното страдание, което изпитваше при тези техни вечери насаме, когато Олимпия беше така близо до него, можеше да бъде намалено единствено от мисълта за това по какъв начин на него ще бъде сложен край. Той не мислеше, че Олимпия ще успее дълго да издържи на чувственото напрежение, което изпълваше пространството около тях. Знаеше, че той самият не би могъл да се съпротивлява дълго.

Когато всички в къщата заеха местата си за през нощта и къщата утихна, Джеърд затвори Минотавър в кухнята и отиде да потърси

Олимпия. Знаеше къде да я намери.

Когато влезе в кабинета, тя вдигна поглед от дневника. Очите ѝ блестяха, а усмивката ѝ беше топла. Кръвта на Джеърд закипя. Мисълта, че ако не беше тя, той щеше да прекара целия си живот, без да познае това властно чувство, беше достатъчна, за да предизвика ледени тръпки по гърба му.

– Ето ви и вас, мистър Чилхърст.

Олимпия отбеляза мястото, до което беше стигнала, с малко парченце обработена кожа, богато украсено.

– Най-сетне в къщата царят мир и спокойствие. Честно ви казвам, не знам как бихме се справили без вас.

– Проблемът беше в това, че във вашето домакинство нямаше ред и дисциплина и липсваше дневен режим, мис Уингфийлд.

Джеърд се приближи до масата и взе шишето с брендито. Наля от питието в две чаши.

– Сега, когато дневен режим вече съществува, всичко е под контрол.

– Не подценявайте вашия принос, сър – каза му тя, докато той носеше двете чаши към бюрото ѝ. – Вие направихте много повече от това просто да начертаете дневния режим.

Тя го погледна с възхищение и уважение и пое подадената ѝ чаша бренди.

– Опитвам се да заслужа заплатата си.

Джеърд отпи от брендито си и се попита дали не би могъл да се удави в ясните ѝ очи с цвят на спокойна лагуна.

– Какво научихте днес, та предизвика такъв ентузиазъм у вас?

Олимпия като че ли се обърка, но объркването ѝ не трая дълго. Стори му се, че мислите ѝ бяха тръгнали в съвсем друга посока. Но тя бързо се съвзе.

– Знам, че не се интересувате особено от моите проучвания на дневника на мадам Лайтборн, сър.

– Ммм.

Джеърд издаде неопределен звук и нито се съгласи, нито отрече.

– Казах ви, че ще трябва да направя справка с някои карти, които се намират в дружеството.

– Да.

– Е, сега имам достъп до тях, а също така и до някои други източници. – Очите на Олимпия отново блестяха възбудено. – Дружеството не само има превъзходна библиотека с богата колекция от географски

карти, но някои от членовете му ми предложиха собствените си колекции от книги и карти.

Точно от това се беше страхувал. Джеърд си спомни Двамата мъже, които кръжаха около Олимпия днес следобед пред института „Масгрейв“.

– Кои от членовете му?

– Мистър Торбърт и лорд Албридж. Очевидно, в техните лични библиотеки има множество карти на Западните Индии.

– Казахте ли им за вашето проучване? – попита Джеърд и в гласа му се усещаше известна тревога.

– Не, разбира се, че не. Аз просто им казах, че се интересувам живо от географията на островите.

Джеърд смръщи вежди.

– Предполагам, те знаят, че вие проучвате древните легенди?

– Да, но няма причина, поради която биха могли да заключат, че аз търся съкровището, което е споменато в дневника на мадам Лайтборн – увери го Олимпия. – Не съм казвала на никого за интереса си към тази легенда.

– Разбирам.

– Мистър Чилхърст, знам, че тази тема ви отегчава. Бих искала тази вечер да обсъдим нещо друго.

– И какво е то, мис Уингфийлд?

– Трудно ми е да го изразя с думи.

Олимпия се изправи и заобиколи бюрото. Застана съвсем близо до глобуса.

– Предполагам, че ще сметнете думите ми за особено дръзки. И може би ще имате право да направите такова заключение.

Джеърд почувства как долната половина на тялото му беше пронизана от тръпки на очакване.

– Никога не бих ви помислил за дръзка, мис Уингфийлд.

Олимпия започна леко да върти глобуса.

– Първо, искам да ви благодаря, че ми дадохте възможност да продължа изследването си на дневника на мадам Лайтборн.

– Аз имам много малка заслуга за това.

– Това не е вярно. Ако не се бяхте погрижили за продажбата на стоките, които получих от чичо си, никога нямаше да имам възможност да посетя Лондон. И ако не се бяхте справили със скуайър Петигрю, аз щях да бъда принудена да зарежа изследването, за да отведа племенниците си на място, където той не би могъл да ми ги отнеме. Независимо от

това за колко голяма смятате вие заслугата си, ние сме тук, в града, и аз съм свободна да продължа работата си. И всичко дължа на вас.

– Вярвам, че ще намерите това, което искате, тук, в Лондон.

Олимпия започна да върти глобуса малко по-бързо.

– Дори да не намеря съкровището, за което се говори в дневника, аз не бих се оплакала, сър. Вече намерих повече, отколкото смеех да мечтая, и то благодарение на вас.

Джеърд се вцепени.

– Нима?

– Да.

Тя не погледна към него. Вниманието ѝ беше приковано във въртящия се глобус.

– Сър, вие сте мъж с богат опит. Пътували сте много. Имали сте възможност да наблюдавате със собствените си очи обичаите на народите, чиито земи сте посетили.

– Имам известни познания за света, да.

Олимпия прочисти гърлото си, като леко и дискретно се изкашля.

– Както вече ви обясних, аз също съм жена с опит, сър.

Джеърд бавно постави чашата си с бренди на масата.

– Мис Уингфийлд, какво се опитвате да ми кажете?

Тя вдигна поглед от въртящия се глобус. Очите ѝ горяха от желание.

– И тъй като съм жена с опит, сър, ще ви задам един въпрос, на който искам да ми отговорите като мъж с опит.

– Ще направя всичко, което е по силите ми, за да ви дам възможно най-добрия отговор – каза Джеърд.

– Мистър Чилхърст... – Гласът на Олимпия ѝ изневери. Тя опита втори път. – Дадохте ми известни основания да вярвам, че бихте се впуснали в романтична авантюра с мен, докато сте учител в това домакинство. Греша ли?

Джеърд почувства как го напускат и последните сили, как му се изплъзват и последните остатъци от неговия железен самоконтрол. Всичко беше пометено от огнената му страст. Ръцете му затрепериха и той беше принуден да се хване здраво за бюрото.

– Не, Олимпия, не грешите. Ще сметна, че можем да се впуснем в авантурата тогава, когато ме нарече с кръщелното ми име.

– Джеърд.

Тя обърна гръб на бясно въртящия се глобус, прекоси стаята и се хвърли в прегръдките му.

Глава 8

– Толкова се страхувах, че ще ме сметнеш за прекалено дръзка – призна Олимпия.

Тя беше замаяна от различните чувства, които я изпълваха – облекчение, радост и силна възбуда.

– Знам, че си джентълмен, и се страхувах, че въпросът ми може да те обиди.

Джеърд целуна върха на косата ѝ.

– Моя сладка сирено! Аз не съм чак такъв джентълмен, за каквото ме мислиш.

– Да, джентълмен си. – Тя вдигна глава и му се усмихна, но устните ѝ трепереха от възлнение. – Или поне се опита да бъдеш идеалният джентълмен. Не си виновен, че страстта кипи в теб, защото аз съвсем съзнателно се опитвам да я разпаля. Няма съмнение, че не постъпвам правилно.

– Не, Олимпия.

Джеърд обгърна лицето ѝ с длани. Очите му светеха, в тях грееше увереност.

– Не мисля, че в това чувство има нещо нередно. Но дори и да има, това не ме интересува особено.

– Толкова се радвам, че чувстваш нещата по този начин. Бях почти сигурна, че ще реагираш така. – Олимпия усещаше твърдите силни мускули на бедрата му. – Аз и ти много си приличаме, нали? Нашият опит и изследванията на чуждите земи и народи ни дават широк поглед върху човешката природа.

– Така ли мислиш?

– О, да. Мъжете и жените с богат житейски опит като нас не могат да служат на предразсъдъците на обществото.

Джеърд повдигна главата ѝ и надникна в очите ѝ.

– Ти не знаеш какъв ефект произвеждаш върху мен.

– Надявам се той да е подобен на ефекта, който ти произвеждаш върху мен – прошепна тя.

– Подозирам, че е хиляди пъти по-силен. – Устните на Джеърд кръжаха на сантиметър от нейните. – Ако и ти чувстваш онова, което чувствам аз, значи изгаряш в същите пламъци.

Джеърд зашепна нежни думи. Гласът му беше дрезгав и издаваше

множество чувства. Олимпия не знаеше какво да каже, но думите бяха излишни в този момент. Изведнъж устните му покриха нейните и тя веднага разбра точно какво се опитваше да ѝ каже той. Джеърд я желаше и искаше да я има тази нощ. Страстта му я изгаряше, беше силна също толкова, колкото и нейната.

Тръпнеща от щастие, Олимпия се отдаде на целувката му. Притисна се по-силно в него. Търсеше силата и топлината му. Като в мъгла долавяше движенията му. Той се облегна на ръба на бюрото и леко разкрачи крака. Тя се оказа притисната между мускулестите му бедра.

– Толкова си мека.

Джеърд прокара пръсти през косата ѝ, отстрани фибите, които я придържаха и тя се разпиля свободно по раменете ѝ. Той напълни шепите си с водопада от коси и нежно ги замилва.

– Косата ти е толкова нежна.

През полуспуснатите си клепащи Олимпия видя как дантелената ѝ шапчица полетя към килима. Тази гледка я накара да изпита особено чувство за загуба.

– О, Джеърд, това е по-силно от всичко на света – възкликна тя, победена от множеството чувства, които я връхлитаха.

– Да, моя сладка сирено. – Гласът на Джеърд беше станал още по-плътен и по-дрезгав от усилието да съдържи страстта си – По-силно от всичко.

Той започна да целува леко врата ѝ като слизаше все по-надолу. Главата на Олимпия падаше все по-назад и се отпускате нежно върху ръката му. Когато на пътя му се изпречи богато украсената яка на блузата ѝ, той тихо изруга от нетърпение.

– Не бих могъл да понеса това мъчение още дълго. – Джеърд бързо започна да разкопчава роклята ѝ – Ако не те имам съвсем скоро, моя любима Олимпия, ще се превърна в съсипан от нещастieto човек.

– Разбирам. – Олимпия започна да разкопчава ризата му. – Аз също започвам да полудявам от силата на това чувство.

Джеърд я дари със странна усмивка и смъкна роклята до кръста ѝ.

– Това означава, че нямаме избор, нали? Ще трябва да се спасим един друг от безумието.

Олимпия разтвори ризата му като в транс. И беше зашеметена от вида на голите му гърди. Тя леко поклати глава.

– Не съм сигурна, че ще успеем да се спасим. Може би вече сме загубени, Джеърд.

– Тогава, така да бъде.

Джеърд развърза връзките на батистената ѝ шемизета и дрехата падна на килима до бялата ѝ копринена шапчица. Погледна към гърдите ѝ и застина на място.

Олимпия се изчерви под огнения му поглед, но не направи опит да скрие голотата си. Той я желаше силно и това само я правеше по-смела. Тя притисна пръсти до твърдия му гръден кош, а после ги придвижи нагоре и ги остави да почиват върху раменете му.

Джеърд си пое дълбоко дъх, а после го изпусна в тих стон. Наведе глава, за да целуне високите ѝ пълни гърди, а нейните пръсти се плъзнаха по гърба му.

– Това много ми харесва.

Джеърд затвори здравето си око и я притисна към себе си.

– Така ли? – Олимпия го погали. – И на мен ми харесва. Толкова е хубаво да те чувствам, Джеърд.

– Боже мой, Олимпия.

Като движен от някаква сила, на която не може да се съпротивлява повече, Джеърд склочи ръце около талията на Олимпия. Повдигна я, завъртя я и я сложи да седне в края на бюрото. Полите на роклята ѝ нежно се завихриха.

– Джеърд?

Изненадана от това, че се оказа седнала върху бюрото, Олимпия отпрати въпросителен поглед към Джеърд.

–пей ми своята сладка песен, прекрасна моя сирено. – Джеърд вдигна полите на Олимпия над коленете ѝ. Раздели бедрата ѝ с ръце, пристъпи и застана между тях.

– Искам да бъда привлечен към съдбата си, към гибелта си.

– Джеърд!

Олимпия все още не беше свикнала със странното усещане, което присъствието му между бедрата ѝ предизвикваше. А Джеърд вече беше поставил дланите си върху чувствителната кожа от вътрешната страна на бедрата ѝ. Тя хвана ръцете му и впи поглед в лицето му. Не беше сигурна как да реагира.

– Не се страхувай, красавице моя. – Джеърд целуна извивката на рамото ѝ. – Ще ми кажеш, когато си готова.

Преди Олимпия да успее да попита какво иска да каже той с това, ръцете му се плъзнаха още по-нагоре, та чак до горещата и податлива нейна част, която изведнъж се отвори за него.

Олимпия спря да диша, когато той докосна незащитената ѝ сърцевина. От мястото, където пръстите му се съединяваха с нейната

женственост, по цялото ѝ тяло плъзнаха горещи тръпки. Тя изпитваше силна, неотложна нужда.

– Ти вече си влажна – каза Джемърд. – И си топла и нежна като Южните морета.

Той отдръпна пръстите си и ги допря до устните си. Усмивката му беше бавна и дълбоко чувствена.

– Ти дори имаш вкуса на морето.

– Нима?

Олимпия сграбчи ръцете му и се опита да запази самообладание. Искаше, много силно искаше да узнае какво трябва да направи след това. Но не, беше загубена.

– Да. Вълнуващо. Вкусът ти е малко солен. Невероятно. – Джемърд отново спусна ръката си между бедрата ѝ и внимателно пхна един пръст вътре в нея. Олимпия потрепера.

– Джемърд. Не знам какво да кажа.

– Няма нужда нищо да казваш, моя сладка сирена, докато не си готова да ми изпееш песента си.

Тя не знаеше какво иска да каже той, но нямаше нито достатъчно сили, нито достатъчно самообладание да го помоли да се изясни. Усещането за неговия пръст вътре в нея беше така чудно и непознато, че Олимпия не можеше да престане да трепти. Инстинктивно бедрата ѝ се сключиха около него.

– Ела. Пей за мен, моя красива сирена. – Джемърд бавно издърпа пръста си навън. Не отделяше поглед от лицето ѝ. Видя нейното изражение и чу тихия ѝ стон. – Да, точно така. Отново, моя прекрасна любима.

Той я докосна с върха на палеца си и Олимпия отново беше разтърсена от тръпки и отново тихо и нежно простена.

– Господи, колко много ми харесва твоята песен.

Джемърд неохотно издърпа ръката си. Олимпия леко отвори очи в почуда. Чудеше се защо той вече не я докосва така интимно. Тя имаше нужда от ръката му. Искаше да е там, между бедрата ѝ. Искаше той да я докосва на това тайно място. Беше сигурна, че нищо друго не би могло да облекчи огромното и болезнено безпокойство, което я беше обхванало.

– Джемърд?

Тя сведе поглед и видя, че той се опитва да разкопчее панталоните си.

– Моля те, искам отново да ме докосваш.

Джемърд се засмя приглушено. Смахът му завърши стих стон.

– Не бих могъл да престана да те докосвам, дори всички дяволи от ада да са по петите ми.

Тя го гледаше втренчено. Беше шокирана от вида на тежкия му, силно възбуден член.

– Мистър Чилхърст!

Джеърд положи челото си върху нейното. Усмивката му беше чувствена и странна.

– Бихте ли могли да сметнете това, което става тук, за един по-различен вариант на годежния обичай, за който веднъж ми споменахте, мис Уингфийлд? Знам, че точно този фалос не е направен от злато, но е единственият, с който разполагам.

Доста шокирана, Олимпия си спомни колко наивно беше обсъждала с него онзи обичай, в който се говореше за златния фалос. Не знаеше дали да се засмее, или да признае колко се срамува.

– Може би е по-добре, че не е направен от масивно злато – успя да каже тя. – Въпреки това той е огромен и без съмнение би представлявал истинско богатство. Някой може да се опита да го открадне.

Джеърд се засмя в отговор, но много скоро отново беше принуден да изстене. Изпитваше болка в слабините.

– Опасно е да ми се присмиваш, сирено.

Тя навлажни с език разтворените си устни и го погледна изпод тежките си гъсти мигли.

– Нима?

– Да.

Джеърд силно раздалечи бедрата ѝ, а после обви краката ѝ около кръста си. Пристъпи към нея и се намести точно срещу отвора на сладката и влажна пещера.

Олимпия наистина беше шокирана, когато видя силно възбудената му мъжественост, но сега беше направо вцепенена. Той се допря до неохраняваните порти на нейната женственост, като ѝ достави онова усещане, за което беше копняла.

– Да, моля те.

Тя здраво стисна раменете му.

– Боже мой!

Джеърд обхвана с длани хълбоците на Олимпия и здраво я задържа, докато бавно и внимателно започна да навлиза в тялото ѝ.

Олимпия затвори очи и се концентрира върху странното чувство, което изпитваше. Харесваше ѝ да усеща как той влиза в нея.

Възбудата започна да се смесва със сладостно очакване, докато

Джеърд все повече и повече я изпълваше. Не можеше да повярва с каква лекота нейното тяло се нагаждаше към неговото, но, изглежда, точно това ставаше в момента.

Отворът беше извънредно тесен и напредването му доставяше сладостни тръпки.

– По дяволите! – Изведнъж Джеърд се спря.

– Какво има?

Олимпия отвори очи. Лицето на Джеърд беше твърдо и неумолимо като камък. Но никога преди тя не беше виждала камък, който да е оросен от капчици пот. Плъгта под пръстите ѝ беше напрегната и здрава като стомана.

– Добре ли си?

Той я погледна изпитателно и, както ѝ се стори, отчаяно.

– Олимпия, ти ми каза, че си жена с богат житейски Опит.

Тя се усмихна замечтано.

– Аз съм такава.

– Но аз мислех, че искаш да ми кажеш, че имаш известен опит в тези неща.

– Не личен опит. – Тя нежно докосна бузата му с пръсти. – Вярвам, че съм чакала теб. Искам ти да ме научиш. Ти си способен и отличен учител, нали?

– Аз съм луд.

Единственото око на Джеърд гневно светеше.

– Олимпия, сигурна ли си, че ме искаш?

– Повече от всичко на света – прошепна тя.

– Тогава искам да се държиш за мен с всичка сила, докато аз премина през бурята и достигна до тихото пристанище, което се крие вътре в теб.

Дъхът му беше толкова горещ, че Олимпия можеше да се разтопи. Тя не намираше думи, с които да му отговори, затова само го стисна по-здраво между бедрата си.

Дланите на Джеърд, които придържаха хълбоците ѝ, бяха силни и твърди и я държаха здраво. Те ѝ подсказваха да не мърда, докато той бързо и безмилостно влезе вътре в нейната мека и влажна вътрешност.

Олимпия се вцепени. Отвори уста да извика, но изненадата и почудата потиснаха вика ѝ. Джеърд покри устата ѝ със своята, като по този начин заглуши слабия ѝ протест.

Когато стигна до края, той застина. Не направи никакво друго движение, освен да отдели устни от нейните.

– Добре ли си? – Въпросът излезе на пресекулки от гърлото му.

– Да.

Олимпия преглътна. Несъзнателно беше забила нокти в гърба му. Сега внимателно отмести ръцете си.

– Да, мисля, че да.

– Покажи ми.

Джеърд започна да се движи много бавно и много нежно вътре в нея. Не излизаше извън тялото ѝ. Просто леко се отдръпваше, преди да влезе отново дълбоко в нея.

Болката, която беше изпитала отначало, заглъхна. Беше изместена от горещината, която отново я завладя. Олимпия силно се притискаше в Джеърд, а той я дърпаше все по-навътре и по-навътре – в дълбоките води на страстта.

Болезнената нужда вътре в нея нарастваше. Ставаше непоносима. Тя като че ли щеше да избухне. Чу гласа си, който молеше Джеърд да я дари с облекчението, което тя дори не знаеше как да нарече.

– Скоро, сирено моя, скоро – обеща ѝ той и отново бавно потъна в нейните недра.

– Сега, Джеърд. Трябва да направиш нещо.

– Ти си една възискателна млада дама, нали?

Но Джеърд беше много доволен от нейните искания. Всъщност нарастващото желание на Олимпия съответстваше на нарастването на неговото собствено желание. Той като че ли много добре знаеше как да навлиза в нея и колко силно да се отдръпне. Увеличаваше напрежението бавно, но непрекъснато и накрая тя се почувства като играчка с часовников механизъм, чиято пружина е била прекалено силно навита.

И тогава Джеърд плъзна ръката си между телата им и направи нещо с пръстите си в същото време, когато навлезе дълбоко в нея.

Не беше и мечтала за такова силно усещане. Вълна след вълна на силно удоволствие я разтърсваха от глава до пети. Тя трепереше в ръцете му. Искаше да пищи, да стене, но Джеърд бързо покри устата ѝ със своята и погълна вика ѝ.

Тя почувства как той за последен път навлезе дълбоко в нея. Той тежко потрепера и отвори широко уста. И тя погълна неговия див вик на удоволствие точно така, както той беше погълнал нейния.

Когато всичко свърши, Джеърд повдигна Олимпия и със залитащи стъпки я занесе до дивана. Двамата паднаха върху възглавниците.

Мина доста време, преди Джеърд да успее да вдигне плава и да погледне Олимпия в очите. Тя се протегна лениво под него. Усмивката ѝ

преливаше от чувства и наслада. Тя сияеше, защото нейната женственост беше задоволена. Усмивката на сирена, която най-сетне е осъзнала своята собствена власт и силата си, помисли си той. И той беше този, който ѝ беше показал докъде се простира властта ѝ.

– Ти си мъж, в който кипят силни страсти, Чилхърст – каза Олимпия.

Той се засмя с известна горчивина. Беше изтощен. Изтощен и задоволен.

– Така изглежда, Олимпия. Позволи ми да ти кажа, че твоите страсти не са по-слаби от моите.

Тя се изви сладостно под него и обви врата му с ръце.

– Трябва да ти кажа, че това беше извънредно вълнуващо. Никога преди не съм изпитвала нищо подобно на тези усещания.

– Много добре знам това, Олимпия.

Той се наведе и нежно целуна извивката на гърдите ѝ. Изпита силно чувство за притежание.

Независимо от мнението на Олимпия за неговата страстна натура, Джеърд много добре съзнаваше, че досега той винаги беше планирал любовните си връзки така внимателно, както и бизнес делата си. Със сигурност никога не би се докоснал до девица.

Нямаше как да отрече, че тялото на Олимпия не беше докосвано.

Вероятно трябваше да се срамува от себе си, но единственото чувство, което изпитваше, беше наслада и задоволеност. А и, както Олимпия сама беше казала, тя не беше някое младо момиче, което току-що е напуснало училищната скамейка. Тя беше на двайсет и пет години. Жена с опит.

Джеърд мълчаливо простена. Въобще не беше жена с опит. Тя беше невинна девойка, която беше прекарала целия си живот в провинцията и той се беше възползвал от нея.

Но това беше най-великолепното преживяване на света.

Джеърд си спомни за скучния мистър Дрейкът, който се беше опитал да съблазни Олимпия в собствената ѝ библиотека. Зачуди се колко ли други мъже в Апър Тадуей са я смятали за законна плячка, колко ли други са ѝ правили безчестни предложения.

Но Олимпия беше чакала него. На него искаше да изпее своята песен.

Джеърд беше възхитен от факта, че тя беше избрала него, че на него се беше отдала. Гърлото му се стегна и той трябваше да преглътне, преди да може да поговори.

– Олимпия – каза той доста спокойно. – Искам да знаеш, че високо цена съкровището, което ти ми подари. Аз ще се грижа за теб.

Тя прокара пръсти по извивката на брадичката му.

– Ти вече отлично се погрижи за мен. – Тя се усмихна. – Мога само да се надявам, че ще останеш член на моето домакинство още много, много време.

– Като учител и любовник?

Тя се изчерви.

– О, да, разбира се? Какво друго би могъл да бъдеш?

– Какво друго, наистина?

Джеърд покри очите си с ръка. Трябваше да ѝ разкаже цялата история сега, но ако го направеше, всичко щеше да се промени. Без съмнение, тя щеше да се ядоса и да се обиди. Никой не обича да го мамат.

Джеърд знаеше, че ако той е на нейно място, ще бъде направо бексен, ако научи за измамата. Точно така беше побеснял, когато завари Деметриа с нейния любовник.

Спомни си своите собствени думи – думите, които този същия следобед беше казал на Феликс. *Не искам да ме припят на глупак.*

Когато Олимпия научи истината, тя ще си помисли, че той я е направил на глупачка, че се е забавлявал за нейна сметка.

Ако техните роли бяха разменени, той със сигурност щеше да стигне до същото заключение.

Съзнанието за това го накара силно да стисне зъби. Дали Олимпия щеше да реагира на измамата по същия начин, по който беше реагирал той преди три години, когато беше хванал Деметриа с нейния любовник, запита се той. И какво, ако тя го изхвърли от живота си така, както той беше направил с Деметриа? И какво, ако Олимпия си отиде от него?

Той замръзна.

Не беше сигурен какво трябва да направи сега. Като че ли вече не можеше да разсъждава логично.

Единственото, в което бе абсолютно сигурен, бе че е така замаян и увлечен по Олимпия, че е готов да рискува всичко.

Да, щеше скъпо да плати, когато ѝ кажеше истината. Тя вероятно нямаше да понесе мисълта, че е била измамена от мъжа, на когото се е отдала.

Трябваше да се изправи с лице срещу вероятността, че когато Олимпия научи всичко, тя сигурно никога вече няма да изпитва доверие в него и няма да му се отдаде така цялостно, както тази нощ.

Но той не би могъл да понесе нейната загуба. И не точно сега,

когато току-що я беше намерил.

„Всичко е така дяволски объркано“ – помисли си Джеърд, и то не за първи път.

Такива бяха болките на страстта.

Никога преди не беше изпадал в подобно положение. Усещаше, че му е необходимо време. Само още малко време и тя ще го обикне толкова силно, че той ще поеме риска да и каже истината.

Да, още време, това беше отговорът на всичките му въпроси. Така реши той, благодарен, че е намерил практичното и, очевидно, логично разрешение, което му позволяваше да отложи неизбежното.

Мислите му бяха прекъснати от силен лай, който идваше от долния етаж. Той махна ръка от очите си.

– Какво е това, по дяволите?

– Минотавър – каза Олимпия. В гласа ѝ се долавяше изненада.

– Това проклето куче ще събуди цялата къща. – Джеърд се изтърколи от дивана и бавно се изправи на крака. Бързо оправи дрехите си.

Мисълта, че мисис Бърд и трите момчета могат да нахлуят в кабинета и да намерят Олимпия в сегашното ѝ състояние, беше повече от тревожна.

– Облечи се – нареди той. – Бързо! Аз ще се погрижа за кучето.

Той взе една от свещите и тръгна към вратата.

– Знаеш ли, точно по същия начин Минотавър изляз онази нощ, когато е чул някой да влиза в библиотеката ми в Апър Тадуей. – Олимпия смръщи замислено вежди и седна. – Може би и сега е чул съмнителен шум.

И тя бързо оправи горнището на роклята си.

– Съмнявам се. Много по-вероятно е звярът да е чул нещо, което идва отвън, от улицата. Той още не е свикнал с шумовете и миризмите на големия град.

Джеърд се спря за малко при вратата и се обърна, за да види дали Олимпия е оправила дрехите си. Гледката, която видя, го очарова.

Шемизетата на Олимпия още лежеше на килима до нейната копринена бяла шапчица. Без тази лека материя, която да покрива доста ниско изрязаното деколте, роклята ѝ беше загадъчно променена. От извънредно скромна тя се беше превърнала в извънредно провокираща.

Видя как тя трепна, когато направи крачка напред. Без съмнение, изпитваше болка. Но Олимпия не се оплака, а той не знаеше как да ѝ се извини.

Преди още да е решил как да постъпи, Олимпия се съвзе. Тя му се

усмихна и бързо тръгна към вратата.

Джеърд беше силно изненадан и не по-малко заинтригуван от незабавния отговор на тялото си. С усилие на волята той си наложи да фокусира вниманието си върху сегашния проблем.

– Почакай тук. Ще отида да видя какво е обезпокоило Минотавър – прошепна той.

И с един последен, изпълнен със съжаление, поглед към нежно закръглената гръд на Олимпия, към зачервените ѝ бузи и разрошената коса, той излезе в коридора. Олимпия побърза след него.

– Почакай малко, Джеърд. И аз ще дойда с теб.

Джеърд повдигна въпросително едната си вежда и забърза към задното стълбище.

– Мистър Чилхърст?

– По-добре е да спазваме формалностите, когато не сме сами – каза тя особено сериозно. – Трябва да се съобразяваме с благоприличието пред момчетата и мисис Бърд.

– Както искате, мис Уингфийлд. – Джеърд сниши гласа си и отново тръгна към стълбището. – Но ви предупреждавам, че си запазвам правото да ви наричам Олимпия, когато сме насаме и при всеки случай, когато успее да пхна ръката си под полата ви.

– Мистър Чилхърст!

– Точно така се развиват нещата между мъжете и жените с богат житейски опит – информира я Джеърд с високомерие.

Той остави вината зад гърба си и изпита силно удоволствие, което заплашваше отново да стане господар над сетивата му. Огромно задоволство, много по-силно от онова, което предизвикваше брeндитo, пълзеше по вените му. Той беше като Икар – летеше прекалено близо до Слънцето, но рискът си заслужаваше. Наградите, които получаваха страстните натури, бяха повече от щедри, помисли си той с краткотрайна усмивка. Тази вечер той беше нов човек.

– Вие ми се присмивате по начин, който не е достоен за един джентълмен, сър.

Бързо изреченото обвинение на Олимпия беше прекъснато от още едно излайване.

– Минотавър определено е разтревожен от нещо.

– Вероятно крадци са нападнали съседната къща.

– Може би.

Джеърд отвори вратата на кухнята и почти се спусна към Минотавър, който нетърпеливо чакаше в другия край на стаята. Кучето премина

бързо покрай него и се спря пред Олимпия.

– Какво има, Минотавър? – Олимпия нежно го потупа по козината. – В къщата няма никой друг, освен нас.

Минотавър високо изскимтя, а после се завъртя около нея и се втурна нагоре по стълбите.

– Може би иска да излезе в градината – каза Олимпия. – Ще го оставя да се разходи навън няколко минути.

– Аз ще се погрижа за това.

Джеърд хвърли един бърз поглед наоколо и едва тогава тръгна след кучето. Нямаше никакъв знак, че нещо е било пипано нито до печката, нито до мивката. Прозорецът, който гледаше към тротоара, беше здраво залостен.

Джеърд се върна назад и започна да се изкачва по стъпалата. Олимпия беше близо до него.

Заедно се спуснаха надолу по коридора и стигнаха до задната врата. Минотавър вече беше там. Той нетърпеливо триеше лапи в прага.

– Нещо не е наред – каза Олимпия. – Това въобще не е обичайното му поведение.

– Вярвам, че си права.

Джеърд отключи вратата. Минотавър се промуши през пролуката още преди вратата да се отвори напълно, и изтича в малката, оградена със стена, градина.

– Съседите ще бъдат много недоволни, ако той отново започне да лае – каза Олимпия тревожно.

– Още по-добре тогава, че не сме се срещали с нито един от тях. – Джеърд й подаде свещта. – Остани тук, в къщата. Аз ще видя какво е онова, което е разтревожило Минотавър.

Джеърд се измъкна навън в нощта. Той предполагаше, че Олимпия ще се подчини на заповедите му просто защото й ги беше дал с доста по-особен тон.

Когато стигна до отдалечения край на градината, Минотавър спря. Той подскочи на задните си крак. Искеше да достигне върха на стената.

Джеърд се запровира из гъсталака в градината. Трябваше да стигне мястото, което Минотавър търсеше и което вероятно беше началото на алеята. Имаше достатъчно светлина да види, че тясната и павирана алея е безлюдна.

Джеърд надникна и в градините на съседните къщи. Бяха тъмни и тихи. Нямаше и следа от хората, които обикновено излизаха нощем и чиито бизнес процъфтяваше през късните часове на нощта. В повечето

къщи боклукът се изнасяше първо в коридора, след това в градината, а оттам се товареше на каруци. Обичайната практика беше тази работа да се извършва през нощта, когато броят на хората, които можеха да се обидят от миризмата, беше минимален.

– Няма никой наоколо – каза Джеърд тихо. – Но подозирам, че ти вече знаеш това, нали, Минотавър?

Минотавър го погледна и продължи да души тухлите.

– Виждаш ли нещо? – попита Олимпия.

Джеърд погледна през рамо и видя, че тя не беше изпълнила молбата му. Беше оставила свещта в къщата и го беше последвала навън. На лунната светлина очите ѝ изглеждаха огромни, а гърдите ѝ хвърляха впечатляващи сенки.

Джеърд беше едновременно завладян от гняв, причинен от факта, че тя беше пренебрегнала заповедта му, и от спомена за това, колко меки и нежни са гърдите на Олимпия.

– Не – каза той. – В алеите няма и следа от хора. Може би някой е минал преди десет минути и е разтревожил Минотавър.

Олимпия надникна през ръба на стената.

– Прекарахме в тази къща вече няколко нощи. Досега той не се е тревожел, когато някой мине отвън.

– Да, знам добре това. – Джеърд я хвана за ръката. – Хайде, да се връщаме в къщата. Няма смисъл да стоим тук.

Тя го погледна, очевидно изненадана от настойтелността му.

– Ядосан ли си на нещо?

Той се запита как ли един учител би могъл да информира работодателя си, че когато получи разумни нареждания, трябва да ги изпълни до последната подробност. Но преди да намери подходящите думи, с които да изрази мисълта си, без да ѝ каже за истинската си самоличност, вниманието му беше привлечено от силно възклицание.

– Мили Боже, какво е това? – Олимпия се беше втренчила в малко бяло парченце плат, което лежеше върху тревата. – Вие ли сте изгървали носната си кърпа, мистър Чилхърст?

– Не.

Джеърд се наведе и вдигна смачканата бяла носна кърпичка. Намръщи се, защото тя беше силно парфюмирана Олимпия също събърчи нос. Тя погледна Джеърд. Погледът ѝ беше ясен и сериозен.

– Тази вечер тук, в градината, е имало някой.

Джеърд гледаше Минотавър, който изтича при тях и започна да души носната кърпичка.

– Така изглежда – каза той тихо.

– Точно от това се страхувах, мистър Чилхърст. Вече не може да има съмнение. Положението е много сериозно.

– Сериозно?

Олимпия присви очи и започна да изучава парфюмираната носна кърпичка.

– Предупреждението, което намерих в дневника за Пазителя, трябва да бъде прието сериозно. Някой твърдо е решил да сложи ръце върху тайната на съкровището. Но откъде този разбойник е научил адреса ни тук, в града?

– По дяволите, Олимпия.

Джеърд говореше рязко, защото мисълта, която му хрумна, никак не беше приятна. Той стискаше здраво устни.

– Нима си била недискретна и не си запазила в тайна нашето присъствие тук?

– Не, разбира се, че не. Бях много внимателна в това отношение. Твоята репутация е много важна за мен.

– Предполагам, че някои от твоите познати в Дружеството за пътувания и изследвания може да ни е последвал до дома или пък да е наел някой да го стори вместо него.

– Да, това определено е една възможност – бързо се съгласи Олимпия. – Може би някой от тях е свързан с Пазителя по някакъв начин.

А може би някой от новите приятели на Олимпия е привлечен от блясъка на съкровището, както много други преди него, помисли си Джеърд мрачно. Той знаеше колко далеч бяха стигали членовете на неговото собствено семейство преди години, когато самите бяха по следите на съкровището. Напълно възможно беше и други хора се осмелят да отидат толкова далеч. Всички членове на Дружеството за пътувания и изследвания без съмнение знаеха, че мис Олимпия Уингфийлд има достатъчно познания, за да открие отдавна изгубеното злато.

Глава 9

Джеърд си спомни за малката батистена шемизета и за малката бяла копринена шапчица още при събуждането си на другата сутрин. Почувства увереност, че те все още се намират там, където бяха паднали предната вечер – на пода в кабинета на Олимпия.

– Проклятие!

Джеърд седна в леглото и потърси черната си превръзка, която обикновено оставяше на нощното шкафче за през нощта.

Тази работа – контролирането на романтичната страст се оказваше много по-трудна, отколкото той първоначално си беше представял. Чудеше се как известните на всички женкари успяваха да се измъкват невредими от подобни ситуации и откъде намираха смелост да се впускат в нови авантюри. Той бързо откриваше, че контролирането на романтичното преживяване дори с една единствена жена беше изпълнено с прекалено големи рискове. Може би той просто не беше създаден за тези неща, помисли си Джеърд, отметна завивките и скочи от леглото. От друга страна, снощното преживяване се нареждаше след най-значимите случки в целия му живот. Може би дори беше най-значимото.

Но сега зората беше дошла и беше накарала дори подробностите да излязат на бял свят. А те бяха такива, че предизвикаха у него раздразнение. Нещата трябва да се планират едно по едно и да се свършват в същия ред, помисли си Джеърд. Трябваше да скрие някъде шемизетата и шапчицата, преди да ги открият мисис Бърд или момчетата.

Бързо навлече първата му попаднала бяла памучна риза и чифт панталони. Нямахме време да обува ботуши, по-бързо щеше да бъде, ако отидеше бос. Джеърд бързо приведе дрехите си в ред и се приближи до вратата. Отвори я предпазливо и с досада огледа коридора. Един поглед към часовника го осведоми, че е едва пет и половина.

Ако имаха късмет, мисис Бърд нямаше да се навърта наоколо. Щеше да е или в стаята си, или в кухнята. Джеърд тихо слезе по стъпалата. Мислите му блуждаеха. Ту се спираха на по-належащия проблем – укриването на уликите за нощното приключение, – ту отскачаха към злоещия инцидент – парфюмираната носна кърпичка в градината.

Нямаше никакво съмнение, че някой е бил там. Най-вероятно да е бил крадец. Но Олимпия не искаше дори да чува за такова просто обяснение.

Джеърд тихичко изруга, защото го връхлетя мисълта, че нарастващата загриженост на Олимпия за загадъчния Пазител прави и без това хаотичния му живот още по-труден.

Той въздъхна облекчено, когато отвори вратата на кабинета и видя шемизетата и шапчицата на пода пред бюрото. Лежаха там, където бяха паднали, очевидно доказателство за тяхната великолепна нощ. Джеърд почувства болезнена топлина да обхваща долната половина на тялото му. Нямаше да забрави тази нощ през целия си живот.

Усмихна се, докато се навеждаше, за да вдигне доказателствата за споделената им страст от килима. Вдигна също така и трите фиби, които беше махнал от косата на Олимпия.

– Забравили ли сте нещо, а? – обади се мисис Бърд от прага. – И аз така си помислих.

Проклятие!

Джеърд се изправи и застина с шемизетата и шапчицата в ръце. Обърна се към мисис Бърд, а на лицето му се четеше мрачно примирение. Усмихна се студено.

– Станали сте доста рано тази сутрин, нали, мисис Бърд?

Мисис Бърд очевидно не можеше да бъде сплашена лесно. Тя го изгледа гневно и сложи длани на устните си.

– Има някои хора, които се наричат „джентълмени“, но които се интересуват само от това да получат онова, което искат, а после си тръгват. И вие ли сте от тях?

– Аз нямам никакво намерение да си тръгвам, мисис Бърд, ако ме питате за това.

Мисис Бърд замислено присви очи.

– Може би ще бъде по-добре, ако го направите. Колкото по-дълго останете, толкова повече мис Олимпия ще се привърже към вас.

Джеърд я погледна нежно.

– Така ли мислите?

Лицето на мисис Бърд стана пурпурночервено.

– Вижте какво, кръвожадни пирате, аз няма да позволя ѝ разбие сърцето. Мис Олимпия е скромна жена, независимо от това, какво сте направили с нея снощи. Не е правилно да се възползвате от нейната невинност и от доверчивата ѝ природа.

Джеърд си спомни загадъчната кърпичка и му хрумна нещо ново – възможност, която досега не беше обмислял.

– Кажете ми, мисис Бърд, откъде знаете толкова много за онова, което се е случило тук снощи? Бяхте навън в градината и шпионирахте,

нали?

– Да съм шпионирала? В градината? – Мисис Бърд извеждаше смъртно обидена. – Няма такова нещо.

Джеърд си спомни и за миризмата на парфюма, с който беше пропита кърпичката. Не можеше да свърже мириса с мисис Бърд.

– Моите извинения – каза той, а гласът му беше изпълнен с горчивина.

Мисис Бърд обаче не беше готова да отстъпи.

– Имам очи и уши. Чух шума навън в градината снощи. Когато отворих прозореца на стаята си, за да видя какво става, забелязах вас двамата. Вие си говорехте, наистина много тихо. И ви видях да целувате мис Олимпия, а след това влязохте в къщата.

– Наистина ли?

Тази целувка трябваше да обърне мислите ѝ в друга посока. Той не искаше тя да мисли за Пазителя. Но не беше сигурен, че хитрината беше успяла.

– Да И още нещо. Светлината беше достатъчна да видя, че мис Олимпия е без шемизета и шапчица. Коего означаваше, че вероятно вие сте ги съблекли.

– Вие сте много наблюдателна, мисис Бърд.

– Знаех, че искате да я съблазните. Била съм права. И след онова, което видях снощи в градината, реших да огледам къщата тази сутрин, преди другите да са се събудили. И когато видях нещата ѝ на пода, бях сигурна, че снощи се е случило нещо.

– Много умно заключение, мисис Бърд.

Тя вирна брадичка и придоби доста заплашителен и обвинителен вид.

– Тъкмо щях да ги вдигна, когато чух вашата врата да се отваря. И сега вече знам със сигурност, че вие сте виновен. Мога да ви обвиня в грях, нали?

– Поздравявам ви за вашите проучвания и блестящи заключения, мисис Бърд. – Джеърд направи достатъчно дълга пауза, за да привлече цялото ѝ внимание. – След като имате такива таланти, може би ще успеете да получите назначение на „Боу стрийт“ като служител на правосъдието, а може би дори като таен агент, след като ви уволнят отук.

Очите на мисис Бърд се разшириха тревожно. После погледът ѝ просветна като стоманено острие.

– Ба! Не се осмелявайте да ме заплашвате, сър. Мис Олимпия няма да ме уволни. И двамата го знаем.

– Така ли? В случай че не сте забелязали, мис Уингфийлд много разчита на моите съвети, когато нещата опрат до организацията на домакинството.

– Тя няма да ме изгони – заяви мисис Бърд. – Има добро сърце. Повероятно е да уволни вас, след като разбере, че сте ме заплашвали.

– Не бих искал да подлагам на изпитание нейната преданост, ако бях на ваше място, мисис Бърд. Не и след като тя разбере, че сте я шпионирали.

– По дяволите, аз не съм шпионирала съзнателно.

– Но дали тя ще ви повярва, след като ѝ кажете, че знаете всичко, което се е случило снощи? Последвайте съвета ми, мисис Бърд, дръжте езика си зад зъбите.

Мисис Бърд здраво стисна устни.

– Вие сте самият дявол, нали? Появихте се в това домакинство като някой служител на ада и обърнахте всичко с краката нагоре. Знаете как да очаровате хората и да ги накарате да постъпват според вашите желания. Успяхте да спечелите три хиляди лири, като само шракнахте с пръсти, а сега изнасилихте мис Олимпия.

– В последното нещо сбъркахте, мисис Бърд – каза Джеърд и тръгна към вратата.

– Вие наистина сте изнасилили мис Олимпия. – Мисис Бърд изучаваше лицето му, но мъдро отстъпи назад, за да му направи път. – Знам, че сте го направили.

– Тогава по-добре се престорете, че въобще не разбирате какво е станало. – Джеърд мина покрай нея и започна да се изкачва по стъпалата.

– Какво искате да кажете, проклетнико? – извика мисис Бърд след него.

– Аз бях този, който беше изнасилен – каза ѝ Джеърд много учтиво.

Той не погледна назад, докато вземаше стъпалата по две наведнъж, но усещаше неодобрителния поглед на мисис Бърд чак докато стигна до площадката.

Старата вещица беше досаден проблем, но не и проблем, с който да не могат да се справят, помисли си той, докато вървеше по коридора. Щеше да се справи с нея.

Джеърд спря пред спалнята на Олимпия и тихо почука. Отвътре се чува бързите ѝ стъпки и миг по-късно Олимпия отвори вратата.

– Добро утро, мис Уингфийлд.

Той се усмихна щастливо, когато я видя по тънка бяла нощница,

отгоре небрежно наметната с халат. Огненочервената ѝ коса беше като облак около очарователното ѝ лице. Тя се изчерви. На бледата утринна светлина тя беше неустойма. Джебърд погледна към подканващото легло зад нея.

– Мистър Чилхърст, какво правите тук в този час? – Олимпия показа глава и огледа внимателно коридора. – Някой може да ви види.

– Тук съм, за да ви върна някои лични вещи, които очевидно сте забравили снощи.

И Джебърд ѝ подаде шемизетата и шапчицата.

– Мили Боже!

Олимпия се втренчи в злополучните одежди. Беше шокирана и отвори широко очи.

– Толкова се радвам, че сте се сетили да ми ги донесете. – Тя бързо ги грабна от ръката му.

– За нещастие, мисис Бърд ги откри първа, още преди аз да слеза долу.

– О, Боже! – въздъхна Олимпия. – Беше ли ужасно ядосана? Тя беше много разтревожена от вашето присъствие в къщата, а сега сигурно ще си помисли най-лошото.

– Тя си мисли най-лошото, но се надявам, че ще прояви достатъчно разум и ще си държи езика зад зъбите. – Джебърд се наведе и целуна Олимпия извънредно нежно. – Ще очаквам с нетърпение да стане време за закуска, за да ви видя на масата, мис Уингфийлд.

Джебърд отстъпи назад и затвори вратата пред зачервеното лице на Олимпия. Докато вървеше по коридора към спалнята си, той тихо си подсвиркуваше.

– Добро утро, лельо Олимпия.

– Днес си много красива, лельо Олимпия.

– Добро утро, лельо Олимпия. Прекрасен ден, нали?

Олимпия се усмихна на Хю, Итън и Робърт, които веднага скочиха на крака, когато тя влезе в трапезарията.

– Добро утро на всички.

Тя изчака, защото Хю бързаше към нея, за да издърпа стола ѝ и да ѝ помогне да седне. Все още не можеше да свикне с безупречните маниери на момчетата.

– Благодаря ти, Итън.

Итън погледна към Джебърд, за да получи похвала. Джебърд леко му

кимна. Момчето се усмихна и отново седна на мястото си.

Олимпия погледна през масата и срещна съзаклятническият поглед на Джемърд. Усещането за щастие, което се беше зародило у нея снощи, сега отново заяви своето присъствие. Пръстите ѝ лекичко трепереха, докато поднасяше лъжичката към устните си.

„Сигурно така се чувства човек, когато е влюбен“ – помисли си тя. Беше осъзнала истината снощи. Нямаше съмнение, че онова, което изпитваше към Джемърд, беше нещо повече от плътска страст.

Любов. Беше започнала да вярва, че никога няма да изпита това чувство. Жена на двайсет и пет години, и при това с богат житейски опит, трябва да бъде реалистка все пак.

Любов...

Чувството определено беше по-вълнуващо от разкриването на отдавна загубени съкровища и проучването на древни легенди и обичаи.

Любов.

Тази сутрин животът ѝ беше като чаша, пълна с еликсир. Самотата, която изпитваше, откакто леля Софи и леля Ида я бяха напуснали, най-после си беше отишла. Беше намерила мъж, чиято душа беше в унисон с нейната.

Но тя нямаше да го има още дълго. Може би година или две в най-добрия случай, ако има късмет. Един ден Джемърд щеше да ги напусне и да поеме работата в друго домакинство. Така беше с учителите. Малките момчетата порастаха и учителите им си заминаваха.

Но Олимпия, се закле, че ще се отдаде на тази голяма и страстна любов, която беше дошла при нея в лицето на този мъж, който толкова много приличаше на пират.

– Е, къде ще ходим днес?

Олимпия се надяваше, че гласът ѝ е спокоен и уверен. Трудно беше да се скрие радостта. От веселите пламъчета, които проблясваха в очите на Джемърд, разбираше, че и той е обхванат от същото еуфорично настроение.

– Ще посетим музея по механика на мисис Уинслоу – Предложи Робърт.

– Казват, че там имало огромен часовников механизъм във формата на паяк, който се движел като истински паяк – каза възбудено Хю. – Той плашел дамите, но мен няма да може да уплаши.

– Чух също така, че там имало механична мечка и няколко птичета – добави Итън.

Олимпия погледна Джемърд. Любопитството ѝ беше възбудено.

– Това ми звучи доста интересно.

– Така поне казват хората.

И Джейрд намаза филийката си с конфитюр.

Олимпия размисли няколко мига. Разкъсваше се между своите собствени планове за деня и новото и интересното, което музеят предлагаше.

– Мисля, че ще дойда с вас до музея.

– Ще бъдеш добре дошла. – Джейрд заби зъби в препечената филийка.

– Да, лельо Олимпия, ела с нас – каза Робърт. – Ще бъде много забавно.

– И много образователно – добави мъдро Итън.

– Сигурна съм.

Отиването до музея не само ще бъде полезно за образованието им, помисли си Олимпия, но ще ѝ даде възможност да прекара следобеда с Джейрд.

– Ами добре тогава, ще направя необходимите промени в дневния си режим. По кое време ще тръгнем за музея?

– В три часа – каза Джейрд.

– Отлично. Имам среща в института „Масгрейв“, за да разгледам някои карти, но ще свърша много преди три часа.

– Съмнявам се, че ще намерите нещо, което да ви е от полза, мис Уингфийлд – мистър Ролънд Торбърт беше сключил ръце на гърба си и обикаляше около Олимпия – Тук има много малко карти на Западните Индии. Точно сега аз имам превъзходна колекция в своята лична библиотека.

– Аз много бих искала да ги видя, мистър Торбърт.

Олимпия лекичко увеличи разстоянието, което ги делеше. Торбърт миришеше на мръсни дрехи, пот и парфюм, с който се ръсеше обилно, за да прикрие другите миризми – Но искам да направя проучването си по възможно най-добрия начин. Трябва да има ред.

– Естествено.

Торбърт отново се приближи плътно до нея. Той надникна през рамото ѝ, докато тя сложи още една карта на бюрото си.

– Бихте ли ми казали какво точно е онова, което търсите на тези карти?

– Опитвам се да установя точното географско положение на тази

област. – Олимпия нарочно даде неясен отговор. Нямахме намерение да споделя с никого, освен с Джеърд, тайната на дневника. – Изглежда, че има някои несъответствия в картите.

– Разбирам. – Торбърт придоби изражение на учен. – Трудно е да се картографират всички тези острови, нали знаете.

– Да, наистина.

Олимпия се наведе над двете карти и започнала ги сравнява много внимателно.

На нито една от двете не беше отбелязан онзи загадъчен остров на север от Ямайка. Имаше една-две малки индикации на земя на по-новата карта, които не бяха отбелязани на старата, но те не бяха в района на Западните Индии.

– Може би по-късно днес ще бъде удобно – каза Торбърт. – Ще бъда щастлив, ако ме посетите днес следобед, мис Уингфийлд. – Той я гледаше, а тя нави картата и я сложи настрана. – Дотогава мога да приготвя картите, за да ги разгледате.

– Благодаря ви, но днес следобед ще бъде заета. – Олимпия разви друга карта. – Може би друг път тази седмица, ако е удобно?

– Разбира се, разбира се. – Торбърт отново кръстоса ръце на широкия си гръб и се завъртя на пети. – Мис Уингфийлд, знам, че ще разгледате колекцията и на сър Албридж.

– Той беше така любезен да ми предостави тази възможност.

Олимпия отново смръщи замислено вежди и започна да разглежда новата карта.

– А аз ще използвам тази възможност, за да ви дам един малък съвет.

– Да?

Олимпия не вдигна поглед от картата. Торбърт се изкашля дискретно.

– Мой дълг е да ви кажа, че трябва много да внимавате да не разкриете нито един аспект от проучванията си пред сър Албридж.

– Наистина ли? – Олимпия го погледна изненадано. – Какво искате да кажете, сър?

Торбърт хвърли бърз поглед наоколо, за да се увери, че никой друг, включително и възрастният библиотекар, не е в библиотеката. Наведе се близо до ухото й.

– Албридж не е така възвишен и обикновено се възползва от младите жени, мис Уингфийлд.

– Възползва се? – Олимпия сбърчи нос, тъй като силната миризма

на парфюма на мистър Торбърт подразни сетивата ѝ. – От мен?

Торбърт като че ли се обърка. Изведнъж се изправи.

– Не от вас, мис Уингфийлд – прошепна той, – а от вашата работа.

– Разбирам.

В този парфюм имаше нещо странно познато, помисли си Олимпия.

– Мили Боже, добре известно е, че вие сте специалист в изучаването на древни легенди и чужди обичаи. – Торбърт се изкашля съзаклятнически. – Също така е известно, че в онези статии, които публикувахте, се споменава и за изгубени съкровища.

– Вярно е. – Олимпия леко сви едното си рамо и отново се съсредоточи върху картата. – Но никога не съм чувала за човек, който да е открил местонахождението на истинско съкровище, сър. Единствената награда е във възможността да направиш проучването.

– Само за тези от нас, които имат интелект и интерес в тази област – каза Торбърт спокойно. – За другите, страхувам се, блясъкът на златото и скъпоценностите е по-примамлив от славата, която проучванията дават.

– Може би сте прав, мистър Торбърт, но се съмнявам, че тези хора биха станали членове на нашето дружество.

– Съжалявам, мила моя, но тук грешите. – Торбърт се усмихна мрачно. – Човешката природа е такава, каквата е. Сред нашите среди има и груби и необразовани търсачи на съкровища. – Той се изправи – И със съжаление трябва да кажа, че Албридж е един от тях.

– Ще помня вашето предупреждение.

Олимпия отново сбърчи нос, защото нова вълна от силната миризма на парфюма стигна до ноздрите ѝ. Някъде бе усетила тази миризма, и то съвсем наскоро. Съвсем наскоро.

Всъщност, снощи.

– Тук е много топло, не намирате ли?

И Торбърт извади от джоба си носната си кърпичка и избърса потното си чело.

Олимпия се втренчи в носната кърпичка. Тя беше точно копие на онази, която двамата с Джеърд бяха намерили в градината.

Огромният паяк с часовников механизъм пълзеше неуморно по дъното на стъкления буркан. Движеше се с проскърцване и с неестествена походка, но все пак беше впечатляващ и интересен. Той преследваше механична мишка, която се движеше със същата неравномерна крачка.

Олимпия се приближи съвсем близо до буркана заедно с Итън, Хю и Робърт. Те всички надникнаха с възторг в очите. Джемърд стоеше от другата страна и гледаше напредването на паяка с изражение, което също показваше силен интерес.

– Ужасно е голям, нали? – Итън погледна Олимпия. – Уплашена ли си, лельо Олимпия.

– Разбира се, че не. – Олимпия вдигна поглед и видя разочарованието, изписано на лицето му. – Защо да се страхувам, след като вие тримата сте тук и сте готови да ме защитите от всякакви зверове?

Итън се усмихна доволно.

– Не забравяй мистър Чилхърст. Той също е готов да те защити. Нали така, мистър Чилхърст?

– Ще направя всичко възможно – закле се Джемърд.

– Това е само един механичен паяк – каза Робърт с презрението, което само едно десетгодишно момче можеше да изпитва към научния прогрес. – Той никого не може да нарани, нали, мистър Чилхърст?

– Вероятно не може – каза Джемърд. – Но човек никога не знае.

– Точно така – каза Итън. – Човек никога не знае. Ако излезе от този буркан, може да причини много неприятности, поне аз мисля така.

Робърт погледна през залата към мястото, където хората се бяха събрали около механичната мечка и наблюдаваха нейните действия.

– Само си представете какво ще направи онази дама ей там, ако изведнъж почувства отвратителните пипала на врата си.

– Обзалагам се, че ще пици – каза Хю.

Джемърд вдигна вежди.

– Дори не си го помисляйте.

И трите момчетата разочаровано изплакаха и отново започнаха да разглеждат паяка. Олимпия се огледа наоколо, а после тихичко се приближи до Джемърд. Това беше първата възможност да говори с него насаме. Нямаше търпение да сподели разкритията си за носната кърпичка.

– Мистър Чилхърст, трябва да говоря с вас.

Той се усмихна.

– Аз съм на вашите услуги, мис Уингфийлд.

– Насаме.

И Олимпия тръгна към другата зала, която също беше пълна с разни чудати механични неща. Джемърд бавно я последва и двамата застанаха до един механичен войник.

– Да, мис Уингфийлд?

Той завъртя ръчката. Войникът се изправи и застана мирно.

– Какво искате да обсъдим?

Тя му хвърли кос ликуващ поглед и се престори, че разглежда войника.

– Мисля, че разкрих самоличността на нощния посетител. Може би той е самият Пазител.

Ръката на Джеърд застина върху ръчката.

– Наистина ли? – попита той, без да издава чувствата си.

– Да.

Олимпия се приближи до него под претекст, че иска да разгледа потоблизко войника.

– Няма да повярваш, но е бил мистър Торбърт.

– Торбърт? – Джеърд се втренчи в нея. – Какво, по дяволите, говориш?

– Абсолютно сигурна съм, че кърпичката, която намерихме в градината, е на мистър Торбърт. – Олимпия не отделяше поглед от войника, който започнала вдига пушката си. – Днес в библиотеката той използва носна кърпичка, която беше като онази, която намерихме в градината.

Джеърд леко смръщи вежди.

– Сигурна ли си?

– Абсолютно сигурна. – Олимпия гледаше как войникът се прицелва. – Но има едно друго възможно обяснение.

– И какво е то?

– Торбърт и Албридж очевидно са съперници. Торбърт дори ме предупреди за Албридж. Възможно е сър Албърт нарочно да е пуснал кърпичката в нашата градина.

– Защо би го направил?

Олимпия го погледна нетърпеливо.

– С надеждата да ме накара да помисля най-лошото за мистър Торбърт, разбира се.

– Това предположение следва от другото – че ти ще познаеш носната кърпичка – отбеляза Джеърд.

– Да, знам, но аз всъщност я разпознах.

– Албридж не би могъл да се досети, че това ще бъде толкова лесно за теб. Не, аз сериозно се съмнявам, че той има нещо общо с това. – Джеърд я погледна замислено. – Олимпия, не искам да се замесваш в тази работа.

– Но, мистър Чилхърст...

– Остави на мен.

– Не мога да го направя. – Олимпия вирна брадичка. – Това засяга

моите проучвания, сър. Имам право да защита дневника от Пазителя и от всеки, който е по следите на съкровището. – Тя замислено хапеше долната си устна. – Въпреки че, трябва да призная, не мога да погледна на мистър Торбърт като на част от легендата. Не мога да си представя, че той може по някакъв начин да бъде свързан с Пазителя.

– По дяволите жените – процеди тихичко през зъби Джеърд, а на глас каза: – Аз ще те защита от Торбърт, от Пазителя и от всеки, който те заплашва. Ако въобще имаш нужда от защита.

Олимпия го погледна изненадано.

– Какво искате да кажете с това, сър? Разбира се, че трябва да се вземат предпазни мерки.

– Мис Уингфийлд, оставете въпроса с носната кърпичка в моите ръце. Аз ще се погрижа Торбърт да разбере, че не бива да има повече инциденти като снощния.

– Вие ще говорите с него?

– За да разбере какво искам да му кажа.

Олимпия млъкна доволна.

– Много добре, сър, оставям всичко на вас.

– Благодаря ви, мис Уингфийлд. Сега...

Преди Джеърд да успее да довърши изречението, един женски глас прорязва тишината и сложи край на всички разговори, като заглуши дори тиктакането на всичките часовникови механизми.

– Проклятие!

Олимпия едва можа да отбележи, че лицето му има странно неразгадаемо изражение, и то изчезна още преди жената да е проговорила отново.

– Чилхърст, това си ти, нали?

Олимпия се обърна и видя поразително красива жена да прекосява залата и да се приближава към тях. Дамата се усмихна студено на Джеърд. Светлосините ѝ очи изразяваха силна изненада.

За миг единственото, което Олимпия можеше да стори, беше да се взира безпомощно в красивата непозната. Светлорусата коса на дамата беше вдигната в модерна прическа, а на върха ѝ се мъдреше елегантна светло синя шапка. Тя носеше извънредно скъпо палто върху небесно-синята си следобедна рокля. Подходящите сини ръкавици вероятно струваха цяло състояние.

Жената не беше сама. Придружаваше я също толкова елегантно и скъпо облечена дама в жълто. Другата жена не беше така красива, но беше екзотична и, без съмнение, привлекателна. Тя беше пълен контраст

на приятелката си, Косата ѝ беше наситено кафява, а шапката ѝ беше украсена с пера. Очите ѝ бяха много тъмни. Беше по-закръглена от стройната си придружителка.

– Не можах да повярвам, че виждам вас, Чилхърст – каза русата дама. – Чух, че сте в града, но изпитвах известни съмнения. Вие никога не идвате в Лондон.

– Добър ден, Деметриа. Или по-скоро, лейди Бюмон? – Джеърд кимна учтиво, но студено.

– И Деметриа е достатъчно добре. – Деметриа погледна приятелката си, – Помните Констънс, нали?

– Доста добре. – Джеърд отново се усмихна студено. – Лейди Къркдейл.

– Чилхърст.

Констънс, лейди Къркдейл, се усмихна учтиво. Очите ѝ се устремиха към Олимпия.

Погледът на Деметриа последва този на приятелката ѝ.

– А коя е вашата малка приятелка, Чилхърст? Чух, че живеете с нея в една и съща къща, която се намира на улица „Айбъртън“. Но и на това отказах да повярвам. Никак не е вероятно да се впуснеш в подобна връзка.

– Лейди Бюмон, лейди Къркдейл, позволете ми да ви представя съпругата си.

Гласът на Джеърд, както винаги, беше спокоен, но в погледа, който хвърли към Олимпия, този път имаше ясно предупреждение.

Моята съпруга.

Олимпия осъзна, че устата ѝ е останала широко отворена. Тя навреме я затвори и се стегна, за да се изправи пред приближаващото изпитание. Все пак идеята да се представят за женени, ако ги попита някой негов познат, беше нейна. Репутацията на Джеърд беше заплашена.

Бедният човечец просто следваше нейните инструкции. Тя нямаше избор – трябваше да го подкрепи.

– Добър ден. Как сте? – каза Олимпия.

– Чудесно.

Деметриа се отнасяше с Олимпия така, все едно тя беше експонат в музея.

– Каква изненада! И така, Чилхърст най-после е изпълнил дълга си към своето положение в обществото и си е намерил виконтеса.

Глава 10

– Виконт?

Олимпия влезе в кабинета си войнствено настроена. От срещата в музея беше изминал един час. Тя махна бонето си с нервно движение и се завъртя на пети, за да се изправи лице в лице с Джемърд. Това беше първият път, когато оставаха насаме след сцената в музея. Тя кипеше от гняв.

– Ти си виконт!

– Съжалявам, че трябваше да научиш истината по този начин, Олимпия.

Джемърд затвори вратата и я заключи. Подпря гръб на нея и я погледна със същото мрачно и загадъчно изражение, което беше изписано на лицето му от мига, в който я представи за своя жена.

– Много добре знам, че трябва да ти дам обяснение.

– Да, трябва. Аз съм твоя работодателка, мистър Чилхърст. – Олимпия беше смръщила гневно вежди. – Искам да кажа – господарю мой. Както и да е. Проклятие! Сега става ясно, че трябваше да ти поискам препоръките. Предполагам, че не си показал такива на чичо ми, нали?

– Да, така е – прошепна Джемърд. – Така е. Страхувам се, че си права. Виждаш ли, той не ми поиска препоръки.

– Той те е наел за учител в моята къща и не е поискал твоите препоръки? – попита Олимпия с явно недоверие.

– Всъщност той не ме нае за учител – каза Джемърд съвсем спокойно.

– С всеки миг става все по-лошо. И за какво, по-точно, те е наел, господарю мой?

– Въобще не ме е наемал. Помоли ме да му направя услуга да придружа стоките до Апър Тадуей – Джемърд я погледна внимателно. – Задача, с която се справих превъзходно, бих казал.

– Глупости!

Олимпия запрати бонето си на дивана и бързо заобиколи бюрото. Винаги се чувстваше силна и уверена, когато седеше зад бюрото. Отпусна се тежко на стола и гневно впери поглед в Джемърд.

– Разкажи ми и останалата част от историята, ако обичаш, господарю мой. Уморих се да играя ролята на глупака в тази сцена.

Нещо проблесна в единственото око на Джемърд. Може би беше

болка, а може би – гняв. Олимпия не беше сигурна. Каквото и да беше, то предизвика студени тръпки у нея.

Джеърд бавно седна, протегна обутите си в ботуши крака и сложи лакти на махагоновото кресло. Съедини върховете на пръстите си в приличен жест и я погледна замислено.

– Доста объркана история.

– Нека не се тревожим за сложността на случая. – Олимпия си усмихна и си каза, че тя също може да бъде спокойна. – Сигурна съм, че съм достатъчно интелигентна, за да разбера всичко поне в основни линии.

Джеърд стисна здраво устни.

– Без съмнение. Добре, откъде да започна?

– От самото начало, разбира се. Кажете ми например защо се преструваш на учител в моята къща?

Джеърд се поколеба. Очевидно търсеше думите, с които да се изрази по-добре.

– Всичко, което ти разказах за срещата си с чичо ти, е истина, Олимпия. Срегнахме се във Франция и аз се съгласих да придружа стоките до дома ти.

– Защо си си направил този труд, след като не си търсел работа като учител?

– Дневникът на мадам Лайтборн – каза Джеърд простиичко.

Олимпия отвори широко уста, за пореден път. Беше шокирана.

– Дневникът? Ти си знаел за него?

– Да, аз също го търсех от известно време.

– О, Боже!

Олимпия се чувстваше така, като чели силен удар беше отнел и последния ѝ дъх. Отпусна се назад и се опита бързо да размисли върху ситуацията.

– Разбира се. Това обяснява всичко.

– Не съвсем.

– Ти си бил по следите на дневника, но чичо Артемис първи се е добрал до него. Ето защо ти си си уредил среща с него. Права ли съм?

– Да. – Джеърд отново започна да барабани с пръсти. – Както и да е...

– Скоро ти си разбрал, че дневникът се намира на борда на кораба и че ще пътува към Англия. И така, ти си намерил начин да ги придружиш.

Джеърд наклони глава.

– Твоята интелигентност никога не е преставала да ме учудва, Олимпия.

Тя се опита да не обърне внимание на комплимент. Точно сега нямаше да позволи на мъжа, когото обича, да сипе прекрасни думи в ушите ѝ и да пада в краката ѝ. Трябваше да помни, че Джемърд беше направил всичко възможно да я заблуди. И го беше направил нарочно.

– Веднъж пристигнал в къщата, си намерил начин да останеш. Очевидно, от един поглед ти е станало ясно, че имам нужда от учител.

– Твоят чичо ми подсказа тази мисъл – призна Джемърд – Каза ми, че през последните шест месеца си наела трима учители.

– И така, ти се възползва от възможността да останеш, за да следиш отблизо дневника.

Погледът на Джемърд беше вперен в стената над главата ѝ.

– Разбирам, че според теб това е очевидната причина, накарала ме да те измамя.

– Знаел си, че не можеш да разшифроваш написаното в него, и си решил да видиш дали аз няма да успея да разтълкувам записаните тайни.

– Така изглежда.

Олимпия замислено смръщи вежди.

– Какво те привлича у дневника, мистър Чилхърст? Искам да кажа, ваше благородие.

– И Джемърд е достатъчно, Олимпия – каза той тихо. – Причината да търся дневника е тази, че той принадлежи на моето семейство. – Той леко повдигна рамене. – Също така и съкровището, ако то наистина съществува.

Олимпия замръзна на място.

– Какво искаш да кажеш с това, че принадлежал на твоето семейство?

– Клер Лайтборн е моята прапрабаба.

– Виж ти! – Олимпия почти падна от стола от изненада.

– Твоята прапрабаба? Виконтеса? Но в дневника не се споменава никаква титла.

– Тя се омъжила за Джек Райдър, когато той бил само капитан Джек. Станал господар на Флеймкрест едва няколко години по-късно, когато се върнал в Англия. Семейството ми не обича да говори по този въпрос, но истината е, че те, повече или по-малко, са купили титлата.

– О, небеса!

– В онези времена никак не било трудно да се купи титла – каза

Джеърд тихо. – Били необходими само много пари и малко влияние. Джек Райдър имал и двете.

– Да, разбира се.

Олимпия си спомни някои от нещата, които беше прочела в дневника. Джек Райдър се беше върнал от Западните Индии като богат човек. Беше натрупал дори по-голямо богатство, след като се беше върнал в Англия.

– След като си осигурил името и титлата на Флеймкрест – продължи Джеърд, – моят прапрадядо придобил и втора титла, тази на виконт Чилхърст, която се падала на наследниците на Флеймкрест. В този случай – на мен.

Олимпия изпаднаше от един шок в друг.

– Ти си наследник на тези титли! Твоят прапрадядо е бил мистър Райдър, който Клер Лайтборн нарича „моят любим мистър Райдър“!

– Да.

С всяко разкритие Олимпия изпаднаше във все по-голямо отчаяние. Трябваше да си напомни, че от самото начало знаеше, че няма да може да задържи мистър Чилхърст за дълго. Но се беше надявала, че ще успее да го задържи повече от няколко седмици.

А как ли се чувстваше Джеърд, запита се тя с нарастващо отчаяние. Не можеше да повярва, че страстта ѝ е несподелена, че тя не означава нищо за него, че я беше мамил дори докато я беше държал в прегръдките си. Може би той не я обичаше, но я желаше. Беше почти сигурна в това.

Опита се да мисли логично.

– Е, не е чудно, че си искал да откриеш дневника. Очевидно е, че имаш известни права над него. Без съмнение, си го търсил много години. Трябва да си бил много ядосан, когато си разбрал, че аз първа съм открила местонахождението му.

– Предпочитам да ме наричаш Джеърд.

– Както и да е. – Олимпия се опита да се усмихне бодро. – Мисля, че всичко това ще ни доведе до много нови въпроси.

Джеърд я погледна с недоумение.

– Нима?

– Със сигурност.

Олимпия скочи на крака и отиде до прозореца, където се спря. Сложи ръце на гърба си и се загледа в малката, оградена със стена, градина. Трябваше да поеме риск, но трябваше да го пресметне добре и да бъде много предпазлива.

– Не разбирам какво искаш да ми кажеш, Олимпия.

Тя си пое дълбоко дъх.

– Това, че ти знаеш добре фамилната история, може да ми помогне да намеря някои важни следи в дневника и да го разшифровам.

Олимпия заби нокти в дланите си. Трябваше на всяка цена да убеди Джейрд да я остави да довърши работата си по дневника. Това беше единственото извинение, което можеше да използва, за да го задържи още малко при себе си.

– Човек никога не знае – каза тя. – Може би ще мога да използвам информацията от твоите разкази, за да разбера някои доста странни и заплетени фрази в дневника.

– Така ли мислиш? – Джейрд като че ли изпитваше известни съмнения.

– Да, сигурна съм. – Олимпия рязко се извъртя към него. – Аз имам голямо желание да продължа работата си по дневника. Ще бъда повече от щастлива да споделя с теб заключенията, до които ще стигна. Разбирам, че тайната за изгубеното съкровище принадлежи на твоето семейство.

Лицето на Джейрд се вкамени.

– Олимпия, пет пари не давам за тайната, която се крие в дневника. Вече се опитах да ти покажа.

– Разбира се, че те интересува – настоя тя. – Ти си положил много усилия да откриеш дневника, а после с измама стана член на моето домакинство, за да научиш тайните, които се крият в него. Искам да знаеш, че аз много точно разбирам защо си ме измамил.

– Нима?

– Да. И трябва да ти кажа, че може би си въобразяваш, че планът ти е много хитър. Той сигурно щеше да работи безотказно, ако днес не бяхме срещнали лейди Бюмон.

– Само ти можеш да намериш извинения за моето поведение, Олимпия.

– Едва ли биха могли да се нарекат извинения. Сега, след като обмислих нещата, твоите действия са ми много ясни.

– А не се ли питаш защо не се задоволих с това да си остана само учител? – каза Джейрд тихо. – Без съмнение, ти се питаш защо съм си направил труда да те съблазня.

Олимпия скръсти ръце и вирна брадичка.

– Не. Точно този въпрос не си задавам.

– И защо не? – Джейрд стана от стола. – Повечето жени в твоето

положение биха го направили.

– Аз вече знам отговора.

Олимпия наистина съзираше истината.

– Нима? И какъв е отговорът, Олимпия? Как ще обясниш моето поведение? И двамата знаем, че не се държах като джентълмен. А трябваше да го направя. Повечето хора биха казали, че съм се възползвал от твоята невинност.

– Това не е вярно. – Очите на Олимпия гневно просветнаха. – Ние и двамата се възползвахме един от друг.

Джеърд горчиво се усмихна.

– Така ли?

– Да. Ние и двамата сме хора с опит. Знаехме докъде ще стигнем. Наистина, ако някой е виновен за онова, което се случи между нас, то това съм аз.

– Ти?

Той беше силно изненадан. Тя се изчерви, но понесе спокойно погледа му.

– Ти си джентълмен, но аз веднага усетих, че ти си човек на силните страсти. Страхувам се, че се възползвах от това.

Джеърд прочисти гърлото си.

– На силните страсти?

– Това, без съмнение, е ваша семейна черта – каза Олимпия любезно. – Все пак ти си наследник на мистър Райдър, а от всичко, което съм чувала за него, мога да заключа, че той наистина е бил човек на силните емоции.

– Позволи ми да ти кажа, че ти си вероятно единственият човек на земята, който вижда у мен човека на силните страсти, Олимпия. – Джеърд беше изненадан. Усмивваше се, но усмивката му таеше горчивина. – Трябва да ти кажа, че останалите ме смятат за доста скучен.

– Глупости. Онези, които твърдят това, въобще не те познават.

– Цялото ми семейство е единодушно в мнението си. И те ме смятат за скучен и уравновесен човек. И лейди Бюмон също.

Вниманието на Олимпия беше привлечено от последното изречение.

– Ето че стигнахме и до въпроса, който исках да обсъдим. Коя е лейди Бюмон? Твоя стара приятелка?

Джеърд се обърна и отиде до бюрото на Олимпия, без да продума нито дума. Облегна се на него и скръсти ръце на гърдите си.

– Доскоро лейди Бюмон се наричаше Деметриа Сийтън – каза той,

без следа от чувства в гласа си. – Преди три години тя и аз бяхме сгодени за кратко време.

– Сгодени!

Тази новина шокира Олимпия по-силно от всичко, което беше чула досега.

– Разбирам.

– Нима?

– Тя е много красива.

Олимпия се опита да отблъсне настъпващата паника. Трудно ѝ беше да приеме мисълта, че някога Джемърд е бил сгоден за красивата Дементриа. Досега тя не беше обмисляла възможността в живота му да има и други жени. Знаеше, че той не е съвсем без опит в тези неща, но не беше предполагала, че той може да е влюбен в друга жена. Обичал я е достатъчно, за да се сгоди за нея.

– По причини, с които не искам да те отегчавам, Дементриа и аз решихме, че не си подходяме – каза Джемърд.

– О!

Олимпия не успя да измисли нищо друго.

– Годещът беше развален малко след като беше обявен. Имаше много малко клюки, защото цялата тази работа се случи в тесен семеен кръг. Тогава ние се намирахме на моя семеен остров – Острова на огъня, – а не в Лондон. Преди година тя се омъжи за Бюмон. И това е краят на историята.

– О!

Олимпия не успя да измисли нещо друго, с което да отговори и на тези негови думи. Тя инстинктивно усещаше, че в тази история има още много неща, но също така знаеше, че няма право да задава въпроси.

– Е, това няма връзка с въпроса и следователно няма значение.

– Точно така.

– Както и да е – продължи Олимпия, твърдо решена да се придържа само към онова, което е от съществено значение, – ние сме поставени в трудно положение, защото лейди Бюмон те позна днес следобед.

– Аз не бих го нарекъл „трудно положение“ – каза Джемърд – Може би „неловко положение“ отразява по-добре нещата.

– Да, е... няма значение. Трябва да се справим с него.

– Имам предложение.

Джемърд я гледеше извънредно внимателно.

– И аз. – Олимпия закричи из малкия кабинет. – Решението е очевидно.

– И то е?

– Трябва веднага да опаковаме нещата си и да се върнем в Апър Тадуей.

– Ако такава е волята ти, ще го направим. Но напускането на града няма да разреши проблема.

– Ще го разреши! – Олимпия го погледна предизвикателно. – Ако побързаме, може би ще избегнем опасността да срещнем някои други твои познати. В Апър Тадуей ти ще можеш да продължиш да се представяш за учител.

– Не мисля.

– Аз мога да продължа работата си по дневника – каза тя, изпълнена с ентузиазъм. – И всичко ще бъде такова, каквото беше, преди да дойдем в Лондон.

– Мога ли да ти напомня, че идеята да се представим за съпрузи в случай на необходимост беше твоя?

Олимпия почервеня.

– Много добре знам, че грешката е изцяло моя. Но ако говорим открито, моят план щеше да бъде безупречен в случай, че ти не се представяше за такъв, какъвто не си. Ако ти наистина беше учител, всичко щеше да бъде по-различно. Фактът, че ти си виконт и наследник на титла, влоши нещата.

– Знам – каза Джейрд, като че ли искаше да се извини.

– Никой нямаше да се интересува от нас и вероятния ни съюз преди. А сега твоето положение и титла ще накарат хората да започнат да говорят.

– Много добре съзнавам това. Аз съм отговорен за всичко, което се случи.

Олимпия въздъхна.

– Не се самообвинявай. Може би няхаме възможност да избегнем онова, което се случи, като се имат предвид твоят характер и темперамент. Мъжът на силните страсти винаги ще предизвиква клюките. Но аз мисля, че ако тръгнем веднага за Апър Тадуей, клюките ще утихнат по-бързо.

– Едва ли – каза Джейрд. – Станалото – станало. Ние се представихме за лорд и лейди Чилхърст. Човек едва ли би могъл да очаква, че тази новина няма да предизвика клюки. А те едва ли биха се разнесли бързо.

– Другия път, когато дойдеш в Лондон, ще кажеш, че всичко е било шага – каза Олимпия бързо.

Джейрд се загледа в нея.

– Искаш да пробутам всичко това като шега?

– Номерът може да мине – каза Олимпия разпалено. – Можеш да обясниш, че аз съм била просто приятелка.

– Приятелка?

Олимпия се намръщи.

– Е, добре, може да кажеш, че съм била твоя любовница или каквото искаш друго. Много добре знам, че джентълмените купуват на любовниците си къщи тук, в града, за да ги пазят от очите на хората. Непрекъснато го правят.

– Господи! – Джеърд здраво стисна устни. – А твоята репутация, Олимпия?

– Тук, в Лондон, никой не ме познава, а никак не е вероятно мълвата да стигне чак до Апър Тадуей. – Олимпия престана да крачи из кабинета. – Освен това мен никак не ме интересува дали някой ще чуе за това. И преди ти казах, че не се тревожа за собствената си репутация.

– Ами аз? – попита Джеърд тихо. – Моята репутация трябва също да се вземе под внимание.

Олимпия несигурно го погледна.

– Вярвам, че ти ще успееш да се измъкнеш. Това няма да ти навреди особено.

– Дали?

– Нали за в бъдеще няма да търсиш работа като учител – отбелязатя. – А никой няма да се интересува от дамата, която си съблазнил. Все пак аз нямам никакво положение в обществото. А и ти самият очевидно рядко се появяваш в Лондон. Всичко, което трябва да направиш, е просто да изчезнеш от очите на хората за няколко месеца.

– Аз имам друго разрешение, Олимпия.

– Да? И какво е то?

– Предлагам да направим моите думи неоспорим факт. Можем да се оженим тайно и без да вдигаме шум. Ще получим специално разрешение. Никой няма да узнае точно по кое време е станала женитбата.

– Да се омъжа?! – гърлото на Олимпия пресъхна. – За теб?

– Защо не? Това ми изглежда като много разумно решение на проблема.

– Невъзможно.

Олимпия се съвзе и бързо заобиколи бюрото. Тя се отпусна тежко на стола и пое дълбоко дъх, за да се успокои.

– Абсолютно невъзможно, мистър Чилхърст. Искам да кажа, ваше благородие.

Джеърд се изпъна и се обърна към нея. Постави и двете си ръце на бюрото и се наведе над нея. Лицето му беше като издялано от камък.

– Защо не? – процеди той през зъби.

Олимпия се стресна. А после присви очи. Нямахше да се поддаде на опита му да я сплаши.

– Заради едно единствено нещо. Защото си виконт.

– И какво от това?

Олимпия беше смутена от отговора му.

– Аз едва ли съм подходящата съпруга за един виконт.

– Аз и сам мога да преценя това.

Тя премигна.

– Молиш ме да се омъжа за теб само заради неловкото положение, в което сме изпаднали?

– Най-накрая щяхме да стигнем и дотам, Олимпия.

– Много мило, че го казваш, но ще ме извиниш, ако не ти повярвам, нали?

– Нима ме наричаш лъжец, мис Уингфийлд?

– Не съвсем. Сега просто се държиш като благороден джентълмен, какъвто всъщност си.

– Проклятие!

– Това трябваше да се очаква – увери го тя. – Както и да е, аз няма да ти позволя да се впримчиш в нежелана женитба, след като въобще не е необходимо да правиш тази саможертва.

– Уверявам те, че желая проклетата женитба с цялото си сърце. Да те имам в леглото си, ще бъде чудесно. Ще бъда възнаграден богато за всичките си саможертви.

Олимпия почувства как почервенява.

– Отново говори страстната ти натура. Добре е страстта да знае мястото си. Тя едва ли е разумна причина за женитба.

– Не съм съгласен.

Джеърд вдигна ръцете си от бюрото и без никакво предупреждение обхвана лицето ѝ с длани. Наведе се и я целуна страстно.

Олимпия беше така изненадана, че не се съпротивлява. Устата ѝ се отвори под натиска на неговата и тя отвърна на целувката. Винаги трепереше, когато Джеърд я целуваше. Познатата ѝ вече топлина изпълни долната половина на тялото ѝ. Тя тихо изстена. Джеърд я пусна и отстъпи назад. Беше извънредно доволен.

– Тъй като и двамата сме страстни натура, Олимпия, мисля, че ще се разбираме много добре.

И той тръгна към вратата. Олимпия преглътна и възвърна гласа си.

– Почакай една минутка. Къде мислиш, че отиваш?

– Отивам да получа специално разрешение и да уредя една извънредно дискретна венчавка. По-добре ще бъде да се подготвиш за сватбената си нощ, Олимпия.

– Чуй ме какво ще ти кажа, мистър Чилхърст, искам да кажа, лорд Чилхърст. Ти си учител на моите племенници. Все още си на работа при мен. Не можеш да предприемаш подобни неща без моето разрешение.

Джеърд отключи вратата и я отвори. Хвърли поглед през рамо.

– Нима не си забелязала, Олимпия, че аз ръководя твоето домакинство още от деня на пристигането си? И, което е нещо важно, имам талант за тази работа.

– Много добре съзнавам това, но...

– Няма нужда да се тревожиш за домакинството Олимпия. И без това там не си в силата си. Просто остави всичко на мен.

Джеърд излезе и затвори вратата с такава сила, че тя се залюля на пантите си.

Олимпия се опита да се изправи на крака, но падна отново на стола с тихо стенание. Въпреки че досега не ѝ се беше налагало да се среща със студенокръвната арогантност на Джеърд, нямаше да се изненада, ако открие такава у него. Тя му беше така присъща, както и силните страсти.

И все пак не можеше да му позволи да изпълни безумния си план да се ожени за нея. Защото той беше движен от страстта и чувството си за чест, а не от истинска любов.

И после щеше да съжалява за прибързаното си решение, помисли си тя горчиво. Щеше да я намрази и тя щеше да завърши живота си с разбито сърце.

Трябваше да го спаси от собствените му страсти, помисли си Олимпия. Обичаше го прекалено много, за да позволи да се ожени за нея.

Освен това бяха се забъркали в тази каша по нейна вина. И единствено тя беше тази, която можеше да оправи нещата.

Джеърд чу почукването на вратата на спалнята си точно преди вечеря. Тъкмо беше седнал до малката масичка, за да напише писмо на баща си.

– Влез.

И той погледна към вратата, която се отвори, и на прага застанаха

Робърт, Итън и Хю. Минотавър завършваше редицата. Четиримата изпълниха стаята.

Джеърд хвърли само един поглед към изразяващите решителност момчета и остави перото настрана. Завъртя се леко на стола и сложи едната си ръка върху облегалката му.

Робърт изправи рамене.

– Добър вечер, сър.

– Добър вечер. Има ли нещо, което искате да ми кажете?

– Да, сър. – Робърт си пое дълбоко дъх. – Дойдохме тук, за да разберем дали онова, което мисис Бърд говори, е истина.

Джеърд потисна проклятието, което напираше на устните му.

– И какво по-точно казва тя?

Очите на Итън възбудено просветнаха.

– Тя казва, че сте виконт, сър. Казва, че не сте никакъв учител.

Джеърд го погледна.

– Тя е наполовина права. Аз наистина съм виконт, но мисля, че прекрасно се справих с ролята на учителя в тази къща.

Итън беше объркан и погледна братята си, за да получи подкрепление.

– Е, да, сър. Вие сте много добър учител.

Джеърд наклони глава и каза:

– Благодаря.

Хю тревожно смръщи вежди.

– Искаме да попитаме, сър, дали сега ще продължавате да бъдете наш учител?

– Имам намерение да продължа да се занимавам с вашето възпитание и обучение – каза Джеърд.

Хю облекчено въздъхна.

– Много добре, сър.

– И аз мисля така – усмихна се Итън. – Това са добри новини, сър. Ние не бихме искали да имаме нов учител.

Робърт смръщи вежди.

– Дошли сме да говорим тук с него не за това.

– И за какво сте дошли да говорите с мен, Робърт? – попита Джеърд тихо.

Дланите на Робърт бяха свити в юмруци. Думите излязоха от устата му в бърз и непрестанен поток.

– Мисис Бърд казва, че вие сте взели каквото искате от мис Олимпия и сега, след като всички в града знаят кой сте и какво сте

направили, вие бързо ще изчезнете, защото няма да искате да се изправите срещу скандала, който ще се вдигне, след като всички открият, че всъщност не сте женени с леля Олимпия.

– Извинете ме, сър – каза Итън, преди Джемърд да успее да отговори, – но какво значат думите, че сте получили каквото сте искали от леля Олимпия?

Робърт го изгледа.

– Млъкни, идиот такъв!

– Аз просто попитах – измънка Итън.

– Мисис Бърд каза, че вие сте я съсипали – сподели Хю. – Но преди малко аз попитах леля Олимпия дали наистина е съсипана, а тя ми отговори, че се чувства превъзходно.

– Радвам се да чуя това – каза Джемърд.

– Изглежда, в цялата история има още нещо, сър – каза Робърт, който явно се чувстваше неудобно. – Мисис Бърд казва, че единственият начин да се оправят нещата е да се ожените за леля Олимпия, но че вие едва ли ще го направите.

– Страхувам се, че мисис Бърд е сбъркала този път – каза Джемърд. – Аз вече помолих леля ви да се омъжи за мен.

– Нима? – Робърт беше силно изненадан. В очите му изгря надежда. – Сър, ние не сме съвсем сигурни какво става тук, но не искаме нищо лошо да се случи на леля Олимпия. Тя беше много мила с нас, нали разбирате?

Джемърд се усмихна.

– Тя беше много мила и с мен. И аз ще се погрижа нищо лошо да не ѝ се случва.

– Разбирам. – Робърт облекчено се усмихна. – Щом вие се нагърбвате да се грижите за нея, няма никакъв проблем, нали?

– Е – каза Джемърд бавно, – има едно малко нещо, което трябва да се уреди, за да бъда напълно доволен от развитието на нещата, но смятам, че ще мога да се справя с проблема.

Лицето на Робърт отново се сгърчи в тревога.

– Какво нещо, сър? Може би ние ще успеем да ви помогнем.

– Да, ние ще помогнем – каза Хю нетърпеливо.

– Само ни кажете какво трябва да направим – добави бързо Итън.

Джемърд протегна крака, облегна се и постави лактите си на дръжките на креслото. И отново съедини върховете на пръстите си в привличен жест.

– Аз помолих леля ви да се омъжи за мен, но тя все още не е дала

съгласието си. Докато не се съгласи, нещата ще останат неуредени, страхувам се.

Итън, Хю и Робърт си размениха тревожни погледи.

– Положението трябва да се овладее – продължи Джемърд спокойно.

– Вашата леля трябва наистина по-бързо да даде съгласието си.

– Ние ще говорим с нея – бързо рече Хю.

– Да – съгласи се Итън, – сигурен съм, че можем да я убедим да се омъжи за вас, сър. Мисис Бърд казва, че само една луда може да отказва да се омъжи при подобни обстоятелства.

– Леля Олимпия не е луда – Робърт увери Джемърд. – Само понякога е много разсеяна. Всъщност тя е много интелигентна, нали? Сигурен съм, че ще успеем да я убедим да се омъжи за вас.

– Отлично. – Джемърд отново взе перото си. – Отидете и изпълнете задачата. Ще се видим на вечеря.

– Да, сър.

Робърт се поклонил и се запътил към вратата.

– Ще свършим това вместо вас, сър – каза Итън на Джемърд. Той направи бърз поклон и се оттегли след Робърт.

– Не се тревожете, сър – каза Хю поверително. – Леля Олимпия е доста разумна, поне за повечето неща. Сигурен съм, че ще я накараме да се омъжи за вас.

– Благодаря ти, Хю. Оценявам вашето желание да ми помогнете – каза Джемърд сериозно.

Минотавър се вдигна от пода, замахна ентусиазирано с опашка и се затича след момчетата.

Джемърд изчака вратата да се затвори след бандата негови довереници и едва тогава съсредоточи вниманието си върху писмото.

Драги сър,

По времето, когато получите това писмо, аз вече ще бъда женен за мис Олимпия Уингфийлд от Апър Тадуей. Колебая се за начина, по който да ви я опиша. Ще се задоволя само да ви кажа, че е напълно подходяща да ми бъде съпруга.

Съжалявам, че не мога да отложам сватбата за време, когато ще ви бъде удобно да присъствате. Ще очаквам с нетърпение първата възможност да ви представя съпругата си.

Предано ваш,

Джемърд.

Точно когато се канеше да запечата писмото, на вратата отново се почука.

– Влез.

Мисис Бърд пристъпи в стаята. Спря се и загледа Джебърд с войнствено неодобрение.

– Дойдох да видя какво става тук.

– Така ли, мисис Бърд?

– Истина ли е онова, което сте казали на момчетата? Наистина ли сте помолили мис Олимпия да се омъжи за вас?

– Да, мисис Бърд, помолих я. Но всъщност това не е ваша работа.

Мисис Бърд веднага замръзна на мястото си. А после на лицето ѝ се изписа дълбока подозрителност.

– Щом сте помолили мис Олимпия да се омъжи за вас, защо тогава тя не се държи като жена, която скоро ще се омъжва?

– Вероятно защото тя отхвърли предложението ми.

Икономката се втренчи в него ужасена.

– Тя ви е отказала?

– Страхувам се, че да.

– Ще видим. – Мисис Бърд поклати глава. – Тази млада дама никога не е била настроена както трябва към тези неща. Грешката не е нейна. Мис Софи и мис Ида я отгледаха, но напълниха главата ѝ със странни идеи. Тя трябва да бъде накарана да се вслуша в гласа на разума.

– Бих ви поверил задачата да я накарате да размисли и да ѝ кажете какъв е дългът ѝ, мисис Бърд. – Джебърд ѝ показа писмото. – Между другото, ще се погрижите ли да занесат това до пощата?

Мисис Бърд бавно пое писмото от ръката му.

– Вие наистина ли сте виконт?

– Да, мисис Бърд.

– В такъв случай ще бъде по-добре да накараме мис Олимпия да се омъжи за вас, преди да сте променили решението си. Не би могла да иска нищо по-хубаво от това да стане виконтеса.

– Радвам се, че мислите така, мисис Бърд.

Глава 11

Олимпия остави перото си и се загледа замислено в загадъчната фраза, която току-що беше изписала.

Търси тайната в дълбините на буйното море, в което живее Сирената.

Нямаше никакъв смисъл също като предупреждението за Пазителя. Но Олимпия беше повече от сигурна, че той също е част от загадката. Не успя да помисли малко повече по въпроса, защото на вратата на кабинета се почука.

– Влез – каза тя разсеяно, защото вниманието ѝ все още беше приковано от дневника.

Вратата се отвори. Мисис Бърд, Робърт, Итън и Хю влязоха в кабинета и се наредиха пред бюрото ѝ. Минотавър се вмъкна последен и застава в края. Олимпия неохотно вдигна поглед от дневника и се взря в познатите лица, изразяващи сега непоколебима решителност. Струваше ѝ се, че нищо не разбира.

– Добър ден – поздрави ги Олимпия. – Имаме ли някакъв проблем?

– Да – каза мисис Бърд. – Наистина имаме проблем.

Робърт, Итън и Хю кимнаха, за да покажат, че са съгласни.

– Тогава може би е по-добре да се обърнете към мистър Чилхърст – каза Олимпия. Вниманието ѝ все още беше съсредоточено върху недовършената фраза. – Той винаги успява да разреши проблемите.

– Вие май сте забравили, че той е виконт Чилхърст – каза мисис Бърд.

– Да, лельо Олимпия – каза Итън, изпълнен с надежда, – сега трябва да се обръщаш към него с ваше благородие.

– О, да. Вие сте прави. Изпълзна ми се от ума. Много добре, отнесе те проблема до негово благородие. – Олимпия се усмихна разсеяно. – Сигурна съм, че ще се справи. Той винаги се справя.

Робърт застина на място.

– Извинявай, лельо Олимпия, но ти си проблемът.

– Аз ли? – Олимпия погледна мисис Бърд за обяснение. – За какво става въпрос?

Мисис Бърд сви дланите си в юмруци и ги отпусна до широките си бедра. Устните ѝ се разтеглиха в неуверена усмивка.

– Онзи кръвожаден пират казва, че ви е помолил да се ожените за него.

Олимпия се разтревожи.

– И какво?

– Той също така казва, че вие все още не сте приели предложението му – продължи мисис Бърд.

Олимпия им се усмихна. Очевидно беше, че умът ѝ си е на мястото.

– Едва ли бих могла да се омъжа за виконт, нали?

– И защо не? – попита Робърт.

– Да, защо не? – присъедини се към него и Итън.

Олимпия се намръщи.

– Защото той е виконт. Някой ден ще стане граф. На него му трябва подходяща съпруга, а аз не съм.

– И какво не ти е наред на теб? – попита Хю. – Аз те харесвам точно такава, каквата си.

– Да, ти наистина си много красива жена. – Робърт също ѝ засвидетелства предаността си.

– И, което е нещо повече, точно негово благородие беше този, който ви съсипа, мис Олимпия – измърмори мисис Бърд. – И той е този, който иска да се ожени за вас.

– Обясних на мистър Чилхърст, искам да кажа, на лорд Чилхърст, че ти въобще не си съсипана – каза Итън. – Казах му, че всъщност ти се чувстваш съвсем добре, но той пак продължи да настоява, че трябва да се омъжиш за него.

– Точно така – добави и Хю. – Ние също мислим, че трябва да се омъжиш за него, лельо Олимпия. Ако не го направиш, той може да реши да си отиде и ние ще имаме нов учител. А може и да не намерим друг, който да знае толкова много за капитан Джек и как се измерва ширината на потока, без да го прекосяваме. Другият учител може и да не знае защо хвърчилото лети.

– Това е въпрос на чест – каза Робърт мрачно.

Олимпия отново почувства студените тръпки, които я измъчваха през целия ден. Беше вярно, че като жена на определена възраст, тя не се тревожеше за репутацията си. Но също така не можеше да отрече, че Джеърд е от онези мъже, които не потъпкват гордостта си. Неговата чест може би означаваше много за него. Ако той наистина мислеше, че тя трябва да се омъжи за него, за да задоволи неговото чувство за чест, тя нямаше да може нищо да промени.

– И кой казва, че това е въпрос на чест? – внимателно попита

Олимпия. – Чилхърст ли ти каза това, Робърт?

– Аз казах на мастър Робърт, че това е въпрос на чест – обади се мисис Бърд. – Това е факт и вие го знаете, мис Олимпия.

Олимпия погледна към лицата на племенниците си, които изразяваха очакване.

– Може би трябва да продължим този разговор насаме, мисис Бърд.

– Не – каза бързо Робърт, – ние обещахме на негово благородие, че всички ще разговаряме с теб за това.

Олимпия внимателно се вгледа в Робърт.

– Нима?

– Да. И той беше много щастлив, че ще има нашата помощ – увери я Робърт.

– Разбирам.

Олимпия изправи гръб. Щом Джеърд бе прибягнал до тази тактика, значи ще направи всичко възможно да изтръгне нейното съгласие. Мисис Бърд като че ли разбра, че нещата са взели нов обрат. След като хвърли остър поглед към лицето на Олимпия, тя избута момчетата към вратата.

– Хайде. Вие тримата казахте това, което имахте да казвате. Тичайте нагоре по стъпалата. Аз ще довърша разговора с мис Олимпия.

Робърт като че ли не й повярва.

– Ще ни извикате, ако имате нужда от нас, нали, мисис Бърд?

– Да, да. Хайде, тръгвайте вече.

Трите момчета се поклониха и излязоха от стаята. Минотавър ги последва. Веднага след като вратата на кабинета се затвори след малката група, от коридора се чу силен шум от тропачи нагоре по стълбите крака.

Олимпия седеше заслушана. Когато Джеърд беше наоколо, не се чуваше никакъв шум, помисли си тя.

– Предполагам, че негово благородие не си е у дома? – попита Олимпия.

– Не, мис Олимпия, този следобед негово благородие излезе. – Мисис Бърд вирна брадичка. – Каза, че има важна работа. Не бих се учудила, ако е излязъл, за да получи специалното разрешение.

– О, Боже! – Олимпия затвори дневника и се облегна назад на стола. – Какво да правя, мисис Бърд?

– Омъжете се за него.

– Не мога.

– Защото мислите, че от вас няма да излезе виконтеса?

– Не, предполагам, че ще науча всичко, което е необходимо, за да играя ролята на виконтесата в обществото. Не може да е чак толкова трудно.

– Тогава каква е истинската причина за нежеланието ви да се омъжите за него?

Олимпия се загледа през прозореца.

– Истинската причина, поради която не мога да се омъжа за него, е, че той не ме обича истински.

– Глупости! Страхувах се, че ще измислите нещо подобно. Чуйте какво ще ви кажа, мис Олимпия, когато работата стигне до брак, любовта няма нищо общо.

– Не съм съгласна, мисис Бърд – каза Олимпия студено. – Не мога да си представя как бих могла да се омъжа за човек, който не ме обича.

– Очевидно е, че ако не се обичате, не трябваше да се впускате в любовна авантюра – отговори мисис Бърд.

Олимпия се сви от удара. Но това си беше самата истина.

– Вие не разбирате – измънка тя.

– Много добре разбирам. Кога ще се научите да проявявате повече разум? Сигурно знаете какъв е вашият най-голям проблем? – мисис Бърд заплашително се наведе напред – Години наред прекарвахте само сред проклетите си книги, проучвайки древни легенди и чужди обичаи, и ето защо не можете да се справяте с обикновените неща.

Олимпия разтри челото си. Беше получила главоболие този следобед. А почти никога не я болеше глава.

– Той ме помоли да се омъжа за него само защото неговата годеница ни видя заедно в Музея за механични играчки на мисис Уинслоу.

– Годеница! – Мисис Бърд беше шокирана. – Този развратен пират си имал годеница?! Живее под вашия покрив, замисля съсипването на вашата репутация, а в същото време си има годеница, която крие на сигурно място?

– Не, не, сега тя е лейди Бюмон – въздъхна Олимпия. – Годещът бил прекратен преди три години, ако си спомням добре.

– Защо? – запита остро мисис Бърд.

– Не си подхождали.

– Ха! Обзалагам се, че в тази история има още нещо. – Погледът на мисис Бърд беше станал доста странен. – Може би трябва да се потрудим да разберем какво се е случило между негово благородие и неговата годеница преди три години.

– Защо? – Олимпия й хвърли бърз, изпитателен поглед. – Това със

сигурност не е моя работа.

– Аз не бих била така сигурна. Негово благородие е доста странен човек, ако питате мен. Разбира се, благородниците са странни хора. И все пак, досега не съм виждала чак толкова странен човек като лорд Чилхърст.

– Но вие не познавате никакви благородници, мисис Бърд. И какво бихте могли да знаете за тяхното поведение?

– Знам, че не е прилично един от тях да се представя за учител, след като не е – отговори мисис Бърд.

– Чилхърст е имал своите причини.

– Нима? – Мисис Бърд се намръщи, защото Олимпия отново започна да разтрива челото си. – Имате главоболие?

– Да. Може би ще се кача горе и ще си почина малко.

– Ще ви донеса малко от моя камфор и амонячна вода. Вършат чудеса.

– Благодаря ви.

Би направила всичко, за да се отърве от мисис Бърд и нейните настоятелни молби да се омъжи за Джеърд, помисли си Олимпия. Не искаше повече да слуша гласа на разума. И без това беше положила прекалено много усилия, за да заглуши желанията на сърцето си. Изправи се.

Точно когато щеше да заобиколи бюрото, чукчето на входната врата силно захлопа. От горния етаж долетя приглушеният лай на Минотавър.

– Обзалагам се, че е негово благородие. Вероятно сега, след като е виконт, не може да си отвори вратата сам. – Мисис Бърд излезе ядосана в коридора. – Благородниците са много арогантни.

Ако побързаше, Олимпия щеше да успее да се оттегли в спалнята си, преди Джеърд да се опита да я хване натясно в кабинета.

Вървеше на пръсти към вратата, когато чу гласове от коридора. Замръзна, защото беше познала два от трите гласа.

– Ще проверя дали нейно благородие си е у дома – каза мисис Бърд с тон, който Олимпия не я беше чувала да използва досега: високомерен и презрителен.

Миг по-късно мисис Бърд се появи на прага на кабинета. Лицето ѝ беше зачервено от вълнение.

– Две дами и един джентълмен са дошли на посещение – изсъска тя. – Попитаха за виконтеса Чилхърст. Мислят, че вече сте се омъжили за негово благородие.

– Знам. Проклятие! Това трябваше да се очаква.

– Ще ги настаня в салона.

– Кажете им, че съм болна, мисис Бърд.

Мисис Бърд си пое дълбоко дъх и доби такъв вид, като че ли се готвеше да се впусне в атака.

– Трябва да ги посрещнете. Иначе те ще се запитат какво става тук. Ще се справим и с това.

– Не и без Чилхърст.

– Ще се справим и сами. – Мисис Бърд кимна решително. Изглеждаше непоколебима. – Ще се престорим, че вече сте виконтеса. Те няма да усетят разликата.

– Мили Боже, каква бъркотия! Не бих могла да се справя с приближаващата катастрофа, мисис Бърд.

– Не се тревожете напразно. Аз ще се погрижа за всичко. О, Господи, щях да забравя. Господинът даде тези визитни картички.

– Дайте да ги видя. – Олимпия взе картичките, погледна ги и изстена. – Лейди Бюмон, лейди Къркдейл и някой си на име Гифорд Сийтън.

– Аз ще донеса чая – каза мисис Бърд. – Не се тревожете. Ще се обръщам към вас с ваше благородие.

И тя бързо излезе от стаята.

С чувство за надвиснала беда, Олимпия бавно излезе в коридора и тръгна към салона. Много ѝ се искаше Джеърд да се появи отнякъде като по чудо и да се справи с положението. Той успяваше да се справи винаги и с всички ситуации.

Хрумна ѝ, че ако не успее да го убеди да продължат романтичната си връзка, той вероятно ще напусне и тя ще трябва сама да се справя с тези нескончаеми и досадни проблеми.

Разбира се, да се справи с подробностите на ежедневието, ще бъде най-малкият от всички проблеми, помисли си тя мрачно. Когато Джеърд я напусне, сърцето ѝ ще бъде разбито. И тя няма да знае как да се възстанови от удара.

Деметриа и Констънс седяха в двата края на дивана. Облечени съответно в синьо и светложълто, те представляваха изящна жива картина, която изглеждаше не на място в скромния салон. Красив мъж, който вероятно бе две години по-млад от Олимпия, стоеше прав до прозореца. Неговата коса и тази на Деметриа имаха един и същи цвят и дори един и същи нюанс. Той беше облечен в дрехи по последния вик на модата, шалчето му беше елегантно завързано, крачолите на панталоните му завършваха с плисета, а жакетът му беше с дължина до талията.

– Лейди Чилхърст.

Деметриа се усмихна спокойно от мястото си на дивана, а студени-те ѝ сини очи я гледаха замислено.

– Мисля, че вчера ви запознах с моята най-добра приятелка, лейди Къркдейл. Позволете ми днес да ви представя брат си, Гифорд Сийтън.

– Мистър Сийтън.

И Олимпия наклони главата си така, както често беше виждала Джеърд да го прави.

– Лейди Чилхърст.

Гифорд се усмихна и тръгна към нея с несъзнателна и вродена гра-ция. Той взе ръката на Олимпия, наведе се над нея и леко я целуна.

– За мен е удоволствие да се запозная с вас.

– Гифорд настоя да направим тази визита – каза Деметриа. Говоре-ше мило и любезно. – Аз и Констънс решихме да го придружим.

Гифорд гледаше Олимпия с нескрито възхищение.

– Въобще не изглеждате така, както очаквах, след като чух описа-нието, което ми даде сестра ми.

– Какво, за Бога, би трябвало да означава това? – Олимпия издърпа ръката си. Главоболието я правеше раздражителна. Искаше всички тези красиво облечени хора да си тръгнат и да я оставят сама.

– Нямах намерение да ви обидя, мадам – каза Гифорд бързо. – Просто Деметриа каза, че очевидно сте от провинцията, и аз си помис-лих, че може да имате твърде груб селски вид. Не очаквах да сте толко-ва очарователна.

– Благодаря. – Олимпия не беше сигурна как трябва да отговори на този комплимент. – По-добре седнете, мистър Сийтън Икономката ще сервира чая.

– Ние няма да останем дълго – каза Констънс спокойно. – Тук сме само от любопитство, нали разбирате.

Олимпия я погледна с известно неудобство.

– Любопитство?

Деметриа тихичко се засмя.

– Сигурно знаете, мила моя, че аз и Чилхърст някога бяхме сгодени и трябваше да се оженим. Когато вчера брат ми разбра, че негово благородие най-после е встъпил в брак, той не можа да устои на любо-питството да научи нещо повече за вас.

Усмивката на Гифорд стана ледена.

– Негово благородие имаше много особени изисквания към бъде-щата си жена Бях любопитен да видя дамата, която отговаря на тях.

– Нямам никаква представа за какво говорите – каза Олимпия.

Гифорд се настани близо до прозореца. Изглеждаше очарован от Олимпия.

– Може би ще е по-добре да узнаете фактите, преди да се представите на обществото, мадам. Не е тайна, че Чилхърст прекрати годежа си със сестра ми, когато откри в какво състояние се намират финансовите й дела. Той предполагаше, че тя е богата наследница, но беше сбъркал.

– Не, не ви разбирам.

Олимпия се чувстваше така, както се чувства една малка мишчица, заобиколена от три огромни мазни котки, които имат намерение първо да си поиграят с нея, а после да я изядат. Гифорд присви очи.

– Преди три години Чилхърст ни даде ясно да разберем, че единственото му изискване към неговата съпруга е тя да му донесе богатство.

– Гифорд, моля те.

Деметриа хвърли умолителен поглед към брат си, за да го накара да замълчи, и се усмихна на Олимпия.

– Чилхърст притежава благородническа титла, но дори неговото собствено семейство признава, че има сърце и душа на търговец.

– Чилхърст смята всичко за бизнес – каза Гифорд категорично.

– Моля те, Гифорд, сигурна съм, че лейди Чилхърст му подхожда идеално – каза Констънс мило. – Тя самата, изглежда, е доста практичен човек.

– Какво ви кара да мислите така? – попита Олимпия, силно изненадана. Никой никога не я беше смятал за практична.

Гифорд смръщи вежди.

– Е, това е очевидно, нали? Вие сигурно сте богата, в противен случай Чилхърст никога не би се оженил за вас. А той наистина притежава огромно богатство. И въпреки това сте се настанили тук, в тази част на града, която никак не е модерна. И то в тази малка и евтина сграда. – Погледът му се плъзна по обикновената й муселинена рокля. – Освен това очевидно е, че не харчите много пари за дрехи. Лесно е да се заключи, че умеете да правите икономии, мадам. Чилхърст би оценил тази ваша дарба.

Деметриа се усмихваше само с устни. Очите й гледаха студено. Гласът й вече не беше така приветлив, както в началото на разговора.

– Явно той е сметнал, че ще пръсна богатството му. И е много вероятно да е бил прав. Трябва да призная, че харесвам красивите неща.

Констънс я дари с усмивка, която показваше одобрението й.

– Да, точно така, Деметриа. Ти обичаш красивите вещи. А те обикновено са доста скъпи.

– Но си заслужават всяко пени, похарчено за тях – каза Деметриа.

Очите на Гифорд просветнаха, но този път внушаваха неприятно чувство.

– Чилхърст има много пари. Богат е като Крез. Той няма нужда да се жени, за да придобие богатство.

Олимпия отвори уста, за да изрази гнева и несъгласието си, но я затвори, като видя погледите, които си размениха Деметриа и Констънс и които изразяваха неудобството и объркването им.

С чисто женската си интуиция, Олимпия изведнъж разбра каква е причината за напрежението, което се усещаше във въздуха. Деметриа и нейната приятелка бяха пожелали да дойдат в къщата ѝ днес, за да се опитат да контролират Гифорд. Мъжът кипеше от гняв и разочарование и тези чувства бяха насочени към Джебърд.

Олимпия се замисли.

Деметриа побърза да отклони вниманието ѝ от Гифорд.

– Трябва да извините брат ми. Той все още е малко ядосан на Чилхърст, макар да минаха толкова години, защото той отказа да му даде удовлетворение.

– Не се обиждайте, мадам, но аз просто няхах избор. – Гифорд отново се размърда неспокойно, изправи се и отиде до прозореца. – Той не се отнесе добре със сестра ми. Трябваше да го предизвикам на дуел.

– Престани, Гифорд. – Деметриа хвърли към брат си още един изпълнен с безпокойство поглед. – Няма нужда да се връщаме към тази отдавна забравена сцена. Оттогава минаха три години все пак и аз съм щастливо омъжена за друг.

Олимпия погледна скованите и изправени рамене на Гифорд.

– Сигурна съм, че в тази история има много повече от онова, което благоволихте да споделите с мен, мистър Сийтън.

Гифорд сви рамене.

– Уверявам ви, че няма. След като Чилхърст развали годежа, аз го звиках на дуел. Казах му, че поне що се отнася до мен, той е обидил смъртно Деметриа.

Деметриа тихичко въздъхна. Констънс мълчаливо докосна ръката ѝ в опит да я успокои.

– И какво ви отговори Чилхърст, след като вие го обвинихте, че е обидил сестра ви? – попита Олимпия, изпълнена с любопитство.

– Той поднесе извиненията си – каза Деметриа спокойно. – Не беше ли така, Гифорд?

– Да, дяволите да го вземат. Точно това направи. Поднесе

извиненията си и ми каза, че двамата няма да се срещнем на полето на честта. Проклет страхливец, ето какъв е той.

– Гифорд, не бива да казваш това пред лейди Чилхърст – каза Деметриа. – В гласа ѝ започваше да се долавя отчаяние.

– Обърни внимание на онова, което ти говори сестра ти – прошепна и Констънс.

– Просто предавам на лейди Чилхърст фактите такива, каквито са – избухна Гифорд. – Трябва да знае за какъв човек се омъжва.

Олимпия се втренчи в Гифорд.

– Нима сте полудели? Моят съпруг не е страхливец.

– Разбира се, че не е – побърза да каже Деметриа. – Никой не би могъл да обвини Чилхърст в малодушие.

– Глупости! – Гифорд стисна здраво устни. – Той е страхливец, точно така.

Констънс изстена.

– Казах ти, че не е разумно да придружим брат ти, Деметриа.

– И какво можех да направя? – попита Деметриа. – Той беше твърдо решил да дойде тук днес.

Главоболието на Олимпия се беше засилило.

– Мисля, че този следобед достатъчно вече забавлявах гостите си.

Деметриа започна да я успокоява.

– Моля ви, простете на брат ми, лейди Чилхърст. Той има гореща кръв и е склонен да ме защитава дори тогава, когато няма нужда. Гифорд, ти обеща, че няма да правиш сцени. Моля те, извини се на лейди Чилхърст.

Гифорд присви очи.

– Няма да се извинявам за това, че съм казал истината, Деметриа.

– Извини се заради сестра си, ако не заради нещо друго – каза Констънс студено. – Сигурна съм, че никой не съживява старите клюки. Това само ще причини силна мъка на всички. – Тя деликатно направи пауза. – Бюмон също няма да бъде доволен да я чуе отново.

Олимпия забеляза, че последното изречение постигна някакъв ефект. Гифорд погледна разочаровано сестра си и Констънс. После неохотно се обърна към Олимпия и леко се поклони.

– Моите извинения, мадам.

На Олимпия вече всичко това ѝ беше дошло малко повече, отколкото можеше да понесе.

– Не ме интересуват вашите извинения. Между другото, днес съм извънредно заета. Ако нямате нищо против...

– Не мислете лошо за нас, лейди Чилхърст. – Деметриа започна да слага ръкавиците си. – Тогава на всички ни беше много тежко, но през тези три години аз често повтарях на Гифорд, че онова, което се случи, беше за добро. Не е ли така, Констънс?

– Точно така – каза Констънс. – Ако Чилхърст не беше развалил годежа, Деметриа никога нямаше да се омъжи за Бюмон. А аз съм убедена, че тя е много по-щастлива с него, отколкото би била с Чилхърст.

– В това няма никакво съмнение. – Деметриа погледна Олимпия. – Бюмон е много мил с мен, мадам. Аз съм много доволна от избора си. Не искам да оставя у вас впечатлението, че преследвам Чилхърст. Нищо не може да бъде по-далеч от истината.

Гифорд тихичко изруга. В главата на Олимпия вече пулсираше силна болка. Тя се питаше как една виконтеса се освобождава от нежеланите си гости. Искаше Чилхърст да се върне по-рано. Той щеше да знае как да постъпи.

– Чаят, мадам – обяви мисис Бърд, застанала на прага. – Да го наляя ли в чашите?

Олимпия вдигна поглед, доволна от прекъсването.

– Благодаря ви, мисис Бърд.

Мисис Бърд се усмихваше лъчезарно, докато триумфално се носеше из салона. Тя държеше здраво огромния поднос, на който бяха наредени чашите от стария масивен сервиз, който вървеше под наем заедно с къщата. Една по-крехка жена би се превила под тежестта му.

Тя положи подноса на малката масичка и се зае енергично с работата си. Чаши и чинийки произвеждаха невъобразим шум. Лъжичките тракаха.

Деметриа и Констънс наблюдаваха и подноса, и мисис Бърд, с известно безпокойство. Усмивката на Гифорд изразяваше презрение. Олимпия реши да направи последен опит да изгони натрапниците от салона си.

– Знаете ли – произнесе тя с мрачна решителност, – този следобед никак не се чувствам добре. Не ме интересува особено какво ще правите вие, но аз ще се кача в спалнята си и ще си легна веднага.

Всички се обърнаха и я изгледаха изненадано.

– Тъкмо донесох чая – оплака се мисис Бърд и настоя: – Гостите не бива да си тръгват, без да са изпили чаша чай.

– Не мисля, че имаме време за чай – рече Деметриа бързо и стана от дивана.

– Не, наистина нямаме. – Констънс също се изправи. – Трябва да

тръгваме.

– Не се тревожете, аз веднага ще ви наляя чая. – Мисис Бърд напълни една от чашите и я подаде на Деметриа. – Ето, заповядайте.

Деметриа автоматично протегна ръка към чая и чинийката. Но не успя да ги хване и те изтракаха и паднаха на пода. Чаят се разля по прекрасната синя рокля на Деметриа. Тя тихо извика и бързо отстъпи назад.

– О, Боже! – възкликна ядно Олимпия.

– Купих си тази рокля едва вчера. – Деметриа ядосано се опитваше да избърше мокрите петна. – Струва цяло състояние.

Констънс извади отнякъде бяла копринена кърпичка и започна да попива петната.

– Всичко е наред, Деметриа. Бюмон ще ти купи още дузина рокли.

– Въпросът едва ли е в това, Констънс. – Деметриа погледна мисис Бърд с отвращение. – Жената няма достатъчно опит, лейди Чилхърст. Защо, по дяволите, я търпите на работа при вас?

– Мисис Бърд е отлична икономка – защити я предано Олимпия.

– Разбира се, че съм – мисис Бърд заплашително размаха чайника. – Работя за истински виконт, нали? – Чаят плискаше по килима.

– Мили Боже! – каза Констънс, която като че ли се забавляваше малко. – Това наистина е много необичайно. Ще бъде много забавно за приятелите ни, с които ще играем карти довечера у семейство Нюбъри. Те няма да повярват на думите ни.

– Нямате никакво право да разпространявате клюки по наш адрес – каза остро Олимпия.

Тя се изправи на крака и събра сили за нов опит да изгони неканените гости. От коридора долетя радостно скимтене. Гласът на Хю се чу от най-горното стъпало:

– Върни се тук горе, Минотавър. Тук, момче. Върни се.

После високо, пронизително изсвирване. По дървения под тупкаха кучешки лапи Миг по-късно Минотавър се втурна в салона към гостите на Олимпия. Опашката му удари подноса с чая и още две чаши паднаха на килима.

– Мили Боже! – измърмори недоволно мисис Бърд. – Май ще трябва да донеса още чаши и чай.

– Не си създавайте безпокойство заради нас – побърза да каже Деметриа.

Констънс разтревожено започна да отстъпва назад, тъй като Минотавър май се беше насочил към дивана.

– Дръжте това същество по-далеч от нас.

При звука на гласа ѝ Минотавър извърна огромната си глава, изплезе език и затича към нея.

– Достатъчно!

Гифорд изглеждаше доста объркан. Устреми се напред с явното намерение да сграбчи кучето за каишката. Минотавър изляя доволно, очевидно заключил, че непознатият иска да си поиграе с него.

Олимпия чу как входната врата се отвори и затвори. Завъртя се бързо и видя Джейрд да влиза в коридора. Изтича до вратата на салона и го посрещна, сложила и двете ръце на хълбоците си.

– Ето ви и вас, сър. Време беше да се върнете.

– Нещо е станало ли? – попита любезно Джейрд.

Олимпия махна с ръка. Жестът ѝ обхвана шумната и хаотична сцена, която се виждаше зад гърба ѝ.

– Бих искала да се погрижите за всички тези хора, които се намират в салона ми.

Джейрд пристъпи напред и започна да изучава обстановката със завидно спокойствие.

– Минотавър – каза той тихо.

Кучето прекъсна опитите си да избегне ръката на Гифорд и се втурна през стаята. Спря се рязко точно пред Джейрд, седна на задните си крака, вдигна поглед и зачака одобрението му. Джейрд постави дланта си върху главата му и кучето се усмихна.

– Хайде – нареди му Джейрд тихо, – качи се горе, Минотавър.

Минотавър послушно стана и бързо изтича вън от салона. Джейрд впери поглед в мисис Бърд.

– Чаят няма значение, мисис Бърд.

– Но те още не са пили от него – запротестира мисис Бърд.

Джейрд изгледа Гифорд с ледена учтивост.

– Повече от сигурен съм, че нашите гости нямат време за чай. Вие и вашите придружителки тъкмо щяхте да си тръгвате, не е ли така, мистър Сийтън?

Гифорд дари Джейрд с поглед, който издаваше задушаващата го омраза и издуха един кучешки косъм от ръкава на палтото си.

– Да, всъщност наистина си тръгнахме. Наситихме се вече на цялата тази бъркотия.

– Приятен ден, лейди Чилхърст – каза Деметриа.

Тя и Констънс бързо се запътиха към вратата. Гифорд наперено ги последва. Олимпия видя как, докато минаваше през вратата, Деметриа

хвърли присмехулен поглед към Джеърд.

– Ти винаги си бил доста странна птица, Чилхърст, но това домакинство е наистина забележително дори за член на твоето шантаво семейство. Какво си мислиш, че правиш?

– Отношенията в моя дом не бива да ви тревожат, мадам – каза Джеърд. – Не се връщайте в тази къща, без да сте получили покана.

– Копеле! – прошепна Гифорд, докато минаваше през вратата. – Само се надявам, че бедната ти съпруга знае в какво се е впуснала, като се е омъжила за теб.

– Тихо, Гифорд – каза Деметриа. – Хайде, идвай. Този следобед имаме да правим и други посещения.

– Съмнявам се, че ще бъдат забавни като това – прошепна й Констънс.

Посетителите най-после се оказаха на стъпалата пред входната врата. Джеърд затвори вратата след тях, без да изчака да ги види настанени в каретата им. Обърна се към Олимпия.

– Няма да пускаш в къщата нито един от тези тримата – каза той. – Ясно ли е?

Това наля последната капка масло в огъня, поне що се касаеше до Олимпия. Тя наперено тръгна към стъпалата.

– Не ми давай нареждания, Чилхърст. Ако си забравил, ще ти напомня, че аз все още съм господарка на това домакинство, а ти си част от персонала ми. Ще бъде добре, ако си спомниш какво е положението ти и ако се държиш подобавашо.

Джеърд не обърна внимание на гневното й избухване.

– Олимпия, искам да говоря с теб.

– Не сега, сър. Денят беше особено неприятен. Отивам в спалнята си да си почина преди вечеря. – Наполовина изкачила стъпалата, тя се спря и се обърна към него. – Между другото, сър, наистина ли сте паднали толкова ниско, та да молите моите племенници и мисис Бърд да ми говорят по въпроса за женитбата?

Джеърд отиде до подножието на стълбите и сграбчи перилата.

– Да, Олимпия.

– Трябва да се засрамите, сър.

– Аз съм отчаян, Олимпия – Джеърд се усмихна странно замечтано. – Ще направя всичко, ще кажа всичко, ще стигна чак до дъното, ще използвам всякаква тактика, за те накарам да станеш моя съпруга.

Той наистина го иска и наистина ще го направи, помисли си Олимпия. Въпреки отворителното й настроение и главоболието, през нея

преминаха тръпки на възбуда. Последните ѝ съпротивителни сили се топяха като восък над пламък.

– Няма да имате нужда вече от такива маневри, сър – каза тя, все още много ядосана. Ясно съзнаваше риска, който поема. – Реших да се омъжа за вас.

Джеърд стисна по-здраво перилата.

– Наистина ли?

– Да.

– Благодаря ти, Олимпия. Ще се погрижа никога да не съжалиш за решението си.

– Много вероятно е да изпитам съжаление – каза тя заядливо, – но не мога да постъпя другояче. Моля те, остави ме сама за малко.

– Олимпия, почакай само миг. – Джеърд изпитателно се взря в лицето ѝ. – Мога ли да попитам защо си променила решението си от момента, в който се видяхме за последен път, мила моя?

– Не.

Олимпия продължи да се изкачва нагоре.

– Олимпия, моля те, трябва да знам отговора. Ще умра от любопитство. Момчетата ли те убедиха да промениш намеренията си?

– Не.

– Мисис Бърд, може би? Знаем, че тя много се тревожи за твоята репутация.

– Мисис Бърд няма нищо общо с моето решение.

Олимпия почти беше стигнала до площадката.

– Тогава защо се съгласи да се омъжиш за мен? – извика Джеърд.

Олимпия се спря на площадката и го погледна с ледена надменност.

– Промених решението си, сър, защото разбрах, че нямате равен на себе си в ръководенето на домакинството.

– И какво от това? – попита Джеърд.

– Е, много е просто, сър. Не мога да ви изгубя. Много трудно се намира добър персонал, нали знаете.

Джеърд я погледна недоумяващо.

– Олимпия, сигурен съм, че не се омъжваш за мен само защото аз мога да ти осигуря спокойствие и ред вкъщи.

– Аз лично мисля, че това е една превъзходна причина да се омъжа. О, има още едно нещо, сър.

Джеърд присви очи.

– Да?

– Може би знаеш какво означава думата „сирена“?

Той премигна.

– Сирената е митично същество, което пеело прекрасни песни и привличало моряците, за да причини смъртта им.

– Не това имам предвид – каза тя нетърпеливо. – Имам предвид думата сирена, която се изписва с „у“ – Siren.

– „Siren“ се казвал корабът на капитан Джек, на който той плавал като разбойник в моретата на Западните Индии – каза Джеърд. – Защо питаш?

Тя сграбчи перилата.

– Сигурен ли си?

Джеърд сви рамене.

– Поне така казва баща ми.

– Рисунките на последните страници – прошепна Олимпия.

Джеърд се намръщи.

– И какво за тях?

– Рисунките на последните страници на дневника изобразяват древни кораби, плаващи в бурни морета, а същото се споменава и в текста. На един от корабите на кърмата е нарисувана жена. Сирена, може би.

– Казвали са ми, че корабът на капитан Джек е имал такава фигура.

Олимпия забрави, че я боли глава. Тя вдигна полите на роклята си и затича надолу по стълбите.

– Олимпия, почакай. Къде отиваш? – попита я Джеърд, когато тя изтича покрай него.

– Ще бъда в кабинета си. – Тя се обърна, застанала на прага. – Ще бъда много заета известно време, мистър Чилхърст. Погрижи се да не ме безпокоят.

Джеърд повдигна вежди.

– Разбира се, мис Уингфийлд. Като член на вашия персонал, за мен е удоволствие да ви служа.

Олимпия тръшна вратата на кабинета пред лицето му. Отиде до бюрото си и отвори дневника на мадам Лайтборн. Дълго време стоя загледала в рисунките, които украсяваха последните страници на дневника, а после, много бавно, взе едно ножче за рязане на писма.

Пет минути по-късно тя извади рисунката, на която беше изобразен корабът на капитан Джек, и откри картата, която лежеше под нея.

Беше картата на един от островите, намиращ се в областта на Западните Индии, некартографиран досега. Но картата не беше цяла, отбеляза Олимпия. Беше скъсана на две.

И другата половина липсваше.

В долния край на парчето беше написано:

Сирената и змията трябва да бъдат съединени, те са две половини от цялото, ключалката, в която трябва да бъде пхнат ключът.

Олимпия бързо се върна на предната корица на дневника и се вгледа в рисунката на кораба, плаващ в бурно море. Там, на мястото на сирената, имаше нарисувана змия.

Олимпия нетърпеливо изряза и тази рисунка.

Но под нея нямаше и следа от другата половина на картата.

Глава 12

Джеърд постави бележника си от лявата страна на чинията си. Той му вдъхваше особено чувство за сигурност, даваше му увереността, че контролира съдбата си. Това, без съмнение, беше пълна илюзия, но мъж, който е изцяло подвластен на силните страсти, със сигурност храни известни илюзии.

– Тази сутрин уроците ще бъдат от осем до десет часа, както обикновено – каза Джеърд. – Ще се занимаваме с география и математика.

– Ще ни разкажете ли още една история за капитан Джек? – попита Хю с уста, пълна с бъркани яйца.

Джеърд го погледна.

– Не бива да говориш, докато се храниш.

– Извинете, сър. – Хю преглътна и се усмихна. – Ето. Готов съм. И какво, ще ни разкажете ли за капитан Джек?

– Да, мистър Чилхърст, искам да кажа, ваше благородие – обади се Робърт. – ще има ли още една история за капитан Джек?

– Аз искам да чуя за това, как капитан Джек изобретил специален часовник, с който да измерва на колко градуса дължина се намира в морето – каза Итън, явно нетърпелив да чуе още подробности.

– Но ние вече чухме тази история – каза Робърт.

– Искам пак да я чуя.

Джеърд тайно изучаваше лицето на Олимпия, която мажеше препечената си филийка. Изразът в очите ѝ го караше да се чувства неудобно. Още от слизането си за закуска тя имаше разсеян вид и се държеше на разстояние от всички.

Тази сутрин пред неговата спалня нямаше никакви случайни сблъсъци, нямаше погледи, изпълнени с копнеж, нямаше откраднати целувки. „*Нима този ден щеше да започне по такъв отвратителен начин*“ – мислеше си той.

– Мисля, че мога да ви разкажа за едно пътуване на капитан Джек до Бостън, което ще ви бъде от полза и в което се споменава за онзи знаменит часовник – каза Джеърд. Отново погледна на последната страница в бележника си. – След като приключим с уроците, ще придружа лея ви до библиотеката на Дружеството за пътувания и изследвания.

Олимпия като че ли се стресна.

– Отлично, има едно-две неща, които искам да проверя в картите,

които се намират в обществената библиотека.

„Никой не би се досетил, че днес е нейният сватбен ден“ – помисли си Джеърд мрачно. Очевидно, той беше много по-развълнуван от мисълта, че двамата ще се ровят из старите географски карти, отколкото тя – от мисълта, че днес е денят, в който ще се омъжи за него.

– Докато ти работиш в обществената библиотека – каза Джеърд, – аз ще се срещна с Феликс Хартуел. Имаме да обсъждаме някои въпроса, които касаят бизнеса. Робърт, Итън и Хю ще пускат хвърчилото си в парка. А докато свършим, ще е станало време за обяд.

Итън заудря пети в пръчките на стола.

– А какво ще правим следобед, сър?

– Любезно те моля да престанеш да риташ стола – каза Джеърд някак разсеяно.

– Да, сър.

Джеърд погледна какво е записано по-нататък в бележника му и почувства как мускулите на долната половина на тялото му се сковават. Какво щеше да прави той, ако Олимпия беше променила намерението си?

Трябва да направи така, че да е сигурен, че тя няма да го промени.

Тя беше неговата сирена и той нямаше да ѝ позволи да му се изплъзне точно сега, когато най-последно я беше хванал.

Не и сега, когато единствената жена, която беше пожелавал истински, почти беше станала негова. Не сега.

– След като се нахраним – каза той, като положи усилия гласът му да прозвучи спокойно, – леля ви и аз ще се погрижим да уредим формалностите по встъпването си в брак. Няма да ни отнеме много време.

От другия край на масата долетяха звън на сребро и тракане на чаши.

– О, Боже! – прошепна Олимпия.

Джеърд вдигна поглед навреме, за да види как едно бурканче полета от ръба на масата към пода. Лъжичката, която се подаваше от тясното му гърло, полетя заедно с него.

Итън едва успя да потисне смеха си. Олимпия скочи и безрезултатно се опита да почисти килима със салфетката си.

– Остави го – каза Джеърд, – мисис Бърд ще се погрижи.

Олимпия го погледна несигурно, а после сведе очи и отново зае мястото си на масата. И така, тя не приемаше чак толкова спокойно женитбата си, както си беше помислил той. Спокойствието ѝ беше само привидно. И той се поотпусна малко, постави лактите си на масата,

допря върховете на пръстите си и отново съсредоточи вниманието си върху бележника.

– Вечерята днес ще бъде сервирана по-рано от обикновено – продължи той, – тъй като ще ходим във Воксхол Гардънс, за да наблюдаваме фойерверките.

Можеше да се предвиди, че съобщението ще предизвика радостните възгласи на Итън, Хю и Робърт.

– Бих казал, че планът е превъзходен, сър. – Лицето на Робърт грееше в радостно предчувствие.

– Досега не сме виждали фойерверки – сподели Итън радостно.

– Ще има ли и състав, който да свири? – попита Хю.

– Мисля, че да – каза Джейърд.

– А ще получим ли по един сладолед?

– Вероятно, да.

Джейърд наблюдаваше Олимпия, за да види как ще реагира на новината, че ще празнуват сватбата си във Воксхол Гардънс. Доста късно се сети, че някои биха били обидени от подобна възможност. Но очите на Олимпия светеха.

– Прекрасна идея. С удоволствие ще наблюдавам фойерверките.

Джейърд облекчено въздъхна. Кой казваше, че той е напълно лишен от романтични чувства?

– Ще се разходим ли по Тъмната алея във Воксхол Гардънс? – попита Робърт с подозрителна наивност.

За секунда Джейърд смръщи вежди.

– Какво знаеш ти за Тъмната алея?

– Едно от момчетата, които срещнахме в парка вчера, ни разказа – обясни Итън. – Било доста опасно да се разхождаш по нея.

– Точно така, сър – обади се Робърт. – Понякога хората, които се разхождали по Тъмната алея във Воксхол, изчезвали завинаги – той потрепера. – Мислите ли, че е вярно, сър?

– Не, не мисля – каза Джейърд.

– Друго момче, което срещнахме, каза, че познавало една девойка. Тя работела в къщата им години наред и изчезнала по Тъмната алея – информира го Робърт. – Никога вече не я видели.

– Най-вероятно е избягала с някой иконом. – И Джейърд затвори бележника си.

– Аз много бих искал да се разходя по тази знаменита Тъмна алея – каза Робърт доста настоятелно.

Хю направи гримаса насреща му.

– Искаш да се разходиш по Тъмната алея само защото онова момче от парка ти каза, че няма да се осмелиш да го направиш. Все едно, разходката няма да се брои, ако сме всички заедно. Лорд Чилхърст ще бъде с нас и разбойниците ще се уплашат от него.

– Точно така – добави Итън триумфално. – Разбойниците няма да се появят, ако лорд Чилхърст и останалите от нас са там с теб. Ще трябва да минеш по Тъмната алея съвсем сам, за да спечелиш облога. А аз се обзалагам, че ще се уплашиш.

– Да – присмя му се и Хю – Няма да се осмелиш да минеш по алеята съвсем сам.

Робърт се загледа настоятелно в братята си.

– Не се страхувам да мина по Тъмната алея.

– Да, страхуваш се – каза Хю.

Джеърд вдигна предупредително едната си вежда и близнаците замълчаха.

– Достатъчно. Разумният човек не отговаря на насмешките и предизвикателствата на другите. Той се издига над тези неща и сам взема решенията си, като ги основава на разума и логиката. Сега, ако сте привършили закуската си, отидете и се подгответе за уроците си.

– Да, сър.

Хю хвърли на Робърт един последен таен поглед и скочи от мястото си. Итън се изкикоти и също се изправи. Робърт, като мъж, не обърна внимание на братята си, стана и се поклони на Олимпия.

Джеърд изчака да останат насаме в трапезарията, а после се загледа в Олимпия през празната вече маса.

– Вярвам, че одобряваш дейностите, които съм планирал за днес, мила моя?

Олимпия като че ли се стресна.

– Да. Да, разбира се. – Тя размаха разсеяно вилницата си. – Ти си много способен в правенето на режими, разпределения, планове и други такива. Трябва да призная, че напълно разчитам на теб.

– Благодаря ти. Старая се.

Олимпия се замисли за миг.

– Присмиваш ли ми се, Чилхърст?

– Не, мила моя. Просто напоследък възприемам себе си като все по-смешен и по-забавен.

Очите на Олимпия му показваха, че тя прекрасно го разбира.

– Джеърд, защо непрекъснато се присмиваш на самия себе си и на собствените си чувства? Защото не искаш да признаеш, че си способен

на силни страсти?

– От опит знам, че силните страсти обикновено имат отрицателен ефект върху живота на мъжа. Те водят до глупава невъздържаност, впускане в опасни приключения, безразсъдно поведение и други такива.

– Само страстите, които човек не контролира, водят до тези наистина лоши неща – нежно възрази Олимпия. – Твоите страсти са винаги под контрол, сър. – Тя силно се изчерви и продължи: – Освен може би когато си във властта на романтичните чувства.

– Да – каза Джемърд, – освен когато те любя.

Той срещна погледа ѝ. *Ти си моята огромна слабост, ти си моето уязвимо място, моята ахилесова пета. Моята сирена.*

Джемърд допи кафето си и сложи чашата си на масата с жест, който целеше да задържи вниманието ѝ.

– Трябва да ме извиниш, Олимпия. Учениците ми ме чакат.

– Джемърд, почакай, има нещо важно, което искам да споделя с теб. – Олимпия протегна ръка, за да го задържи. – Става въпрос за последното разкритие, което направих и което е свързано с дневника на мадам Лайтборн.

– Мила моя, единственото нещо, което не бих искал да обсъждам в сватбения си ден, е този проклет дневник. Знаеш колко много ме ядосва тази тема. Веднъж завинаги ти казвам, че не желая да слушам за него повече.

Джемърд се наведе и леко я целуна.

– Но Джемърд...

– Престани да мислиш за всичко друго, освен за сватбената ни нощ, моя сирено – нареди ѝ той нежно. – Може би тя ще ти се стори дори поинтересна от дневника на мадам Лайтборн.

И той излезе от трапезарията.

– Искаш от мен да подготвя къщата ти в града? – Феликс седна зад бюрото и си наля чаша искрящо бордо. – Добре. Ще бъда щастлив да свърша тази работа за теб. Ще имаш нужда от прислуга, нали?

– Да. – Джемърд усилено мислеше и барабанеше с пръсти по бюрото. – Но не бива да наемаш икономка. Ние вече имаме една.

Феликс го погледна недоверчиво.

– Онази, която сте взели със себе си от Апър Тадуей? Съмнявам се, че тя ще знае как да ръководи градската къща на един благородник. Няма достатъчно опит за тази работа.

– Ще се справим.

Феликс вдигна рамене.

– Ти вземаш решенията, разбира се. Бордо?

– Не, благодаря.

– Ами, добре, тогава разреши ми да пия за приближаващата ти сватба. – Феликс изпи бордото на една глътка и постави чашата на бюрото. – Трябва да ти кажа, че подхождаш към тези неща доста необичайно. Може би все пак си наследил част от ексцентричността на семейството си.

– Може би.

Феликс тихичко се засмя.

– Едва ли ще можеш да обявиш сватбата във вестниците, защото обществото мисли, че вече си женен. Мога ли да те попитам как мислиш да отпразнуваш щастливото събитие?

– Тази вечер ще заведем племенниците на годишната ми във Воксхол Гардънс, за да наблюдават фейерверките.

– Воксхол?! Мили Боже! – Феликс направи гримаса. – И какво мисли бъдещата младоженка за този план?

– Тя е доволна, че има на кого да остави тези неща. Може ли да сменя темата, Феликс?

– Да?

Джеърд бръкна в джоба си, откъдето извади носната кърпичка на Торбърт.

– Искам да се погрижиш това да бъде върнато на мистър Ролънд Торбърт. Ще предадеш на мистър Торбърт и едно съобщение.

Феликс гледеше носната кърпичка с любопитство.

– Какво е съобщението?

– Ще кажеш на Торбърт, че ако има още един инцидент като онзи, който е станал причина тази кърпичка да се намери в градината на лейди Чилхърст, лично господарят на къщата ще се заеме с него.

Феликс взе кърпичката.

– Добре, но се съмнявам, че Торбърт е от онези хора, които се промъкват в градините на дамите.

– И аз не мисля, че трябва особено да се тревожа за него. – Джеърд протегна обутите си в ботуши крака и погледна приятеля си. – Има още едно нещо, което искам да обсъдим. Удаде ли ти се възможност да говориш със застрахователите?

– Да. Но резултатите не бяха по-добри от тези, които донесе моето разследване. – Феликс се изправи на крака и започна равномерно да крачи из стаята. Лицето му изразяваше тревога. – Ще трябва да приемеш,

че парите е задигал капитан Ричърд. Просто няма друго обяснение.

– Ричърд е мой служител от дълго време. Той ми служи почти толкова отдавна, колкото и ти, Феликс.

– Много добре знам това, сър. – Феликс поклати глава. – Много съжалявам, че аз съм приносителят на тези лоши новини. Знаем колко важни за теб са предаността и честността. Знаем как се чувстваш. Не е лесно да приемеш, че те маме човек, на когото отдавна имаш доверие.

– Онзи ден ти казах, че не искам да играя ролята на глупака.

Половин час по-късно елегантна наета карета спря пред модерната градска къща на семейство Бюмон. От нея изскочи Джейърд.

– Изчакайте ме – извика той на кочияша. – Няма да се бавя.

– Да, господарю.

Джейърд извади златния си часовник от джоба и погледна циферблата, докато бързо изкачваше входните стъпала. Беше оставил момчетата въкъщи при мисис Бърд, за да посети Деметриа.

Нямаше много време, защото трябва да вземе Олимпия от библиотеката, но си каза, че визитата му и без това щеше да бъде кратка. Нямаше какво чак толкова да каже на Деметриа.

Вратата беше отворена от иконом, чийто неодобрителен поглед се отнасяше както за старите дрехи на Джейърд, така и за начина му на пристигане. Повечето от посетителите на тази градска къща идваха с лични карета, а не с такива, взети под наем.

– Кажете на лейди Бюмон, че Чилхърст иска да говори с нея – просто нареди Джейърд без излишни предисловия.

Икономът сведе поглед.

– Картичката ви, сър?

– Нямам картичка.

– Лейди Бюмон не приема посетители преди три часа, сър.

– Ако не ѝ предадете, че съм тук – каза Джейърд със смразяваща учтивост, – аз сам ще се погрижа за това.

Очите на икономата просветнаха гневно, но той мъдро отстъпи в коридора. Миг по-късно се отправи да изпълни поръчението. Джейърд изчака на стълбите, докато вратата се отвори за втори път.

– Лейди Бюмон ще ви приеме във всекидневната.

Джейърд не си направи труда да отговори. Той пристъпи в коридора и изчака икономът да му посочи стаята, в която се намираще Деметриа. Тя го чакаше в по-далечния край на стаята, седнала на диван тапициран

в синьо и жълто, а синьо-белите поли на копринената ѝ рокля бяха елегантно разпилени. Усмихна му се разсеяно, докато той се приближаваше към нея. Очите ѝ бяха студени и разтревожени.

На Джебърд му хрумна, че тя винаги го беше гледала с този далечен и разсеян поглед. Преди три години той беше сбъркал, като беше сметнал, че погледът ѝ издава самоконтрол и здрав разсъдък. И си беше помислил, че точно тези качества ще я направят подходяща негова съпруга.

А по-късно беше научил, че онова, което Деметриа се опитва да контролира, е отвращението си от него.

– Добро утро, Чилхърст. Това се казва изненада.

– Нима?

Джебърд удостои скъпо обзаведената стая с нехаен поглед. Стените бяха тапицирани в светлосиньо. Камината беше украсена с издялан бял мрамор. Тежки сини кадифени завеси обрамчваха прозорците в класически стил, които гледаха към огромна градина. Бюмон наистина беше много богат човек.

– Чудесно си се погрижила за себе си, Деметриа.

Тя наклони глава.

– Нима си се съмнявал в моите способности?

– Не. Нито за миг.

Джебърд се спря пред нея с изучаващ поглед. Призна, че тя изглежда съвсем на място в тази богато обзаведена стая.

Нито един човек, който видеше Деметриа в този момент и в тази стая, не би допуснал, че едно време тя нямаше нито пени.

– Ти винаги си била изпълнена с решителност.

– Онези от нас, които не са родени в разкош, трябва или да се научат на бъдат решителни, или да свикнат с мисълта, че ще водят твърде несигурен живот. Но ти не разбираш хората, които имат този проблем, Джебърд, нали?

– Много вероятно е да не го разбирам.

Нямаше смисъл да ѝ казва, че е научил този урок много отдавна. Не мислеше, че Деметриа ще иска да чуе, че е прекарал детството си във финансова нестабилност и емоционална несигурност сред доста темпераментното си семейство.

На Джебърд му хрумна мисълта, че никога не е разговарял с Деметриа за миналото. Не че то би я интересувало. Тя се интересуваше единствено от собственото си бъдеще и от бъдещето на брат си.

Деметриа небрежно положи едната си ръка на облегалката на

дивана.

– Предполагам, че имаш особена причина за ранното си посещение?

– Разбира се.

– Разбира се. – Гласът на Деметриа издаваше известна горчивина. – Ти никога нищо не правиш без специална причина, нали, Джеърд? Целият ти живот е контролиран от разума, от часовника ти и от проклетия ти бележник. Много добре тогава, кажи ми защо си тук.

– Бих искал да знам защо ти, твоят брат и твоята най-добра приятелка, лейди Къркдейл, сте посетили съпругата ми вчера.

Очите на Деметриа широко се отвориха. Изражението на лицето й издаваше невинност.

– За Бога, Джеърд, какъв странен въпрос! Просто искахме да я поздравим с „добре дошла“ в града.

– Спести лъжите си за съпруга си. На тази възраст той, без съмнение, е много доволен да вярва в тях.

Деметриа стисна здраво устни.

– Не си в положение, в което можеш да обсъждаш моята женитба, Чилхърст. Ти не знаеш нищо за моя брак, за моя съпруг и за моя начин на живот.

– Знам, че женитбата ви е била вдъхновена от алчността ти и от отчаянието на Бюмон, че ще остане без наследник.

– Хайде сега, Чилхърст. И двамата знаем, че алчността и желанието за наследник са най-често срещаните причини за повечето от браковете в нашето общество. – Деметриа замислено присви очи. – Сигурно не очакваш да повярвам, че връзката ти с онази доста странна жена, която криеш на улица „Айбъртън“, е основана на по-истински чувства?

– Не съм дошъл тук да обсъждам женитбата си с теб.

– Тогава защо си дошъл?

– Да ти кажа да предупредиш противния си брат да стои по-далеч от съпругата ми. Няма да позволя на нито един от двамата ви да си играе на „котка и мишка“ с нея. Ясно ли е?

– Какво те кара да мислиш, че си играем с нея? Може просто да сме били любопитни да видим какъв вид жена отговаря на твоите изисквания.

– Сигурно тези дни страдате от неизлечима скука, за да се заемете с Олимпия.

– Това означава ли, че тя е много скучна? – Деметриа му хвърли присмехулен поглед, който трябваше да мине за невинен. – Колко

жалко. Колко дълго ще задържи тя интереса ти, как мислиш? Или скучните интелектуалки напълно отговарят на вкуса ти?

– Достатъчно, Деметриа.

– Намери ли каквото търсеше, Чилхърст? – Очите на Деметриа светеха студено и гневно. – Жена, която да се съобразява с противния ти график? Жена, която не знае нищо за страстта и следователно няма да забележи, че у тебе няма страст.

– Не бива да се тревожиш за личния ми живот. – Джеърд се обърна към вратата, но после спря. – Ти получи каквото искаше Деметриа. Бъди доволна и стой далеч от дома ми.

– Това заплаха ли е, Джеърд?

– Мисля, че да.

– Ти, студенокръвно, нахално копеле! – Ръцете на Деметриа се свиха в юмруци. – Лесно ти е да заплашваш само защото имаш всичко по рождение – богатство, и титла. Мислиш, че стоиш над всички останали. Но знаеш ли какво, Джеърд? Не ти завиждам.

Джеърд се усмихна.

– Изпитвам облекчение да чуя това.

– Не, ни най-малко не ти завиждам. – Очите на Деметриа искряха. – Ти си обречен да изживееш живота си, без да познаеш страстта, която кара кръвта ти да кипи. Никога няма да узнаеш какво е да се оставиш на чувства, които могат да опустошат душата ти.

– Деметриа...

– Никога няма да познаеш радостта да бъдеш с душа, която да е сродна с твоята. Ти, с твоето сърце на търговец, никога няма да узнаеш какво е да накараш любовника да ти отговори със същата страст, нали, Джеърд?

Джеърд срещна очите ѝ и разбра, че и тя, като него, мисли за онзи следобед. Това беше денят, когато я беше целунал в конюшните на Острова на огъня.

Тази целувка не беше като почитителните и невинни ласки, с които я беше дарявал досега. Тя беше отчаян опит да извика отговор у нея. Той беше изненадал и двамата с тази целувка, но не и с отговора, който тя му даде.

Знаеше, че и двамата бяха разбрали истината онзи следобед. Между тях не можеше да съществува страст. Тогава за първи път Джеърд разбра, че би искал да има и страст в женитбата му. Предполагаше, че трябва да е благодарен на Деметриа за това, че е отворила очите му и му е показала неговата слабост.

– Ще се оправям както мога – каза Джемърд. – Приятен ден, Деметриа. Не искам повече да те виждам в къщата на съпругата си. И дръж брат си далеч от мен.

– Защо? – В очите на Деметриа се появи тревога. – Не можеш да го нараниш. Съпругът ми е богат и влиятелен човек. Той ще защити Гифорд от теб, ако е необходимо.

Джемърд вдигна вежди.

– Съпругът ти е много зает да намери лекарство за безплодието си и едва ли ще се занимава с глупавия ти брат. Още повече че ако искаш да направиш услуга на Сийтън, ще прекратиш опитите си да го закриляш. Той е на двацет и три години вече. Крайно време е да стане мъж.

– Той е мъж, дяволите да те вземат.

– Той е момче със своите момчешки, неконтролируеми емоции. Той е разглезен, тъп и извънредно темпераментен. Ти дърпаш конците му и заставаш пред него и при най-малката заплаха. Ако искаш той въобще да порасне някога, ще трябва да го научиш да носи отговорността за действията си.

– Грижила съм се за брат си през целия си живот – каза Деметриа гневно, – нямам нужда и не искам да следвам съветите ти.

Джемърд сви рамене.

– Както искаш. Но ако ти или Сийтън застанете на пътя ми, не разчитайте, че отново ще се държа като джентълмен. Вече го направих един път, ако си спомняте. Един път е повече от достатъчно.

– Ти не разбираш – изсъска Деметриа, – но пък и никога не си разбирал. Махай се, Чилхърст, или, кълна се, ще те изхвърля.

– Не си създавай това безпокойство. Ще бъда повече от щастлив да си тръгна.

Джемърд излезе в коридора, без да хвърли поглед назад. Икономът беше изчезнал, но Гифорд стоеше точно пред вратата на всекидневната. Беше пребледнял от гняв.

– Какво правиш тук, Чилхърст?

– Посещавам очарователната ти сестра, но това не е твоя грижа.

Джемърд заобиколи Гифорд и тръгна към вратата.

– Какво й каза, дяволите да те вземат?

Джемърд се поколеба с ръка на бравата.

– Ще ти предам съвсем точно какво й казах. Не се приближавай до съпругата ми, Сийтън.

Красивото лице на Гифорд се изкриви от гняв и високомерие.

– И двамата знаем, че заплахите ти са празна работа. Ти не можеш

да ми навредиш. Бюмон е прекалено влиятелен, дори за теб.

– Не бих разчитал на подкрепата на Бюмон. – Джебърд отвори вратата. – Нито пък на тази на сестра ти.

Гифорд направи крачка напред.

– Дяволите да те вземат, Чилхърст, какви ги приказваш?

– Казвам, че ако ме обидиш повторно, като се приближиш до жена ми, ще се погрижа да си платиш.

– Чилхърст – присмя му се Гифорд тихо, – нима заплашваш да ме извикаш на дуел? И двамата знаем, че си много разумен, много трезвомислещ и много страхлив, за да рискуваш да се срещнеш с мен на полето на честта.

– Виждам, че няма смисъл да говоря с теб. Вече си предупреден.

Джебърд излезе на стъпалата пред вратата и тихо затвори вратата след себе си. Каретата все още го чакаше на улицата.

– До библиотеката на института „Масгрейв“ – извика Джебърд на кочияша. – И по-бързо. Имам среща там.

Той отвори вратичката и скочи в каретата.

– Да, сър.

Кочияшът въздъхна тежко и отпусна юздите.

Каретата се отдалечаваше от къщата на Бюмон и Джебърд се отпусна върху възглавничките. Деметриа грешеше, като смяташе, че е обречен на безрадостно съществуване, помисли си той. В момента в него бушуваше водовъртеж от чувства, който заплашваше да го погуби и който беше по-силен от всичко, което беше преживявал досега.

Това беше неговият сватбен ден. Сега, когато планът му даваше плодове, той трябваше да бъде спокоен и да контролира чувствата си. Скоро Олимпия щеше да бъде негова и по Божиите, и по човешките закони. И все пак тази сутрин той се беше събудил с тревога и вълнение в душата. Не разбираше тези чувства, които го бяха стегнали в хватката си. Нали щеше да се ожени за жената, която обичаше най-много на света.

Джебърд гледаше навън към оживените улици. Сигурно Олимпия не беше дала съгласието си просто защото той успяваше да въведе ред в домакинството ѝ. Знаеше, че тя изпитва към него нещо повече. Трябваше да изпитва нещо повече.

Тя го искаше, напомни си той. Споменът за нейното страстно отдаване трябваше да му вдъхне увереност, но по някаква неизвестна причина не успяваше. Олимпия беше дала да се разбере, че няма да се омъжи за него единствено заради плътското желание, нито пък заради

репутацията си. Тя беше жена с опит, помисли си той с горчивина и за нея тези причини не бяха достатъчни, за да встъпи в брак.

И така, защо се беше съгласила да се омъжи за него, запита се той за хиляден път. Въпросът не му излизаше от главата още от вчера. Беше убеден, че нещо, което Деметриа беше казала или направила вчера при посещението си, е накарало Олимпия да приеме предложението му. Но това пък нямаше никакъв смисъл.

Освен ако сблъсъкът на двете страни в салона не е накарал Олимпия най-сетне да осъзнае, че трябва да се омъжи, за да бъде спазено благоприличието.

Все пак, помисли си Джейърд, едно нещо беше да кажеш в обществото, че си семеен, и – съвсем друго – наистина да играеш ролята на семеен пред три чифта подозрителни очи. Въпреки всичките си приказки, че е светска жена с опит, Олимпия беше невинна девойка от малко провинциално градче. Тя нямаше истинска представа в какво се впуска, когато предложи да се преструват на семейни. Не знаеше, че любопитството на хората не можеше лесно да бъде задоволено.

Разбира се, когато беше правила своите планове, тя не знаеше, че той е виконт, спомни си Джейърд. Едно нещо е да кажеш, че си омъжена просто за някого, а друго – че си омъжена за виконт. Тя вярваше, че той е просто учител. Той беше принуден да признае, че планът ѝ можеше да успее, ако той от самото начало не я беше заблудил за мястото си в обществото.

Джейърд знаеше, че грешката за изпадането в сегашното положение е изцяло негова. Без съмнение, той заслужаваше наказанието да изпитва несигурност, да си задава измъчващи го въпроси, да балансира на ръба между надеждата и отчаянието.

Такива са последиците от силните страсти.

Така да бъде. Той се усмихна мрачно. Ясно беше, че веднъж оставил се във властта на плътското желание, човек вече не може да бъде сигурен в нищо. Всичко, което можеше да направи, беше да се опита да се задържи на повърхността на бушуващите дълбоки води.

Довечера щеше да бъде неговата сватбена нощ. Нямаше да позволи нищо да застане на пътя на онова, което най-силно желаше. Довечера, когато я заведе в леглото, Олимпия вече ще е негова жена. Той ще се опива от тяхната любов и ще знае, че най-после има законно право над тази жена.

Може и да не беше сигурен за причините, накарала я да приеме предложението му, но беше повече от сигурен, че тя го желае също

толкова страстно, колкото и той нея.

Това не беше достатъчно за него, осъзна той, не го задоволяваше напълно, но беше повече, отколкото някога щеше да изпита с Деметриа.

Фойерверките, които осветяваха небето над Воксхол Гардънс, бяха прекрасно зрелище. Толкова прекрасно, че почти успяха да откъснат Олимпия от измъчващите я мисли.

Тя беше вече омъжена.

Но все още не можеше да свикне с новото си положение.

Беше омъжена за Джейрд.

Това ѝ се струваше невъзможно. Кратката церемония, която много ѝ беше заприличала на бизнес-среща, беше се състояла в една църква в покрайнините на Лондон този същия следобед. Беше присъствал само един свещеник. Всичко това сега ѝ се струваше нереално – като че ли не се беше случило.

Щяха да бъдат заедно цял живот.

Ами ако беше направила ужасна грешка, помисли си Олимпия с внезапна тревога. Какво щеше да стане, ако Джейрд не се научеше да я обича така, както тя обичаше него?

Нямаше никакво съмнение, че той страстно я желае. Беше сигурна, че върху тази основа би могла да гради всичко останало.

Трябваше да гради, защото нещата не можеха да останат така.

Но страстта не бе любов. Леля Софи и леля Ида я бяха научили, че любовта е много важна, бяха ѝ казали какво е и какво не е любовта. Олимпия много добре знаеше, че има огромна разлика между плътското желание и по-дълбокото и по-истинско чувство.

Тя обичаше Джейрд с цялото си сърце, но не беше сигурна дали и той ще я обикне. Джейрд не вярваше в съществуването на силните страсти. Той се присмиваше на собствените си силни чувства и се опитваше да ги държи винаги под контрол.

Освен когато я любеше, помисли си Олимпия.

Тя стисна здраво чантичката си и вдигна очи към небето, за да види поредния фойерверк.

Освен когато я любеше.

Тази вечер тя се чувстваше смела като пътешественик, който тръгва да търси отдавна загубено съкровище. Но щеше да рискува всичко, за да превърне страстта на Джейрд в истинска любов.

– Ооо, погледнете тази експлозия – възторжено извика Итън, когато

от небето надолу започнаха да падат разноцветни искри. Той погледна Джейрд, който стоеше до него. – Виждали ли сте някога нещо толкова красиво, сър?

– Не – каза Джейрд, без да откъсва поглед от лицето на Олимпия. Той всъщност нито веднъж не беше вдигнал очи към фойерверките. – Мисля, че не.

С крайчеца на окоето си Олимпия забеляза страстта, която гореше в погледа на Джейрд и която той се опитваше да потисне. Никога преди тази страст не беше ѝ се струвала така опасна.

Погледът на Джейрд предизвика възхитителни, силни тръпки в тялото на Олимпия. Те бяха много по-зашеметяващи дори от гледката над главите им. Когато той я гледаше по този начин, тя се чувстваше наистина много красива.

– На мен пък музиката ми харесва много – възкликна Хю. – Не мислиш ли, че тя е много вълнуваща, лельо Олимпия?

– О, да.

Олимпия чу гласа си, който звучеше така, като че ли е останала без дъх. Тя самата беше доста изненадана от това, но срещна погледа на Джейрд, който ѝ казваше, че всичко е наред и че самият той се чувства така. И двамата мислеха за едно и също нещо – как той ще я докосне тази нощ. Нито един от тях дори не чуваше музиката.

– Музиката наистина е вълнуваща – отговори Олимпия.

– Като песента на сирената – прошепна Джейрд в ухото ѝ. – И аз не мога да ѝ устоя.

Олимпия хвърли още един поглед към твърдия му, неумолим профил и почти се разтопи при вида на мъжкото желание, което цялото му лице излъчваше.

Джейрд взе ръката ѝ в своята. Музиката се извисяваше над възхитената тълпа, която се беше събрала във Вокхол Гардънс.

– Трябва да има хиляди хора тук тази вечер – отбеляза Робърт.

– Най-малко две-три хиляди – каза Джейрд. – А това означава, че всеки един от вас може лесно да се изгуби. – Той огледа едно по едно развълнуваните момчешки лица. – Искам да ми обещаете.

– Да, сър – каза Робърт послушно, а после отново радостно извика, когато нови разноцветни светлини избухнаха в небето.

– Да, сър.

Итън ентузиазирано пляскаше с ръце. Вниманието му беше приковано в небето. Хю пък не отделяше поглед от оркестъра. На неговото лице също беше изписан възторг.

– Да, сър. Много ли е трудно да се свири на музикален инструмент, сър?

Погледите на Джеърд и Олимпия се срещнаха.

– Изискват се много време и усилия – каза той внимателно, – но си заслужава да се опита. Ако човек наистина нека да успее в начинанието, ще трябва да му посвети всичките си сили.

Олимпия знаеше, че той не говори за свиренето на музикален инструмент. Джеърд говореше на нея. Тя не беше съвсем сигурна какво иска да ѝ каже, но усещаше, че ѝ прави някакво признание. Усмихна се с треперещи устни.

– А какво ще кажете за барабаните? – настоя Хю. – Може би не е чак толкова трудно да се научиш да свириш на тях.

– Но ще бъдеш много по-доволен, ако се научиш да свириш на пиано.

– Така ли мислите?

Хю го гледаше със сериозно изражение.

– Да. – Джеърд леко се усмихна. – Ако наистина искаш да се научиш да свириш на музикален инструмент, ще се погрижа да ти намеря учител.

Лицето на Хю засия.

– Много бих искал, сър. Наистина.

Олимпия докосна Джеърд по ръката.

– Ти си много добър с нас, господарю мой.

Джеърд целуна гърба на облечената ѝ в ръкавица длан.

– За мен е удоволствие.

– Къде е Робърт? – попита Итън остро.

– Беше тук преди минута – каза Хю. – Може би е отишъл да си купи сладолед. И аз бих искал един.

Олимпия рязко се завърна в действителността. Беше разтревожена. Огледа се бързо наоколо. Нямаше и следа от Робърт в тълпата развълнувани зрители.

– Няма го, господарю мой. Обеща да стои близо до нас, но никъде не го виждам.

Джеърд пусна ръката ѝ и тихичко изруга.

– Тъмната алея.

Олимпия го погледна.

– Моля?

– Подозирам, че не е устоял на изкушението да се разходи сам по Тъмната алея.

– О, да. Непрекъснато говори за това тази сутрин.

Олимпия беше разтревожена от мрачното изражение на Джебърд.

– Наистина ли Тъмната алея е толкова опасна?

– Не – каза Джебърд. – Но не в това е въпросът. Робърт ми даде дума, че няма да се губи от погледа ми. А сега е изчезнал.

– Ще го набиете ли, сър? – попита Итън тревожно.

Хю се намръщи.

– Заради облога е, сър. Ето защо е изтичал там сам.

– Причината не е важна – каза Джебърд със заплашително спокойствие. Това, което има значение, е, че той наруши дадената дума. Но въпросът си остава между мен и Робърт. Сега ще оставя леля ви на вашите грижи, а аз ще отида да го потърся. Очаквам да намеря и трима ви точно тук, когато се върна.

– Да, сър – прошепна Итън.

– Ние ще се грижим за леля Олимпия – обеща Хю.

Джебърд я погледна.

– Не се тревожи, Олимпия. Робърт е добре. Ще се върна с него след малко.

– Да, разбира се. – Олимпия хвана Хю за ръката, а другата протегна на Итън. – Ще те чакаме точно тук.

Джебърд се обърна и се отдалечи. Само след секунди беше изчезнал в тъптата.

Хю стисна ръката на Олимпия много здраво. Долната му устна трепереше.

– Мисля, че мистър Чилхърст, искам да кажа, негово благородие, е много ядосан на Робърт.

– Глупости – успокои го Олимпия. – Той просто е малко раздразнен.

– Може би ще се ядоса на всички ни заради Робърт – каза загрижено Хю. – Може да реши, че ние му причиняваме много тревоги и че сме излишно бреме.

Олимпия се наведе към него.

– Успокой се. Чилхърст няма да ни изостави заради щуротията на Робърт, нито пък заради нещо друго.

– Той едва ли би могъл да го направи сега, нали? – каза Итън със светнало лице. – Все пак е женен за теб, лельо Олимпия. Трябва да остане при нас, нали?

Олимпия погледна Итън.

– Точно така. Той ще остане при нас.

Това беше сериозна мисъл и тя накара разсъдъка ѝ да се върне. Тревогата и вълнението на Олимпия изчезнаха. Когато човек стигне до същността на нещата, се успокоява. И тя призна, че Чилхърст се е оженил за нея заради благоприличието и страстта.

И щеше да остане при нея.

Глава 13

Трябваше да се досети, че Робърт няма да устои на изкушението да се разходи по Тъмната алея, помисли си Джеърд. Негова беше грешката, че момчето беше успяло да се изплъзне. Той мислеше за брачната си нощ, а не за отговорностите си. Страстта държеше в плен разсъдъка му, както ставаше винаги когато силните чувства бяха замесени. И последиците бяха налице.

Безбройните оцветени фенери, които осветяваха площта, върху която бяха разположени Воксхол Гардънс, започнаха да се разреждат с приближаването му към Тъмната алея. Слабата светлина на Луната никак не беше достатъчна. Музиката и шумът на тълпата се стопяваха в далечината, докато той навлизаше все повече във вътрешността на градините.

Дърветата, които обграждаха най-тъмните измежду множеството дълги алеи, бяха гъсти и дебели. Тук-там се виждаха двойки, които търсеха уединение. Когато мина покрай една особено гъста група дървета, Джеърд чу нежния чувствен смях на жена, последван от тихия и нетърпелив шепот на мъж. Но нямаше и следа от Робърт.

Джеърд внимателно се вгледа в сенките и се запита дали не е сбъркал. Може би Робърт не беше тръгнал към Тъмната алея все пак. В такъв случай той беше изправен пред много по-голям проблем, отколкото Джеърд си мислеше.

Очакванията за щастливата му брачна нощ се отдалечиха в нощта. Щеше да бъде доволен, ако успееше да прибере всички у дома и да ги сложи в леглата им преди един часа сутринта.

Планът му за вечерта се проваляше.

От едната страна на пътеката листата се размърдаха. Един мъж се изкашля тихо.

– Хм. Да не си Чилхърст, а?

Когато грубият шепот достигна до ушите му, Джеърд замръзна на място. Обърна се наляво към гъстата група дървета и каза:

– Да, аз съм Чилхърст.

– Тъй и реших. Той каза, че носиш превръзка на окото като кръвожаден пират, така каза той.

– Кой е казал така?

– Моят работодател.

Слаб и нисък мъж, облечен в мръсна кафява пелерина, с риза, цялата в мазни петна, и доста отпуснати панталони, излезе от тъмнината. Стъпи на пътеката и се усмихна на Джебърд, като разкри липсващите си зъби.

– Добър вечер, ваше благородие. Хубъва нощ да праене на бизнес, нъли?

– Зависи. Кой сте вие? – попита Джебърд.

– Да видим сега – каза слабият, но жилив мъж. – Моите приятели ми викат Скитника Том. – Той се усмихна щастливо. – И вие можете да ми викате тъй, ако искате.

– Благодаря. Сега, тъй като изглежда, че ти знаеш кой съм, може би ще приключим със запознаването и направо ще подхванем въпроса. Тази вечер имам много важна среща.

Скитника Том кимна и се усмихна.

– Малкия мерзавец каза, че вие държите на разписанието си. Това ме устройва. И аз съм човек на бизнеса, също като вас и оня, дето ме взе на работа тази нощ. Човекът на бизнеса трябва да спазва срещите си.

– Точно така.

– Ние, мъжете на бизнеса, се ръзбираме помежду си, нали? – Скитника Том тъжно поклати глава. – Не сме като другите.

– Кои другите? – попита Джебърд търпеливо.

– Онез, дет имът само плът, а нямат разум. Вие знаете за какво говоря, сигурен съм. Онези, дето винаги са развълнувани за всичко, дори за работата. Те почват да размахват пищаци и да изтърсват смешни заплахи.

– Да, познавам такива хора.

– Но има и разумни хора, тъквива като нас, господарю мой – Скитника Том мъдро кимна с глава. – Мъже, чийто глави са трезви и които използват мозъка си, за да вземат бизнес решения. Ний не позволяваме на кръвта си да кипи, когато става дума за пари, нали?

– Няма смисъл – съгласи се Джебърд. – И къде е малкият мерзавец, ако мога да попитам?

– На безопасно място. Сега, ако искаш да го видиш, по-добре да свършваме с работата.

– Аз съм на вашите услуги.

Джебърд полагаше усилия, за да не позволи на загрижеността си за Робърт да се изпише на лицето му. Скитника Том беше прав. Заради Робърт на тази среща трябваше да се гледа просто като на бизнес сделка.

Джебърд беше преживял подобна сцена преди няколко Месеца в

Испания. Тогава той преговаряше с бандитите, които бяха задържали двамата му братовчеди.

Като че ли беше обречен да спасява другите, които изпадаха в беда само поради безразсъдството си.

„А кой ще спаси мен?“ – зачуди се той.

Той изгони тази внезапна мисъл и се съсредоточи върху настоящия проблем. Усещаше близостта на камата, която както винаги беше пъхнал под палтото си. Тя му вдъхваше увереност, но той не би искал да я използва. Беше се убедил, че насилието е последна мярка и означава, че преговорите не са успели. Обикновено се намираха по-добри начини да се справиш с проблема. По-спокойни, по-разумни и по-мъдри начини.

– Радвам се да го чуя. – Скитника Том му намигна, с което искаше да му покаже, че и двамата имат опит в подобни истории. – Много е просто, господарю мой. Моят иска нещо от теб. В замяна, той ще ти върне малкия мерзавец.

– И какво иска от мен?

– Ами, той не каза. Да си остане между нас, господарю мой, аз очаквам това дъ бъдат пари, много пари. Вие знаете как стават тези работи, нали? Всичко, което ми казаха, беше, че трябва дъ отмъкна малкия мерзавец и да ви донесе съобщението. Останалото не е моя грижа.

– И какво е съобщението? – попита Джебърд.

Скитника Том подръпна колана си и придоби многозначителен вид.

– Утре ще получите писмо, което ще ви каже да идете на едно място на определено време. Там ще пише и какво да носите.

– И това е всичко?

– Страхувам се, че да, сър. – Скитника Том вдигна рамене. – Както казах, моята роля е малко ограничена.

– Мога ли да знам колко ти плати твоят работодател за усилията, които положи тази вечер? – запитва Джебърд тихо.

Скитника Том го погледна с дълбок интерес.

– Много нахален въпрос, ако мога тъй да река, господарю мой. Много нахален, наистина. Но мисля, че не ми платиха достатъчно за времето и усилията.

– Това не ме изненадва. Ти каза, че твоят работодател е човек, който се занимава с бизнес, а такива хора винаги се стараят да сключат изгодни сделки, нали?

– Това е естествено за тях, както да дишат, сър.

– Сигурен съм, че човек с твоя талант трябва да взема повече пари за изразходваното време.

Джеърд извади часовника от джоба си и замислено се взря в циферблата. Беше толкова тъмно, че не можеше да различи колко е часът, но лунната светлина беше достатъчна, за да се види, че часовникът е златен.

– Да, сър, и аз тъй мисля. – Очите на Скитника Том просветнаха, когато видя часовника. – Времето е пари.

Джеърд остави верижката на часовника да подрънква в пръстите му.

– Заетите като нас хора нямат право на неизгодни сделки. Тези, които се сключват за минути, са за предпочитане, защото изискват по-малко време.

– Вие сте човек с точен ум, сър.

– Благодаря. – Джеърд леко залюля часовника, така че да просветва при всяко движение. – Предлагам, сър, да си спестим голяма част от времето, като още сега сключим изгодна и за двама ни сделка.

Скитника Том гледаше часовника така, както свраката гледа някое парченце стъкло.

– Може и да можем, сър.

– Какво ти предложи сегашният ти работодател за услугите?

Скитника Том присви очи и придоби доста потаен вид.

– Четирийсет лири. Двайсет като начало. Останалото – когато доставя стоката.

„Той лъже“ – помисли си Джеърд. Вероятно не е получил повече от двадесет лири всичко. Златният часовник струваше много повече.

– Много добре. Тогава да приключваме – Джеърд сключи здраво пръсти около часовника. – Както казах, тази вечер имам много важна среща. Ще ти дам този часовник, ако ми доведеш малкия мерзавец. Ако приемеш, това означава, че още днес можеш да го получиш. Няма нужда да чакаш до утре.

– Часовника, ъ? – Скитника Том се замисли. – Ами всъщност аз не съм сигурен, че ще успея да получа и другата половина от парите.

– Точно така. – Джеърд направи пауза. – Освен ако не знаеш прекрасно кой е той, с какво се занимава и други такива неща, които ще ти помогнат да предявиш претенциите си.

– Не му знам името и той не знае моето.

– Много мъдро.

Джеърд скри раздражението си. Нещата щяха доста да се опростят, ако успееше да научи името на клиента още тази нощ. А сега щеше да му се наложи да прахосва време, за да успее да го намери.

– Да, сър, аз трябва да бъда доста предпазлив в моята работа. И сега какво за часовника?

– Часовникът е направен от чисто злато, както, сигурен съм, можеш и сам да видиш. Златото е чудесно обработено. Струва сто и петдесет лири, но ти може би ще решиш да го задържиш като сувенир, който да ти напомня за тази нощ.

– Сувенир, а? Моите приятели ще бъдат много впечатлени. – Скитника Том облиза устни и отново подръпна колана си. – И в замяна да доведе малкия мерзавец, ъ?

– Точно така. Искам го още тази нощ, – Джемърд погледна Скитника Том. – Имам си по-важна работа от тази да си играя на откупи.

– Мога да ви разбера, сър – Скитника Том се усмихна със своята черно-бяла усмивка. – Последвайте ме, ваше благородие, и ще сме свършили с тази работа след малко.

Скитника Том се обърна и вместо да тръгне по пътеката, изчезна в гъсталака.

Джемърд пусна часовника обратно в джоба си и пхна ръка във вътрешността на палтото си. Сграбчи дръжката на камата, но не я извади от калъфа.

Трябваша им няколко минути, за да излязат на улицата. След като излязоха от Воксхол Гардънс, Скитника Том се запровира между спрелите до тротоара карети и излезе на една тясна уличка. Малка черна карета чакаше, притаена в сенките.

Кочияшът, загърнат в мръсна пелерина, се беше свил на мястото си. Стресна се, когато видя Джемърд. Бавно отдели шишето с бренди от устните си и го скри под седалката.

– Ей там, вие, какво става? – Кочияшът смръщи вежди към Скитника Том. – Никой не ти е казал да водиш този човек тук.

– Той няма да идва с нас – успокой го Скитника Том. – Ние се спознавахме за нещо. Ще му върнем малкия мерзавец.

– В замяна на какво? – попита кисело кочияшът.

– Чъсовник, който ще ни донесе три пъти повече от туй, което вече имаме.

Кочияшът впери остър поглед в Джемърд. Пхна ръце в гънките на пелерината си.

– Ами, тогава, защо да не вземем часовника му, а също така и малкия мерзавец, а?

Джемърд направи крачка към Скитника Том и обви едната си ръка около слабия му врат. Измъкна камата от калъфа ѝ и опря острието до

гърлото на мъжа.

– Бих искал да спазим споразумението – каза той тихо, – но щом искате, можете да усложните нещата.

– Успокойте се, господарю мой – каза бързо Скитника Том – Моя приятел малко избърза. Не е хладнокръвен като вас и мен. Но работи за мен и ще направи, каквото му кажа.

– Тогава кажи му да извади пистолета от джоба си и да го хвърли на земята.

Скитника Том изгледа кочияша.

– Направи, както ти казват, Дейви. Ще спечелим много от тази отвратителна работа. Не прави нещата по-трудни.

– Сигурен ли си, че можем да му имаме доверие? – Дейви като че ли беше скептично настроен.

– Да – измърмори Скитника Том.

– Добре тогава. Щом си сигурен.

Кочияшът се поколеба малко, а после скочи от мястото си на земята. Отвори вратата на каретата, пхна ръката си вътре и измъкна Робърт, който беше със завързани ръце и със запушена уста.

– Ето ти го – извика кочияшът. – Хайде, давай часовника, за който говори Том.

И той блъсна Робърт към Джеърд. Робърт беше отворил широко очи от страх. Препъваше се като сляп докато се мъчеше да направи крачка към него. Джеърд бързо скри камата, преди момчето да я е видяло. Премести я отзад и я опря в гърба на слабия човечец.

– Насам, Робърт.

Робърт извърна глава при звука на гласа му и възкликна приглушено. Страхът в очите му изчезна. Беше заменен от явно облекчение.

Джеърд плъзна камата в калъфа ѝ. Отстъпи назад и извади часовника от джоба си. А после нарочно блъсна Скитника Том към каретата.

– Хайде, тръгвайте – каза Джеърд. – Общата ни работа приключи.

– Ами часовникът? – изстена Скитника Том.

Джеърд хвърли часовника към него така, че да опише висока дъга. Златото проблесна на лунната светлина. Скитника Том го хвана във въздуха и извика от задоволство.

– Удоволствие беше да правя бизнес с вас, сър – каза Скитника Том. Часовникът изчезна в джоба му.

Джеърд не си направи труда да отговори. Хвана здраво Робърт и го накара бързо да пресече улицата. Щяха да бъдат в безопасност едва когато достигнат до оживените улици. Развърза ръцете на момчето и

отпуши устата му.

– Добре ли си, Робърт?

– Да, сър. – Гласът на Робърт слабо трепереше.

– Тогава да тръгваме. Леля ти и братята ти ни чакат. Те ще се тревожат.

– Ти им даде часовника си! – Робърт гледаше Джейрд с изненада.

– А ти ми даде честната си дума, че няма да изчезваш от погледа ми.

Джейрд бързо преведе момчето през множеството карети, които заобикаляха Воксхол Гардънс.

– Много съжалявам, сър – каза Робърт тихо. – Искях само да мина по Тъмната алея. Заради облога, нали разбирате.

– Облогът е бил по-важен от честната ти дума? – Джейрд бързо си проправяше път през тълпата към мястото, където беше оставил Олимпия и близнаците.

– Мислех, че ще се върна, преди да сте забелязали отсъствието ми – каза Робърт нещастно.

– Достатъчно. Ще обсъдим това утре сутринта. – Робърт плъзна поглед по лицето на Джейрд.

– Очаквах да бъдеш много ядосан.

– Аз съм силно разочарован, Робърт. Има разлика.

– Да, сър.

И Робърт потъна в мълчание.

Пускането на фойерверки беше приключило, но оркестърът продължаваше да свири ентузиазирано в павилиона. Олимпия ги чакаше. Близнаците бяха станали доста неспокойни. Като че ли бяха започнали да се отегчават. Тревогата, изписана на лицето на Олимпия, изчезна в мига, когато видя Робърт и Джейрд.

– Ето ви и вас – каза тя с явно облекчение. – Тъкмо щяхме да отидем да ви търсим по Тъмната алея.

– Точно така – извика Итън. – Леля Олимпия каза, че ще бъдем в безопасност, ако сме всички заедно.

Джейрд си помисли какво ли щеше да стане, ако Олимпия и близнаците се бяха появили в най-неблагоприятния момент от преговорите му със Скитника Том. Гневът и тревогата, които беше потискал през последния час, най-сетне избухнаха.

– Казах ти да стоиш тук с близнаците и да чакаш – каза той тихо. – Когато давам нареждания, очаквам да се подчиняваш, мадам.

Олимпия го погледна така, като че ли я беше ударил. А после в

очите й просветна разбиране.

– Да, господарю мой – каза тя много нежно. А после бързо се обърна към Робърт:

– Какво се случи, Робърт? Къде беше?

– Един разбойник ме отвлече, както си вървах по Тъмната алея – каза Робърт, не без известна гордост. Погледна Джеърд и вълнението в очите му угасна. – Той ме изведе от Воксхол Гардънс и ми каза, че ще трябва да остана с него до утре сутринта.

– Баламосваш ни, нали? – попита Итън.

Лицето на Хю издаваше недоверие и възхищение. Той се обърна към Джеърд за потвърждение.

– Всичко това е лъжа, нали, сър? Никой не е отвлечал Робърт. Той ни заблуждава.

– Страхувам се, че Робърт казва истината.

Джеърд хвана Олимпия за ръката и тръгна към вратата.

– Какво говориш? – Олимпия се изтръгна от нежната хватка на Джеърд и сграбчи Робърт за рамото. Обърна го към себе си. – Робърт, истина ли е това? Някой те е отвлякъл тази нощ?

Робърт кимна, а после омърлушено отпусна глава.

– Не трябваше да вървя сам по Тъмната алея.

– Боже мой! – Олимпия силно го прегърна. – Добре ли си?

– Да, разбира се. – Робърт се освободи от прегръдката на Олимпия и изправи рамене. – Знаех, че мистър Чилхърст ще тръгне да ме търси. Само че не знаех, че ще ме намери още тази нощ. Мислех, че ще трябва да почакам до утре.

– Но защо някой се е опитал да те отвлече? – попита Олимпия и погледна Джеърд. – Не разбирам. Какво искаше онзи негодник?

– Не знам – каза Джеърд и отново я хвана за ръката. Малката група излезе на оживената улица. – Признавам, че не изчаках достатъчно дълго, за да открия мотивите на действащите лица.

– Мили Боже! – прошепна Олимпия. – Има само една причина, поради която някой би искал да отвлече Робърт.

– И каква е тя? – попита Хю нетърпеливо.

– Той сигурно е по дирите на дневника на мадам Лайтборн – каза Олимпия сериозно и мрачно.

– Проклятие! – измърмори и Джеърд.

– Който и да е бил той, сигурно е възнамерявал да задържи Робърт и да поиска откуп – обясни Олимпия. – И много вероятно щеше да поиска дневника, за да ни върне Робърт. Това може да го е извършил само

един човек.

Джеърд доста късно разбра накъде я водят нейните заключения.

– Виж, Олимпия...

– Бил е Пазителя – каза Олимпия извънредно сериозно. – Нима не разбираш? Трябва да е бил той. Трябва да го спрем, преди да се е случило нещо ужасно. Може би трябва да наемем някой таен агент от „Боу стрийт“, за да го проследи. Мислиш ли, че ще успеем да го проследим, господарю мой?

На Джеърд и това му беше достатъчно.

– По дяволите, Олимпия, няма ли да престанеш да бърбиш за този Пазител? Няма такъв човек. Дори някога да е съществувал, вече отдавна е мъртъв. Освен това нито мястото, нито часът са подходящи, за да пукаш на воля глупавото си въображение.

Олимпия се смръзна в ръцете му. И трите момчетата погледнаха Джеърд, за да изразят мълчаливото си несъгласие с него. Джеърд изруга наум. Знаеше, че гневът, който проявяваше, трябва да бъде насочен главно към него самия. Не беше успял да се справи с отговорностите си. Трябваше да държи Робърт под око. А вместо това той непрекъснато мислеше за брачната си нощ.

Осъзнаването на този факт не допринесе с нищо за разпръсването на лошото му настроение. Напротив. В главата му нямаше никаква друга мисъл, освен тази, колко близо бяха до нещастieto. Мислеше още и за това, колко по-голямо щеше да бъде то, ако Олимпия беше привела плана си в действие и беше тръгнала да го търси.

А сега тя се опитваше да припише цялата работа на Пазителя.

Човек не трябва да страда от подобни прояви на глупост в сватбената си нощ, помисли си Джеърд.

– И как успяхте да върнете Робърт обратно, ваше благородие? – попита Итън с обичайното за него неугасващо любопитство.

– Да, сър – извика и Хю, след като скочи в каретата. – Как успяхте да спасите Робърт?

Робърт погледна много сериозно Джеърд, а после бързо извърна глава.

– Негово благородие даде на разбойника часовника си, за да ме откупи.

– Часовника си?

Очите на Итън станаха кръгли. В тъмната карета настъпи мълчание. Докато каретата трополеше по паважа, всички погледи бяха вперени в Джеърд. И всички изразяваха изненада.

– О, Боже! – прошепна Олимпия.

– Проклятие! – прошепна Итън.

– Не вярвам! – каза Хю. – Вашият красив часовник, сър? Платили сте за Робърт с него?

Робърт изправи гръб и рамене.

– Вярно е, нали, ваше благородие? Дадохте на разбойника часовника си, за да платите за мен.

Погледът на Джеърд обходи последователно всички и най-накрая се спря на Робърт.

– Ще обсъдим това утре сутринта в девет часа, Робърт. Дотогава никой да не казва нито дума по въпроса.

И мълчанието отново се настани в каретата.

Доволен, че беше казал последната дума, Джеърд се отпусна на възглавниците и замислено се загледа през прозорчето. Каква неприятна прелюдия към сватбената му нощ!

Зачуди се защо ли тези дни животът му не вървеше по план, както беше досега.

Час и половина по-късно Олимпия разтревожено крачеше из малката си спалня. Погледна часовника, който стоеше на бюрото, за четвърти път, след като беше облякла нощницата си и копринения си халат. От спалнята на Джеърд все още не долиташе никакъв звук.

Къщата беше съвсем тиха приблизително отпреди час. Всички, освен Джеърд, вече бяха в леглата си. Дори Минотавър беше изчезнал в кухнята.

Джеърд се беше затворил в кабинета с бутилка бренди веднага след като нареди всички да се качват по стаите си. А той все още беше долу.

Това беше нейната сватбена нощ, но Олимпия вече не я очакваше с копнеж и радостно предчувствие. Наистина, та тя дори не беше сигурна, че ще има сватбена нощ. Мрачното настроение на Джеърд тежеше над цялата къща.

Олимпия го чувстваше, но не можеше да го разбере напълно. Казваше си, че Джеърд е разтроен заради странните неща, които се бяха случили тази вечер. Това обяснение беше достатъчно разумно. Джеърд имаше избухлив нрав. Тази вечер той беше направил много, за да спаси Робърт, който трябваше да го послуша и да не се отдалечава от тях.

Тя се досещаше, че Джеърд сигурно е преживял доста неприятни мигове, докато се е пазарял с разбойниците за откупа на Робърт. И

наистина беше ужасно, че е бил принуден да се раздели с красивия си часовник заради Робърт.

Тя разбираше, че случилото се тази вечер може да изкара от релси-те дори спокойния и трезвомислещ Джебърд.

Но за него нямаше извинение, че се държи по един толкова отвратителен начин в тяхната сватбена нощ.

Тя стигна до единия ъгъл на малката спалня, обърна се и тръгна към срещуположната страна. Дълбоко в нея се зароди силно безпокойство.

Молеше се Джебърд да не изпитва разкаяние и съжаление. Може би днешните събития го бяха накарали да съжалява, че се е оженил за нея.

Ами ако беше стигнал до заключението, че тя и нейните племенници са прекалено голямо бреме?

Ами ако Джебърд седеше там долу, в кабинета, и пиеше бренди, за да забрави, че е обречен да прекара целия си живот с онези, които блажено спят горе?

Олимпия се спря пред огледалото на тоалетката и се намръщи на отражението си. Не беше изцяло по нейна вина, че тя и Джебърд бяха принудени да се оженят. Джебърд беше този, който ги беше подтикнал към катастрофата, когато се беше вмъкнал в къщата ѝ като учител на децата.

Беше я измамил още от самото начало. Тя му съчувстваше за причините, които го бяха принудили да постъпи така, но действията му до известна степен облекчаваха нейната вина.

Освен това тя беше наела Джебърд на работа, а той все още не беше напуснал.

Олимпия вирна брадичка. Джебърд нямаше право да се отнася по този начин с невинната си работодателка в нейната сватбена нощ.

Вдъхновена и решителна, Олимпия намести нощната си шапчица, завърза халата си и отиде до вратата. Отвори я и пристъпи в тихия коридор.

От края на стълбите видя ивицата светлина, която се процеждаше под вратата на кабинета. Изправи рамене и наперено започнала слиза надолу по стълбите. Бързо пресече малкия коридор на долния етаж.

Вдигна ръка, за да почука на вратата на кабинета, но после промени решението си. Хвана бравата и отвори вратата без предупреждение. С високо вдигната глава влезе и затвори вратата.

И рязко се спря, когато видя Джебърд. Гледката я разтревожи много повече, отколкото беше предполагала.

Джеърд се беше изпънал в нейното кресло с небрежната грация на дебнещ звяр. Не беше събул ботушите си и арогантно беше качил краката си на бюрото, като че ли притежаваше кабинета и всичко, което се намираще в него.

Отдавна беше съблякъл жакета си. Единствената свещ, която гореше в стаята, разкриваше оголените му гърди. Ризата му беше разкопчана до пъпа. В едната си ръка държеше чаша, пълна до половината с бренди.

Черната кадифена превръзка на лявото му око правеше блясъка на здравото му око още по-опасен.

– Добър вечер, Олимпия. Предполагам, че вече си дълбоко заспала.

Олимпия се стегна и посрещна спокойно особено неприятния тон, с който ѝ говореше той.

– Слязох долу, за да говоря с теб, мистър Чилхърст.

Джеърд вдигна вежди.

– Мистър Чилхърст?

– Ваше благородие – поправи се тя нетърпеливо. – Има някои неща, които трябва да обсъдим.

– Нима? Не те съветвам да говориш с мен, мадам. Не и тази нощ. – Той я поздрави с вдигната чаша. – Не съм в най-доброто си настроение, както виждаш.

– Разбирам. – Олимпия го дари с неуверена усмивка. Устните ѝ трепереха. – Тази вечер беше особено напрегната за теб. Мъж с твоята силна чувствителност съвсем сигурно ще пострада доста при тези нещастни обстоятелства. Без съмнение, нужно ти е време, за да се възстановиш.

– Без съмнение.

Устните на Джеърд се изкривиха. Той пое поредната глътка бренди и в очите му се появиха весели пламъчета.

– Ние, мъжете, които сме прокълнати да притежаваме остра чувствителност и страстна натура, реагираме по болезнен емоционален начин на бедите, в които могат да попаднат наши близки.

– Няма нужда да се присмиваш нито на мен, нито на темперамента си, Чилхърст – каза Олимпия тихо. – Ние сме такива, каквито сме. Трябва да приемем това и да се опитаме да извлечем най-доброто от характеристиките си. – Тя си пое дълбоко дъх, събра кураж и продължи: – Чувствам, че същото важи и за твоя брак, господарю мой.

Джеърд ѝ отправи поглед, който издаваше отвращението му.

– Нима наистина е така?

Олимпия направи крачка напред и плътно се загърна в халата си.

– Факт е, сър, че сме принудени да живеем заедно, ако разбираш

какво искам да кажа.

– Принудени да живеем заедно. Очарователна представа за нещата.

– Разбирам, че премисляш женитбата си, че се съмняваш в нейната разумност, и наистина много съжалявам за това. Опитах се да те разубежда, ако си спомняш.

– Много добре си спомням, мадам.

– Да, добре. За нещастие, сега няма какво да се направи по въпроса. Трябва да се опитаме да извлечем най-доброто от сегашното положение на нещата.

Джеърд остави чашата с бренди и постави лакти на облегалките на креслото. Съедини върховете на пръстите си и я погледна загадъчно. Лицето му беше непроницаемо.

– Ти размисляш повторно за нашата женитба, Олимпия?

Тя се поколеба.

– Съжалявам, че ти се почувства принуден да се ожениш за мен, господарю мой. Не исках да стане така.

– Аз не бях принуден да се ожена за теб против волята си.

– Беше.

– Трябва ли непрекъснато да спориш с мен? Ожених се за теб, защото го исках.

– О! – Олимпия се изненада от твърдението му. Настроението ѝ се повиши. – Това е много хубаво, господарю мой. Аз бях малко разтревожена, разбираш ли? Не ми харесваше мисълта, че си се оженил за мен само защото не си намерил друго разрешение, което да запази честта и на двама ни.

– Аз развалих първия си годеж. Ти го знаеш. Можеше да предположиш, че щях да намеря начин да се измъкна от връзката ни, ако го исках.

– Разбирам.

– Също като теб, аз не съм прекалено загрижен за мнението на обществото и не се страхувам от евентуалните скандали.

Олимпия направи още една крачка към бюрото.

– Много се радвам да чуя това, господарю мой.

Той наклони леко глава. Изражението на лицето му беше едновременно присмехулно и загадъчно.

– Мислиш ли, че някога ще успееш да ме наричаш Джеърд? Съвсем сами сме тук тази нощ. При това вече сме женени.

Олимпия се изчерви.

– Да, разбира се, Джеърд.

– Защо се омъжи за мен, Олимпия?

– Моля?

Той внимателно наблюдаваше лицето ѝ на слабата светлина на свещта.

– Попитах те защо се омъжи за мен. Нима само защото смяташ, че съм ти особено полезен?

– Джебърд!

– Мисля, че точно това се опита да ми внушиш вчера, когато прие предложението ми. Ти ясно ми даде да разбера, че ме цениш главно защото мога да налагам ред в домакинството ти.

Олимпия беше ужасена.

– Аз го казах само защото имах главоболие и защото бях много разстроена заради онова, което се случи в салона. Заради сцената, която се разигра между мен, лейди Бюмон, лейди Къркдейл и мистър Сийтън. Има много други причини, които ме накараха да приема предложението ти.

– Сигурна ли си? – Трябва да отбележа, че не съм чак толкова полезен, щом тази вечер изпуснах Робърт от очи.

– Не си виновен ти, че Робърт се загуби. Той сам си е виновен. – Отчаянието, което Олимпия изпитваше от самото начало, започна да нараства. – Ти го спаси, Джебърд. И аз никога няма да го забравя.

– И заради това ли слезе тук тази нощ? За да ми благодариш, че съм спасил Робърт, след като аз съм виновен за това, че той се изгуби?

– Достатъчно.

Олимпия стремглаво измина разстоянието, което я делеше от Джебърд, и застана пред него.

– Мисля, че нарочно правиш нещата по-трудни, Джебърд.

– Възможно е. Аз съм в настроение, с което ми е трудно да се справя.

Олимпия присви очи.

– И което е още по-лошо, мисля, че нарочно предизвика тази кавга, за да ме разтревожиш и натъжиш.

– Не аз започнах кавгата. – Джебърд рязко свали краката си от бюрото и се изправи. – Ти я започна.

– Не съм.

Олимпия не искаше да отстъпи.

– Да, ти започна кавгата. Аз си седях сам тук долу и си мислех за моите работи. А ти нахлу тук преди малко и кавгата започна.

– Това е нашата сватбена нощ – процеди Олимпия през стиснати

зъби. – Ти трябваше да бъдеш горе с мен. Не биваше да слизам долу да те търся.

Джеърд постави длани на бюрото и се наведе към нея.

– Кажи ми защо се съгласи да се омъжиш за мен, Олимпия.

– Знаеш отговора! – Силен гняв владееше Олимпия. – Омъжих се за теб, защото ти си единственият мъж, когото някога съм искала. Единственият мъж, чието докосване ме изпълва с желание. Единственият мъж, който ме разбира. Единственият, който не ме смята за твърде странна. Джеърд, ти превърна в реалност всичките ми мечти. Как бих могла да не се омъжа за теб, кръвожадни пирате?

Гробовна тишина се възцари в стаята. Олимпия се чувстваше така, все едно се готви да скочи от висок мост в бушуваща река.

– А! – каза Джеърд тихо. – Е, това е, предполагам.

И протегна ръце към нея, за да я хване точно когато тя се потопи в морето на страстта, което погълна и двамата.

Глава 14

В мига, когато я докосна, Джебърд почувства как силният гняв на Олимпия се превърна в друго, но още по-силно чувство.

„Ти превърна в реалност всичките ми мечти.“

Нито една жена не му беше казвала подобни думи, помисли си Джебърд. Нито една жена не го беше пожелавала така.

Изглежда, нищо не можеше да победи желанието, което Олимпия изпитваше. Тя го желаше още когато го смяташе само за учител. Желаше го и след като разбра истинската му самоличност. Желаше го и след като имаше особени причини да вярва, че той също искаше да открие тайната на дневника на мадам Лайтборн. Тя не се интересуваше нито от титлата му, нито от богатството му. Искаше единствено него.

Това беше повече, отколкото можеше да мечтае, осъзна Джебърд. Но не беше достатъчно. Никога нямаше да бъде достатъчно. Истинското съкровище все още го примамваше някъде отдалеч, макар той да не можеше да назове какво е то.

И все пак никога не беше бил по-близо до него. Никога не беше имал толкова много. Мъдрият човек взема каквото може и се смята за щастлив, че го е получил.

Пиратите вземат онова, което успеят да докопат, и оставят незаграбените съкровища на произвола на съдбата.

Джебърд придържа Олимпия в скута си и двамата се отпуснаха на креслото. Тя се сгуши в него – топла и ухаеща, изпълнена с желание.

– Джебърд.

Олимпия обви врата му с ръце и нежно го целуна. От устните ѝ се изтръгна тихо чувствено стенание.

Джебърд докосна нежно заобления ѝ прасец там, където той се подаваше изрод полите на халата ѝ. Споменът за онзи първи път, когато я беше видял в библиотеката, докато тя се мъчеше да се освободи от нежелания Дрейкът изплува в съзнанието му.

Олимпия не искаше да бъде докосвана от никого другото, помисли си Джебърд. Само той можеше да я докосва.

Само той.

Почувства как тя отваря устата си за него, как го кани вътре, където беше влажно и тъмно. И Джебърд проникна в дълбините ѝ, като се наслаждаваше на интимната и опияняваща целувка. Олимпия трепереше.

Езикът ѝ докосна неговия с нетърпението на малко, игриво и любопитно котенце.

Той склочи пръстите си около крака ѝ, а после бавно плъзна ръката си нагоре по бедрото ѝ. Нежната ѝ кожа извика в съзнанието му представата за нежните венчелистчета на розата.

А той беше твърд, жилив и стремящ се към нея. Искаше да я притежава. Ръцете му трепереха, толкова силно беше желанието, което изпитваше.

Джеърд плъзна пръстите си между бедрата ѝ. Тя се задъха, отдели устните си от неговите и зарови глава в рамото му. А после леко разтвори краката си за него.

– Да – прошепна Джеърд.

Той обхвана в дланта си нейната влажна и гореща плът и помисли, че ще полудее. Тя се размърда неспокойно в шепата му, той изстена и потърси устните ѝ. Упоителният аромат на нейното желание го омагьосваше, привличаше го, привързваше го към нея със силата на магическо заклинание.

– Сирена.

Олимпия извика тихо, когато той намери малката перла между краката ѝ. Ноктите ѝ нежно се забиха в рамото му. Пръстите му станаха влажни също като скритото местенце, което галеше.

Джеърд развърза копринения халат, а също и скромната ленена нощница. Освободи гърдите на Олимпия, които бяха като сладки зрели плодове, и внимателно и нежно ги захапа. Олимпия беше обхваната от копнеж.

– Джеърд, не мога да понеса повече.

Тя хвана лицето му в малките си нежни длани и го целуна с дива, сладка страст, която изглеждаше неукротима като вятъра. Джеърд си пое рязко дъх, защото почувства твърдата и съблазнителна извивка на бедрата ѝ. Тя се притискаше във възбудения му член.

Сега едната ръка на Олимпия се беше пхнала вътре в ризата му, милваше го и нежно си играеше с къдравите косъмчета по гърдите му. Ръката ѝ се спусна по-надолу, проправяше си път колебливо, но неспирно. Езикът ѝ също се спусна по тялото му. Тя се наслаждаваше на вкуса на кожата му.

Джеърд почувства, че тя започва да се изплъзва от скута му, и я хвана по-здраво. А после разбра, че тя се опитва да разкопчее панталоните му. Той отново си пое рязко дъх и бързо свърши работата вместо нея. Най-после беше свободен. Джеърд чу тихото възклицание на

Олимпия. Тя го докосна с чисто женско възхищение.

– Обичам да те докосвам, да те чувствам – прошепна тя. Пръстите ѝ нежно го обгърнаха. – Той е толкова горд и властен.

Думите ѝ и нежното ѝ докосване почти докараха Джемърд до края. Чувстваше се така, като че ли тя го стискаше за гърлото и му отнемаше дъха. Затвори очи и положи неимоверни усилия, за да не изсипе семето си в деликатните ѝ ръце.

Това беше първият път, когато го докосваше така интимно. Не беше сигурен, че ще успее да възстанови душевното си равновесие след този допир.

А и не беше сигурен, че иска да го възстанови.

Джемърд почувства как Олимпия се плъзна надолу и коленичи пред него. Беше се отпуснала като в люлка между бедрата му. Той вдигна клепачите си и сведе поглед към нея.

А тя се взираше внимателно в пулсиращия му член.

– Олимпия?

Тя като че ли не го чу. Пръстите ѝ продължаваха да го докосват с нарастващо удивление.

– Ти си така великолепен, Джемърд. Така възнуваш. Като могъщ герой от древна легенда.

– Господи! – прошепна Джемърд. – Ти наистина ме караш да се чувствам като легендарен герой.

Ръцете му здраво се вплетоха в косите ѝ. Едва ли осъзна, че нощната ѝ шапчица падна на пода. Олимпия вплете пръстите си в тъмните къдрави косъмчета, които опасваха слабините му. Тя нежно целуна вътрешната страна на бедрото му.

– Достатъчно!

Джемърд знаеше, че не би могъл да понася още дълго това сладко чувствено мъчение. Той стана от стола и се излегна на килима. С тих и дрезгав глас нададе кратък стон и придърпа Олимпия върху себе си.

– Джемърд? Не разбирам.

Олимпия се беше стегнала. Неумело се отпусна на голите му гърди. Гледаше го с объркване, но и със силна възбуда в очите.

– Това е обичайна практика при народите, населяващи... – Джемърд не довърши изречението, защото се наложи да стисне зъби, за да не избухне. Влажният, топъл отвор на тялото ѝ беше точно срещу широката глава на силно възбудената му мъжественост.

– ...Населяващи някои от чуждите земи.

Олимпия премигна, а после се усмихна бавно. Усмивката ѝ

изразяваше мъдра женска интуиция. Тя внимателно се спусна надолу и той я изпълни. Стигна до самата сърцевина на тялото ѝ.

– Кои земи имаш предвид, Джеърд? Знаеш, че съм особено нетърпелива, когато мога да науча нови факти.

Джеърд вдигна поглед към нея, видя насладата и чувствеността в погледа ѝ и се усмихна.

– Напомни ми да ти направя списъка по-късно, Олимпия.

– Ако няма да те затрудни много.

– Не, ни най-малко. Аз съм учител, ако си спомняш. И съм много добър в правенето на списъци.

Той сграбчи здраво бедрата ѝ и се вдигна нагоре с бързо и уверено движение, което завари Олимпия неподготвена.

– Джеърд!

Очите ѝ се отвориха широко от изненада, а после се присвиха, защото желанието ѝ беше нараснало.

– Много интересен обичай.

– Да, знаех, че ще го намериш за много очарователен. – Джеърд проследяваше извивката на бедрата ѝ с ръка. – Аз го намирам особено забавен.

Думите едва излизаха от устата му. Цялото му тяло отговаряше с готовност на песента на сирената. Беше твърд като скала, изпълнен с желание. Отчаяно искаше да потърси облекчение в тялото ѝ. Олимпия беше тясна и гореща, и влажна. Тя стегна обръча си около него, обгърна го плътно, направи го част от себе си.

През тези няколко минути, в които беше приютен дълбоко в нея, Джеърд знаеше, че не е сам на света. Беше с нея – жената, която докосваше самата му душа. Жената, която можеше да го спаси от самотата.

– Моята прекрасна сирена. Моята любима. Моята съпруга.

Олимпия извика. Потрепера. Тялото ѝ се стегна в конвулсии около Джеърд.

А после тя запя сладката песен на сирената – песента, която пееше само за него. Той направи нов гласък, който се оказа и последен. И също потъна в дивото море, което не беше отбелязано на нито една карта.

– Фойерверки – измърмори Джеърд.

Олимпия се размърда. Лежеше върху твърдото влажно тяло на Джеърд. Краката им бяха преплетени. Косата ѝ покриваше гърдите му като гъст и пенлив водопад.

– Какво каза? – попита учтиво Олимпия.

– Докато се любех с теб снощи, се чувствах така, като че ли се намирам всред много и ярки фейерверки.

Джеърд загреба със силната си ръка от вълните на нейната коса и започна да я изучава на слабата светлина на свещта. Усмихна се бавно и сладострастно.

– Ти си сирена, която има много способности. Можеш да ме съблазниш дори докато спориш с мен.

Олимпия се засмя тихичко.

– Не се обиждай, господарю мой, но е забележително лесно да бъдеш съблазнен.

Усмивката му изчезна.

– Само на теб ти е лесно да ме съблазниш.

Промяната на настроението му този път я изненада. Вероятно защото тя самата се чувстваше така отпусната и доволна. Надникна в единственото му око и за кой ли път изпита чувството, че някакъв воал се спусна пред погледа ѝ. Опитваше се да проникне под невъзмутимата фасада, която той ѝ предлагаше, и да достигне до тайните дълбини на душата му.

– Радвам се да чуя това, Джеърд, защото и аз чувствам същото – каза тя нежно. – Ти си единственият мъж, когото съм пожелавала.

– Сега вече сме истински женени – каза той много тихо. – Като че ли сме сключили невидим съюз. Няма връщане назад за нито един от нас.

– Разбирам. Точно това се опитах да ти кажа и по-рано.

– А, да. Твоята малка проповед за това, че вече сме неразделни и трябва да извлечем най-доброто от положението.

Тя се изчерви под присмехулния му поглед.

– Просто се опитвах да погледна на нещата от практическата им страна.

– Остави практичното и разумното на мен – каза той. – Аз се справям много добре с тези неща.

Олимпия се намръщи.

– Много странно, нали?

– Какво?

– Че си толкова умен и че така добре се справяш с практическата страна на нещата, докато в същото време е очевидно, че си човек на силните страсти. Твоят самоконтрол е удивителен, господарю мой.

– Благодаря ти. Наистина, през по-голямата част от времето се

опитвам да се въздържам.

Тя му се усмихна одобрително.

– Да, точно така. И почти винаги успяваш, нали, Джемърд?

– Хм?

Тя докосна връвта, която придържаше черната превръзка на окоето му.

– Още не си ми разказал как си загубил окоето си.

– Този разказ не е особено приятен.

– Искам да го чуя. Искам да знам всичко за теб.

Джемърд зарови пръстите си в косата ѝ.

– Имам двама братовчеди, Чарлз и Уилям, които през по-голямата част от живота си са се придържали към най-силната семейна черта.

– Какво искаш да кажеш?

– Те са много приятни, но са ужасно безразсъдни, винаги прибрзват. А когато не правят това, са ужасно скучни. Когато бяха съответно на четиринайсет и шестнайсет, решиха да се отдадат на свободна търговия. И се съюзиха с един контрабандист, който пък работеше с французите.

– И какво се случи?

– Научих за техните планове в същата нощ, в която те обмисляха новия си занаят. Баща ми и чичо ми бяха в Италия, където отново се бяха впуснали в най-различни приключения. При мен дойде леля ми. Тя ме помоли да се погрижа да предпазя Чарлз и Уилям от беда.

– А на колко години беше ти тогава?

– На деветнайсет.

– Така че ти... И нещо се случи онази нощ ли? – попита разтревожена Олимпия.

Устните на Джемърд се изкривиха от отвращение.

– Разбира се, че се случи. Винаги се случва нещо, когато някой от членовете на семейството ми се опитва да прокара идиотските си планове. В този случай проблемът беше капитанът на кораба, който трябваше да пренесе контрабандните стоки през Ламанша.

– Какво направи капитанът?

– След като братовчедите ми бяха разтоварили кораба и се бяха погрижили стоките да бъдат скрити на брега, капитанът решил, че вече няма нужда от техните услуги. А и не искал да дели парите с две още малки момчета. Решил да си присвои стоките и да се отърве от свидетелите.

Олимпия ужасена се втренчи в незрящото му око.

– Той се е опитал да ги убие?

– Пристигнах точно когато се готвеше да застреля Чарлз. Братовчед ми не беше въоръжен. А аз носех със себе си камата на баща си. – Джебърд направи пауза и после продължи: – Той ме беше научил как да я използвам. За нещастие, капитанът имаше повече опит от мен във воденото на борба с нож. Отне ми окото още с първия си удар.

– Мили Боже! – прошепна Олимпия. – Трябва да е било особено болезнено. Можело е да те убие.

Джебърд премести поглед от косите ѝ към лицето. Усмивката му беше доста странна.

– Но, както виждаш, не бях убит. Нито пък братовчедите ми. Добро е онова, което свършва добре, сирено моя.

Олимпия страстно го прегърна.

– Никога вече не бива да се оставяш на случая, Джебърд.

– Уверявам те, че и аз не обичам тези ситуации – прошепна той. – Аз не ги търся.

Олимпия го притисна още по-силно.

– Джебърд, винаги, когато си спомня какво ти е струвала онази нощ...

– Не мисли затова – Джебърд обхвана лицето ѝ в дланите си. – Разбираш ли ме? Не мисли за това и не разпитвай повече.

– Но, Джебърд...

– Олимпия, това е свършено. Беше свършено преди цели петнайсет години. За първи път говоря с някого за него.

Тя докосна коравата му брадичка нежно. Жестът ѝ изразяваше разбиране.

– Той умря, нали? Бил си принуден да убиеш мъжа, който се е опитал да убие братовчедите ти. Ето защо не искаш да разговаряш за онази нощ.

Той я накара да замълчи, като постави пръсти на устните ѝ.

– Нито дума повече, сирено. Нищо добро няма да излезе от тези приказки. Това, което се е случило, не може да бъде променено. По-добре да оставим миналото и да не се бъркаме из него.

– Да, Джебърд.

Олимпия замълча. Постави главата си на рамото му. Съзнанието ѝ рисуваше ужасни картини. Тя си представяше живо опасността, която беше заплашвала Джебърд в онази нощ.

Той беше интелигентен и разумен мъж, помисли си тя, мъж на силните страсти и на деликатната чувствителност. Такъв мъж не може да

избегне насилието, без да бъде докоснат от него. И най-лошите белези не са тези, които се предлагат на погледа. Най-лошите белези се крият под повърхността на нещата. Джебърд се размърда.

– И за Робърт.

Олимпия се намръщи, защото мислите ѝ незабавно се завърнаха към миналото.

– Да, бедният Робърт. Може би вече е време да обсъдим онова, което се случи тази нощ във Вокхол Гардънс.

– Всъщност няма какво толкова да обсъждаме.

– Напротив. Трябва да разберем кой го е отвлякъл и защо. Знаем, че ти не мислиш като мен – че това е дело на Пазителя на дневника. Но аз наистина чувствам, че трябва да обсъдим тази възможност.

– Проклятие!

Джебърд неохотно се изправи до седнало положение, оправи отвора на панталона си, повдигна едното си коляно и опря ръката си на него.

– Какво си мислиш, че става тук? Нима наистина вярваш, че някой призрак от времето на капитан Джек се навърта наоколо и търси съкровището?

– Не ставай смешен. – Олимпия отметна косата от очите си и започна да оправя халата си. – Разбира се, аз не вярвам в призраци. Но от опит знам, че дори в най-странната легенда винаги има зрънце истина.

– Никой, освен теб, не е по следите на тайната на дневника, мадам.

– А какво ще кажеш за мистър Торбърт? – попита тя.

– Торбърт знае, че ти проучваш стара легенда, но няма откъде да знае коя. Още повече, не вярвам, че той би прибягнал до отвличане на дете. На него не му трябват пари. А и съвсем сигурно е, че той не е Пазителя.

Олимпия се замисли.

– Е, признавам, че той наистина не прилича на човек, който може да бъде замесен в древна легенда.

– Умно наблюдение – каза сухо Джебърд.

– Но който и да е отвлякъл Робърт тази нощ, той сигурно е имал причина.

– Разбира се, че е имал причина, и тя е много проста. Пари.

– Пари? – Олимпия го погледна недоумяващо. – Искаш да кажеш, че някой е научил за трите хиляди лири, които получих от продажбата на стоките, които чичо Артемис ми изпрати?

– Не – каза Джебърд разпалено, – не мисля така.

Той се изправи на крака и дръпна Олимпия така, че да застане

права пред него.

– Олимпия, мисля, че човекът, който е отвлякъл Робърт, не преследва нито твоите три хиляди лири, нито дневника.

Тя разтревожено се вгледа в лицето му.

– Тогава защо го е отвлякъл? Той не е свързан с някое богато семейство.

– Но сега вече е – каза Джебърд протичко.

Олимпия беше така силно изненадана, че не можа да каже нищо. Бързо преглътна един-две пъти.

– Твоето семейство?

– Богатството на фамилията Флеймкрест е значително, слава на Бога, и без съкровището на капитан Джек. Най-вероятно Робърт е бил отвлячен заради значителен откуп.

– Мили Боже! – Олимпия сграбчи един стол и тежко се отпусна на него. – Не бях мислила за това. Не бях осъзнала, че някой може да е разбрал колко си загрижен за Робърт. И особено сега, когато беше принуден да се ожениш за мен.

– Олимпия, аз честно те предупредих. Ако още веднъж ми кажеш, че съм се оженил за теб против волята си, много вероятно няма да успея да попреча на гнева си да избухне. Ожених се за теб, защото исках. Защото ми подхождаш. Ясно ли е?

Тя погледна неумолимото му лице.

– Да, господарю мой.

– Добре тогава.

Джебърд потърси часовника в джоба си и тихичко изруга, когато не го намери. Джобът беше празен. Погледна към стенния часовник.

– Предлагам да се качим горе и да си легнем. Ношта беше дълга и напрегната. Откривам, че очите ми се затварят за сън.

– Да, разбира се.

Олимпия се изправи. Чувстваше се странно изтощена. Щастие, което беше изпитала преди малко, се беше разпръснало.

Джебърд я наблюдаваше внимателно, докато тя вдигна свещта от масата.

– Олимпия, сега ти си моя жена, но това с нищо не променя нашите отношения. Разбираш ли ме? Аз ще продължавам да се грижа за домакинството и за Робърт, Итън и Хю. Ти няма да се занимаваш с досадните и скучни подробности на всекидневието. Аз ще се грижа за всичко вместо тебе.

Олимпия се усмихна замечтано.

– Да, Джеърд. – Тя се повдигна на пръсти и целуна коравата му брадичка. – Но има една подробност, която не може да остане такава, каквато беше преди.

Той повдигна вежда.

– И каква е тя?

Олимпия се изчерви, но не отклони погледа си.

– Имах предвид нашата нощна почивка и начина, по който е уредена тя. Хрумна ми, че няма нужда вече да използваме кабинета за това, за което току-що го използвахме.

Усмивката на Джеърд би подхождала повече на лицето на един безразсъден пират.

– Да, мадам, вярно е, че вече няма нужда да се търкаляме из твоя кабинет. Крайно време е да изучим древния английски обичай да се прави любов в леглото.

Той ѝ подаде свещта и я взе на ръце. А после я понесе през вратата и нагоре по стълбите.

Господарят на Сирената трябва да се помири с господаря на Змията. Едва тогава двете части ще станат едно цяло.

Олимпия смръщи замислено вежди, когато разкри и последната следа в дневника. Господарят на Сирената сигурно беше капитан Джек. А господарят на Змията можеше да бъде единствено неговият приятел и съдружник, Едуард Йорк.

Клер Лайтборн не е знаела много за кавгата, която е разделила двамата. Те се скарали, докато били в Западните Индии, много преди тя да срещне мистър Райдър в Англия. Но тя беше записала в дневника, че нейният съпруг е дал клетва никога да не вдига ръка срещу Йорк, нито срещу членовете на неговото семейство.

Но и двамата мъже отдавна бяха се преселили в отвъдното. Нямахме как да се срещнат и да се помирят сега.

Значи нямаше начин да се съединят двете половини на картата.

– Проклятие! – изруга тихичко Олимпия.

Имаше чувството, че е много близо до отговора, който търси. Но трябваше да намери липсващата половина на картата. Чудеше се дали си я предават по наследство членовете на семейство Йорк. Нали картата на семейство Флеймквест им беше завещана от техния пралядо мистър Райдър.

Но как ли можеха да бъдат открити потомците на един морски разбойник, който отдавна вече е мъртъв?

Олимпия замислено почукваше с перото си по полираната повърхност на бюрото. Искаше ѝ се Джемърд да проявява по-голям ентузиазъм в търсенето на изчезналото съкровище. Отчаяно искаше да поговори с някого по въпроса. Но Джемърд не проявяваше интерес, не искаше да се замесва в търсенето.

Тя усещаше, че отказът му да обсъждат дневника е само начин да ѝ покаже, че не се е оженил за нея заради тайната, която крие той. Но това затрудняваше нейните проучвания.

Почукване на вратата прекъсна мислите ѝ.

– Влез – извика тя нетърпеливо.

Малката процесия, която нахълта в кабинета ѝ, се състоеше от Итън, Хю, мисис Бърд и Минотавър. Олимпия от пръв поглед забеляза, че дори кучето изглеждаше мрачно.

– Случило ли се е нещо? – запита ги тя с тревога.

Хю пристъпи напред.

– Робърт струва на негово благородие твърде много.

Олимпия остави перото си.

– Моля?

– Страхуваме се, че Робърт струва прекалено много – обясни Итън сериозно. – Лорд Чилхърст беше принуден да заплати за него с красивия си часовник. Сега Робърт го бият здравата в трапезарията и сигурно нас всичките скоро ще ни помолят да напуснем.

– О, аз наистина не мисля, че Чилхърст ще набие Робърт заради онова, което се случи снощи – каза Олимпия. – И ние със сигурност няма да си тръгнем.

– Някои от нас ще си тръгнат незабавно – мисис Бърд не изглеждаше победена, а доста предизвикателна. – Негово благородие сам ми го каза.

Олимпия беше шокирана.

– Нима?

– Аха, точно така. Каза, че утре ще се местим в огромната му градска къща. И каза, че ще наеме още персонал. – Изведнъж лицето на мисис Бърд се сгърчи, а в гласа ѝ се прокраднаха плачливи нотки. – Той ще си наеме иконом, мис Олимпия. Истински иконом. И какво ще стане с мен, питам ви аз? Негово благородие няма да има нужда от обикновена домоуправителка. Той сам ще наеме персонала си.

– И негово благородие със сигурност няма да иска да му се мотаем

в краката – измърмори Хю. – Особено след като трябваше да даде златния си часовник заради Робърт. Ще ни изпрати при роднините в Йоркшир.

Итън направи крачка напред.

– Мислиш ли, че можем да си позволим да купим на негово благородие нов часовник, лельо Олимпия? Аз имам шест пенса.

Хю се втрени в него.

– Не ставай глупак, Итън. Шест пенса не са достатъчни, за да купим на негово благородие часовник, като онзи, който той размени за Робърт.

Мисис Бърд се разрида шумно.

– Той няма да иска нито един от нас, още по-малко пък мен.

Олимпия скочи на крака. Беше направо вбесена.

– Достатъчно. Не искам повече да слушам глупостите ви. Не знам нищо за местенето в голямата къща, но то няма да промени живота ни. Чилхърст сам ми каза това снощи.

Мисис Бърд я удостои с доста мрачен поглед.

– Значи отново ви е заблудил, мис Олимпия. Сега, след като той се ожени за вас, всичко ще се промени.

– Това не е вярно. – Олимпия посрещна погледите на цялото си семейство с твърдост, която издаваше силното ѝ убеждение. – Той ми каза, че всичко ще продължи по-старому – както си е било още от пристигането му в тази къща. Чилхърст няма да набие Робърт. И няма да ви замени с друг иконом, мисис Бърд. И никого няма да изпрати в Йоркшир.

– Откъде знаете, мис Олимпия? – попита я мисис Бърд. Гласът ѝ все още звучеше като на обречен на смърт човек, но в очите ѝ вече проблясваше надежда.

– Защото му имам доверие и защото знам, че той ще спази дадената дума – каза Олимпия спокойно. – Освен това вие всички сте част от моето семейство и Чилхърст го знае. Той никога не би се опитал да ни раздели. Много добре знае, че аз не бих допуснала да го стори.

Искрицата надежда в очите на мисис Бърд угасна.

– Говорите така, все едно още сте негова работодателка, мис Олимпия. Истината е, че той отдавна дава нарежданията тук. Вие сте съпругата на Чилхърст, а това променя нещата. Сега той е господарят на къщата. Може да прави каквото си поиска.

Минотавър тихичко изскимтя и пхна огромната си глава под ръката на Олимпия.

– Много съжалявам за онова, което се случи снощи, сър.

Робърт стоеше сковано пред Джеърд. Гледаше право напред, но погледът му беше фокусиран в стената, точно зад лявото рамо на Джеърд. Джеърд постави лакти на масата и съедини върховете на пръстите си. Внимателно се вгледа в лицето на Робърт. Знаеше, че момчето полага всички усилия, за да спре треперенето на долната си устна.

– Разбираш ли добре защо съм разочарован от теб, Робърт?

– Да, сър.

Робърт премигна няколко пъти.

– Не защото ти изпадна в беда. И не защото ми струва толкова скъпо.

Робърт го погледна, но бързо извърна глава. И отново впери поглед в стената.

– Съжалявам за часовника ви, сър.

– Забрави за часовника. Той е твърде евтин, сравнен с честта на човека. Нищо не е по-важно за един мъж от неговата чест.

– Да, сър.

– Когато дадеш на някого честната си дума, Робърт, трябва да направиш всичко възможно да спазиш обещанието си. Нищо по-малко от това не върши работа и няма да бъде прието от ответната страна.

Робърт звучно подсмръкна.

– Да, сър. Обещавам, че много ще внимавам за честта си за в бъдеще.

– Радвам се да го чуя.

Робърт го погледна с тревога в очите.

– Сър, искам да ви помоля за една голяма услуга. Знам, че не го заслужавам, но обещавам да направя всичко, което поискате, в замяна.

– И каква е услугата?

Робърт преглътна.

– Искам да ви помоля да не наказвате другите за това, което сторих аз. Итън и Хю са още много малки, сър. Ужасени са от мисълта, че ще ги изпратите в Йоркшир. Знам, че леля Олимпия ще бъде много тъжна, ако ни разделите. Тя е много привързана към нас, нали разбирате.

Джеърд въздъхна.

– Никога няма да гоня от тази къща, Робърт. Сега ще се грижа и за теб, и за братята ти, и за леля ти. Можете да бъдете напълно сигурни, че ще изпълня задълженията си спрямо вас. Ако имам късмет, в бъдеще ще

се справям по-добре, отколкото се справих снощи.

Робърт се намръщи.

– Това, което се случи снощи, сър, беше по моя вина.

– Мисля, че и двамата сме виновни. Трябваше да те държа под око. Трябваше да се досетя, че ще се поддадеш на изкушението да се разходиш сам по Тъмната алея.

Робърт изглеждаше доста объркан.

– И защо мислите, че е трябвало да се досетите, сър?

– Защото и аз съм бил дете.

Робърт втренчи в него разширените си от изненада очи.

– Да, знам. Трудно ти е да го повярваш. – Джеърд свали ръцете си от масата и седна на стола. – Мисля, че вече говорихме достатъчно по този въпрос. Нека да сменим темата.

Робърт се колебаеше.

– Сър, ако нямате нищо против, искам да знам как точно ще ме накажете за провинението.

– Казах, че въпросът е приключен, Робърт. Виждам, че съвестта вече те измъчва, и мисля, че това е достатъчно.

– Наистина ли?

– Разбира се. Това е признак за твоето бързо възмъжаване. – Джеърд се усмихна. – Аз съм доволен от теб, Робърт. Да види как учениците му порастват и се превръщат в мъже с чувство за чест е най-добрата награда за един учител.

Това, което казваше, беше самата истина, помисли си Джеърд доста изненадан. В работата на учителя имаше нещо особено вълнуващо. Наградата също беше голяма. Човек може да си избере и много по-лоша професия от тази, помисли си той. Образно казано, докато възпитава и обучава младежта, човек изгражда бъдещето.

Робърт се изправи гордо.

– Да, сър. Ще положа всички усилия да не се проваля отново. Ще продължавате ли да бъдете наш учител въпреки че сега сте женен за леля Олимпия?

– Да. Тази работа ми доставя огромно удоволствие. Но сега възниква един друг въпрос, който изисква цялото ми внимание. Робърт, искам да си помислиш и да ми разкажеш всичко, което си спомняш. Трябва да знам какво точно се случи снощи. Например за какво си говореха разбойниците, докато ти беше при тях.

– Да, сър. Но вие казахте, че въпросът е приключен.

– Дотолкова, доколкото засяга твоята вина и твоето наказание, да –

каза Джебърд. – Но има още една-две подробности, които искам да обсъдим.

– Какви подробности, сър?

– Трябва да открия кой е поръчал на разбойниците да е отвлекат.

Очите на Робърт станаха кръгли.

– Ще го намерите ли, сър?

– С твоята помощ, Робърт.

– Ще направя каквото мога. – Робърт замислено смръщи чело. – Но не знам дали ще успее да ви помогна. Единственото, което казаха за човека, който ги е наел, беше, че той е човек на бизнеса като вас, сър.

– Предполагам, че сте чули клюката за любовника на Деметриа. – Лейди Албридж погледна многозначително Олимпия и ѝ подаде чашата с чай. – Говореше се, че лорд Чилхърст намерил годеницата си в най-компрометиращото положение. И развалил годежа си с нея. Клюката никога не се потвърди, разбира се. Нито един от замесените не искаше да говори за това.

Олимпия беше ядосана. Смръщи вежди, за да покаже неодобрение-то си.

– Аз сериозно се съмнявам в достоверността на клюките и не желая да ги обсъждаме, мадам.

Никак не ѝ беше забавно. Беше приела поканата за чай на лейди Албридж само защото нямаше начин как да ѝ откаже учтиво. След като беше прекарала цели два часа в библиотеката на семейство Албридж, тя се чувстваше задължена да приеме любезната покана за чай, въпреки че не беше открила в библиотеката нищо, което да е от значение за изследването ѝ. За нещастие, сега щеше да ѝ се наложи да научи, че лейди Албридж се интересуваше извънредно от клюките, които успеше да дочуе.

– Вие сте напълно права, лейди Чилхърст. Аз също се съмнявам, че в клюките има истина.

Самодоволното изражение на лейди Албридж противоречеше на казаното и ясно показваше, че тя вярва на всяка дума, която ѝ е прошепната на ухо.

– Отлично. Може би трябва да сменим темата.

Олимпия се опита да демонстрира досадата си от повдигнатия въпрос. Лейди Албридж я погледна доста озадачено.

– Но, разбира се, мадам. Не исках да ви обидя. Трябваше да се

досетите, че поведението на вашето семейство в случая е било безупречно и че аз критикувам поведението на лейди Бюмон.

– Бих предпочела да не обсъждаме и този въпрос.

– Какво говорехте за лейди Бюмон?

Въпросът беше зададен от самия лорд Албридж, който беше влязъл във всекидневната. Беше останал в библиотеката след Олимпия, за да подреди картите и книгите, които тя беше използвала.

– Какво общо има тя с картата на Западните Индии, която лейди Чилхърст търси?

– Нищо, мили мой. – Лейди Албридж го дари с лъчезарна усмивка.

– Просто разказвам старата история за годежа на лорд Чилхърст с настоящата лейди Бюмон, който беше развален преди три години.

Албридж отиде до масичката с алкохолни напитки и си наля малко бренди.

– Чилхърст беше абсолютно прав, че развали годежа. Човек с неговото положение не можеше да се ожени за жена, която тръгва с друг мъж още преди сватбата.

– Разбира се, че не можеше – прошепна лейди Албридж и погледна замислено Олимпия.

– Той трябва да мисли за честта си – каза Албридж. – Във фамилията Флеймкрест има достатъчно странни личности, но всичките й членове се грижат за честта на семейството.

Лейди Албридж се усмихна студено.

– Щом Чилхърст е бил загрижен толкова за честта си сър, защо не извика на дуел любовника на годеницата си, след като ги е заварил заедно? Научих също така, че братът на лейди Бюмон му е отправил предизвикателство, на което той не обърнал никакво внимание.

– Вероятно защото има достатъчно разум да прецени, че рискът да го убият заради някаква си жена не си струва. – Лорд Албридж отпи от брендите си. – Всички знаят, че Чилхърст не притежава горещ темперамент. Останалите членове на семейството са опасно емоционални, но не и той. Можеш да попиташ всички, които са имали някаква работа с него. Той е студен и трезвомислещ.

– Вие сте имали работа с моя съпруг?

Олимпия отчаяно се опитваше да промени темата на разговора.

– Разбира се. И спечелих много пари от сделката. – Лорд Албридж кимна с явно задоволство.

– Не знаех, че се познавате със съпруга ми – каза Олимпия.

– Е, всъщност аз не го познавам. Никога не съм работил директно с

него. Той никога не идва в града. Извършва всичките си сделки тук посредством агента си.

– Мистър Хартуел?

– Точно така. Феликс Хартуел е негов посредник от години. Но всички знаят, че заповедите издава Чилхърст. Той успя да изгради нано-во империята „Флеймкрест“, след като дядо му и баща му загубиха почти всичко. Фамилията си имат своите възходи и падения, що се отнася до финансовото им състояние. И с фамилията „Флеймкрест“ беше така поне докато Чилхърст хвана кормилото.

– Моят съпруг е ненадминат, когато работата опира до това да организира нещата – каза Олимпия тихо, но с гордост.

– Очевидно, вие сте силно привързана към съпруга си, лейди Чилхърст. – Лейди Албридж вдигна чашата чай към устните си. – Намирам това за трогателно, макар и за доста странно при дадените обстоятелства.

– Какви обстоятелства? – попита Олимпия.

Беше така ядосана, че едва успяваше да понесе присъствието на домакинята си. Ако трябваше да бъде учтива с този род хора, за да спазва етикета, който ѝ налагаше титлата на виконтеса, щеше да ѝ е много трудно да изпълнява задълженията си. Дори мислеше, че няма да се справи.

– Както отбеляза и съпругът ми, Чилхърст като че ли не е способен на никакви чувства. Казват, че е студенокръвен. Човек започва да се пита дали това не е причината лейди Бюмон да потърси утеха в други обятия още преди сватбата.

Олимпия постави доста шумно чашката в чинийката.

– Моят съпруг е човек, достоен за възхищение във всяко едно отношение, лейди Албридж. Той е мъж, способен на силни страсти.

– Наистина ли? – В очите на лейди Албридж светеха злобни пламъчета. – Тогава защо навремето не извика на дуел любовника на годеницата си и защо не прие предизвикателството на брат ѝ?

Олимпия се изправи.

– Решенията на моя съпруг не са ваша грижа, лейди Албридж. Сега, ако ме извините, часовникът удари вече четири часа и наистина трябва да тръгвам. Съпругът ми каза, че ще дойде да ме вземе в четири, а той е много точен.

Албридж бързо постави чашата си с бренди на масата.

– Ще ви изпратя до вратата, лейди Чилхърст.

– Благодаря.

Олимпия не изчака нито минута повече и бързо излезе от всекидневната. Албридж се изравни с нея в коридора.

– Съжалявам, че не успях да ви помогна тази сутрин, лейди Чилхърст.

– Не се тревожете.

Истината беше, че Олимпия почти беше изоставила всякаква надежда, че ще успее да открие картата, която ще ѝ помогне да се ориентира къде се намира онзи остров, който се споменава в дневника на мадам Лайтборн, но не е отбелязан на нито една карта. Вече притежаваше половината от картата, но все още нямаше представа къде е този проклет остров.

– Лейди Чилхърст, не сте забравили предупреждението ми относно мистър Торбърт, нали? – Албридж нервно я погледна. – На този човек не може да се има доверие. Обещайте ми, че ще бъдете особено предпазлива, когато си имате работа с него.

– Уверявам ви, ще бъда извънредно внимателна.

Олимпия завърза бонето си и зачака икономът да ѝ отвори вратата. Джеърд беше вече долу в наета карета, заедно с Итън, Хю и Робърт. Олимпия се усмихна облекчено и изтича към семейството си.

Глава 15

– Господи! – възкликна Хю, когато Джеърд отключи входната врата на семейното имение на Флеймкрестови. – Само погледнете какво има вътре!

– Тази е най-хубавата стая. Тук има много интересни неща – каза Итън. Той изблъска братята си и първи влезе във всекидневната, натъпкана с куфари, пътни чанти и кутии. – Обзалагам се, че тук някъде има скрито съкровище.

– Въобщо няма да се изненадам.

Олимпия вдигна свещта по-високо и надникна над главите на момчетата, за да огледа голямата, потънала в сенки, стая. Огромни нежни паяжини трептяха като загадъчни воали в тъмните ъгли. Итън беше прав, помисли си тя.

Тази стая, която в момента приличаше на склад, беше най-интересната от всички, които Джеърд им беше показал. Беше доста странна. Тази чест може би по право се падаше на галерията в приземния етаж. Към нея имаше стълбище, което като че ли не водеше за никъде! То просто изчезваше в средата на каменната стена. Стаята, която разглеждаха сега, съдържаеше най-интересните неща, реши Олимпия.

– Нямате представа какво може да открие човек тук – каза Олимпия.

– Много вероятно е да открием и един-два призрака – предрече Робърт въодушевено. – Много странно местенце, нали? Изглежда точно като помещението, населявано от призраци, в оня замък, дето го гледахме в книгата.

– Призраци – повтори Хю с глас, в който се преплитаха задоволство и ужас. – Наистина ли мислиш, че тук може да има призраци?

– Може би призракът на самия капитан Джек – предположи Итън с неподправен ужас. – Може би той преминава през стените и слиза по онова стълбище, което просто изчезва.

Джеърд погледна Итън с леко извити нагоре вежди. Олимпия замислено събърчи чело.

– Ето, вече имаме интересна идея. Призракът на капитан Джек.

– Капитан Джек е умрял съвсем спокойно в леглото си на осемдесет и две години. Положили го в семейното гробище на Острова на огъня. По времето на неговата смърт тази къща още не е била построена –

осведоми ги Джемърд.

– Тогава кой е построил тази прекрасна къща, сър? – попита Хю.

– Синът на капитан Джек, капитан Хари.

Хю отвори широко очи.

– Вашият дядо? Бил е много умен човек.

– Не чак толкова – каза Джемърд. – Харчеше неразумно. Тази къща представлява само един от начините, които беше изнамерил, за да сведе семейното богатство почти до нула.

– И какво се случи с останалата част от вашето семейно богатство? – попита Итън.

– Баща ми и чичо ми се погрижиха за по-голямата част от останалото. Ако не беше майка ми, досега всички щяхме да сме потънали в мизерия – обясни Джемърд.

– И какво направи майка ви? – попита Робърт.

– Даде ми огърлицата си. – Джемърд срещна погледа на Олимпия. – Тя я беше получила от баба ми, която на свой ред я получила от прабаба ми.

– Клер Лайтборн? – попита Олимпия с широко отворени очи.

– Да. Тя беше украсена с диаманти и рубини и беше много ценна. Майка ми ми я даде, когато бях на седемнайсет години, за да я подаря на съпругата си, когато се ожена. Тя трябваше да се предава на всички виконтеси по семейна линия. Майка ми беше романтичка.

– Леля Олимпия е вашата съпруга – отбеляза Робърт. – Дадохте ли ѝ огърлицата?

– Да, дадохте ли огърлицата на леля Олимпия? – попита Итън, очевидно завладян от разказа.

– Не – каза Джемърд съвсем безстрастно. – Продадох я на деветнайсетия си рожден ден.

– Продали сте я! – Итън чак се намръщи от разочарование.

– Не сте го направили, сър, нали? – Робърт също изглеждаше съкрушен.

Хю се втренчи в Джемърд.

– Продали сте красивата огърлица на прабаба си? Как сте могли, след като сте знаели, че все някога ще се ожените?

– Използвах парите, за да оборудвам единствения кораб, който компанията притежаваше тогава. – Олимпия не сваляше поглед от лицето на Джемърд. – Този кораб стана основата на сегашната ми корабна компания.

Олимпия видя мрачната решителност в погледа му и разбра, без

сянка от съмнение, че му е било много трудно да продаде огърлицата.

– Било е много разумно, господарю мой – каза тя смело – Сигурна съм, че майка ти се е гордяла с теб.

– Не беше особено горда – каза Джебърд студено. – Мама беше романтичка като всички останали в семейството. Плака, когато разбра за какво съм използвал парите. Но това не ѝ попречи да се радва на резултатите.

– Какво искате да кажете? – попита Хю.

Джебърд махна с ръка – жест, с който искаше да обхване цялата къща.

– Майка ми събираше доста хора тук. Обичаше да се забавлява и даваше много балове. Спомням си едно тържество, на което беше уредила дори водопад и езеро от шампанско в една от стаите.

– Господи! – прошепна Хю. – Водопад от шампанско!

Робърт любопитно наклони глава.

– Обзалагам се, че когато сте забогатели, вие сте откупи огърлицата.

Джебърд стисна зъби.

– Опитах се, но бях закъснял. Огърлицата отдавна беше станала на парчета под ръката на бижутера, който я беше купил. Той беше махнал камъните и беше украсил с тях много гривни, пръстени и други бижута. Много ръце носеха частиците злато, на които беше разделена тя. Невъзможно беше да открия всички камъни и да я сглобя отново.

– И така тя е била загубена завинаги – каза Хю и драматично въздъхна.

– Страхувам се, че да – отговори Джебърд.

Олимпия вдигна високо глава.

– Ти си взел единствено правилното решение, господарю мой. Трябва да бъдеш похвален за практичната си и разумна мисъл. Вярвам, че членовете на семейството тайно са се радвали на твоя успех.

Джебърд сви рамо в престорено скромнен жест и огледа тъмната стая. Тежкият ключ, който беше използвал, за да отключи масивната врата, подрънкаше на връзката в ръката му.

– Сега това няма значение, нали? Всичко е приключило отдавна. А що се отнася до призраците и други подобни, съмнявам се, че тук ще откриете нещо по-интересно от прашни мебели и стари семейни портрети.

– Портрети! – Очите на Олимпия възбудено искряха. – Разбира се. Може би тук ще бъде и портретът на Клер Лайтборн. И дори на самия капитан Джек.

Джеърд огледа още един път стаята.

– Може би. Ще ги потърсиш по-късно, ако искаш. Вече стана време за вечеря.

И ръката му автоматично се пхна в празния джоб. Олимпия трепна. Итън, Хю и Робърт гледаха празната ръка на Джеърд и не смееха да дишат. Устните на Джеърд се извиха в изпълнена с горчивина усмивка, докато пръстите му тършуваха в празния джоб. Той се обърна, без да каже дума, и тръгна към вратата.

– Хайде да тръгваме. Пропиляхме твърде много време да оглеждаме имението.

Момчетата неохотно го последваха. Олимпия хвърли последен замечтан поглед наоколо и последва останалите. Утеши се с мисълта, че ще може да изследва стаята по-пълно след известно време.

Джеърд съедини върховете на пръстите си и удостои новия си иконом с преценяващ поглед. Той самият го бе наел, след като каза на Феликс да не се тревожи с тази специална задача. Феликс беше доста изненадан от решението на Джеърд сам да интервюира кандидатите.

– Не ми казвай, че с радост ще се заемеш със задачата да си наемеш иконом, Чилхърст.

– Страхувам се, че ще трябва лично да се заема с проблема – беше казал Джеърд. – Работата изисква специални способности, както знаеш.

Феликс го беше погледнал недоумяващо.

– И защо да е така?

Джеърд се беше засмял на объркването на приятеля си.

– Защото на този човек ще се наложи да работи със сегашната ми икономка, която е доста необикновена жена.

– Казах ти да ме оставиш да я сменя с по-обучена икономка – беше измърморил Феликс.

– Не мога да направя това. Моята съпруга не иска да чуе за подобно нещо. Тя е твърде привързана към нея.

Феликс беше погледнал още по-озадачено.

– Позволяваш на съпругата си да се меси в домакинските работи?

Джеърд беше разперил присмехулно ръце, с което беше дал да се разбере, че е необходимо да се примирява със съдбата на женен човек.

– Нека кажем, че с удоволствие изпълнявам прищевките на съпругата си.

Феликс се беше засмял високо.

– Започвам да вярвам, когато ми говориш, че си се превърнал в човек, който е подвластен на силните страсти, Чилхърст. Не приличаш на себе си, приятелю. Може би трябва да те прегледа лекар.

– Така ли мислиш?

Феликс отново се беше засмял.

– Да, но не те съветвам да ходиш при лекаря, който преглежда семейство Бюмон. По всичко изглежда, че този нещастник няма да успее да излекува Бюмон от болестта му.

Споменът за този съвет на Феликс накара Джеърд да се усмихне, докато изучаваше лицето на мистър Грейвз от „Боу стрийт“. Мъжът беше висок, с приведени рамене и ужасно слаб. Джеърд се беше спрял на него, след като беше интервюирал няколко кандидата от „Боу стрийт“, защото очите му излъчваха интелигентност.

– Е, разбрахте ли какви са задълженията ви в това домакинство? – попита го Джеърд.

– Да, господарю. Мисля, че да. – Грейвз се размърда неудобно в новия си черен жакет. Очевидно беше, че не е свикнал да носи подобен род дрехи. – Трябва да държа под око обитателите на тази къща и да се грижа да не се приближават до онези от стаите, за които не сте дали решението си.

– Точно така. Също така ще следите дали не се случва нещо необикновено и подозрително. Искам всекидневен отчет за всичко, което се е случило, независимо от това колко обикновено ви се струва то, в мое отсъствие. Ясно ли е?

– Да, господарю. – Грейвз направи отчаян опит да изправи отпуснатите си рамене. – Можете да разчитате на мен, сър. Справих се отлично с другото поръчение, нали, господарю?

– Да, Грейвз. Ти и твоят приятел Фокс се справихте отлично със събирането на доказателства за моята теория.

– Аз и Фокс сме горди, че заслужихме вашето одобрение, сър.

– Както знаете някой се опита да отвлече племенника на съпругата ми. Ще добавя, че е възможно някой да се е опитал да проникне в къщата, която бяхме наели на „Айбъртън стрийт“. Искам да държите всичко под око. Не се страхувам, че някой ще открадне нещо. Загрижен съм за безопасността на семейството си.

– Разбирам ви, ваше благородие.

– Много добре, ще се заемете със задачите си незабавно. И още нещо, Грейвз.

– Да, господарю?

– Ще направиш всичко възможно да се спогаждаш с икономката, мисис Бърд. Не искам да ме тревожат заради кавгите на персонала. Ясно ли е?

Очите на Грейвз просветнаха.

– Да, сър. Вече се запознах с мисис Бърд. Тя е прекрасна жена, ако разбирате какво искам да кажа, сър. У нея има силен дух, Винаги съм харесвал такива жени.

Джеърд прикри усмивката си.

– Виждам, че не бива да се тревожа. Свободен си, Грейвз.

– Да, сър.

Джеърд изчака, докато новият му иконом излезе от библиотеката. После се изправи и отиде до прозореца. Градината все още беше в плачевно състояние, но огромната къща, която беше затворена години наред, беше напълно ремонтирана отвътре. Всичко беше полирано и излъскано. Всичко светеше. Дървените повърхности блестяха, а стъклата искряха. Старото мрачно имение като по чудо беше превърнато в прекрасен дом за неговите малки момчета и за неговата съпруга.

Не, всъщност нещата не стояха така. Точно обратното – трите момчета и Олимпия бяха превърнали къщата в дом.

След като прекара няколко минути в размисъл, Джеърд се върна при бюрото си и седна зад него. Отключи едно от чекмеджетата и извади бележника си. Отвори го и се загледа в многобройните бележки, които беше направил през последните няколко месеца.

Нямаше вече как да избегне очевидното заключение. Доказателствата бяха станали толкова силни, че не можеха да бъдат пренебрегвани повече. Джеърд се запита как бе могъл да отлага толкова дълго неизбежното. Не беше в характера му да се колебае за такива неща.

Подозираше кой е престъпникът от самото начало, но се надяваше, че за изтичането на парите ще се намери друго обяснение.

Време беше да се премине към действия. Достатъчно дълго беше играл ролята на глупака.

Мълвата, че Олимпия се е омъжила за лорд Чилхърст, се разнесе като горски пожар. А тя би предпочела да не беше ставало така.

Още на втория ден, докато слизаше от старата карета на фамилията Флеймкрест, започна да осъзнава, че е много досадно да бъдеш виконтеса. Хората с титли не можеха да се движат незабелязани из града.

Джеърд беше наредил да извадят и стегнат старата карета, да я

боядисат и да впрегнат в нея най-добрите коне. После нареди винаги, когато Олимпия се качва в каретата, да бъде придружавана от един от новите икономи и една от камериерките.

Новата прислужничка, момиче на седемнайсет години което винаги се тревожеше дали ще се хареса на господарите си, изпълняваше дълга си. Тя и сега последва Олимпия навън от каретата и нагоре по стълбите, които водеха към входната врата на института „Масгрейв“.

– Можеш да почакаш на една от тези пейки, Луси. – Олимпия махна с ръка към пейките в коридора. – Ще се върна след около час.

– Да, мадам. – Луси учтиво направи реверанс.

Олимпия бързо влезе в огромната зала на библиотеката. Възрастният библиотекар любезно ѝ кимна за „добре дошла“.

– Добър ден, лейди Чилхърст. Простете за всяко неуважение, което може би неволно съм проявил в миналото.

– Добър ден, Богс. – Олимпия свали ръкавиците си и се усмихна на мъжа. – Какви са тези приказки за неуважение? Вие винаги сте били особено любезен.

– Съжалявам, но не знаех, че вие сте виконтеса Чилхърст, мадам.

– О, това ли!? – Олимпия сметна, че темата никак не е важна. Тя и Джеърд бяха обсъдили как да посрещнат реакцията на хората. – Разбира се, че не сте знаели. Моят съпруг предпочита уединението и затова ние се опитахме да отседнем анонимно в града. Но бяхме разкрити и Негово благородие реши, че вече няма смисъл да се крием.

Богс очевидно се чудеше защо някой, който има титла и може да се възползва от нея, ще иска да отсяда анонимно в града, но прояви любезност и не го изрази гласно.

– Да, мадам.

– Ще имате ли нещо против още веднъж да разгледам всички карти на Западните Индии?

– Не, ни най-малко. – Богс я поведе към залата с картите. – Работете спокойно, мадам. Вече е отключено, защото дойде още един член на дружеството. Той вече е там и вдига доста шум.

– О? – Олимпия леко се намръщи. – Мистър Торбърт или лорд Албридж?

– Не. Мистър Гифорд Сийтън – отговори Богс.

– Мистър Сийтън? – Олимпия беше толкова изненадана, че почти изтърва чантичката си. – Не знаех, че и той е член на дружеството.

– Да, наистина. Стана член едва след като сестра му се омъжи за лорд Бюмон. Мисля, че около преди две години. И прекарва много

голяма част от времето си в залата с картите на Западните Индии.

– Разбирам.

Олимпия отиде до вратата и надникна в залата. Гифорд стоеше до една доста голяма махагонова маса. Беше се навел над една карта, която тъкмо разгъваше. Вдигна поглед и видя Олимпия. Усмивката му беше добре пресметната.

– Лейди Чилхърст.

Гифорд ѝ се поклони леко и елегантно, без да отделя едната си ръка от картата, за да не се сгъне тя отново.

– Радвам се да ви видя. Чух, че почти всеки ден се отбивате в библиотеката на дружеството.

– Добър ден, мистър Сийтън. Едва сега разбирам, че и вие сте член на Дружеството за пътешествия и изследвания.

– Чел съм всички ваши статии, които са публикувани в списанието на дружеството – тихо рече Гифорд. – Дават богата информация.

– Много мило, че мислите така.

Смешно, но думите му доставиха удоволствие на Одимилия. Тревогата, която беше изпитала, когато видя Гифорд в библиотеката, стихна. Тя се приближи до масата и погледна картата.

– Виждам, че изучавате Западните Индии. Статия ли пишете, или се готвите да отидете дотам?

– Всяко едно от двете е бъдеща вероятност. – Гифорд я наблюдаваше внимателно. – Разбрах, че вие също се интересувате от тази област, лейди Чилхърст. Богс ми каза, че проучвате всички карти и статии, които се отнасят до този регион.

– Правилно ви е казал. – Тя погледна картата, която Гифорд беше развил на масата. – Още не съм имала възможност да разгледам точно тази карта. Тя като че ли е твърде стара.

– Да, така е. Открих я миналия месец и я отделих, за да ми е подръка.

– Така ли? – Олимпия с нетърпение се вгледа в картата. – Ето защо не съм попадала на нея в досегашните си посещения.

– Без съмнение тази е причината. – Гифорд се поколеба, а после посочи картата. – Можете да я разгледате сега, ако искате. Намирам я интересна, защото на нея са отбелязани някои от малките острови, които липсват на всички други карти в библиотеката.

– Много интересно наистина. – Олимпия захвърли настрани чантичката си и се наведе над картата.

– Да предполагам ли, че се интересувате от островите, които не са

отбелязани на картите, мадам?

– Да, интересувам се.

Олимпия се наведе още по-ниско над картата. Търсеше познати ориентири. Обикновената, неукрасена карта на пръв поглед беше съвсем безинтересна. Човек дори можеше да се разочарова, ако не беше познавач.

– Тук особеностите на областта са предадени по доста необикновен начин.

– Казаха ми, че я е начертал лично един от морските разбойници, които плавали в моретата на Западните Индии преди стотина години.

– Карта, начертана от морски разбойник!? – Олимпия бързо вдигна поглед и видя, че Гифорд я наблюдава внимателно. – Наистина ли?

Той сви рамене.

– Поне така ми каза Богс. Но кой може да бъде сигурен в такова нещо? Картата не е подписана, така че няма начин да се уверим в самоличността на този, който я е начертал.

– Възхитително. – Олимпия отново се съсредоточи в картата. – Със сигурност е много стара.

– Да.

Гифорд отстъпи малко встрани и застана плътно зад нея, за да може да наблюдава картата.

– Лейди Чилхърст, бих искал да се извиня за поведението си през онзи следобед. Съжалявам, ако съм ви обидил.

– Не се тревожете, сър. – Олимпия се съсредоточи върху едно петно на картата, което виждаше за първи път. – Разбирам, че в този случай са се намесили чувствата.

– Сестра ми и аз отдавна сме сами в света – каза Гифорд. – До брака й с лорд Бюмон финансовото ни състояние беше извънредно несигурно. Имаше времена, когато се страхувах, че ще свършим живота си в затвора за длъжници.

Олимпия изпита съчувствие към него. Тя поне не бе имала подобни страхове, благодарение на малкото наследство, което беше получила от леля Софи и леля Ида.

– Наистина, било е ужасно и за двама ви – каза Олимпия тихо – Нямахте ли роднини, към които да се обърнете?

– Не. – Усмивката на Гифорд беше пропита с горчивина. – Препитавихме се благодарение на находчивостта си, мадам. И със съжаление трябва да кажа, че сестра ми носеше по-голямата част от бремето. Аз бях прекалено малък, за да й помагам. Тя се грижеше и за двама ни,

докато търсеше подходящ кандидат за женитба.

– Разбирам.

Гифорд стисна устни.

– Семейството ми не винаги е било бедно. Аз и Деметриа станяхме жертва на обстоятелствата. Баща ни нямаше талант за финансови сделки. И, още по-лошо, той обичаше хазарта. Застреля се след нощта, в която проигра и последното останало му имущество.

Олимпия забрави за картата на масата пред нея. Болката в очите на Гифорд предизвика съчувствието ѝ:

– Извънредно съжалявам за случилото се.

– Баба ми е била богата наследница, може би знаете?

– Така ли?

– Да. – Лицето на Гифорд стана замислено – все едно се взираше в миналото, за да види всяка подробност. – Тя наследила корабна компания от моя праядо и я ръководела с вещина, присъща на мъж.

– Сигурно е била извънредно умна жена – каза Олимпия.

– Така казват. Имало време, когато корабите на нейната компания плавали от Америка до най-отдалечени точки и прекарвали подправки и чай.

– Америка?

– Да. Праядо ми е направил Бостън седалище на бизнеса си. Баща ми бил единственото му дете. Той наследил бизнеса, когато родителите му починали. Продал корабите и се преместил в Англия. – Дланите на Гифорд се свиха в юмруци. – Оженил се и продължил да пилее наследеното богатство.

– А какво се е случило с майка ви?

Гифорд сведе поглед към здраво стиснатите си юмруци.

– Починала е при раждането ми.

– И сега нямате никого, освен сестра си.

Гифорд присви очи.

– И тя си няма никой, освен мен. Вярвам, че сега разбирате защо бях така ядосан, когато Чилхърст развали годежа. Тя се беше потрудила, за да предизвика интереса му. Беше продала и последните бижута, останали от майка ни, за да си купи рокли, с които да му направи впечатление онова лято.

Олимпия го докосна по ръкава.

– Мистър Сийтън, наистина ме натъжихте с разказа за семейните си неприятности. Но ви моля да не обвинявате съпруга ми за онова, което се е случило. Познавам го достатъчно добре и мога да ви уверя, че не е

развалил годежа заради финансовото състояние на сестра ви.

– Деметриа ми каза истината. Предпочитам да вярвам на нея, а не на Чилхърст. – Гифорд рязко се обърна и се отдалечи от масата. – Беше дяволски нечестно от негова страна.

– Но сега сестра ви е сключила брак, който е финансово изгоден, и изглежда щастлива. Вие също се ползвате с привилегиите, които бракът ѝ с Бюмон осигурява. Защо не сте доволен като нея?

Гифорд се завъртя на пети и се обърна към Олимпия. Лицето му се беше сковало от гняв и отчаяние.

– Защото не е честно. Не разбирате ли? Не е честно Чилхърст да има всичко, а ние – нищо. *Нищо*.

– Мистър Сийтън, не ви разбирам. На мен ми се струва, че имате всичко, което ви е нужно.

Гифорд направи усилие да постигне контрол над чувствата си. Затвори очи за миг и си пое дълбоко дъх.

– Моля за извинение, лейди Чилхърст. Не знам какво ме прихваща.

Олимпия се усмихна неуверено.

– Може би ще е по-добре да сменим темата. Искате ли заедно да проучим тази карта?

– Може би някой друг път. – Гифорд извади часовника от джоба си и погледна циферблата. – Имам важна среща.

– Да, разбира се.

Олимпия погледна часовника му и си помисли за Джейрд, който беше дал своя, за да откупи Робърт.

– Часовникът ви е много красив. Бихте ли ми казали откъде мога да купя същия?

Гифорд смръщи вежди.

– Купих го от един малък магазин на „Бонд стрийт“. Верижката купих от друго място. Направиха я специално за мен.

– Разбирам. – Заинтригувана, Олимпия се приближи още малко до него. – Мотивът, който украсява капачето му, е доста необичаен. Да не би да е някой вид змия?

– Морска змия. – Гифорд пусна часовника в джоба си. – Митично същество, нали разбирате.

Усмивката му беше студена.

– Тя е била символ на семейството ми по времето, когато е заемало полагащото му се място в света. Сега, ако ме извините, трябва да тръгвам.

– Желая ви приятен ден, мистър Сийтън.

Олимпия гледаше замислено след него чак докато той излезе от залата. Когато остана сама, се обърна към картата. Но умът ѝ вече не можеше да се концентрира върху нея.

Беше зает с мотива, който украсяваше часовника на Гифорд Беше ѝ странно познат.

– Добре дошли вкъщи, мадам.

Грейвз задържа вратата на градското имение на Флеймкрестови отворена, докато Олимпия премине.

– Имаме гости.

– Така ли? – Олимпия спря в коридора и се обърна да погледне новия иконом. – Знае ли за това мисис Бърд?

– Да, мадам, знае. – Грейвз се засмя тихичко. – И сигурно вече се е погрижила за тях.

Появи се мисис Бърд.

– Вие ли сте, мис Олимпия? Време беше да се върнете. Негово благородие ме предупреди да сложа два прибора повече за вечеря. И на всичкото отгоре трябва да приготвя и две от спалните. Бих искала да знам дали това ще стане обичайна практика в къщата.

– Е, наистина не мога да отговоря на този въпрос – каза Олимпия. – Нямам представа колко приятели е поканил негово благородие.

– Те не са му приятели – каза мисис Бърд заплашително. – Те са му роднини. Бащата и чичото на негово благородие. Тя снижи глас и се огледа, за да се увери, че няма никой друг в коридора. – Баща му е истински граф.

– Да, знам. – Олимпия развърза връзките на бонето си. – Сигурна съм, че ще се справите с проблема, мисис Бърд.

Грейвз се усмихна на мисис Бърд с ослепителна усмивка.

– Разбира се, че ще се справи, мадам. За краткото време, през което съм на служба при вас, ми стана ясно, че мисис Бърд е жена с много възможности.

Мисис Бърд се изчерви силно.

– Просто искам да знам колко често ще ми се налага да посрещам гости, това е всичко. Трябва да си правя плановете, нали разбирате.

– Чувствайте се свободна да се обръщате към мен за помощ, мисис Бърд – каза Грейвз. – Аз наистина ще ви помогна с каквото мога. Сигурен съм, че ще успеем, ако работим заедно.

Мисис Бърд запърха с клепки.

– Е, предполагам, че ще се оправим някак си тогава.

– Без съмнение – каза Грейвз.

Олимпия бързо местеше поглед от единия към другия.

– Къде са негово благородие и нашите гости?

– Негово благородие е в библиотеката, мадам – каза Грейвз. – Гостите са горе с младия господин. Мисля, че графът и неговият брат разказват приказки на Итън, Хю и Робърт.

Олимпия беше тръгнала към библиотеката, но се спря.

– Приказки?

– За човека, известен като капитан Джек, мадам.

– О, да, сигурна съм, че моите племенници много се забавляват.

И Олимпия постави ръка на бравата на вратата, водеща към библиотеката.

– Позволете ми, мадам. – Грейвз се втурна да ѝ отвори вратата.

– Благодаря – каза Олимпия учтиво, малко изненадана от неочакваното внимание. – Винаги ли ще правите това за мен?

– Да, мадам. Това е част от моите задължения.

Грейвз се поклони и я въведе в библиотеката. Джеърд седеше зад бюрото си. Олимпия влезе.

– Добър ден, мила моя. – Той се изправи на крака. – Радвам се да видя, че си се прибрала у дома. Имаме гости. Пристигнаха баща ми и чичо ми.

– Да, разбрах вече.

Джеърд изчака вратата да се затвори след нея, а после ѝ се усмихна подканващо. Олимпия прекоси стаята тичешком и се хвърли в ръцете му. Поднесе му лицето си за целувка.

– Мисля, че много ми харесва да бъда женен – каза ѝ Джеърд, когато най-сетне отдели устните си от нейните.

– И на мен. – Олимпия неохотно направи крачка назад. – Джеърд, току-що водих доста странен разговор с Гифорд Сийтън. Има едно-две неща, които...

Чувствената усмивка на Джеърд изчезна. На лицето му се изписа яд.

– Какво каза?

Олимпия се намръщи.

– Не е необходимо да повишаваш глас, господарю мой. Чувам доста добре. Казах само, че водих доста необикновен разговор с мистър Сийтън.

– Сийтън е разговарял с теб?

– Да, точно това се опитвам да ти кажа. Срегнахме се в обществената библиотека на института „Масгрейв“. Доста учудващо, но изглежда, че аз и мистър Сийтън споделяме еднакъв интерес към областта на Западните Индии.

– Това копеле – каза Джемърд с глас, който криеше опасни нотки. – Казах му да стои далеч от теб.

Олимпия го погледна с блеснали очи.

– Не мисля, че трябва да го наричаш с тази дума. Мистър Сийтън е човек, който е страдал много. Животът му е бил труден.

– Сийтън е лекомислен негодник. Дадох му ясно да разбере, че не трябва да се приближава до теб.

– За Бога, Джемърд, мистър Сийтън не е виновен, че се срегнахме в библиотеката.

– Не бъди толкова сигурна в това. Сийтън вероятно е научил, че ти прекарваш там по-голямата част от времето си, и е планирал посещението си така, че да съвпадне по време с твоето.

– Наистина, Джемърд, отиваш прекалено далеч. Интересът на мистър Сийтън към Западните Индии ми изглеждаше чисто научен. Наистина, той дори ми позволи да разгледам картата, която е открил в библиотеката.

– Сигурен съм, че е имал сериозен мотив да постъпи така. – Джемърд отново седна зад бюрото си с мрачно изражение. – Но аз ще видя как стоят нещата. А междувременно ти избягвай всякакви по-нататъшни контакти с него. Ясно ли е, мадам?

Олимпия го погледна с изненада.

– Достатъчно, сър.

– Достатъчно? Аз дори не съм започнал. Ще дам на младия Сийтън урок, който той няма да забрави скоро.

– Джемърд, няма да разрешиш да ми говориш така. Сигурна съм, че нямаш намерение да издаваш неразумни заповеди и да правиш такива изказвания просто защото си мой съпруг.

Джемърд я изгледа студено.

– Много добре знам, че ти предпочиташ да не се грижиш за досадните подробности на всекидневния живот, мадам. И все пак, що се отнася до нашия брак, има една подробност, която ще трябва добре да запомниш.

Олимпия присви очи.

– И каква е тя?

Джемърд зае характерната за него поза с преплетени пръсти.

– Аз съм господарят на това домакинство. Аз ще вземам съответните решения. И ти ще се подчиняваш на тези решения, мадам.

Олимпия отвори уста от изненада.

– Нищо подобно няма да правя. Не и ако не съм съгласна с тези решения. А аз не съм съгласна с начина, по който говориш за мистър Сийтън, и не съм съгласна с начина, по който се отнасяш към него.

– Дяволите да го вземат, Олимпия, аз съм твой съпруг. Ще правиш това, което ти кажа.

– Ще правя това, което искам, точно както постъпвах досега – избухна Олимпия. Вратата на библиотеката се отвори зад гърба ѝ, но тя не обърна внимание. – Чуй ме добре, Чилхърст. Не забравяй, че аз те приех като учител в това домакинство. Въпреки всички приказки, струва ми се, че още си на работа при мен, тъй като не съм те уволнявала.

– Говориш глупости – изстреля в отговор Джебърд. – Ти си моя съпруга, а не моя работодателка.

– Това, сър, е въпрос на гледна точка. Аз мисля, че нищо не се е променило в първоначалните ни отношения.

– Напротив променило се е – процеди Джебърд през стиснати зъби. – И това, мадам, не е въпрос на гледна точка. Това си е записано в документите, които подписахме.

– Охо! – В спора се намеси непознат глас и попречи на Олимпия да отговори.

– Чудя се какво ли става тук? – От вратата долетя още един глас. – Нима сме се намесили в семеен спор, а, Тадеус?

– Струва ми се, че да – каза весело първият глас. – Никога не съм виждал сина ти така ядосан, Магнус. Може би бракът му се отразява добре, все пак.

– По дяволите! – прошепна Джебърд и погледна към вратата. – Мадам, позволи ми да ти представя баща си, граф на Флеймкрест, и чичо си, Тадеус Райдър. Господа, това е моята съпруга.

Олимпия се обърна и се намери в лице с двама извънредно елегантни възрастни мъже. Красиви, с посребрени коси, елегантно облечени, те ѝ се усмихваха с неподправен чар, който, без съмнение, беше разбил много женски сърца.

– Флеймкрест, на вашите услуги – каза по-високият от двамата и елегантно се поклони. – Удоволствие е за мен да ви срещна, мадам.

– Тадеус Райдър. – Усмихна се щастливо вторият. – Радвам се да видя, че Джебърд най-после е изпълнил дълга си към семейството. Но не мисля, че вече сте успели да намерите ключа към изгубеното съкровище

на капитан Джек, нали?

Джеърд изпусна възклицание, което показваше отвращението му.

– Да те вземат дяволите, чичо. Нямах ли чувство за благоприличие?

Тадеус го погледна изненадано.

– Сега вече няма нужда от твоето благоприличие. Тя е част от семейството.

– Това е най-доброто от всички възможни положения, ако питаш мен, момче – каза Магнус и дари Олимпия с ослепителна усмивка. – Няма да става нужда да се промъкваш като крадец през нощта, за да се опитваш да измъкнеш тайната от нея. Тя с радост ще ни каже всичко, което успее да научи за съкровището, нали, мила моя?

Олимпия изучаваше и двамата с огромен интерес.

– Ще се радвам да споделя всичко, което мога, с вас, но мисля, че трябва да знаете, че и още някой е по следите на съкровището.

– Мили Боже! – Усмивката на Магнус се превърна в озъбена гримаса. – Страхувах се от това.

Той погледна брат си и каза:

– Не ти ли казах, че имам лоши предчувствия, Тадеус?

Той го погледна много сериозно.

– Да, каза ми, Магнус. Каза ми. А в нашето семейство предчувствията са на особена почит. Ние всички знаем това. – Той погледна изпитателно Олимпия. – Имате ли представа кой може да знае за съкровището, мила моя?

Олимпия с облекчение разбра, че поне беше в компанията на хора, които ще разберат страховете ѝ и няма да ѝ се присмеят заради тях.

– Е, моята представа за човека, който преследва съкровището, може да ви се стори невероятна, господа. Чилхърст отказа да я удостои с вниманието си.

Магнус сбърчи нос.

– Моят син проявява невероятен разум, що се отнася до бизнеса, но няма никакво въображение. Не му обръщайте внимание. Кажете ми какво мислите, момиче.

С крайчеца на окото си Олимпия видя как Джеърд здраво стисна зъби. Не му обърна внимание.

– Мисля, че нещо или някой, известно като Пазителя, преследва съкровището на капитан Джек.

– Пазителя! – Магнус я погледна изненадано.

Тадеус като че ли беше онемял от изненада.

– Пазителя, а?

Олимпия бързо кимна.

– В Дневника се съдържат доста предупреждения относно този Пазител.

Магнус и Тадеус се спогледаха, а после и двамата отправиха погледи към Олимпия.

– Е, щам случаят е такъв, няма за какво да се тревожиш, нали, мила моя? – търпеливо поясни Магнус.

Тадеус се усмихна.

– Точно така.

Джеърд проговори със заплашителен глас:

– Бих искал веднъж завинаги да престанем да говорим за това.

– Защо? Какво знаете вие за този Пазител? – Олимпия отправи въпроса си към Магнус.

Магнус повдигна вежда – жест, който изглеждаше типичен за него.

– Пазителя е твоят съпруг, мила моя. Нима моят син още не ти е казал, че на него се пада голямата чест! Та той знае това още откакто станал на деветнайсет години!

– В семейството той е известен като Пазителя от нощта, в която спаси двамата си братовчеди в схватката с онзи контрабандист – каза Тадеус.

Олимпия не можеше да повярва на ушите си. За момент загуби дар слово, но бързо се съвзе и рязко се обърна към Джеърд.

– Не, той не си направи труда да ми спомене за тази малка подробност.

Джеърд постави длани на дръжките на креслото и започна да се изправя – бавно и заплашително.

– Олимпия, мога да ти обясня...

Олимпия беше побесняла.

– Мистър Чилхърст, ти ме заблуждаваш от самото начало! Ту за едно, ту за друго. През цялото време намирах извинения за силните ти страсти и чувства, но това вече е твърде много. Как можа да скриеш от мен, че ти си Пазителя?

– Дяволите да го вземат, Олимпия, това са глупости. Ти си загрижена за някакъв си призрак, който е по следите на тайната, скрита в дневника. Аз не съм легенда, нито пък призрак и пет пари не давам за проклетото съкровище.

– Мистър Чилхърст, трябва да ти кажа, че ти ни най-малко не ми помогна в това начинание. Наистина, ти дори направи задачата ми по-

трудна, като отказа да покажеш какъвто и да било интерес към тайната, скрита в дневника. Много съм ядосана, сър.

– Виждам – каза Джебърд. – Но какво ще ти помогне това да знаеш, че баща ми ме дари с тази идиотска титла, когато бях на деветнайсет години? Мисля, че точно тази информация няма да ти помогне в твоето търсене.

Олимпия повиши глас.

– Това не може да се каже отсега. Ще видим, мистър Чилхърст.

– Олимпия, почакай...

Но Олимпия не беше в настроение да чака. Още едно парче от мозайката беше намерило мястото си. Трябваше да помисли за това. Тя бързо изтича навън от библиотеката, без дори да погледне назад.

Глава 16

Магнус се усмихна на Джеърд.

– Мистър Чилхърст?

– От време на време моята съпруга забравя, че вече не съм на служба при нея – каза Джеърд студено.

– На служба при нея? – Тадеус тихичко се засмя. – И откъде ѝ е хрумнало това?

– Историята е твърде дълга, сър. – Джеърд заобиколи бюрото. – И точно сега нямам време да ви я разказвам. Ако ме извините, трябва да говоря със съпругата си. Както можете да видите и сами, тя е жена с доста горещ темперамент.

Магнус се удари по бедрото и избухна в смях.

– Радвам се да вия, че си си взел за съпруга една доста интересна жена, моето момче. Няма нужда да ти казвам, че бях малко разтревожен как ще свърши живота си онзи практичен и скучен мъж, който се крие у теб.

Тадеус се засмя тихичко.

– Тя, изглежда, те смята за човек на силните страсти, момче. Как, по дяволите, се е сдобила с тази представа?

– Не знам. – Джеърд стисна бравата. – Ще се върна след малко. Има нещо, което трябва да изясня на лейди Чилхърст, преди денят да е свършил.

– Отивай, сине – каза Магнус весело. – Ние ще се обслужим с брендите ти, докато се върнеш. Сигурно е от избата на капитан Джек, която е пълна с прекрасни напитки, а?

– Да – отговори Джеърд – Наистина, опитайте се да не го изпиете всичкото, докато се върна.

– Не бързай, момче, не бързай. – Тадеус махна с ръка, за да му покаже, че може да излезе от стаята.

Джеърд излезе от библиотеката, прекоси коридора, който беше облицован с мрамор, и се изкачи по стълбите.

Вратата на спалнята на Олимпия беше затворена. Джеърд стисна здраво устни. Вдигна ръка и почука особено силно.

– Върви си – извика Олимпия с приглушен глас, който като че ли идваше някъде отдалеч – Много съм заета.

– Олимпия, искам да говоря с теб.

– Наистина нямам време да си бъбря за това, кой е господарят в тази къща, Джеърд. Имам работа.

– Триста дяволи, жено, ще престанеш да ми заповядваш! Аз не съм член на прислугата.

Джеърд отпусна ръката си върху бравата. Завъртя я рязко. Очакваше, че вратата ще бъде заключена. Но, за негова изненада, тя се отвори. И то малко по-силно, отколкото Джеърд имаше намерение, и се удари в стената с трясък, който накара Олимпия да подскочи. Тя вдигна глава, както беше седнала зад бюрото. Очите ѝ хвърляха мълнии.

– Казах, че съм заета!

– Толкова заета, че не можеш да разговаряш със съпруга си?

Джеърд затвори вратата и влезе в стаята с увереност, която всъщност не изпитваше. Веждите на Олимпия се приближиха една към друга, макар тя да се опитваше да скрие раздражението си.

– Точно в този момент не изпитвам особено благоразположение към теб, господарю мой. Не мога да повярвам, че не си ми казал истината за себе си.

– Дяволите да го вземат, Олимпия. От години се опитвам да забравя тези глупости. В приказките, че аз съм Пазителя, няма нищо вярно.

Очите на Олимпия се спряха на черната превръзка на окоето му и изражението ѝ омекна.

– Разбирам, че прозвището предизвиква неприятни за теб спомени. Но то е важна част от мозайката. Може да се окаже и ключът към цялата тази работа.

– Не, не може това да е ключът. Признавам, че съм известен като Пазителя сред членовете на моето семейство, но не давам и пукнат грош за дневника и неговото съкровище. Предупреждението, което уж засяга мен, е просто глупост. Не бива да го приемаш сериозно.

В очите на Олимпия проблесна разбиране.

– Ето защо не си ми казал истината от самото начало. Страхувал си се от това, как ще възприема предупреждението. Страхувал си се, че ще си помисля най-лошото за теб.

– Не исках да се страхуваш от мен. Проклятие, мадам, аз не съм призракът на капитан Джек.

Олимпия започна да удря с перото си по навитите на руло листове.

– Никога не съм твърдяла, че си. Не вярвам в призраци, господарю мой.

– Тогава, как, по дяволите, мога да съм свързан със загадката на дневника? – попита я Джеърд.

Погледът на Олимпия ставаше все по-замислен.

– Точно този проблем се опитвам да разреша в момента, сър. Трябва да разкрия каква е връзката между предупреждението, господаря на „Сирената“ и останалото, което успях да науча. Любезно те моля да ме оставиш да продължа работата си. Знам, че това не те интересува, а аз не мога да се концентрирам, когато стоиш надвесен над мен и ми крещиш.

– Аз не ти крещя.

– Да, крещиш ми. Честно, Джеърд, твоята емоционална натура прави съвместното ни съществуване много трудно. Аз, естествено, проявявам разбиране, но наистина настоявам да напуснеш спалнята ми.

Джеърд почувства прилив на силен гняв.

– Не се осмелявай да ме изхвърляш от спалнята си, мадам.

– И защо не? – Тя го гледеше уморено. – Това е моята спалня, а точно в този момент аз не искам и ти да бъдеш тук.

– Така ли? – Джеърд се надвеси над нея и я вдигна от стола. – В такъв случай и двамата ще отидем в моята спалня.

– Мистър Чилхърст, незабавно ме оставете! – Олимпия сграбчи бонето си, защото то беше започнало да се изплъзва от главата ѝ. – Имам работа и искам да я свърша.

– Наистина имаш работа. Крайно време е да изпълниш и главното си съпружеско задължение.

И Джеърд се спусна като вихрушка към вратата, която съединяваше двете спални. Отиде до огромното легло и пусна Олимпия върху него. Бонето ѝ падна и великолепната ѝ червена коса се разпиля по възглавниците. Роклята се беше вдигнала над коленете ѝ и разкриваше съблезителните ѝ крака, обути в дълги чорапи.

– Сирена – прошепна Джеърд.

И отново го завладя желанието – мощна вълна, която заплашваше да го опустоши. Легна върху Олимпия и тялото му я прикова към леглото. Той вече беше твърд. Чувстваше огъня във вените си и силната болка в слабините си. Олимпия отвори широко очи от почуда.

– Господи, мистър Чилхърст, все още е ден.

– Позволи ми да ти кажа, мадам, че някои хора имат такъв обичай – да правят любов посред бял ден.

– Нима? – Учудването в очите на Олимпия се превърна в чувствено желание. – На дневна светлина?!

– Тази представа без съмнение ще шокира някои скучни и ограничени хора, които нямат богат житейски опит. Ние сме различни,

Олимпия.

– Да. – Усмивката на Олимпия беше извънредно нежна – Ние сме различни, сър.

Той целуна шията ѝ и почувства как тя се разтапя от желание под него. Зарови пръсти в косата му и се изви в дъга към него. Гореща, пулсираща радост завладя Джебърд. Опияняващият го отговор на Олимпия вливаше нови сили в страстта му. Тя беше негова, помисли си той тържествуващо. Не можеше да му устои дори когато му беше ядосана.

Тя сигурно го обича. *Трябва да го обича.*

Изведнъж, прекалено ясно, той осъзна, че отдавна очаква да чуе тези думи, произнесени от нейната уста. Защо тя никога не ги бе изказвала на глас, чудеше се той.

Беше сигурен, че тя го обича.

Тези мисли скоро напуснаха съзнанието му, защото дори то беше пометено от страстта. Олимпия се усмихваше с неземната си усмивка и нежно го галеше с крака си.

– Голямо щастие е за нас, че се намерихме, нали, господарю мой? Не вярвам, че на света има друг мъж, който да ми подхожда така, както ми подхождаш ти.

– Много се радвам, че мислиш така. – Джебърд собственически сграбчи едната ѝ гърда. – Защото съм сигурен, че няма друга жена на този свят, която така добре да вниква в моята природа.

След доста дълго време Джебърд неохотно се отдели от Олимпия и се отпусна на възглавниците. Сложи едната си ръка под главата и замислено се загледа в тавана. Всеки нерв и всяко мускулче на тялото му трептяха от задоволство. Олимпия се размърда и се протегна до него.

– Правенето на любов по средата на деня е много приятен обичай, сър, нали? Ще трябва да експериментираме с него отново, и то съвсем скоро.

– Със сигурност ще го направим. – Джебърд я прегърна и я притисна към себе си. – Вярвам, че вече няма да се опитваш да ме изхвърляш от спалнята си.

– Със сигурност ще размисля два пъти, преди да го направя – каза Олимпия извънредно сериозно.

Джебърд се намръщи.

– Имам предвид онова, което казах и преди малко, сирено моя. Можеш да ме омагьосаш само с един поглед или само с една усмивка, но

няма да ми даваш заповеди, като че ли съм твой слуга. Ще бъда господар в собствения си дом, точно както съм господар на финансовите си дела. И ще бъда господарят на моята съпруга. Ясно ли е?

– Да.

Олимпия бързо седна в леглото, без да се тревожи за това, че е абсолютно гола. Погледна към Джеърд, а очите ѝ светеха възбудено.

– Ще бъдеш господар на съпругата си.

– Радвам се, че си съгласна, мадам. – Джеърд изучаваше прекрасната извивка на гърдите ѝ. – Понякога е необходимо мъжът да тропне с крак.

– Господар на съпругата си. Джеърд, ти винаги си ме наричал „сирена“.

– Да. – Джеърд чертаеше кръгове около зърното ѝ с върха на палеца си. – Това е така, защото ти наистина си прекрасна като сирена.

– Нима не разбираш, сър? – Олимпия коленичи до него всред разбърканите чаршафи. – Ти току-що се провъзгласи за господар на сирената. Капитан Джек е бил господарят на „Siryn“, а ти си неговият потомък. Ти си новият господар на сирената.

Джеърд със закъснение проумя посоката на нейните мисли. И високо изстена.

– Олимпия, въображението ти отива твърде далеч. Логиката ми не може да го последва чак там.

– Не, мисля, че е необходимо да отиде дори по-далеч. – Олимпия скочи от леглото. – Трябва веднага да се заловя за работа. Ти наистина ме отвличаш, Джеърд.

– Мадам, този път аз съм в собствената си спалня.

– О, да. Точно така. Тогава трябва да ме извиниш.

Олимпия се завъртя рязко и изтича към вратата. Джеърд съзерцаваше сладките извивки на гърдите ѝ, докато те се скриха от погледа му. После въздъхна и бавно седна.

Огледа разхвърляните дрехи, които покриваха леглото и килима. Вдигна малкото бяло боне на Олимпия и се усмихна щастливо.

После вдигна глава и смръщи вежди, когато погледът му попадна върху часовника. Беше почти един часът, а той имаше среща при доковете след четирийсет и пет минути.

– Проклятие!

Джеърд грабна ризата си. Бракът започваше да разстройва всекидневния му режим.

Четирийсет и пет минути по-късно Джеърд слезе от наетата карета, прекоси оживената улица и потъна в малката кръчма. Там го чакаше мъжът, когото беше наел, за да разпитва из доковете. Джеърд седна зад бара и махна с ръка на напетата кръчмарка.

– Е, Фокс, какво успя да научиш?

Фокс избърса устата си в ръкава на ризата си и се оригна.

– Точно онова, което очаквахте, господарю мой. Мъжът бил дълбоко натопен преди шест месеца. Толкова дълбоко под повърхността, че всички мислели, че никога вече няма да изплува. А после, по някакъв начин, успял да плати всичките си дългове. Същото нещо се случило и преди три месеца. Загубил всичко, а после възстановил парите.

– Разбирам. – Джеърд обмисли чутото. – Знаех какво става, но просто не знаех каква е причината. Сега знам и това.

Хазарт. Е, изглежда, всички си имат тайните страсти, помисли си Джеърд.

– Типичен случай, господарю мой. – Погледът на Фокс показваше, че той добре познаваше света, в който се подвизаваше. – Човек се пристрастява към игралните маси, докато те го изстискат докрай. Тъжно, но доста често срещано. Единствената разлика този път е, че човекът успял да се измъкне, преди да е станало твърде късно. Цяло щастие за него, нали?

– Да, наистина, имал е необикновен късмет. – Джеърд се изправи на крака. – Ще получиш възнаграждението си днес следобед. Ще изпратя парите по Грейвз, както се бяхме уговорили. Благодаря за услугата.

– Готов съм да работя за вас по всяко време, господарю. – Фокс отново отпи от бирата си. – Както казах и на Грейвз, винаги съм на разположение.

Джеърд излезе от кръчмата и се спря за малко на тротоара. Започна да маха с ръка на една карета, но после промени решението си. Трябваше да помисли върху чутото.

Разхождаше се бавно без определена посока. Понякога разбираше, че минава край кръчми или кафенета. Дори в този час те бяха пълни с обичайните за тях посетители – работници, моряци, джебчици, курви и негодяи.

Част от съзнанието на Джеърд отчиташе, както винаги, подробностите в заобикалящата го среда. Камата му беше притисната до гърдите му.

Докато вървеше, подреждаше фактите, които беше научил. Сега знаеше мотива, който беше задвижил изтичането на парите, но това не правеше нещата по-лесни.

Беше дошло времето да се изправи срещу човека, който не беше оправдал доверието му, но Джеърд не искаше да избързва. Защото той, въпреки всичко, нямаше много приятели на този свят.

Мъжът с ножа изникна от страничната алея, без да издаде никакъв звук. Джеърд видя първо сянката му. Тъмните очертания се появиха на тухлената стена, а после сянката се хвърли напред.

Но това предупреждение беше достатъчно. Джеърд се хвърли настрани и острието на нападателя разцепи въздуха, вместо да пронизе плътта му.

Мъжът се завъртя, като отчаяно се опита да запази равновесие. А после опита повторен удар.

Но Джеърд беше готов и този път. Вдигна ръка, за да парира удара, и едновременно извади камата си. Слънчевата светлина заискри по испанската стомана. Нападателят издиша през стиснатите си зъби.

– Никой не ми каза, че и вие ще бъдете въоръжен.

Джеърд не си направи труда да отговори. Заобиколи противника си, усещайки, че очите му са приковани в камата. Когато се увери, че цялото внимание на мъжа е съсредоточено в острието, той го ритна силно с обувия си в бутуш крак.

Ударът попадна в бедрото на мъжа. Той изрева от болка и гняв и залитна. Отново направи отчаян опит да възстанови равновесието си. Джеърд направи лъжливо движение с камата и мъжът отстъпи назад, препъна се и падна на земята. Джеърд изби с ритник ножа от ръката му, наведе се и притисна острието на камата до гърлото му.

– Кой те нае? – попита Джеърд.

– Не знам. – Мъжът гледаше втрещено камата. – Беше просто предложение, направено по обичайния начин – чрез посредник. Никога не виждам хората, които всъщност ми плащат.

Джеърд се изправи и с отвращение каза:

– Изчезвай оттук.

Мъжът не се нуждаеше от повтаряне. Изправи се на крака и протегна ръка към ножа си, който просветваше на паважа.

– Остави го – каза Джеърд тихо.

– Да, сър? Както кажете, сър.

И разбойникът тичешком се спусна надолу по улицата Миг по-късно изчезна в тясната уличка между две огромни къщи. Джеърд погледна

към ножа, който мъжът беше изпуснал на земята. „Не – помисли си той, – няма смисъл да отлагам неизбежното.“

Час по-късно Джебърд изкачи стъпалата към жилището, което Феликс Хартуел заемаше вече около десет години. Умора и тъга се бяха загнездили дълбоко в душата му, когато влезе в малкото преддверие. Не беше сигурен какво трябва да каже човек в момент като този.

Феликс беше изчезнал.

На бюрото лежеше писмо. Беше адресирано до Джебърд и очевидно беше написано много набързо.

Чилхърст,

Сега разбирам, че знаеш всичко. Беше просто въпрос на време. Винаги си бил дяволски умен. Може би имаш някои въпроси към мен. Най-малкото, което мога да направя, е да им отговоря.

Аз бях този, който пусна мълвата, че си в града, а също така и новината за странния ти съюз с мис Уингфийлд. Надявах се, че след като веднъж си разкрит, ще побързаш да се отправиш към провинцията. Не ми беше приятно да се навърташ наоколо, Чилхърст.

Но ти остана в Лондон и аз реших да видя дали няма да мога да отвлека едно от хлапетата, за да си осигуря парите, които много ми трябваха. Искам да знаеш, че в никакъв случай нямаше да навредя на момчето. Просто щях да го задържа, докато получа откупа. Но ти отново ме изигра. Толкова си умен.

Без съмнение, ти ще търсиш справедливост, защото това ти е в характера, но се надявам, че няма да ме намериш и ще успея да избягам от Англия. Пригответе ми всичко още преди месеци, защото знаех, че и този ден ще дойде.

Съжалявам за всичко. Никога не съм имал намерение да отида чак толкова далеч. Единственото ми извинение е това, че нямах избор.

Твой, ФХ

P.S. Знаем, че няма да повярваш, но съм повече от радостен, че успя да оцелееш и този следобед. Това беше действие, предприето от отчаян човек, и съжалих за него веднага щом дадох нареждането. Поне смъртта ти няма да тежи на съвестта ми.

Джебърд смачка бележката в дланта си.

– Феликс, защо, за Бога, не ме помоли за помощ? Ние бяхме приятели.

Той остана прав и загледан в безупречно подреденото бюро на Феликс дълго време, а после се обърна и отново излезе на улицата.

В този момент Джемърд искаше единствено да разговаря с Олимпия. Тя щеше да го разбере.

– Толкова съжалявам! – Олимпия скочи от леглото и отиде до Джемърд, който стоеше прав до прозореца и гледаше навън в нощта. – Не знаех за приятелството, което те свързва с този мъж, но разбирам как се чувстваш сега.

– Аз му вярвах, Олимпия. И през годините го товарех с все повече отговорности. Той беше запознат с финансовите ми дела също толкова добре, колкото бях и аз. Проклетие! Обикновено не правя грешки от подобен род.

– Не трябва да се обвиняваш просто защото си гласувал доверие на неподходящ човек. – Олимпия го прегърна през кръста и се притисна до него. – Мъж със страстна натура като твоята често се вслушва в гласа на сърцето, вместо в гласа на разума.

Джемърд положи глава на рамката на прозореца.

– Моето приятелство с Хартуел почиваше на многото години, които прекарахме заедно. Той ме познаваше по-добре от всеки друг. Той беше този, който ми уреди среща с Деметриа.

Олимпия се намръщи.

– Е, не виждам да ти е направил голяма услуга с това.

– Ти не разбираш. Никой не беше по-нещастен от завършека на тази история от Хартуел.

– Щом ти го казваш, Джемърд.

Олимпия разбра, че се е случило нещо сериозно. Още щом Джемърд се върна късно през следобед, беше се опитала да разговаря с него и по-рано, но той не искаше да говори за случилото се, преди всички в къщата да са си легнали.

– Направих някои запитвания и сега вече знам как трябва да е започнало всичко. – Джемърд отпи от брендито в чашата, която държеше. – Феликс се е пристрастил към хазарта. Отначало само печелел.

– Но късметът му изневерил?

– Да. – Джемърд отново отпи от брендито. – Късметът му изневерил. Винаги става така. Покрил загубите с парите, които получил от един от

нашите инвеститори. А тези пари заменил с парите, които получил от други източници. Докато успявал успешно да прехвърля пари от едно място на друго, можел да крие онова, което се случвало!

– Планът му успявал известно време, което без съмнение го е направил по-смел.

– Съвсем правилно. Играта загубяла. Загубите започнали да стават по-големи. Преди шест месеца аз разбрах, че нещо не е наред, и реших да се намеся. – Джебърд стисна зъби. – И, съвсем естествено, помолих агента си, на когото имах пълно доверие, да проучи нещата.

– Трябва да е бил много умен, щом е успял да крие кражбите от тебе толкова дълго време.

Джебърд сви рамене.

– Хартуел беше много умен мъж. Точно затова го наех на работа.

– Чудя се как е успял да се досети, че ти си прозрял триковете му.

– Очевидно го е разбрал днес следобед, когато човекът, който беше натоварен да ме убие, не се справи със задачата.

– Какво каза? – Олимпия силно дръпна ръката на Джебърд и го принуди да се обърне с лице към нея. – Нима ми казваш, че някой се е опитал да те убие?

Джебърд се усмихна леко, виждайки ужасеното ѝ изражение.

– Успокой се, мила. Не беше чак толкова страшно. Както виждаш, човекът не успя.

– За мен е много страшно. Веднага трябва да предприемем нещо.

– Какво предлагаш? – попита я Джебърд учтиво.

– Ами, да уведоим правосъдието. – Олимпия разтревожено закричи напред-назад. – Наеми някои от агентите от „Боу стрийт“. Трябва да намерим твоя луд приятел и да го затворим зад железните решетки.

– Съмнявам се, че ще бъде възможно. Този следобед стана очевидно, че Хартуел се е подготвил за момента, в който ще го разкрия. Оставил ми е бележка, че ще напусне Англия.

– Нима? – Олимпия се завъртя и тръгна към другия край на стаята. – Сигурен ли си, че е заминал?

– Съвсем сигурен. Разумът подсказва точно това. – Джебърд изпи остатъка от брандита. – Единственото възможно решение е бягството и Хартуел много добре го знае. Хартуел е умен човек, който особено внимава какво върши. – Устата му отново се изкриви в неопределена гримаса. – Той много прилича на мен. Това беше другата причина, поради която го наех.

Олимпия пак смръщи чело.

– Това е най-ужасното, Джеърд. Много бих искала да видя как плаща за опитите си да те убие. Той сигурно е едно студенокръвно чудовище.

– Не. Мисля, че накрая той се е превърнал в един отчаян човек. Кредиторите вероятно са го гонели по петите, може би са го заплашвали с физическо наказание или публичен процес.

– Глупости, ти проявяваш ненужна мекушавост, господарю мой. Той очевидно е чудовище. Не бих могла да мигна тази нощ. През цялото време ще мисля за онова, което ти се е случило днес следобед. Благодаря на Бога, че си успял да избягаш.

Очите на Джеърд проблеснаха.

– Оценявам загрижеността ти.

Тя го погледна.

– Думите ти изкарват моята загриженост просто като проява на внимание. Съвсем естествено е да бъда разтревожена.

– Вярно. Подозирам, че от преданата съпруга се очаква да покаже известна загриженост, когато съпругът е избягал на косъм от смъртта.

– Джеърд, на кого се присмиваш този път – на мен, или на себе си?

Оживлението в очите му угасна.

– На никого. Просто се чудя доколко дълбока е твоята загриженост.

Тя го погледна ужасена.

– Въпросът ти е много глупав, мистър Чилхърст.

– Нима? Трябва да ми простиш. Днес не съм в най-добрата си форма. Без съмнение, причината се крие във възбудата, която ме е обхванала.

– Как е възможно да поставяш под въпрос дълбочината на моята загриженост, пък било то дори за миг? – попита Олимпия, силно ядосана.

Джеърд се усмихна.

– Ти си много привързана към хората, които са на служба при теб, нали, мадам?

– Ти си нещо повече от човек, нает на работа при мен. Ти си ми съпруг. – Думите излетяха от устата на Олимпия.

– А, да, точно така, нали? – Джеърд остави празната чаша и протегна ръка към нея.

Глава 17

Мисис Бърд остави каната с кафето на масата, подредена за закуска, и огледа със зъл поглед хората, насядали около нея.

– Готвачката трябва да знае колко човека се очаква да присъстват на вечеря, ваше благородие. Също като мен, тя още не е свикнала да предугажда броя им.

Джеърд вдигна чашата си с кафе.

– Можеш да кажеш на готвачката, че аз много точно знам каква заплата получава всяка една от вас. Във вашия случай, мисис Бърд, заплатата нарасна значително, като се има предвид новите задължения, които поехте. Много добре, че давам най-високите заплати в града и очаквам в замяна да получавам най-доброто обслужване. Кажете на готвачката, че на вечеря ще присъстваме всички.

– Да, ваше благородие. Но тя е малко ядосана. Не обвинявайте мен, ако прегори яденето.

Джеърд вдигна вежди.

– Ако довечера супата е прегоряла, утре сутринта тя ще си търси нова работа. Същото важи за всички, които не успеят да се нагодят към изискванията в това домакинство.

Мисис Бърд изсумтя и бързо изтича в кухнята.

– Бъдете така любезна и вземете кучето със себе си, мисис Бърд – извика Джеърд след нея.

Мисис Бърд се спря и се обърна.

– И за какво са всички тези нови хора, ако аз ще трябва да се грижа за всичко, както си беше по-старому, питам аз? – Тя щракна с пръсти на Минотавър. – Излез изпод масата, проклето чудовище. Няма да получиш друга наденица.

Минотавър изпълзя изпод масата, а устата му беше пълна с наденица. Итън погледна Джеърд, а в очите му се четеше единствено невинност.

– Не съм му я дал аз, сър. Честна дума.

– Знам кой даде наденицата на Минотавър – каза Джеърд и погледна баща си. – Вие се опитвате да ни попречите да му изградим навик да не свиква с трапезата ни, сър. Ще оценя опитите ви да се въздържате и да не му давате храна.

– Прав си, сине. Откъде се слобии с тази икономка, ако мога да те

попитам? – Магнус си взе една доста тлъста наденичка. – Устата жена. И като че ли не уважава особено работодателите си.

– Тя дойде при нас с останалите – каза Джейрд разсеяно.

Робърт притисна ръка до устата си, за да потисне смеха си. Олимпия вдигна поглед от чинията си с яйца.

– Не трябва да обръщате внимание на мисис Бърд. Тя ще остане завинаги с нас. Не знам какво бихме правили без нея.

– Щяхте да си наемете друга икономка, най-вероятно – каза Тадеус.

– Икономка, която няма да се мръщи на гостите ви рано сутрин.

– О, никога не бих позволила на мисис Бърд да си отиде – каза Олимпия бързо.

Джейрд постави лакти на масата, съедини върховете на пръстите си и удостои баща си със замислен поглед.

– Не бива да се занимавате с мисис Бърд, сър – каза той студено. – Аз се разбрах с нея преди известно време. Трябва да призная, че тя каза някои интересни неща. И така, докога ти и чичо Тадеус ще останете при нас?

Магнус придоби обидено изражение.

– Вече се опитваш да ни изриташ, сине? Ние току-що пристигнахме.

Тадеус се усмихна.

– Спести си думите, момче. Аз и баща ти никъде няма да ходим, докато не помогнем на прекрасната ти съпруга да разкрие тайната на дневника. Тя ще може да разчита на нас известно време.

– Точно от това се страхувах. – Джейрд срещна погледа на Олимпия през масата. – Надявам се, че много скоро ще разкриеш тайната, скъпа моя. В противен случай, нашите гости ще останат завинаги с нас.

– Ще направя всичко, което е по силите ми, господарю мой. – Олимпия се изчерви леко.

Беше объркана, защото не знаеше как да приеме грубите думи на Джейрд. Но, доколкото можеше да отсъди, нито Тадеус, нито Магнус, се бяха обидили от забележките на Джейрд.

– Много добре, тогава, оставям нещата в твоите ръце. – Джейрд се опита да извади от джоба си липсващия часовник и смръщи вежди, когато не го откри. – Трябва да си запиша някъде да си купя нов.

Погледна към големия стенен часовник, а после премести поглед върху Итън, Хю и Робърт.

– Време е за уроците ви. Тази сутрин ще учим математика и география.

Тадеус изстена.

– Колко скучно.

– Такова си е то, моето момче – присъедини се към него и Магнус. – Готов е да пожертва дори прекрасна лятна сутрин в името на географията и математиката.

Робърт погледна Джеърд с умните си очи.

– Сър, ние се надявахме, че тази сутрин ще ни освободите от уроците. Негово благородие, графът, каза, че момчетата на нашата възраст трябва всяка сутрин да ходят за риба.

– Точно така – присъедини се и Итън. – А чичо Тадеус ни каза, че когато той бил момче, всяка сутрин пускал в реката хартиени лодки.

– И се упражнявал във фехтовка с истински меч – с надежда в гласа допълни Хю.

– И тримата сте свободни да напуснете масата за закуска каза Джеърд спокойно. – Давам ви пет минути, през които трябва да се качите горе и да отворите учебниците си.

– Да, сър. – Робърт скочи на крака и се поклони.

– Да, сър. – Итън също се изправи, поклони се бързо и изтича във от стаята.

– Да, сър. – И Хю също се втурна след братята си.

Джеърд ги изчака да излязат от стаята, а после впери поглед в баща си и чичо си. Лицето му беше мрачно.

– Това домакинство се ръководи от съвсем прости, но абсолютно задължителни правила. Правилата ги създавам аз. А едно от тях е, че момчетата трябва да учат всяка сутрин дотогава, докато променя правилото. Ще ви бъда много благодарен, ако не се месите в моя ред.

Олимпия беше шокирана.

– Чилхърст, говориш с по-възрастни от теб.

Магнус се усмихна широко.

– Тя е дяволски права, сине. Покажи малко уважение към нас, ако обичаш.

Тадеус се засмя дяволито.

– Такъв му е характерът, момиче. Той не може да се подчинява на никого, дори на по-възрастните от него.

Джеърд погледна Олимпия, а после се изправи на крака.

– А ти не се тревожи за моето поведение, мадам. Уверявам те, че живея с тези по-възрастни от мен вече достатъчно дълго, за да знам, че ако не се намеся от самото начало, ще превърнат къщата в зверилник.

– Едва ли бих могла да се съглася с теб – каза Олимпия.

– Вярвай ми – каза Джемърд. – Познавам ги много по-добре от теб. Желая ти приятен ден, мила. Ще се видим на обяд. Дотогава ще бъда в класната стая.

Той леко кимна с глава на баща си и на чичо си.

– Господа.

– Отивай, сине – каза Магнус весело – Когато се върнеш, ние все още ще бъдем тук.

– Точно от това се страхувах – каза Джемърд, вече на прага.

Той излезе в коридора, като остави Олимпия сама с Магнус и Тадеус. Тя тайно и косо ги погледна и с облекчение разбра, че нито един от тях не се е обидил от приказките на Джемърд.

– Чилхърст държи на реда в домакинството – обясни Олимпия.

– Няма нужда да се извиняваш, мила моя – усмихна ѝ се Магнус. Момчето ни винаги си е било странно. По едно време и аз, и майка му, се бяхме отчаяли от него.

– Той е добро момче – увери я Тадеус. – Но не прилича на останалите от семейството.

– В какъв смисъл? – попита Олимпия.

– Кръвта му не е така гореща като на останалите – каза Магнус тъжно. – Липсва му огънят на фамилията Флеймкрест, ако разбираш какво искам да кажа. Винаги се тревожи за срещите си. Непрестанно гледа колко е часът. Затънал е до гуша в бизнес-делата си. У него няма силни чувства, няма силни страсти. Накратко: той е един от най-странните членове на семейството.

Олимпия ги погледна със смръщени вежди.

– Мисля, че и двамата не разбирате Чилхърст.

– Вярно е – каза Тадеус. – Но и той не ни разбира.

– Той е човек на изтънчената чувствителност и силните страсти – каза Олимпия възторжено.

– Глупости! Човек не би се досетил, че във вените му тече кръвта на морските разбойници. Но въпреки това той е добро момче – каза Тадеус. – И докато говорим за навика му да гледа часовника, къде всъщност е часовникът му?

Олимпия стисна устни.

– Чилхърст даде красивия си часовник, за да откупи племенника ми.

Магнус се втренчи в нея.

– Не може да бъде. Но той наистина си е такъв – предпочел е да плати с часовника си, вместо да използва камата си, за да освободи

момчето. Има душата и сърцето на търговец. И кой мислите, че е отвлякъл момчето?

– Чилхърст мисли, че е бил човек, към когото той изпитвал силно доверие и който вече е напуснал страната – каза Олимпия. – Аз обаче не съм толкова сигурна в това.

Тадеус присви очи.

– Нека да видим какво мислиш ти по въпроса, мила моя.

Олимпия хвърли поглед към вратата, за да се увери, че Джебърд не се е върнал, без да го забележат.

– Е, господа, аз силно подозирам, че човекът, който е отвлякъл Робърт, е по следите на дневника на мадам Лайтборн.

– Ах, да!

Магнус удари с длан по масата толкова силно, че чашите и чинийките подскочиха.

– Съгласен съм с теб. Най-вероятно дневникът лежи в основата на всичко това. Приближаваме се към тайната, Тадеус. Чувствам го дори с костите си.

Очите на Тадеус блестяха.

– Кажни ни какво успя да научиш досега, момиче. Може би Магнус и аз ще успеем да ти помогнем.

Олимпия беше ентусиазирана от думите им.

– Наистина ще бъде чудесно. Вашата помощ ще бъде безценна за мен. Трябва да кажа, че Чилхърст подхожда към въпроса по начин, който ме обезкуражава.

Магнус тежко въздъхна.

– Да, такова си ми е момчето. Сега, да преминем на въпроса. Докъде стигна с дневника?

– Прочетох го почти целия – Олимпия бутна чинията ви настрани и сложи ръце на масата пред себе си. Внимателно се вгледа в двамата си събеседници. – Но, макар че успях да превода повечето от загадъчните текстове, все още не съм успяла напълно да разбера тяхното значение.

– Дай да ги видим – каза Магнус.

– Добре. Има, например, една фраза за Господаря на Сирената и за това, че той трябва да склучи мир с Господаря на Морската змия. На пръв поглед, всичко е очевидно – става въпрос за капитан Джек и капитан Йорк.

– Малко е късно да се оправи тази вражда – каза Тадеус. – И двамата са починали преди години.

– Знам това. Но започвам да мисля, че е необходимо да се срещнат

потомците на двамата и да разрешат загадката – обясни Олимпия. – Открих половината карта, на която трябва да е обозначено къде е съкровището. Предполагам, че другата половина е у някого от потомците на Йорк.

– Ако е така, никога няма да успеем да намерим съкровището – каза Магнус недоволено.

– По дяволите! – Тадеус сви ръката си в юмрук и силно удари по масата. – Да бъдем така близо и да разберем, че няма никакви шансове да го открием!

– Защо казвате това? – Олимпия премести погледа си от едното разочаровано лице към другото.

– Няма да успеем да открием потомците на капитан Йорк – каза Тадеус тъжно. – Той не е имал син. Доколкото знам, фамилията се е загубила.

Олимпия тъкмо се канеше да отговори, когато Грейвз се обади от прага:

– Моля за извинение, мадам. – Той ѝ подаде сребърния поднос, пълен с покани и писма. – Сутрешната поща пристигна.

Олимпия махна с ръка, за да го освободи.

– Негово благородие ще се погрижи за това. Той умее да се справя с подобни задачи.

– Да, мадам. – Грейвз започна да отстъпва заднишком.

– Почакай един момент. – Магнус погледна Грейвз. – Нека видим какво има там.

– Просто покани да посетим множество публични изяви – обясни Олимпия, ядосана заради прекъсването. – Засипват ни с покани от най-различен вид още от момента, в който разбраха, че Чилхърст е в града.

– Така ли? – Тадеус сбърчи чело. – Трябва да сте посетили много балове, соарета и други такива?

– О, не – каза Олимпия изненадана. – Чилхърст отказва на всички.

Магнус изстена.

– Точно така би постъпил той. Това момче никога не е знаело как да се забавлява. Нека да отворим няколко от тези покани и да видим какво става в обществото. Може да намерим нещо интересно, с което да запълним престоя си в града, Тадеус.

– Прав си.

Тадеус кимна на Грейвз да даде подноса на Олимпия.

– Наистина не мисля, че...

Олимпия не успя да довърши мисълта си, защото Грейвз постави

подноса пред нея.

– Ще трябва да се научиш как да се забавляваш, особено ако имаш намерение да прекараш остатъка от живота си с Чилхърст. – Магнус я погледна с очи, в които се четеше привързаност. – Счупи няколко от тези печати и да видим кой какво ще прави тази седмица.

– Добре, щом настоявате.

Олимпия неохотно вдигна един бял плик и смръщи вежди при вида на въска, с който той беше запечатан.

– Има ли някой от вас нещо, с което да отворя плика? – Олимпия се стресна, когато от двете ѝ страни се появиха ками. Вгледа се украсите, които красяха дръжките им.

– Ето, момиче, вземи – каза Магнус.

Олимпия си спомни за камата, която Джебърд носеше до бедрото си в деня, когато се появи в Апър Тадеуей.

– Всички ли членове на фамилията Флеймкрест имат навик да носят ками у себе си?

– Да, това е семейна традиция – увери я Тадеус. – Дори племенникът ми има една подръка.

– Разбира се, камата, която принадлежи на Чилхърст, е специална – каза Магнус гордо. – Аз самият я носих години наред, докато стана време да я предам на него. Това е камата на капитан Джек.

– Наистина ли? – Олимпия забрави за купа покани, които я чакаха на подноса. – Не знаех, че камата, която Джебърд носи, е тази на прапрадядо му.

– Красиво парче стомана – каза Магнус. – Спасило е живота на капитан Джек неведнъж. Спаси и живота на сина ми, а също така и живота на момчетата на Тадеус. Капитан Джек навремето я кръстил с името „Пазителя“.

– Пазителя! – Олимпия скочи на крака. – Вие казахте, че Джебърд е Пазителя.

– Да, така е. – Магнус вдигна вежди. – Друга семейна традиция. Мъжът, у когото е камата, става носител и на титлата.

– Господи! И аз да не разбера досега? – Олимпия започна бързо да мисли.

– Какво има, момиче? – попита Тадеус.

– Може би нищо. А може би всичко. Една от загадъчните фрази в дневника гласи: „*Пази се от смъртоносната целувка на Пазителя, когато надникнеш в сърцето му за да намериш там ключа.*“ Олимпия се завъртя на пети с думите: – Трябва веднага да видя камата с очите си.

Тя излезе тичешком от стаята и чу зад себе си стърженето на столовете по пода.

– Охо-хо! – викаше Тадеус. – Тя излезе, Магнус. По следите е на нещо.

– След нея, човече! – изрева Магнус.

Олимпия не се спря да ги изчака. Изтича бързо в коридора, а после нагоре по стълбите към третия етаж.

Когато стигна на площадката, се обърна и тръгна по коридора към класната стая. Дишаше бързо и повърхностно, когато сложи ръка на бравата, завъртя я и рязко отвори вратата. Тя се блъсна в стената.

Игън, Хю и Робърт бяха събрани около глобуса. Те се обърнаха и изненадано се загледаха в нея. Джебърд също вдигна поглед и забеляза вълнението, изписано на лицето ѝ.

– Какво се е случило, мила? Какво има?

– Да, не, всъщност не знам. – Олимпия чу приближаващите стъпки на Магнус и Тадеус. – Чилхърст, Имаш ли нещо против да погледна отблизо камата ти?

Джебърд погледна над главата ѝ към мястото, където стояха баща му и чичо му.

– Какво става тук?

– Дяволите да ме вземат, ако знам – каза Магнус весело. – Момичето има попътен вятър в платната си. Ние просто я следваме.

Джебърд погледна неодобрително Олимпия.

– Ако това има нещо общо с твоята работа по дневника, мила моя, може да почака и до следобеда. Много добре знаеш, че не обичам да прекъсват уроците ми по средата.

Олимпия се изчерви.

– Да, знам, но наистина е извънредно важно, господарю мой. Моля те, позволи ми да разгледам камата.

Джебърд се поколеба за миг. Очевидно беше, че е силно ядосан. Но прекоси стаята и отиде до закачалката, на която беше закачен жакетът му. Бръкна във вътрешния джоб и извади камата. Подаде ѝ я, без да каже дума. Тя внимателно я извади от кожения калъф и докосна смъртоносното ѝ острие.

– „Пази се от смъртоносната целувка на Пазителя“ – прошепна тя. И започнала изучава сложния мотив, който украсяваше дръжката на камата. – Баща ти ми каза, че камата е принадлежала на капитан Джек и че той я кръстил с името „Пазителя“.

Джебърд хвърли на баща си ироничен поглед.

– Още една глупава семейна легенда.

Олимпия завъртя камата.

– Има ли начин да се махне дръжката ѝ?

– Може и да стане – каза Джебърд бавно. – Но защо искаш да го направиш?

Тя го погледна. Явно беше, че изпитва нетърпение.

– Защото искам да надникна в сърцето на „Пазителя“.

Джебърд взе камата от ръцете ѝ, без да сваля поглед от лицето ѝ.

– Добре. Очевидно е, че няма друг начин да се задоволи твоето любопитство.

Олимпия се усмихна.

– Благодаря ти, сър.

Няколко минути по-късно Джебърд отдели дръжката от камата. Надникна в кухата дръжка и възкликна:

– Проклятие!

– Какво има? – извика Робърт нетърпеливо. – Какво виждате там, сър?

– Да, какво има там? – извикаха Итън и Хю и се приближиха.

Джебърд погледна Олимпия и горчиво се усмихна.

– Предполагам, че честта се пада на дамата.

Олимпия изтръгна дръжката от ръката му и надникна в нея. Вътре имаше навито парче хартия.

– Има нещо там вътре, да.

– По дяволите! – прошепна Тадеус.

– Извади го, момиче. Чакането ще ме убие – каза Магнус.

С треперещи от вълнение пръсти Олимпия извади парчето хартия и започна внимателно да го развива, после се загледа в онова, което беше написано там.

– Мисля, че тези числа са географската дължина и географската ширина на острова, на който е скрито съкровището.

Джебърд постави ръката си на глобуса.

– Прочети ми ги.

Олимпия прочете числата на глас.

– Трябва да е някъде в областта на Западните Индии.

– Точно така! – Джебърд се загледа в петънцето на глобуса, което се намираще съвсем малко на север от Ямайка. – Във всеки случай, капитан Джек е бил отличен математик. Можел е да изчислява дължината и ширината с голяма точност.

– За Бога, сине – каза Магнус, а гласът му звънливо ечеше. – Твоята

съпруга успя. Направи го. Намери ключа към съкровището.

– Така изглежда – каза Джейрд, без да бърза.

– Не съвсем – каза Олимпия.

Всички се обърнаха и я изгледаха.

– Какво искаш да кажеш? – попита я Тадеус. – Имаме в ръцете си скъпоценната информация и веднага можем да отплаваме за острова, който ни е посочил капитан Джек.

– Да, но у нас е само едната половина на картата на острова – каза Олимпия. – Другата половина все още липсва. Все повече и повече се убеждавам, че другата половина е у потомците на капитан Йорк.

– Тогава всичко е напразно. – Магнус удари едната си длан, свита в юмрук, в другата. – Няма ги тези проклети потомци.

– Можем да се опитаме да прекопаем целия остров – каза Тадеус замислено.

Джейрд го изгледа присмехулно.

– Дори да предположим, че намерим острова, много се съмнявам, че ще намерим съкровището, като копаем напосоки.

– И ние можем да помагаме, сър. – Робърт доброволно предложи помощта си.

– Ние копаем много бързо – увери Хю Робърт.

– А също така и Минотавър може да копае – каза Игън.

– Достатъчно. – Джейрд протегна ръка, за да въдвори тишина. – Олимпия е свършено права. Все още нямаме всички части на мозайката. Трябва да продължи да търсим следите.

Олимпия погледна отново парчето хартия, което беше скрито в дръжката на камата.

– Трябва да се опитаме да открием потомците на капитан Йорк.

Магнус отново се намръщи.

– Казах ти вече, че фамилията е отряла. Капитан Йорк не се сдобил със син, който да продължи фамилията.

– А нямал ли е дъщеря? – попита Олимпия тихо.

В стаята се възцари тишина. Всички бяха изненадани.

– По дяволите! – изруга тихичко Тадеус. – Не съм мислил за това.

– Една дъщеря може да предаде семейната тайна за съкровището на поколенията също така добре, както и един син – каза Олимпия. – Наистина, едва вчера мистър Сийгън ми разказваше, че майка му ръководела корабна компания, която наследила от баща си.

Замислеността изчезна от лицето на Джейрд. Очите му станаха студени.

– Не искам да замесваш Сийтън в това, ясно ли е, Олимпия?

– Да, разбира се. Извинявай. – Олимпия се обърна към вратата. – Трябва да се връщам към дневника. Има едно-две неща, които искам да проверя.

Магнус и Тадеус понечиха да я последват.

– Позволи ни да ти помогнем – извика Магнус.

– Не, наистина не мисля, че този път ще ми бъдете полезни – каза Олимпия. – Ще ви съобщя, когато ще можете да прибавите нещо към моите проучвания.

– Е, добре, ще трябва да си намерим друг начин да се забавляваме – каза Тадеус и погледна замислено Джемърд. – На какво учиш момчетата, момко?

– Няма да се забавлявате в класната стая – каза Джемърд. – Няма да позволя да ме прекъснат още веднъж днес.

– Това момче винаги е успявало да убие радостта ми – прошепна Магнус в ухото на Олимпия, докато ѝ държеше вратата, за да мине. – Извикай ни, когато имаш нещо за нас, мила моя.

– Да, добре. – Олимпия го погледна. – Какво ще правите днес вие двамата?

Магнус и Тадеус си размениха замислени погледи. А после Магнус се усмихна ослепително на Олимпия.

– Мисля, че ще прегледаме някои от поканите, които се получиха само преди минути. Обзалагам се, че синът ми не си е направил труда да те въведе в светския живот. Нали така?

Джемърд тихичко изруга.

– Олимпия не се интересува от живота на обществото, сър.

– И откъде знаеш това? – попита Магнус. – Очевидно е, че още не е имала случай да се запознае със светското общество на Лондон. Върни се при проклетите си уроци, сине. И остави проявите на внимание и светските посещения на нас.

Олимпия погледна от едното решително мъжко лице към другото.

– Работата е там – каза тя, – че наистина нямам нищо подходящо за такъв случай. Просто няма какво да облека.

Магнус я потупа бащински по рамото.

– Остави това на Тадеус и на мен, мила моя. И двамата се обличахме много елегантно, когато бяхме млади. А съпругите ни бяха смятани за дами от класа, да даде Бог мир на душите им. И двамата имаме чувство за стил и елегантност, нали така, Тадеус?

– Да, Магнус, точно така. – Тадеус притвори вратата на класната

стая, като се забави само за да надникне отново в стаята и да каже на Джебърд: – По-добре ще бъде днес следобед да започнем с търсенето на подходящ шивач, момче. Не искаме да пречим на съпругата ти.

– По дяволите, чичо... – поде Джебърд.

При този явен протест Тадеус затвори вратата и се усмихна весело на Олимпия.

– Хайде, тичай, и виж какво ще успееш да намериш в дневника, ми-ла моя. Ще изпратя да доведат някой способен шивач. Ще те снабдим с две прекрасни рокли за нула време.

– Както искате – каза Олимпия разсеяно.

Умът ѝ вече беше другаде. Стисна в ръка парчето хартия, което беше извадила от камата. Все нови и нови идеи възникваха в главата ѝ.

– Моля ви, извинете ме. Наистина трябва отново да започна да работя над дневника.

Въпреки че не беше съгласен с това, Джебърд учтиво чакаше в коридора в девет часа на следващата вечер. Беше облечен в черен жакет, панталони и елегантното шалче, което допреди няколко минути украсяваше врата на баща му. Тежката градска карета беше в подножието на стъпалата към входа, готова да откара фамилията Флеймкрест до дома на лорд и лейди Хънтингтън, които даваха бал.

Джебърд не познаваше Хънтингтънови, но Магнус го беше уверил, че те са техни стари познати още от времето, когато той ухаждал майка му.

– Не бихме могли да мечтаем за по-добър случай да представим Олимпия на обществото. – Магнус радостно беше потрил длани, докато обясняваше плана си на Джебърд. – Те познават точно тези хора, които ни трябва. И всички ще бъдат там.

– Не виждам никаква причина да представям съпругата си на когото и да било – беше изръмжал недоволено Джебърд. – Тя е напълно доволна от живота, който води сега, и от задълженията, които е поела да изпълнява. Не мисля, че ще ѝ хареса да се движи из обществото.

– Това само показва колко добре познаваш жените, сине. – Магнус беше поклатил отчаяно глава. – Не знам как си успял да хванеш в плен такава борбена жена като Олимпия.

Джебърд беше погледнал замислено баща си.

– Трябва ли да разбирам, че одобряваш избора ми? Харесваш ли снаха си?

Магнус беше възкликнал:

– Тя идеално подхожда на семейството.

Джеърд се усмихна горчиво при спомена за този разговор, а после нетърпеливо хвърли поглед към стенния часовник. Все още нито Магнус, нито Тадеус бяха слезли долу. А не беше виждал Олимпия от обяд.

Джеърд очакваше появяването ѝ с известен страх. Знаеше, че баща му и чичо му бяха прекарвали часове наред, затворени в стаята с модната шивачка и нейните помощнички. Това беше станало вчера. А днес следобед бяха донесли една рокля и още няколко кутии, които съдържаха неизвестно какво.

Знаеше достатъчно за модната линия – изрязани и прилепнали в горната си част рокли от нежна и ефирна материя.

Ако роклята на Олимпия се окажеше извънредно смела, той просто нямаше да ѝ позволи да излезе от къщата. Мъжът трябва да отстоява принципите си.

Грейвз се появи на вратата зад стълбището. Джеърд смръщи вежди, когато видя, че новият му иконом е още по-намръщен от обикновено.

– Моля за извинение, господарю. Току-що пристигна съобщение за вас, което ми предадоха през задната врата. Помислих си, че ще искате веднага да го видите.

И той му подаде един запечатан плик. Джеърд взе съобщението от ръцете му и се загледа в грозния почерк.

– Какво, по дяволите, е това?

– Не знам, господарю. Момчето каза, че е спешно.

– Проклятие!

Той бързо разкъса плика и прочете:

Сър,

Със съжаление трябва да ви кажа, че въпросният джентълмен въобще не е напуснал страната. Един познат го е видял преди не повече от час. Помислих, че може би е тръгнал към старото си работно място. Помислих още, че може би ще искате веднага да се срещнем там. Ще ви чакам в алеята зад сградите.

Искрено ваш, Фокс.

Джеърд погледна още веднъж към върха на стълбите и бавно смачка бележката в ръка.

– Отнася се до онзи наш стар проблем, Грейвз. Моля те, не казвай на съпругата ми за това. Тя само ще се разтревожи. Кажй ѝ, че ще се

присъединя към нея в дома на Хънтингтънови.

– Добре, сър. – Грейвз му отвори вратата. – Може би и аз трябва да ви придружа?

– Няма нужда. Фокс ще бъде там.

Джеърд бързо премина през вратата, а после се спусна надолу по стълбите. Чудеше се какво ли ще направи, ако успее да залови Феликс Хартуел.

Глава 18

– Точно от това се страхувах. – Тадеус мрачно огледа тълната, събрала се в балната зала. – Струва ми се, че твоят син въобще няма да се появи, Магнус.

– Триста дяволи! – Магнус си взе чаша шампанско от подноса, който беше наблизил, и я изпи на един дъх. – Знаех, че не очаква събитието с нетърпение, но мислех, че е джентълмен и ще се примири поне за да не унижи Олимпия.

– Аз не съм унижена, не съм и разстроена. – Олимпия наблегна на думите. – Сигурна съм, че Чилхърст има особена причина да излезе точно тази вечер. Чухте какво каза Грейвз. Получил е спешно съобщение.

– Боже, единствените съобщения, които Джеърд смята за спешни, са свързани с бизнеса му – прошепна Тадеус и изгледа преценяващо Олимпия от главата до петите. – Не знае какво изпуска. Младият Робърт беше прав. Тя наистина е красива като принцеса от вълшебна приказка, нали, Магнус?

– А, да, точно така. – Магнус се усмихна с чаровната си усмивка, която го караше да прилича на пират. – Първокласна дама. До утре сутринта ще си подлудила всички мъже в града, мила моя. Модистката наистина прецени правилно, като те облече в смарагдовозелено.

Олимпия се усмихна.

– Радвам се, че одобрявате творението си, господа. Трябва да ви кажа, че тази вечер се чувствам съвсем различно. Като че ли това тяло не е моето.

Наистина се чувстваше като неземна. Роклята ѝ беше с висока талия. Копринените поли бяха с дължина до глезена, шумоляха ласкаво и се вееха около нея. Деколтетото беше по-ниско изрязано от всички, които Олимпия беше носила досега, а ръкавите бяха съвсем къси и едва покриваха ръцете ѝ.

Косата ѝ беше разделена и вдигната на елегантен кок. Прическата ѝ беше украсена със зелени цветя от сатен и естествени къдри, които се виеха над ушите ѝ. Обувките ѝ и дългите ѝ ръкавици бяха в същия смарагдовозелен цвят като роклята ѝ.

Тадеус, Магнус и модистката бяха единопдушни, че единственото бижу, което би подходило в случая, са чифт обици, украсени със смарагди. Олимпия беше обяснила, че няма такива.

– Аз ще се погрижа за тази подробност – беше обещал Тадеус.

И беше осигурил чифт огромни обеци, украсени със смарагди и диаманти още следобед на същия ден, в който беше балът. Олимпия беше ужасена.

– Откъде, за Бога, сте ги взели? – запита тя, изпълнена с подозрения.

Тадеус се беше престорил на обиден.

– Те са подарък, момиче.

– Не мога да приема такъв ценен подарък, сър – каза тя бързо.

– Не съм аз този, който ги купи за теб – беше я уверил Тадеус с известна тайнственост. – Купи ги съпругът ти.

– Чилхърст е купил това за мен? – Олимпия се беше вторачила с учудване в обичите.

Беше изненадана, но същевременно и много развълнувана, че Чилхърст е отделил от ценното си време, за да избере чифт прекрасни обици за нея.

– Той самият ли ги избра?

– Това, което исках да кажа – беше обяснил Тадеус много внимателно, – е, че той ги купи, без да излиза от къщата. Всъщност не ги е избрал той самият, но неговите пари са направили покупката.

– О! – Интересът на Олимпия към обичите незабавно беше отлетял.

– Е, то е почти същото, като да ги е купил самият той, момиче – беше настоял Тадеус. – Истината е, че Чилхърст е прекрасен племенник, но му липсва усет за красивото.

– Точно така, момиче. Той е прав – беше казал и Магнус, който беше извънредно сериозен. – Въобще не забелязва каква е модата. Но е единственият в семейството след капитан Джек, който умее да прави пари.

Тадеус беше кимнал весело.

– Не може да се отрече фактът, че всичко, което харчим и аз, и Магнус, а и всички други в семейството, идва по един или друг начин от Чилхърст.

Олимпия беше свила раздражено вежди.

– В такъв случай, мисля, че и вие, а и всички останали от семейството, трябва да се отнасяте към Чилхърст с малко повече уважение, сър.

– О, ние много обичаме момчето – беше казал Тадеус. – Не се съмнявай в това нито за миг Но не може да се отрече, че не е замесен от същото тесто като останалите от нас.

Робърт, Хю и Итън бяха изпълнени с благоговение при вида на

Олимпия. Гледаха я в захлас, докато тя слизаше по стъпалата.

– Бих казал, че си направо прекрасна, лелю Олимпия – беше прошепнал Хю.

– Ти си най-красивата жена в целия свят – беше добавил Итън.

– Ти си като принцеса от вълшебна приказка – беше заключил Робърт.

Олимпия беше дълбоко развълнувана от тяхното възхищение. То беше нещо като компенсация за разочарованието, което изпита, когато видя, че Джемърд не е в салона, за да се наслади на външния ѝ вид. Разочарованието я накара да разбере, че с нетърпение беше очаквала реакцията на Джемърд от новия ѝ външен вид.

– По дяволите, ето че насам идва Паркървил – провъзгласи Магнус. – Без съмнение, ще иска да го запознаем с теб, а после ще те покани на танц точно като останалите – Той погледна Олимпия. – Сигурна ли си, че не искаш да потанцуваш, момиче?

– Вече ви казах, че не умея да танцувам – отвърна Олимпия.

Леля Софи и леля Ида не смятаха, че танцуването е важно за една млада дама. Те я бяха обучавали на гръцки, латински и география.

– Съвсем скоро ще се погрижим и за този малък проблем – прошепна Тадеус в ухото ѝ с бащинска загриженост. – Утре ще ти наема учител по танци.

– А междувременно, аз ще се оправя с Паркървил – тихо каза Магнус. – Този мъж винаги е имал талант за прелюбодеяство.

И той кимна любезно на новодошлия.

– Добър вечер, Паркървил – приветства го гръмогласно Магнус. – Не сме се срещали цяла вечност. Как е прекрасната ти съпруга?

– Мъртва е, благодаря. – Паркървил се обърна към Олимпия с мазна усмивка. – Чух, че най-сетне сте се сдобили със снаха, Флеймкрест. Носеше се мълвата, че синът ти нарочно я държи зад заключени врати. Но снощи стана ясно, че тя най-после ще се появи в обществото. Сега, когато я виждам със собствените си очи, мога да разбера каква е причината. Ще ме представите ли на снаха си, приятелю?

– Разбира се.

Магнус ги представи един на друг с изписана на лицето досада.

Лорд Паркървил взе облечената в ръкавица ръка на Олимпия и дълго я милва с пръсти.

– Очарован съм, мадам. Може ли да си запазя този танц?

Олимпия се усмихна някак разсеяно и побърза да издърпа ръката си от неговата.

– Не, благодаря ви, сър.

Паркървил имаше вид на дълбоко обиден човек.

– Може би по-късно?

– Съмнявам се – каза Магнус с известно задоволство. – Моята снаха е извънредно придиричлива в избора си на партньори за танци.

Паркървил го погледна.

– Така ли, сър?

– Да, наистина. – Магнус се усмихна извънредно мило.

– Цяла вечер не е танцувала с нито един от присъстващите. Нима не си забелязал това?

– Забелязах – каза Паркървил. – И всички други в залата забелязаха. – Той погледна замислено Олимпия и ѝ се усмихна. – Всички очакваме с нетърпение да видим кого ще удостои с благоволенieto си.

Олимпия не обърна никакво внимание на тона, с който бяха произнесени тези думи.

– Аз не...

– Лейди Чилхърст.

Лорд Албридж се измъкна от тълпата и застана пред Олимпия.

– Доволен съм, че ви виждам тук тази вечер.

Лицето на Магнус прие заплашителен вид.

– Познаваш ли този човек, мила моя?

– О, да! – Олимпия се усмихна на Албридж. – Много се радвам да ви видя, сър. Съпругата ви с вас ли е?

– Тя е тук някъде. – Албридж се усмихна, а в очите му светеше надежда. – Мога ли да ви убедя да танцувате с мен, мадам? За мен ще бъде огромна чест да съм първият, който ще ви заведе до дансинга.

– Не, благодаря. – За кой ли път Олимпия подхвана речта си. – Виждате ли, аз не...

– Олимпия! Искам да кажа, лейди Чилхърст! – Гифорд Сийтън си проправяше път през тълпата. – Чух, че ще бъдете тук тази вечер. Всички само за това говорят. – Той я огледа с изненада и нескрито възхищение. – Позволете ми да ви кажа, мадам, че изглеждате очарователно.

Магнус се намръщи и доста рязко каза:

– Вие сте много млад, Сийтън, нали? Спомням си, че съм ви срещал по времето, когато сестра ви беше сгодена за сина ми.

– А, да, и аз си го спомням – каза Тадеус. – Съмнявам се, че лорд Чилхърст щеше да ви представи на съпругата си, ако беше тук. Ние също нямаме намерение да го сторим, така че отдалечете се оттук, ако обичате.

Гифорд го погледна с раздразнение.

– Лейди Чилхърст и аз вече сме се срещали. Имаме общи интереси. – И той отново се обърна към Олимпия. – Не е ли така, мадам?

– Да, точно така. – Олимпия чувстваше осезаемо напрежението във въздуха. – Моля ви, господа, не причинявайте зло нито на мен, нито на съпруга ми, не правете излишни сцени. Аз и мистър Сийтън се познаваме.

Магнус и Тадеус я погледнаха възмутено.

– Щом казваш така – прошепна Магнус. – Изненадвам се, че Чилхърст ви е запознал.

– Чилхърст няма нищо общо с това. – Гифорд се усмихна саркастично. – Казах ви: лейди Чилхърст и аз имаме общи интереси. И двамата сме членове на Дружеството за пътешествия и изследвания.

Магнус направи гримаса. Тадеус продължаваше да се усмихва несъзнателно. Олимпия се усмихна строго на двамата си нови роднини.

– Мисля, че вече казахте и направихте достатъчно. Мистър Сийтън има толкова право да бъде тук тази вечер и да говори с мен, колкото и всички други.

Гифорд ѝ се усмихна.

– Благодаря ви, мадам. Вярвам, че имам също толкова право да ви помоля за танц, колкото и всеки друг в залата.

Олимпия се усмихна горчиво.

– Да, разбира се. За нещастие, страхувам се, че трябва да откажа. – Тя направи пауза, защото погледът ѝ попадна на богато украсеното капаче, което покриваше часовника на Гифорд. – Но бих искала да поговорим няколко минути, ако е възможно, сър.

Усмивката на Сийтън стана по-широка. Той ликоваше.

– За мен ще бъде удоволствие, мадам. Позволете ми да ви заведа до стаята, в която се намира студеният бюфет.

Олимпия прие ръката, който Гифорд ѝ протегна. Видя как Магнус присви очи. Тадеус смръщи още по-силно вежди, от което лицето му придоби свирепо изражение. Тя ги сложи на мястото им само с един поглед.

– Ще се върна съвсем скоро, господа – каза тя на графа. – Моля за вашето извинение. Имам да обсъждам нещо важно с мистър Сийтън.

– Добре, добре, добре – измърмори мистър Паркървил, който се беше скрил зад гърбовете на двамата. – Интересно развитие на нещата, нали така?

Магнус и Тадеус се обърнаха към него, а в погледите и на двамата

се четеше заплаха. Олимпия не обърна внимание на нито един от тях и каза на Гифорд:

– Елате, сър, няхах търпение да говоря с вас. Има няколко въпроса, които просто трябва да ви задам.

– Какви въпроси?

Гифорд внимателно ѝ проправяше път през тълпата красиво облечени хора.

– За вашия часовник.

Гифорд я погледна изненадано.

– Какво общо има моят часовник с каквото и да било?

– Все още не съм сигурна, но много бих искала да знам що сте избрали за украса мотив, на който е изобразена морска змия.

– Проклятие! – Гифорд рязко спря пред френските прозорци, които бяха полуотворени. Погледът, който обходи лицето ѝ, беше извънредно внимателен – Вие знаете, нали?

– Мисля, че да – каза Олимпия нежно. – Вие сте праправнукът на капитан Едуард Йорк.

Гифорд прокара ръка през косата си, която беше така подредена, че да създава впечатление за небрежност.

– Триста дяволи! Имах предчувствие, че вие ще разберете истината. Нещо във вас ме наведе на мисълта, че ще прозрете очевидното и че като съберете две и две ще постигнете необходимата сума – четири.

– Нямате причина за тревога, мистър Сийтън. Не разбирам защо да не можем да работим заедно по този случай. – Олимпия го погледна с любопитство. – Може ли да ви попитам защо пазите самоличността си в тайна?

– Никога не съм лъгал за това, кои са моите прадеди – каза Гифорд с известна досада. – Нито пък Деметриа го е правила. Фамилното ни име е Сийтън. Просто никога не ме казвали на Чилхърст кой е бил нашият прапрадядо.

– И защо не сте?

– Защото капитан Джек Райдър е бил заклет враг на прапрадядо ни! – избухна Гифорд. – Райдър вярвал, че Йорк го предал на испанците, но това не било вярно. Някой друг е сторил. Във всеки случай, Райдър успял да избяга на испанския кораб и се върнал в Англия като богат човек.

– Мистър Сийтън, моля ви, ще предизвикате сцена.

Гифорд се изчерви до пурпурночервено и бързо се огледа, за да види дали някой не е чул думите му.

– Лейди Чилхърст, не може ли да обсъдим това навън, в градината?

Не искам множеството да слуша разговора ни.

– Да, разбира се.

Разтревожена от бурните чувства, бушуващи в душата му, Олимпия позволи на Гифорд да я изведе навън.

– Мистър Сийтън, разбирам, че и вие също се интересувате от заровеното съкровище, но не разбирам защо сте пазили чак такава тайна. Старата вражда е умряла заедно с вашите прадеди. Вие и Чилхърст не сте врагове.

– Грешите, мадам. На враждата никога няма да бъде сложен край.

Мускулите на ръцете му се обтегнаха. Той стисна дланите си в юмруци.

– Граф Флеймкрест се е заклел вечно да отмъщава на семейството ми и никога да не позволи на Едуард Йорк да получи своята половина от съкровището, което двамата заедно заровили на онзи проклет остров. А също така заклел и потомците да спазват клетвата – заради честта на семейството.

– Откъде знаете всичко това?

– Баба ми ни е оставила половината от картата на онзи остров и пълни записки за всичко, което се е случило.

– И така значи другата половина от картата е във вас? – нетърпеливо попита Олимпия.

– Разбира се. Баба я завеща на татко. – Устата на Гифорд се изкриви в подобие на усмивка. – Тя е единственото, което баща ни остави на мен и Деметриа. Сигурно щеше да продаде и нея, както продаде цялото си имущество, стига да имаше пазар за подобна стока.

– И какво сте научили от записките на баба си?

– Не много. Очевидно, тя се обърнала към фамилията Флеймкрест с предложение за мир, след като баща ѝ починал. То било отхвърлено. И тя убедила баща ми и той да опита някой ден. – Гифорд тихичко се засмя. – Заради старото приятелство, което съществувало едно време между Йорк и Райдър.

Олимпия се взря в лицето му, опитвайки се да прочете нещо по него. Но светлината беше слаба, а сянката – дълбока.

– Тя се е опитала да склучи мир?

– Жените само това умеят – да си губят времето с безполезни неща. Флеймкрестови никога не са искали да възстановят старата дружба. Хари, синът на капитан Джек, изпратил на майка ми писмо, в което се казвало, че ще изпълни клетвата на баща си. Той нямало да позволи съкровището да попадне в ръцете на потомците на капитан Йорк. И заявил, че

това е въпрос на семейна чест.

– Май че всички Флеймкрестови са такива – зачуди се Олимпия: – дълбоко емоционални хора.

– А това не било правилно – прошепна Гифорд ядно. – Семейството на Флеймкрестови процъфтява, но аз и Деметриа нямаме нищо. *Нищо*.

– И сегашният граф Флеймкрест нямаше да има нищо, ако не беше прехвърлил управлението на бизнеса на сина си – отговори му Олимпия. – Сър, има още едно нещо, което не разбирам. Ако наистина мразите толкова много семейството на съпруга ми, защо сестра ви е била съгласна да се омъжи за Чилхърст?

– Тя нямаше намерение да осъществи тази женитба – каза Гифорд. – Всъщност тя дори нямаше намерение да се сгоди за него.

– Не разбирам.

Гифорд показва нетърпението си с въздишка.

– Аз убедих Деметриа да си уреди запознанство с него. Бяхме чули, че Чилхърст търси подходяща кандидатка за съпруга. Деметриа си уреди среща с него чрез човек, който му говори за нея и го заинтригува.

– Феликс Хартуел.

– Да. Беше научила, че Хартуел е довереният човек на Чилхърст, и намери начин да се срещне с него. Деметриа е много красива. – В очите на Гифорд светеше братска гордост. – Нито един мъж не може да й устои.

– И така мистър Хартуел се погрижил Деметриа да получи покана да погостува на Острова на огъня.

– Точно така. Естествено, като неин брат, и аз бях поканен да замина с нея. Мислех, че ако имам възможност да претърся замъка на фамилията Флеймкрест, може би ще намеря липсващата половина на картата.

– И какво се случи?

Гифорд горчиво се засмя.

– Бяхме в къщата само от няколко дни, когато Чилхърст помоли Деметриа да се омъжи за него. Деметриа прие, защото още не бяхме намерили картата. Бях й казал, че ми трябва още малко време.

– Мили Боже! – прошепна Олимпия. – Нямах представа, че Чилхърст е подходил към търсенето на съпруга по такъв разумен и практичен начин. Не е в негов стил, нали разбирате.

– Напротив. Напълно естествено е за него, поне доколкото аз го познавам. В неговите вени въобще не тече кръв.

– Това не е вярно. Вярвам, че е изпитвал нежност към сестра ви – каза Олимпия, без да бърза. – Никога не би я помолил да се омъжи за

него, ако не беше така.

Гифорд я изгледа така, като че ли тя беше пълна глупачка, но не оспори думите ѝ.

– Както и да е, факт е, че я помоли да се омъжи за него. Което ми даде още малко време да потърся картата.

– Която така и не сте намерили – каза Олимпия с известно задоволство – Наистина, сър, трябва да ви кажа, че никога не бихте я намерили по този начин – чрез претърсване. Дори членовете на фамилията Флеймкрест не са знаели къде е. И не е бивало да постъпвате по този нечестен начин.

– Нямах друг избор – Гифорд беше малко ядосан. – Капитан Джек Райдър е отказал на моя прапрадядо правото да потърси своята половина от съкровището от чиста злоба. Мисля, че всичките му потомци са също така злобни като него.

Олимпия сбърчи нос.

– Съвсем очевидно, че си имаме работа с две фамилии, които са извънредно податливи на силните страсти и са особено емоционални. Тези черти не са присъщи само на едните. Мисля, че е дошло времето да заключите мир. Не сте ли съгласен, мистър Сийтън?

– Никога! – Очите на Гифорд гневно горяха. – Не и след като Чилхърст се отнесе със сестра ми по този начин. Никога няма да простя и никога няма да забравя.

– За Бога, мистър Сийтън, та нали сестра ви е нямала намерение да се омъжи за него. А що се отнася до вас, вие само сте използвали годежа ѝ като извинение за тършуването си из замък на фамилията Флеймкрест. Едва ли можете да се държите като обидената страна.

– Въпросът е там, че Чилхърст я обиди – каза Гифорд възмутено. – Той сложи край на годежа по възможно най-грубия начин само защото откри, че Деметриа не е богата наследница. Но се окача, че е страхливец, и не прие да се срещне с мен на полето на честта.

Олимпия докосна леко ръката му.

– Разбирам, че това е много болезнен въпрос за вас. Моля ви, повярвайте ми, когато ви казвам, че не е възможно Чилхърст да е развалил годежа само защото е научил, че сестра ви няма пари.

– О, знам, той настоява, че го е прекратил, защото те с Деметриа не си подхождали, но това е лъжа. Аз знам истината. Беше много доволен от годежа. А после, един следобед, просто го развали, без предупреждение.

– Без никакво предупреждение?

Очите на Гифорд отново просветнаха гневно.

– Нареди ни да опаковаме багажа си и да напуснем след няколко часа. На мен, на Деметриа и на лейди Къркдейл.

Олимпия беше силно изненадана и не се опита да скрие това.

– Лейди Къркдейл е била с вас на Острова на огъня?

– Да, разбира се – каза Гифорд още по-ядосан. – Там имаше доста гости и тя дойде като приятелка на Деметриа. Двете бяха близки от няколко години още по онова време. Лейди Къркдейл беше тази, която по-късно запозна Деметриа с Бюмон.

– Разбирам.

Гифорд сви длан, а после я отпусна. Като че ли не значеше какво да прави с ръцете си.

– Мадам, вашата преданост към съпруга ви е похвална, но вие въобще не го познавате. Като че ли сте заслепена. Със съжаление трябва да ви кажа, че доколкото го познавам, ми е невъзможно да повярвам, че се е оженил за вас, защото ви обича.

– Наистина не бих желала да обсъждаме толкова лични въпроси, сър.

Гифорд я погледна със съжаление.

– Бедна моя наивна лейди. Какво бихте могли вие, невинна провинциална девойка, да знаете за мъж като Чилхърст?

– Глупости! Уверявам ви, че не съм и наполовина толкова невинна, колкото ме смятате. Получих отлично и многостранно образование, благодарение на моите лели, и доста прилежно правех своите проучвания. Аз съм жена с опит.

– Тогава сигурно разбирате, че той се е оженил за вас само защото е вярвал, че вие сте способна да откриете тайната на дневника на мадам Лайтборн.

– Глупости. Съпругът ми никога не би сключил брак поради такава причина. Той въобще не се интересува от съкровището. Няма нужда от него. Благодарение на бизнеса си, той е достатъчно богат.

– Наистина ли не разбирате? Парите са единственото, от което Чилхърст се интересува. Мъж като него никога не би имал достатъчно, за да бъде доволен.

– Откъде знаете това?

– Защото прекарах почти месец в неговото домакинство. – Гифорд повиши глас, вече ядосан. – Научих доста за Чилхърст по онова време. И най-важното е, че у него няма нито топлина, нито чувства към нищо и към никого, освен към финансовите му дела и парите. Той е проклета

студенокръвна риба.

– Чилхърст не е студенокръвна риба и ще ви бъда много благодарна, ако не го обиждате. Освен това уверявам ви, че не се е оженил за мен, защото се е надявал, че ще разкрия тайната на дневника. Ще ви бъда много задължена, ако за в бъдеще се въздържате от подобни забележки.

– Но това трябва да е причината за брака му. Защо иначе човек като него ще се ожени за жена без състояние?

– Мистър Сийтън, моля ви, не казвайте нещо повече Сигурна съм, че ще съжалявате.

Гифорд я хвана за раменете и се вгледа в очите ѝ с известна тревога и загриженост.

– Лейди Чилхърст – поде той, но после спря. Когато продължи, гласът му беше станал по-дълбок и емоционален. – Моя мила Олимпия, знам какво преживявате. Вие сте невинна жертва. Ще бъде чест за мен да ви помогна когато и с каквото, мога.

– Свали ръцете си от моята съпруга! – Гласът на Джеърд беше студен като острието на „Пазителя“. – Или ще те убия веднага, на място, Сийтън. Няма да чакам по-удобен случай.

– Чилхърст!

Гифорд пусна Олимпия и се обърна, за да посрещне Джеърд.

– Джеърд, ти все пак реши да дойдеш на бала – каза Олимпия. – Толкова се радвам.

Джеърд не ѝ обърна внимание.

– Предупредих те да стоиш по-далеч от съпругата ми, Сийтън – каза той много тихо.

– Ти, проклето копеле – каза Гифорд с отвращение. – Значи най-после реши да се появиш тази вечер. Всички се чудеха дали ще удостоиш бала с благоволенieto си. Вярвам, че разбираш колко унижена трябва да се е чувствала съпругата ти от твоето отсъствие.

– Глупости – побърза да каже Олимпия. – Ни най-малко не се чувствах унижена. Дори не бях обръкана.

Нито един от двамата мъже не ѝ обръщаше внимание. Те дори не я чуваха. Джеърд гледаше Сийтън със студенина и досада. Но в очите му светеше опасно пламъче, което може би само Олимпия забелязваше.

– Ще се занимавам с теб по-късно, Сийтън. – Джеърд хвана Олимпия за ръката.

– С нетърпение ще очаквам този ден. – Гифорд присмехулно наклони глава. – Но и двамата знаем, че няма да намериш удобно време.

Такова не е записано в твоя бележник, нали?

Олимпия ясно съзнаваше, че нервите на Джебърд са опънати до краен предел.

– Тихо, мистър Сийтън. Моля ви, не казвайте нито дума повече. Моля ви. Моят съпруг не се поддава лесно на гнева, но вие упорито го предизвиквате да го направи.

Лицето на Гифорд изрази презрение.

– Не бива да се тревожите за това, лейди Чилхърст. Няма опасност от дуел. Вашият съпруг не поема рискове в името на честта. Нали така, Чилхърст?

Олимпия започваше да изпада в паника.

– Мистър Сийтън, не знаете какво правите.

– Мисля, че той много добре знае какво прави – каза Джебърд. – Ела, мила. Уморих се от този безцелен разговор.

Той хвана Олимпия за ръката и тръгна обратно към балната зала.

– Да, разбира се.

Олимпия беше облекчена, че нямаше повече заплахи. Вдигна полите на роклята си и почти затича след Чилхърст. Джебърд я погледна с изненада.

– Нима бързаш така, за да танцуваш с мен, мадам? Поласкан съм.

– О, Джебърд, за момент си помислих, че ще позволиш на мистър Сийтън да те забърка в някакъв глупав дуел. – Олимпия се усмихна с треперещи устни. – Бях много разтревожена.

– Не бива да се тревожиш, мила.

– Слава Богу. Трябва да ти кажа, че никога не преставам да се удивявам на силата, с която успяваш да се контролираш, сър. Ти силно ме впечатляваш.

– Благодаря. Направих всичко възможно. И през повечето време постъпвам така.

Тя го погледна плахо. Като че ли му искаше извинение.

– Страхувах се, че ще се ядосаш на някои от глупостите, които каза мистър Сийтън.

– Мога ли да попитам какво правеше с него в градината?

– Господи, щях да забравя да ти кажа! – Възбудата, която Олимпия беше изпитала преди малко, се върна в очите ѝ. – Излязохме, защото мистър Сийтън искаше да разговаряме насаме.

– Така си и помислих. – Джебърд я заведе до балната зала и спря точно преди да влязат в нея. – И много други хора, очевидно, са стигнали до същото заключение. Не бяха престанали да говорят за това,

докато не влязох в залата.

– О, Боже!

– Може би ще споделиш с мен какъв беше предметът на поверителния ви разговор?

– Да, разбира се. – Олимпия говореше доста бързо сега. – Джеърд, няма да повярваш какво открих. Гифорд Сийтън и сестра му са преки наследници на капитан Едуард Йорк. У тях е другата половина на картата.

– Мили Боже! – Каквото и да беше очаквал да чуе Джеърд, явно беше, че точно това не бе очаквал. Той се втренчи в нея силно изненадан. – Сигурна ли си?

– Абсолютно сигурна. – Олимпия се усмихна гордо. – Започнах да подозирам истината още когато чух кратката история на семейството им и след като научих, че мистър Сийтън се интересува от географските карти на района на Западните Индии. После ми се удаде случай да видя часовника му. Разпознах мотива, който беше изобразен на капака.

– И какъв е този мотив?

– Изобразена е морска змия. – Олимпия не можеше да не изрази триумфа си. – Същата змия, която е нарисувана на кораба върху корицата на дневника.

– Емблемата на кораба на Йорк?

– Точно така. Тази вечер го запознах с моите подозрения и той призна, че е праправнук на капитан Йорк. Точно това обсъждахме в градината.

– Проклятие!

– Той и Деметриа са потомци на дъщерята на Йорк и затова не носят фамилията Йорк.

Джеърд се замисли.

– Значи наистина някой е бил по петите на картата през цялото време.

– Да. – Олимпия го докосна леко по ръката. – Моля те, не се обиждай, Джеърд, но трябва да ти кажа, че Деметриа нарочно е уредила запознанството си с теб преди три години, за да може брат ѝ да претърси замъка. Искали са да открият липсващата половина на картата.

– Убедила е Хартуел да я запознае с мен само за да може този идиот, брат ѝ, да търси картата в замъка ми? – Гласът на Джеърд издаваше отвращението му.

– Сигурна съм, че мистър Хартуел не е знаел какви са намеренията ѝ – побърза да каже Олимпия.

– Или пък е знаел и се е надявал по-късно да използва тази информация – каза Джейрд. – А може би е бил завладян от красотата ѝ като всички останали мъже. Но сега това няма значение.

– Точно така – побърза да се съгласи Олимпия. Не искаше мислите на Джейрд да се спират за дълго върху красотата на Деметриа. – Всичко това е в миналото, господарю мой.

Джейрд я изгледа от главата до петите.

– Съжалявам, че не можах да те придружа дотук от самото начало, мила моя.

На Олимпия ѝ стана горещо, като видя възхищението в погледа му.

– Не се тревожи, Джейрд. Нищо не е станало. Знам, че си получил спешно съобщение. Грейвз ми каза за него.

– Съобщението гласеше, че Хартуел все още е в Лондон.

Олимпия беше шокирана.

– И излезе, за да го потърсиш?

– Да. Отидох до квартирата, където живееше, защото ми казаха, че може би е там. Но той не беше там, а и нямаше признаци да се е връщал. Убеден съм, че информацията, която получих, е била погрешна.

– Слава Богу! – Олимпия почувства облекчение, – Много се радвам да чуя това. Надявам се, че този окаяник ще прекара целия си живот във от Англия.

– И аз. – Джейрд я хвана за ръката и я поведе към френските прозорци. – Сега, когато най-послед съм тук, вярвам, че ще ме удостоиш с един валс, мила?

Олимпия тъжно въздъхна.

– Бих искала да можех да танцувам, но не мога. Толкова съжалявам, Джейрд.

– Но аз мога.

– Можеш ли?

– Направих си труда да се науча да танцувам още преди години, когато се опитвах да си намеря съпруга. Никога не съм се възползвал от това си умение, но вярвам, че не съм го забравил напълно.

– Разбирам.

Беше се научил да танцува, за да може да ухажва Деметриа, помисли си Олимпия с горчивина.

– Много бих искала да можех да ти партнирам. Валсът ми се струва доста вълнуващ танц.

– Сега двамата ще се убедим в това.

Джейрд я преведе през тъпата от любопитни на дансинга.

Олимпия щеше да припадне от тревога.

– Джеърд, моля те, не искам да те поставям в неловко положение.

– Не можеш да го направиш, дори да искаш, мила. – И той постави ръката си на тесния ѝ гръб. – Само бъди внимателна и следвай указанията ми. Аз съм учител, все пак.

– Точно така. – Олимпия бавно разтегли устни в усмивка. Музиката се носеше около нея. – Имаш рядък талант да даваш указания, мистър Чилхърст.

Бележката на Деметриа стигна до Олимпия на следващата сутрин точно когато тя се готвеше отново да се заеме с дневника на мадам Лайтборн.

Мадам,

Трябва незабавно да говоря с вас. Въпросът е сложен и сериозен. Моля ви, не казвайте на никого за тази бележка. И преди всичко на съпруга си. Трябва да се срещнем. Един човешки живот е заплашен.

Искрено Ваша,

лейди Бюмон.

Студени тръпки полазиха по гръба на Олимпия. Тя бързо скочи на крака и изтича до вратата.

Глава 19

– Информацията ви сигурна ли е? – попита Олимпия.

Седеше, изпълнена с напрежение, на дивана, тапициран в синьо и златножълто, шокирана от това, което Деметрия току-що ѝ беше разказала. Шокирана, но не и изненадана.

– Имам много източници. Проверих не един и два пъти всеки един от тях. – В красивите очи на Деметрия се виждаха силна болка и непреодолим страх. – Не може да има съмнение. Чилхърст е уредил да се срещнат с брат ми на дуел.

– Мили Боже! – прошепна Олимпия. – Страхувах се от това.

– Вие нямате причина да изпитвате страх. – Деметрия се извърна от прозореца, през който се взираше навън през време на разговора. – Аз съм тази, която трябва да изпитва ужас. Вашият съпруг има намерение да убие брат ми.

– Деметрия, успокой се.

Констънс си наля чай и сложи две бучки захар в чашата си. Очевидно се чувстваше като у дома си в салона на Деметрия.

– Нищо няма да спечелим, ако изпаднем в паника.

– Лесно ти е да говориш така, Констънс. Не твоят брат се готви да посрещне смъртта.

– Съзнавам това. – Констънс хвърли многозначителен поглед на Олимпия. – Но не всичко е загубено още. Вярвам, че лейди Чилхърст е разтревожена също колкото теб. Тя ще ни помогне.

– Ако това, което казвате, е вярно, значи трябва да намерим начин да осуетим дуела – каза Олимпия.

Тя се опита да се пребори с паниката и да започне да разсъждава логично.

– Как можем да ги спрем? – Деметрия неспокойно крачеше между прозореца и клетката, в която се намираще екзотична птичка. – Не успях да науча нито деня, нито мястото на събитието. Нямам никаква представа, кога ще се състои дуелът. Тези неща се пазят в тайна от участниците.

– Аз може би ще успея да науча.

Олимпия стана и започна да се разхожда в другата половина на салона. Умът ѝ трескаво работеше и обмисляше току-що наученото.

Джеърд щеше да рискува живота си в дуел. И вината беше изцяло

нейна.

– Вие мислите, че ще успеете да научите датата, часа и мястото на дуела, след като, с всичките си източници на информация, аз не успях? – попита я Деметриа.

– Може и да не бъде толкова трудно – успокои я Олимпия. – Съпругът ми е човек на точността. Режимът му е неотменен като изгрева на слънцето.

– Да, точно така, нали? – остро рече Деметриа. – Прилича на една от онези играчки с часовников механизъм, които са изложени в Музея на мадам Уинслоу.

– Това не е вярно – каза Олимпия студено. – Но вярва в ценността на планираното време. Предполагам, че е отбелязал тази среща в бележника си, като всяка друга.

– Мили Боже! – Констънс отвори широко очи. – Тя е много права, Деметриа. Всички знаем, че Чилхърст силно вярва в установените навици и всекидневната рутина. Присъщо ще бъде за него да отбележи дуела в бележника си.

Деметриа погледна Олимпия.

– И можете ли да намерите начин да погледнете в този негов бележник?

– Много вероятно, да. Но не това е главната пречка, която ще срещнем. – Олимпия усилено мислеше. – Истинският проблем се състои в това, как да попречим на дуела.

– Предполагам, че можем да уведомим властите – предложи Констънс. – Дуелите не са одобрени от закона, нали така? Но подобно действие може да доведе до арестуването на Чилхърст и Гифорд. А това ще стане причина за страхотен скандал.

– Мили Боже! – Деметриа дишаше тежко. – Бюмон ще побеснее, ако семейството бъде замесено в скандал от подобен мащаб. И вероятно ще остави Гифорд без пени в джоба.

Олимпия барабанеше с пръсти по дивана.

– И Чилхърст няма да ми благодари, ако стана причина за арестуването му. Трябва да измислим друг начин да спрем тази глупост. Опитайте ли се да разубедите Гифорд?

– Разбира се, че се опитам. – Полите на синьо-бялата утринна рокля на Деметриа гневно се вееха, докато тя отново се приближаваше до прозореца. – Той дори не си призна, че се кани да участва в дуел, камо ли да ме изслуша.

– Моят съпруг със сигурност няма хладнокръвно да убие брат ви –

успокои я Олимпия. – Той само ще се опита да излезе победител. Аз съм много по-загрижена, защото мисля, че брат ви наистина ще се опита да убие Чилхърст.

– Брат ми не може да се сравнява със съпруга ви – прошепна Деметриа. – Чувала съм, че в дуелите побеждават, мъжете, които успяват да запазят хладнокръвие и чиято ръка е по-сигурна. Печели този, чиято кръв е студена, а Чилхърст е студенокръвен човек.

– Това не е вярно! – каза Олимпия през стиснати зъби.

– Познавам Чилхърст добре и ви уверявам, че той не би се смутил дори ако трябва да вечеря със самия дявол – изстреля Деметриа в отговор. – Но Гифорд не иска да разбере това. Всъщност той очаква дуела с нетърпение. – Тя затвори очи за миг. – Казва, че ще използва случая да отмъсти за моята чест. Никога няма да прости на Чилхърст за онова, което се случи преди три години.

Олимпия си пое дълбоко дъх.

– Брат ви е извънредно емоционален. Като всички други, замесени в тази история.

– Освен че ще отмъсти за обидата, която ми бе нанесена – продължи Деметриа мрачно, – той мисли, че ще ви направи услуга, като изпрати куршум в главата на съпруга ви, мадам.

– Изглежда, чувствата командват разума на брат ви, нали така? – Олимпия хвърли преценяващ поглед на Деметриа. – Семейна черта, без съмнение.

Деметриа я погледна остро.

– Гифорд ми каза, че вие сте разбрали, че ние сме праправнуци на капитан Едуард Йорк.

– Да.

Констънс внимателно повдигна оскубаните си вежди.

– Сигурно сте много умна, щом сте успели да се досетите за това, лейди Чилхърст.

– Благодаря – прошепна Олимпия. – Но да се върнем на нашия проблем. Предлагам първо да науча подробностите за дуела. След това ще трябва да убедя Чилхърст да не спази уговорката.

– Дори да успеете да извършите този подвиг, какво ще помогне това? – попита Констънс тихо. – Чилхърст и Гифорд просто ще си насрочат друга дата.

– Ако успеем да попречим на първата среща – каза Олимпия, – ще спечелим време, през което Гифорд и Чилхърст може би ще се успокоят. Ще трябва да съумеем да използваме това време.

Деметриа зачупи отчаяно ръце.

– Какво искате да кажете?

– Вие трябва отново да разговаряте с Гифорд, а аз ще се опитам да вразумя Чилхърст.

– Няма да стане. – Деметриа отчаяно захапа долната си устна. – Гифорд смята Чилхърст за страхливец, защото той не прие предизвикателството, отправено му преди три години. Но аз знам коя е истинската причина за отказа на Чилхърст. Тя няма нищо общо с малодушието.

Олимпия се усмихна.

– И аз знам това много добре.

Констънс и Деметриа се спогледаха, а после погледнаха замислено Олимпия.

– Така ли? – попита внимателно Деметриа.

– Разбира се. – Олимпия сведе поглед към чашата чай, от която все още не беше отпила. – Очевидно е, че Чилхърст е отказал да се срещне с брат ви, защото е бил загрижен за вас.

– За мен? – Деметриа беше озадачена.

Констънс се усмихна загадъчно над ръба на чашата си.

– Сигурна ли сте в това, лейди Чилхърст?

– Да. Очевидно, Чилхърст е отказал да се срещне с Гифорд, защото е знаел, че Деметриа е много привързана към брат си. Моят съпруг не е искал да бъде неговият убиец.

– Глупости! Той не давеше пукната пара за мен – прошепна Деметриа. – Чилхърст се отнасяше към брака си с мен като към всичките си други дела. Вие очевидно нямате понятие каква беше истината.

– Не съм съгласна с вас – каза Олимпия. – Мислила съм много по въпроса и съм стигнала до някои заключения.

Деметриа рязко се завъртя.

– Позволете ми да ви обясня нещо, мадам. Причината, поради която Чилхърст не прие дуела преди три години, беше, че се страхуваше да не излезе наяве истинската причина за скандала, която щеше да го унижи.

– Предполагам, говорите за мълвата, че той ви е заварил с любовника ви? – попита Олимпия.

В салона се чу тиха, кратка въздишка. Констънс най-последно остави чашата си с чай.

– Разбирам, че вие сте чули историята, която се носеше от ухо на ухо известно време, след като годежът беше развален.

– Да, чух за нея – каза Олимпия. – Не е било просто мълва, нали? Било е истина.

– Да – каза Деметриа тихо. – Но казах на всички, включително и на Гифорд, че Чилхърст е развалил годежа, защото е разбрал, че нямам пари. Всички бяхме доволни от това представяне на нещата, включително и Чилхърст.

– На всички им беше удобно да разправят това – прошепна Констънс. – Истината щеше да причини големи неприятности на замесените.

Деметриа погледна косо Олимпия.

– Гифорд смята Чилхърст за страхливец не само защото не прие неговото предизвикателство, но също така защото не извика на дуел любовника ми.

– Е, едва ли е можел да го направи, нали така? – каза Олимпия спокойно. – Един джентълмен едва ли може да извика една лейди на дуел.

Констънс и Деметриа я погледнаха безмълвно. Констънс беше тази, която първа се съвзе.

– Значи вие също знаете, нали? – Очите ѝ светеха весело. Тя като че ли се забавляваше. – Чилхърст ли ви каза? Трябва да призная: изненадана съм, че е казал истината на вас. Обидно е за един мъж, когато завари годеницата си с друг мъж, но още по-обидно е да я завари с жена.

– Чилхърст нищо не ми е казал – каза Олимпия. – Той е джентълмен. Никога не би разпространявал клюки за жената, за която е бил сгоден.

Констънс смръщи вежди.

– Не мисля, че би казал истината на когото и да било. Но откъде, тогава, сте научили, че аз бях жената, с която Чилхърст завари Деметриа онзи следобед?

– Никак не беше трудно да се досетя. – Олимпия леко сви рамене. – Казаха ми, че вие също сте придружили Деметриа до Острова на огъня преди три години. Още от първия път, когато ви видях, разбрах, че ви свързва специално приятелство, същото, което свързваше моите лели.

– Вашите лели – Деметриа отвори широко уста от изненада.

– Леля Софи ми беше кръвна роднина – обясни Олимпия. – Нейната приятелка се казваше Ида. Те живееха заедно. Винаги съм мислила за нея като за леля Ида просто защото така се обръцах към нея.

– И вие познавахте добре лелите си? – попита Констънс дълбоко заинтересувана.

– Много добре. Леля Софи и леля Ида ме отгледаха. На десет години аз бях оставена на прага им, без никакви пари в джоба – каза Олимпия. – Те ме взеха, защото никой друг от роднините ми не ме искаше. Бяха много добри с мен.

– Разбирам, – Констънс погледна Деметриа. – Нейно благородие съвсем не е провинциалната невинна девойка, за каквата я смятахте, мила моя.

– И аз виждам това. – Усмивката на Деметриа беше горчива – Моите извинения, мадам. Разбирам, че имате много повече опит, отколкото ми се струваше на мен в началото.

– Точно това непрекъснато повтарям и на Чилхърст – каза Олимпия.

Това, което видя в бележника на Джеърд, беше ужасно, направо смразяващо. Олимпия държеше свещта в едната си ръка и с мрачно изражение на лицето се взираше в листа, на който беше написано: „Четвъртък. Пет часът. «Чок Фарм»“.

Веднага се досети, че „Чок Фарм“ сигурно е мястото, където ще се състои дуелът. Тя ужасена затвори бележника и духна свещта.

Четвъртък сутринта. Пет часът.

Имаше на разположение само един ден, в който да се опита да убеди Джеърд да не се среща с Гифорд. Очевидно беше, че ще има нужда от помощ.

– Олимпия? – Джеърд се размърда, когато Олимпия отново се пхна под завивките. – Нещо не е наред ли?

– Не. Станах просто за да изпия чаша вода.

– Много си студена.

И той я притисна в обятията си.

– Тази нощ е много студено – прошепна Олимпия.

– Сигурен съм, че ще намерим начин да се стоплим. – Устата на Джеърд се прилепи към нейната – гореща, настоятелна. Ръцете му се спуснаха към корема ѝ. Олимпия силно стисна в прегръдките си неговото твърдо мускулесто тяло. Притисна се в него, като че ли искаше да го предпази.

Той я наричаше своя сирена, но тя нямаше да му позволи да се разбие в скалите. Щеше да намери начин да го паси.

– Искаш да ти помогнем да спасиш нашия син? – Магнус гледаше Олимпия изненадано и объркано. А после погледна останалите, които се бяха събрали в кабинета пред бюрото на Олимпия.

– Имам нужда от помощта ви, сър.

Олимпия огледа последователно граф Флеймкрест, Тадеус, Робърт,

Хю и Итън. На лицето ѝ беше изписана твърдата ѝ решителност.

– Вие всички трябва да ми помогнете. Планът ми няма да успее без вашата помощ.

– Аз ще ти помогна, лельо Олимпия – побърза да каже Хю.

– И аз – обади се като ехо Итън.

Робърт се изправи на стола си.

– Можеш да разчиташ на мен, лельо Олимпия.

– Отлично! – каза Олимпия.

– Почакайте един момент! – Тадеус сбърчи вежди. – Кой казва, че момчето има нужда някой да го спасява.

– Тадеус е прав. Моят син може и сам да се грижи за себе си. – Магнус гордо се усмихна. – Аз самият го научих как да си служи с пистолетите. Не се тревожи за тази дреболия, дуела, мила моя. Джебърд ще се върне победител.

– Да, точно така – присъедини се към него и Тадеус. – Има остро зрение и сигурна ръка. Никой друг не може като него да запазва хладнокръвие, когато изпадне в опасност. Той ще се справи.

Олимпия се ядоса.

– Вие като че ли не разбирате, сър. Не искам съпругът ми да рискува живота си в този глупав дуел.

Магнус се намръщи.

– Няма нищо глупаво в дуелите. Честта на една дама е нещо много важно, мила моя. Аз самият съм се бил два-три пъти на дуел заради честта на жена си, когато бях на възрастта на Джебърд.

– Аз няма да го допусна – каза Олимпия, ядосана от липсата на загриженост у Магнус.

– Съмнявам се, че ще можеш да го спреш. – Магнус поглади брадичката си, – Трябва да кажа: изненадан съм, че синът му показва такъв дух. Струва ми се, че у него също гори огънят на Флеймкрестови.

– Момчето ще се окаже чест за цялото семейство – каза топло Тадеус. – Можеш да се гордееш с него, Магнус.

– Достатъчно. Престанете с тези глупости! – Олимпия скочи на крака и постави длани на бюрото. – Вие, сър – обърна се тя към Магнус, – никога не сте разбирали сина си.

А после се обърна към Тадеус:

– Вие също не го познавате много добре. Вие и двамата сте приемали помощта му, която сте смятали, че той ви дължи.

Тадеус помръдна мустаци.

– Чуй какво ще ти кажа, мила...

– Не искам повече да слушам, че му липсва огнен темперамент. Истината е, че у Чилхърст има много повече огън, отколкото сте си представяли. Но той е потискал истинската си природа през целия си живот, защото е носел много отговорности.

– Какво говориш? – попита Магнус.

– Чилхърст не е можел да си позволи да се отдаде на силните си страсти, защото е трябвало да се грижи за всички ви. Винаги на него се е налагало да ви спасява.

– Мисля, че отиваш прекалено далече – изръмжа Магнус.

– Така ли? – Олимпия присви очи. – Нима отричате, че е трябвало да носи големи отговорности още когато е станал на деветнайсет години?

– Е, само образно казано – изръмжа Магнус отново. – Нали и аз бях около него, за да се грижа за по-важните неща. Не беше ли така, Тадеус?

– Точно така. Ти беше около него, а също така и аз – каза Тадеус. – Разбира се, и двамата нямахме достатъчно ум, когато работата опираше до бизнес, Магнус. Трябва да признаем това. Твоят син беше единственият, който разбираше от финанси и икономика.

– А вие и двамата бяхте повече от щастливи да се възползвате от неговите способности, нали?

Олимпия погледна последователно и единия, и другия с предизвикателство в очите.

– Ами... – поде Магнус.

– Да – прекъсна го Олимпия. – И вие, и останалите, сте били доволни и сте харчели парите, които той е осигурявал, но не сте одобрявали съдържания му темперамент.

– Не беше точно така. – Магнус се размърда неудобно на стола си. – Правенето на пари е хубаво нещо, но кръвта на Флеймкрестови трябва да е гореща, а не да замръзва във вените.

Тадеус въздъхна.

– Джеърд не е като останалите от рода, Олимпия. Поне не показваше с нищо, че е като нас. До днес. Последното, което искаме, е да го спрем, когато е готов да прояви огнения темперамент на Флеймкрестови.

– Ние ще го спасим! – процеди през зъби Олимпия. – И вие всички ще ми помогнете.

– Ще ти помогнем ли? – Магнус прояви скептицизъм.

– Нека да го кажем така. – Гласът на Олимпия беше леден. – Ако не ми помогнете, ще се погрижа никога да не узнаете къде се намира

съкровището на Флеймкрестови. Аз лично ще унищожа дневника, а заедно с него и тайните, които той крие.

– Мили Боже! – прошепна Тадеус.

Магнус и Тадеус си размениха ужасени погледи. Магнус се усмихна очарователно на Олимпия.

– След като поставяш нещата по този начин, мила моя, предполагам, че можем да ти подадем ръка.

– Ще бъдем доволни, ако сме ти полезни – каза весело Тадеус.

– Какво искаш да направим, лельо Олимпия? – обади се Робърт.

Олимпия отново седна в креслото и скръсти ръце на гърди.

– Измислих план, който според мен ще извърши чудеса. Чилхърст няма да е доволен, но съм сигурна че когато се успокои, ще се вслуша в гласа на разума.

– Без съмнение – каза Магнус тъжно. – Моят син винаги се вслушва в гласа на разума. Това е главният му недостатък.

Джеърд вдигна по-високо свещта и огледа стаята, която се намираще под стълбите и служеше за склад.

– Какво е това, което искаше да види тук горе, Олимпия?

– Един от портретите. – Олимпия, която носеше престилка върху роклята си, се бореше с един голям и тежък куфар – Намира се точно зад този куфар.

– Не може ли въпросът да почака до утре? Вече е почти девет часът.

– Нямам търпение да видя точно тази рисунка, Джеърд. – Тя безуспешно се бореше с куфара. – Надявам се, че на този портрет е изобразен прапрадядо ти.

– Добре, отдръпни се. Аз ще преместя куфара вместо теб, мила. – Джеърд се усмихна, виждайки кичурите коса, които се бяха изплъзнали от фибите и бяха паднали пред лицето на Олимпия. – Какво те кара да мислиш, че това е портретът на капитан Джек?

Олимпия се изправи, като дишаше тежко, и избърса прашните си ръце в престилката.

– Защото успях да го зърна за малко и от това, което успях да видя, мъжът на картината приличаше на теб. Дори носеше превръзка като твоята.

– Много се съмнявам. Но с радост ще извадя портрета, за да го видиш. Ето, вземи за малко свещта.

– Да, разбира се. – Олимпия взе свещта от ръката му и му се усмихна ослепително. – Оценявам помощта ти.

Джеърд се наслаждаваше на усмивката ѝ, но изведнъж придоби замислен вид и попита:

– Нещо не е наред ли, Олимпия?

– Не, не, разбира се, че не. Всичко е наред. – Свещта леко трепна в ръката ѝ. – Искам да видя портрета на капитан Джек, защото той може би ще ми подсказе нещо за съкровището.

– А, да. Проклетото съкровище.

Джеърд отиде до тежкия куфар и го отмести. Пламъкът на свещта започна да свети по-слабо, когато той вдигна следващото препятствие по пътя си към портрета – тежък стол, облицован с муселин. – Олимпия, ела по-близо със свещта.

– Много съжалявам – каза Олимпия от вратата. Гласът ѝ беше странно слаб, звучеше почти като хленчене. – Но се страхувам, че не мога.

Джеърд остави стола и се обърна точно навреме, за да види как Олимпия с трясък затваря вратата. Всичко в стаята потрепера. Течение-то угаси пламъка на свещта, която тя беше оставила на пода. Джеърд потъна в ужасен мрак. Чу как тежкият ключ се превърта в ключалката от другата страна на вратата.

– Знам, че вероятно ще бъдеш силно ядосан известно време, Джеърд, – Гласът на Олимпия едва се чуваше през дебелината дървена врата. – И наистина много съжалявам. Но е за твое добро.

Джеърд направи крачка напред, но се спъна в един тежък куфар. Той трепна и внимателно протегна ръка напред, за да опипва пътя си.

– Отвори вратата, Олимпия.

– Ще я отворя утре сутринта. Давам ти честната си дума, сър.

– По кое време утре сутринта? – попита Джеърд.

– Около шест или седем часа, предполагам.

– Триста дяволи! – Умната съпруга понякога е досадно бреме, помисли си Джеърд. – Предполагам, че си научила за срещата ми, мадам?

– Да, Джеърд, научих. – Сега гласът на Олимпия звучеше по-уверено. – И тъй като знаех, че няма начин да те убедя да я пропуснеш, трябваше да взема драстични мерки.

– Олимпия, уверявам те, това никак не е необходимо! – Джеърд направи още една крачка напред и удари брадичката си в тапицирания с муселин стол. – Проклятие!

– Добре ли си, Джеърд? – попита Олимпия разтревожено.

– Тук е тъмно като в рог, Олимпия.

– Но аз ти оставих свещта.

– Пламъкът угасна, когато ти затвори вратата.

– О! – Олимпия се колебаеше. – Е, до вратата има други свещи и кибрит, Джеърд. Сложих ги там по-рано през деня. Запали една от тях. Също така съм се погрижила за лека студена закуска. Тя е върху големия поднос, който пък се намира до голямата кутия в ъгъла.

– Благодаря ти.

Джеърд разтри брадичката си.

– Мисис Бърд сама приготви агнешкото и пая. А хлябът е печен тази сутрин. Има и малко сирене.

– Виждам, че си помислила за всичко, мила. – Джеърд напредваше сантиметър по сантиметър към вратата.

– Поне така се надявам – отговори Олимпия. – Под един от столовете има нощно гърне. Признавам, че Робърт беше този, който се сети за него.

– Робърт е интелигентно момче.

Джеърд напипа вратата. Наведе се и започна да търси свещите.

– Джеърд, има и нещо друго, което трябва да ти кажа. Персоналът има свободна нощ. Наредих им да не се връщат до пукването на зората, така че няма смисъл да викаш нито иконома, нито камериерките.

– Нямам намерение да викам когото и да било. – Джеърд успя да запали свещта едва при третия опит. – Съмнявам се, че виковете ми ще достигнат до нечии уши точно от тази стая.

– Точно така. – В гласа на Олимпия се долавяше облекчение. – А баща ти и чичо ти заведоха момчетата на театър. Ще се върнат много късно през нощта. И всички се заклеха да не отварят тази врата.

– Разбирам.

Джеърд вдигна високо свещта и огледа стените на стаята.

– Джеърд?

– Да, Олимпия?

– Надявам се, че ще ми простиш. Разбирам, че точно сега сигурно си много ядосан. Но трябва да разбереш, че не мога да ти позволя да рискуваш живота си в този дуел.

– Отивай да си лягаш, Олимпия. Ще обсъдим този въпрос утре сутринта.

– Ядосан си, господарю мой. – Тонът на Олимпия изразяваше съчувствие, но също така и твърда решителност. – Както и да е, наистина нямах друг избор. Трябва ти време, за да се успокоиш. Трябва ти време,

за да обмислиш наново действията си. Точно сега ти, без съмнение, си във властта на чувствата.

- Без съмнение.
- Лека нощ, Джемърд.
- Лека нощ, мила.

Остана заслушан в стъпките ѝ, докато те заглъгнаха надолу по стълбите. Беше едва на десет години, когато за последен път беше проучвал какво има в тази стая. Нямахше да бъде лесно да открие наново тайния изход, водещ към стълбите на галерията отдолу. Щеше да му се наложи да премести множество кутии и куфари, докато стигне до стената. А когато я достигне, щеше да му е необходимо дяволски много време, за да открие тайната пружина, която отваряше скритата врата. Плътен слой прах покриваше старите знаци, които беше оставил преди толкова много години. Джемърд се усмихна при мисълта за усилията, които Олимпия беше положила, за да го спаси от риска. Цял живот се беше чудил кой ще спаси него, когато му дойде времето. Сега вече знаеше отговора.

На Джемърд му беше необходим повече от час, за да открие тайната врата. Когато пръстите му докоснаха леката пукнатина в стената, той тихо изруга от задоволство. После извади „Пазителя“ от калъфа му и отрони част от мазилката, за да открие пружината.

Старият механизъм издаде стържещ звук, но вратата се отвори. Джемърд прибра камата, вдигна свещта и се спусна надолу по стъпалата, които капитан Хари беше изградил.

Вярно беше, че графовете Флеймкрест бяха хора странни, но никой не можеше да ги нарече глупави, помисли си Джемърд. Винаги имаха причини, които да оправдават действията им, дори тези причини да не бяха особено разбираеми за останалите.

Дори посетителите да смятаха, че стъпалата на галерията, които очевидно никъде не водеха, са доказателство за ексцентричността на фамилията Флеймкрест, това си беше тяхна грижа. Праядо Хари вярваше, че човек трябва да може да избяга от всяка стая.

Джемърд се намръщи, когато видя, че третият етаж е потънал в непрогледен мрак. Слезе до втория етаж, който също тънеше в мрак. Може би Олимпия беше решила да работи в библиотеката, докато се върнат останалите.

Той се беше любил с Олимпия в библиотеката доста често, спомни си Джемърд, докато слизаше от последната площадка. Нямахше никакви възражения срещу това и щеше да го стори и тази вечер.

Направи една дълга крачка и се спъна в един огромен, мек и много тежък предмет. Представи си тялото на Олимпия. Представи си, че тя се е спънала по тъмните стъпала и е паднала чак долу. Той изстина и се вцепени.

Когато най-после погледна надолу, видя, че тялото не е на Олимпия, а на Грейвз. Джебърд коленичи и докосна шията на иконома. Пулсът беше силен. Грейвз не си беше счупил врата. След това Джебърд зърна петното кръв на пода и сребърния свещник, който лежеше наблизко. Грейвз не беше паднал. Беше ударен силно по главата.

Джебърд погледна затворената врата на библиотеката. Студените тръпки, които лазеха по тялото му, станаха по-силни. Изправи се и тихо прекоси коридора. Ръката му стисна дръжката на камата.

Извади оръжието си, пхна го я в ръкава на ризата си, загаси свещта и отвори вратата. На пламъка на единствената свещ, поставена на бюрото, видя Олимпия. Тя стоеше близо до прозореца. Лошо предчувствие го накара да онемее и да отвори широко очи.

Феликс Хартуел я беше стиснал за гърлото. В другата си ръка държеше пистолет.

– Добър вечер, Феликс – каза Джебърд спокойно. – Страхувах се, че не си проявил достатъчно мъдрост и си останал в Англия.

– Не се приближавай, Чилхърст, или, кълна се, ще я убия. – Гласът на Феликс беше дрезгав. Той леко трепереше, но криеше опасни нотки. Очите на Олимпия просветнаха, когато видя Джебърд.

– Той ми каза, че наблюдавал къщата и чакал удобен случай да влезе вътре, когато няма никой – каза тя спокойно. – Страхувам се, че планът ми да те заключа в онази стая и да изпратя всички вън от къщата му е предоставил търсения случай.

– Ако ме беше попитала, мила, щях да ти кажа, че в плана ти има едно-две слаби места – каза Джебърд нежно. Не сваляше очи от Феликс.

– Стой мирно – нареди Феликс. – Чилхърст, трябва ми десет хиляди лири, и то веднага.

– Той наистина е отчаян – прошепна Олимпия. – Вече му казах, че в къщата няма нищо, което да е толкова ценно, че да струва десет хиляди лири.

– Права си – каза Джебърд. – Няма. Можеш да вземеш част от мебелите, Феликс.

– Не ми се присмивай, Чилхърст, предупреждавам те. Аз нямам търпение да напусна Англия, както и ти нямаш търпение да ми видиш гърба. Но съм затънал в дългове, а проклетите кредитори са по петите

ми. Научили са, че все още съм в Лондон, и заплашват, че ще ме убият. Трябва да върна дълговете си и едва тогава ще бъда свободен.

– Е, в къщата има сребърни прибори – каза Джейрд замислено. – Но те са и неудобни, когато човек се готви да бяга.

– Трябва да има скъпоценности някъде тук. – Феликс отчаяно се огледа наоколо. – Сега имаш съпруга. Трябва да си й купиш бижута. Човек с твоето състояние сигурно е подарил нещо хубаво на младоженката.

– Скъпоценности? – Джейрд направи крачка напред. Щеше да има само един шанс, помисли си той. – Съмнявам се.

Олимпия прочисти гърлото си.

– Е, тук са обиците, украсени с диаманти и смарагди, господарю мой. Онези, които носех на бала у Хънтингтънови.

– А, да – каза Джейрд. – Тук са обиците. Разбира се.

– Знаех си! – Феликс присви очи. Изпитваше едновременно и облекчение, и триумф. – Къде са те, лейди Чилхърст?

– Горے, в кутия, на нощното ми шкафче – прошепна Олимпия.

– Много добре.

Феликс я пусна и я блъсна. Пистолетът беше насочен към Джейрд.

– Ще отидете горе и ще ги донесете, мадам. Имате само пет минути. Ако се забавите повече, кълна се, ще убия съпруга ви. Разбирате ли ме?

– Да. – Олимпия се втурна напред. – Не се тревожете, сър. Ей сега ще се върна.

– Не бързай, мила – спря я Джейрд, докато тя бягаше към вратата. – Ще имаш нужда от свещ. По-добре се върни при бюрото, запали една и я вземи със себе си.

– О, Боже мой, да, разбира се. Ще имам нужда от свещ. – Олимпия се завъртя и бързо се втурна към бюрото.

– Побързайте – нареди Феликс.

– Опитвам се да бързам, сър.

Тя взе една свещ и протегна ръка към тази, която гореше, за да запали другата. Очите й срещнаха тези на Джейрд. Той леко се усмихна. Олимпия угаси пламъка на свещта с пръсти и потопа стаята в непрогледен мрак.

– Дяволите да те вземат! – извика Феликс и стреля напосоки.

Камата прилегна плътно в ръката на Джейрд. Той я метна към мястото, където беше застанал Феликс. Чу се висок, ужасяващ вик на болка и гняв. После пистолетът отново изгърмя.

– Джейрд?

Свещта в ръката на Олимпия вече беше запалена.

– Джеърд, добре ли си?

– Добре съм, мила. Следващия път обаче, преди да ме заключиш в стаята за през нощта, помисли, че мога да ти бъда полезен.

Феликс, който лежеше на пода, изстена. Отвори очи и погледна Джеърд.

– Винаги си бил умен.

– Мислех, че и ти също, Феликс.

– Зная, че никога не би ми повярвал, но наистина съжалявам, че се стигна дотам.

– И аз.

Джеърд прекоси стаята и коленичи до Феликс. Разгледа раната, която камата беше направила в рамото му.

– Ще оживееш, Хартуел.

– Това няма особено значение – прошепна Феликс. – Аз лично пет пари не давам, сър. Бих предпочел да ме бяхте убили, вместо да отида в затвора.

– Няма да отидеш в затвора – каза Джеърд. – Ще се погрижа на кредиторите ти да бъде платено. В замяна, ти незабавно ще напуснеш Англия.

– Наистина ще го направите, нали? – Феликс внимателно изучаваше лицето му. – Не ви разбирам, Чилхърст. Всъщност никога не съм ви разбирал.

– А аз много добре те разбирам. – Джеърд погледна Олимпия, която се въртеше около тях. – Има само един човек на света, който ме разбира.

Грейвз се олюля на прага с ръка на темето си. Изглеждаше разтревожен и си имаше причина за това.

– Господарю, виждам, че съм закъснял.

– Всичко е наред, Грейвз. Как се чувстваш?

– Ще го преживея. Благодаря ви, сър.

Олимпия разтревожено се обърна към него.

– Грейвз, ударили са ви?

– Няма за какво да се тревожите, мадам. Бил съм удрян по главата повече от веднъж в моята кариера. Мога да кажа с гордост, че никога не съм страдал особено от това. – Грейвз се усмихна. – Вярвам, че няма да кажете на мисис Бърд колко ми е твърда главата. Имам намерение да си изпрося съчувствие от нея.

– Тя ще бъде ужасена – увери го Олимпия.

Усмивката на Грейвз изчезна, когато погледът му се спря на Джеърд.

– Съжалявам за онова, което се случи, сър. Върнах се отново в къщата, след като мадам ме изпрати навън заедно с останалите, но пристигнах много късно. Той вече беше влязъл вътре.

– Всичко е наред, Грейвз. Всички сме живи.

Силно почукване на входната врата прекъсна Джеърд.

– Може би ще е по-добре да отвориш вратата, Грейвз.

– Аз ще го направя – побърза да каже Олимпия. – Грейвз очевидно няма да може да изпълнява задълженията си тази вечер.

Тя вдигна свещта и се отправи към вратата. Грейвз я последва, протестирайки високо. Джеърд докосна раненото рамо на Феликс.

– Проклятие! – прошепна Феликс и загуби съзнание.

– Деметриа, Констънс! – възкликна Олимпия в коридора и възкликанието ѝ стигна до библиотеката. – Какво правите тук? И защо сте дошли в този час, мистър Сийтън? Ако е заради дуела, мога да ви кажа, че той няма да се състои. Ясно ли е?

– Можете да освободите Чилхърст – каза Констънс сухо. – Деметриа разказа всичко на брат си. Гифорд иска да поднесе извиненията си и да отмени дуела. Нали така, Гифорд?

– Да. – Гласът на Гифорд едва се чуваше. – Моля ви, известете съпруга си, че искам да разговарям с него.

Джеърд се показва на прага.

– Тук съм, Сийтън. Преди да поднесете извиненията си, моля ви, изпратете да повикат доктор.

Гифорд също застана на прага.

– За какво, по дяволите, ви е необходим доктор? – После очите му се спряха на Феликс. – Проклятие! Кой е този? И защо има толкова много кръв наоколо?

Олимпия се приближи на пръсти и надникна над рамото на Гифорд.

– Това е мистър Хартуел. Опита се да ни ограби. Онзи пистолет там е неговият. Заплаши Джеърд с него.

– Но какво се е случило с него?

Гифорд гледаше падналия мъж с мрачно възхищение.

– Чилхърст използва камата си, за да ни спаси. – В очите на Олимпия гореше съпругеска гордост – Метна я към мистър Хартуел, докато той стреляше с пистолета си.

– Чилхърст го е повалил с камата си? – едва чуто попита Гифорд.

– О, да. Чилхърст винаги я носи със себе си. Най-вълнуващото

беше това че всичко се случи в пълен мрак. Тъкмо бях загасила свещта и...

Гифорд нададе странен звук, когато Джеърд издърпа камата от рамото на Феликс. Кръвта шурна, но Джеърд бързо превърза раната с шалчето си.

– Боже мой! – На Гифорд като че ли му беше прилошало. – Никога не съм виждал мъж, промушен с кама.

– Ако това ви се струва неприятно – каза Джеърд весело, – може би ще ви хареса гледката на мъж с куршум в гърдите. Точно затова ви изпратих бележка да се погрижите за присъствието на доктор на нашата среща.

– Изглежда, вие все пак сте един кръвожаден пират, нали?

Лицето на Гифорд имаше пепеляв цвят. Той грациозно припадна на пода.

Глава 20

– Постъпил си много умно, като си избягал от стаята, в която те затворих. – Олимпия се сгуши в топлите прегръдки на Джейрд. – Никога не преставаш да ме удивяваш, господарю мой.

– Радвам се, че ти продължаваш да се впечатляваш от скромните ми способности.

Джейрд помилва косите ѝ. Беше почти три часът сутринта. В къщата отново цареше спокойствие. Всички си бяха легнали отдавна. Но въпреки, че беше изтощена, Олимпия не можеше да заспи. Събитията, които се бяха случили, все още бяха съвсем ясни в съзнанието ѝ.

– Никога не съм преставала да се изненадвам на способностите ти, сър. – Олимпия притисна устни в рамото му. – Много се радвам, че не си ядосан, задето те заключих.

– Моя прекрасно сирено – прошепна Джейрд. – Не бих могъл дълго да се ядосвам на онова, което правиш ти. Когато превъртя ключа в ключалката, аз разбрах, че ме обичаш.

Олимпия застина в ръцете му.

– И как, по дяволите, разбра това точно тогава?

– Никой друг досега не се е опитвал да ме спаси. – Той се вгледа в лицето ѝ. – Не греша, нали? Ти ме обичаш?

– Джейрд, аз те обичам още от деня, в който влезе в моята библиотека и ме спаси от мистър Дрейкът.

– И защо не ми каза?

– Защото не исках да се чувстваш задължен да отвърнеш на любовта ми – каза Олимпия. – Ти вече ми беше дал толкова много. Надявах се, че ме обичаш, но не исках да упражнявам натиск върху теб. А всъщност ми беше много трудно да не копнея за повече. Исках твоята любов повече от всичко друго на света.

– И ти имаш моята любов още от деня, в който те срещнах. – Джейрд я целуна толкова нежно, че тя едва усети допира на устните му. – Трябва да призная, че отначало не знаех, че чувството, което изпитвам, се нарича любов. Бях прекалено зает да се боря със силната страст, която ти възбуждаше у мен.

– А, да страстта – усмихна се Олимпия. – Тя е тук, нали, сър?

– Определено е тук. – Той целуна върха на носа ѝ. – Но и любовта е тук. Не съм изпитвал това към никой друг на земята, Олимпия.

– Радвам се, сър.

– Потърсих те, защото се надявах, че ще разгадаеш тайната на дневника – каза Джеърд, с устни, прилепени до нейните. – Но скоро разбрах, че ти си единственото съкровище, което бих искал да притежавам.

– Господарю мой, ти отнемаш дъха ми. – Тя обви врата му с ръце и притисна главата му до гърдите си. – Ела по-близо и ми разкажи пътешествията си. Искам да слушам за странни и далечни острови, където влюбените правят любов на осветени от луната плажове, покрити с перли.

Джеърд не се нуждаеше от повече подканяне. Той я притисна под себе си, устата му се впи в нейната. Олимпия потрепера под възбуденото му търсещо тяло. Джеърд вече беше твърд и тежък. Възбудата му извика в нейното тяло познатия отговор. Тя заби нокти в раменете му.

И светът, който се намираше зад вратата на спалнята, вече нямаше значение. Джеърд влезе в нейната влажна и топла утроба и прошепна дрезгаво в ухото ѝ:

– Пей за мен, моя сладка сирено.

– Само за теб – закле се Олимпия.

– Нямах намерение да убивам Сийтън – каза Джеърд много, много по-късно.

– Разбира се, че си нямал. Знаех това. Ти никога не би убил човек хладнокръвно и преднамерено. Но всичко може да се случи в един дуел. – Олимпия го хвана здраво за ръката. – Можеше и ти да бъдеш убит.

– Не вярваш наистина, че можеше да се стигне дотам, нали? – Джеърд се усмихна в мрака. – Бях решил, че е време някой да даде урок на Сийтън. Беше започнал да ми става досаден.

– И какво имаше намерение да направиш?

– Знаех, че Сийтън е дотолкова убеден в моето малодушие, че дълбоко вярва, че няма да се появя на срещата. И също така вярвах, че когато се появя в „Чок Фарм“, той ще бъде силно разтревожен.

– И какво щеше да се случи според теб? – попита Олимпия.

– Това щеше да бъде неговият първи дуел – каза Джеърд. – Първата му среща с истинското насилие. Беше почти сигурно, че ръката му ще трепери толкова силно, че изстрелът му ще е съвсем далеч от целта. Щях да му позволя да стреля първи. И щях да му дам една-две минути за размисъл, преди да стрелям във въздуха.

– И така, честта ти щеше да бъде спасена, а на Гифорд щеше да

бъде даден подходящ урок – каза Олимпия.

– Точно така. Сега разбираш ли, мила моя, че можеше и да не си правиш труда да ме заключваш? – Джебърд я притисна още по-силно до сърцето си. – Но съм много доволен, че го направи.

– И откъде можех да знам какъв е твоят план? – Гласът на Олимпия звучеше приглушено, защото устните ѝ бяха до врата на Джебърд. – И какво щеше да стане, ако нещо се беше объркало? Наистина, трябваше да се консултираш и с мен, мистър Чилхърст.

Само след два дни в библиотеката цареше неописуем хаос. Всички бяха там, освен Джебърд, който провеждаше интервю за наемане на работа зад затворените врати на кабинета. Търсеше си нов доверен човек, който да управлява делата му.

Глухият гътен, който долиташе от библиотеката, беше резултат от множество гласове, които се опитват да говорят по едно и също време. В единия ъгъл на стаята Магнус и Тадеус възклицаваха над другата половина на картата, която им беше предоставена от мистър Гифорд. Той пък, от своя страна, искаше да зададе множество въпроси за онова, което вече беше известно на фамилията Флеймкрест.

Робърт, Хю и Итън бяха в плен на силна възбуда. Те се въртяха над двете половини на картата и правеха безброй предложения за това, как да изровят съкровището.

Минотавър подскачаше от човек на човек, махаше с опашка и любопитно душеше ботушите на всички присъстващи.

В другия край на стаята Деметриа разказваше на Олимпия за това, как най-после стигнала до заключението, че трябва да уведоми брат си за истинските събития, които се случили преди три години.

– Откакто мама умря, аз съм поела грижите за него. Винаги съм го защитавала, предпазвала съм го от беди. Не можех да позволя да бъде убит заради мен – каза тя.

– Разбирам – отговори Олимпия. – Той е щастлив, че има сестра като вас.

– Чилхърст беше прав, все пак – каза Констънс. – Време беше Деметриа да престане да кръжи около брат си като квачка около пиленцата си. И без това е направила много за него.

– Гифорд подхранваше омразата към семейството на съпруга ви, която гореше у него, защото тя беше единственото, към което можеше да се придържа – каза Деметриа. – А аз позволих на гнева да се събира у

него, защото това му даваше някаква цел в живота, предизвикваше у него чувство за гордост. Не знаех какво може да му се случи, ако интересът му към изгубеното съкровище заглъхне. Страхувах се, че може да се пристрасти към хазарта.

– Разбира се, ние дори не се надявахме, че ще успее да се сдобие с другата половина на картата – каза Констънс. – Но когато преди три години той каза на Деметриа, че има план за нейното намиране, тя не знаеше какво да направи. И се съгласи с плана му.

– И това стана двигател на по-нататъшните събития – призна Деметриа. – Следващото, което се случи, беше, че Чилхърст ме помоли да се омъжа за него. Предложението ме шокира, но после ми хрумна, че може би няма да е чак толкова лошо.

– Тя реши, че по този начин ще си осигури финансовата стабилност и положение в обществото – каза Констънс.

Деметриа се усмихна горчиво.

– А и Чилхърст не приличаше на мъж, който ще иска особено много от съпругата си. Не мислех, че притежава страстна натура, нали разбирате. Само един единствен път той ме изненада със страстна целувка. Аз не успях да му отвърна със същото, но той не изглеждаше обиден. Смятах, че тези неща никак не го интересуват.

– Аз бях тази, която проумя, че бракът между тях няма да се осъществи – прошепна Констънс. – Ясно беше, че Чилхърст няма намерение да прекарва много време в Лондон, Той не се интересуваше от градския живот. А аз се ужасявах, че двете можем да бъдем разделени месеци наред.

– И тогава, един следобед, той ни завари заедно в спалнята и това беше краят на историята – каза Деметриа тихо.

Приятно чувствено вълнение подсказва на Олимпия, че Джебърд е наблизил. Обърна се и видя, че е застанал на прага на библиотеката. Сърцето ѝ подскочи, както ставаше винаги в такива случаи.

Той изглеждаше точно така, както беше изглеждал първия път, когато се беше появил в тази библиотека, помисли си тя: опасен и вълнуващ като мъж, който току-що е излязъл от древна легенда.

Погледът на Джебърд срещна нейния и той се усмихна разбиращо. А после каза на всички в стаята:

– Добър ден.

Не бе повишил глас, но всички в стаята моментално замълчаха и вдигнаха към него изпълнени с очакване погледи. Когато прикова вниманието им, Джебърд влезе и отиде до бюрото си. Отвори бележника си

и надникна в него. Вълнението в библиотеката беше осезаемо.

– Е, сине? – попита нетърпеливо Магнус. – Направи ли необходимото?

– Взех решение, което, вярвам, ще заинтересува всички ви. – Джеърд обърна една страница на бележника си. – Уредих един от нашите кораби да замине за Западните Индии след две седмици.

– Добре.

Тадеус се усмихна, а в очите му светеше радостно предчувствие.

– Корабът ще бъде командван от един от най-опитните и най-предани мои служители – капитан Ричърдс. Всички, които искат да търсят съкровището, могат да се качат на борда – каза Джеърд. – Предполагам, че това се отнася най-вече за Сийтън, моите братовчеди и, много вероятно, за баща ми и чичо ми.

– Точно така. – Магнус сияеше от задоволство.

– Съвсем сигурно е, че ще бъда на борда – увери го Тадеус. – Какво ще кажеш, Магнус, отново ще плаваме в открито море, а?

Гифорд широко се усмихна. Олимпия видя, че гневът беше изчезнал от погледа му.

– Благодаря ви, Чилхърст – каза Гифорд искрено. – Наистина сте много мил.

– Няма нужда да ми благодарите – каза Джеърд. – Ще бъда повече от щастлив да изпратя всички ви до Западните Индии. Очаквам с нетърпение деня, когато в живота ми отново ще царят мир и спокойствие.

– Това означава ли, че вие самият няма да дойдете с нас до Западните Индии, сър? – побърза да попита Робърт.

– Точно това означава, Робърт. Аз ще остана у дома си, ще се грижа за бизнеса си и ще изпълнявам задълженията си на съпруг и учител.

Робърт почувства облекчение. Хю и Итън си размениха усмивки. Джеърд затвори бележника си.

– Мисля, че приключих със съобщенията за тази сутрин. Новият ми доверен човек ме чака в коридора. Ще се погрижим за подробностите по пътуването.

Магнус, Тадеус и Гифорд се спуснаха към вратата. Когато излязоха от стаята, Деметриа погледна Джеърд.

– Благодаря ви, Чилхърст.

– Няма за какво. – Джеърд погледна часовника на стената. – Сега, ако нямате нищо против, имам няколко задължения, които трябва да свърша тази сутрин.

– Разбира се. – Деметриа се усмихна леко и се изправи. – Не искаме

да се намесваме във вашия дневен режим, сър.

– Не, не бихме искали да ви пречим повече – каза и Констънс, която като че ли се забавляваше. Тя наклони глава към Олимпия: – Желая ви приятен ден, мадам.

– Приятен ден – отговори Олимпия.

Тя почака, докато Деметриа и Констънс си вземат „довиждане“, а после кимна на Робърт. Той се изчерви и погледна Джейрд.

– Сър, ако нямате нищо против, аз и братята ми имаме подарък за вас и бихме искали да ви го дадем сега.

– Подарък? – Джейрд изненадано вдигна вежди. – Какъв е той?

Робърт извади от джоба си малка кутийка, направи крачка към бюрото и я подаде на Джейрд.

– Не е и наполовина толкова красив като онзи, с чиято помощ ме откупихте, сър, но се надяваме, че ще го харесате.

– Има надпис от вътрешната страна – добави Хю нетърпеливо. – Леля Олимпия накара един бижутер да го гравира.

Итън го смушка в ребрата.

– Затвори си устата, проклет идиот. Той още не е отворил кутийката.

Джейрд бавно повдигна капака и започна да разглежда съдържанието. В стаята се възцари изпълнена с напрежение тишина.

Джейрд остана загледан в новия часовник доста дълго време. А после, много внимателно, го извади от кутийката и разгледа надписа: „*На най-прекрасния учител.*“ Когато вдигна глава, очите му странно блестяха.

– Грешиш, Робърт. Този е много по-красив от онзи, който дадох на разбойника. Много ви благодаря.

– Наистина ли ви харесва? – попита Итън.

– Това е най-хубавият подарък, който някой някога ми е правил – каза Джейрд тихо. – Всъщност това е единственият подарък, който ми е правен, откак станах на седемнайсет години.

Робърт, Итън и Хю си размениха усмивки. А Олимпия полагаше усилия, за да не избухне в радостни ридания. Джейрд пусна новия часовник в джоба си и погледна момчетата.

– А сега – каза той живо, с ясен глас, – мисля, че е време за задълженията, които следват по график.

– Надявам се, че няма да е латински.

– Не, не латински – усмихна се Джейрд. – Мисис Бърд ви очаква в кухнята с чая и сладките.

– Много добре, сър – възкликна Робърт.

Хю също се усмихна радостно и бързо се поклони.

– Много съм гладен. Надявам се, че сладките са джинджифилови.

– А аз се надявам, че са пълни със стафиди – каза Итън и също се поклони.

– А аз пък предпочитам сладки, пълни със сладко от сливи – каза Робърт замислено.

Той се поклони грациозно на Олимпия и последва братята си. Джебърд погледна Олимпия.

– Страхувах се, че тази сутрин въобще няма да успеем да останем сами.

– Тук царяха невъобразим хаос и шум, господарю мой. – Олимпия го гледеше изпитателно. – Сигурен ли си, че не искаш да заминеш с останалите, за да търсиш съкровището?

– Абсолютно сигурен, мадам. – Джебърд съблече жакета си и го остави на облегалката на стола. – Мога да правя и по-полезни неща.

– Какви, господарю мой?

Олимпия го наблюдаваше, докато държеше ключа, поставен в ключалката. Джебърд бавно се приближи към нея, а в очите му гореше желание, което явно се стараяше да овладее.

– Да правя любов със съпругата си, е най-голямото удоволствие. То заема винаги първо място в дневния ми график.

Джебърд грабна Олимпия и я понесе към дивана. Тя обви ръце около врата му и го погледна изпод полуспуснатите си клепачи.

– Но, мистър Чилхърст, какво ще стане със задълженията ти за деня? Това, което се готвиш да правиш, ще попречи на бизнеса ти.

– Дяволите да го вземат моя бизнес! Един истински мъж не може да бъде роб на строг режим.

Нежният смях на Олимпия беше заглушен от страстната му целувка.

КРАЙ

© 1993 Джейн Ан Кренц
© 1999 Силвия Ненкова, превод от английски

Jaune Ann Krentz
Deception, 1993

Сканиране: helyg
Разпознаване и начална редакция: Xesiona, 2009
Редакция: maskara, 2009

Издание:

Аманда Куик. Измама
ИК „Торнадо“, 1999
Редактор: Мая Арсенова
Коректор: Мариета Суванджиева
Технически редактор: Никола Христов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11580>]